THOMAS HARRIS

DRAGONUL ROȘU

Traducere: ALFRED NEAGU

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

I.S.B.N. 973-8117-82-8

TRUSTUL EDITORIAL
LIDER
● ORIZONTURI ● LIDER ● JURIDICĂ
● ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE
● ŞTIINŢELOR MEDICALE
● ŞTIINŢELOR AGRICOLE
● SIRIUS ● STAR ● LUCEAFĂRUL
● CARTEA PENTRU TOŢI

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 761061, Bucureşti; Tel: 337.30.67, 0744.530.970,
0723.335.197; Fax: 337.48.22,
E-mail: lider@fx.ro; Web Site:www.trustul-lider.ro

1

Will Graham îl invită pe Crawford să ia loc la masa de picnic, între casă și ocean, și îi oferi un pahar de ceai cu gheață.

Jack Crawford privea casa veche din lemn cu străluciri de sare sub cerul limpede.

– Trebuia să fi discutat la Marathon cînd ieșeai de la serviciu, spuse el. Nu cred că vrei să vorbim aici despre ce s-a întîmplat.

– Nu vreau să discut nicăieri despre asta, Jack. Tu ești cel care trebuie să vorbească, așa că hai să începem. Numai să nu îmi arăți fotografii. Dacă ai adus fotografii, mai bine le lași în servietă – Molly și Willy se întorc imediat.

– Ce ai aflat?

– Ce s-a scris în *Miami Herald* și în *Times*, spuse Graham. Două familii au fost ucise în propriile case, la un interval de o lună. Birmingham și Atlanta. Circumstanțele sînt asemănătoare.

– Nu asemănătoare. Identice.

– Cîte mărturii există pînă acum?

– Optzeci și șase pînă astăzi după-amiază, cînd am telefonat acolo, răspunse Crawford. Aiureli. Nici unul nu cunoștea detaliile. Ucigașul sparge oglinzile și folosește cioburile. Nici unul nu știa asta.

– Ce altceva ai ascuns presei?

– Că e blond, dreptaci, foarte puternic și are măsura patruzeci și trei la pantofi. Știe să facă nod marinăresc. Amprentele sînt ca și inexistente.

– Ai spus asta în public.

– Nu îi prea plac încuietorile, spuse Crawford. Ultima dată a folosit un diamant și o ventuză ca să intre în casă. Are grupa de sînge AB pozitiv.

– A fost rănit?

– Nu, din cîte știm noi. I-am făcut determinarea din spermă și salivă. Secrețiile lui conțin antigeni AB 0.

Crawford privi marea calmă.

– Will, vreau să te întreb ceva. Ai citit în ziare. Despre a doua crimă s-a vorbit o grămadă la televizor. Ți-a trecut prin cap să mă suni?

– Nu.

– De ce nu?

– Detaliile în legătură cu prima crimă din Birmingham erau irelevante. Putea să fi fost vorba despre orice – răzbunare, o rudă.

– Dar după a doua sigur ți-ai dat seama.

– Mda. Un psihopat. Nu te-am sunat pentru că nu am vrut. Știu pe cine ai desemnat să se ocupe de caz. Ai cel mai bun laborator. Îl ai pe Heimlich de la Harvard, pe Bloom de la Universitatea Chicago...

– Și te am pe tine care n-ai ceva mai bun de făcut decît să repari motoare de barcă.

– Nu cred că îți pot fi de vreun folos, Jack. Chestiile astea nu mă mai preocupă.

– Chiar așa? Doar tu i-ai prins pe ultimii doi...

– Cum i-am prins? Folosind aceleaşi metode ca şi tine şi toţi ceilalţi.

– Asta e doar o jumătate de adevăr, Will. E vorba de felul în care gîndeşti.

– Cred că s-au vehiculat o mulţime de baliverne despre felul meu de a gîndi.

– Ai făcut nişte corelaţii pe care nu le-ai explicat niciodată.

– Dovezile erau la îndemîna tuturor, spuse Graham.

– Desigur. Aşa a fost. O groază de dovezi... după aceea. Înainte de a găsi zgarda aceea au fost atît de puţine indicii încît nici nu puteam stabili cauza probabilă a morţii ca să facem o percheziţie.

– Ai toţi oamenii de care ai nevoie, Jack. Nu cred că aş reprezenta un atu. Am venit aici ca să scap de toate astea.

– Ştiu. Ai fost rănit data trecută. Acum pari în regulă.

– Da, sînt teafăr. Nu e vorba despre loviturile de cuţit. Doar şi tu ai fost înjunghiat.

– Da, dar nu aşa.

– Nu e vorba de asta. Pur şi simplu m-am hotărît să mă opresc. Nu pot să dau nici o explicaţie.

– Dacă nu mai suporţi să vezi ororile, să ştii că te înţeleg cum nu se poate mai bine.

– Nu. Cu văzutul merge, deşi nu mă încîntă în mod deosebit. Pînă la urmă ajungi să nu-ţi mai pese cînd îi vezi morţi. La spital, la interviuri – acolo e cel mai rău. Trebuie să te detaşezi şi să continui să gîndeşti. Nu cred că aş mai fi în stare în clipa de faţă. Aş putea să privesc, dar nu aş mai reuşi să gîndesc.

– Ăştia sînt toţi morţi, Will, spuse Crawford cu toată blîndeţea de care era în stare.

Jack Crawford auzea ritmul şi sintaxa propriului discurs

în vocea lui Graham. Îl mai auzise procedînd așa și cu alții. În conversațiile aprinse, Graham aborda adesea tiparele de vorbire ale interlocutorului. La început Crawford crezuse că o face intenționat, că este un fel de șmecherie menită a menține ritmul alert al discuției.

Mai tîrziu, Crawford și-a dat seama că era un act involuntar, că uneori făcea eforturi să se oprească și nu reușea.

Crawford scoase cu două degete din buzunarul de la jachetă două fotografii pe care le aruncă pe masă cu fața în sus.

– Toți sînt morți, spuse el.

Graham îl privi fix preț de cîteva clipe înainte de a se uita la fotografii.

Erau doar instantanee: o femeie, urmată de trei copii și o rață, ducea coșul de picnic pe malul unui lac. O familie cu un tort în față.

După jumătate de minut lăsă din nou fotografiile pe masă. Le aranjă una peste alta cu degetul și se uită în depărtare, către plajă, unde băiatul căuta ceva în nisip. Femeia stătea și îl privea, cu o mînă în șold, iar valurile înspumate de la mal îi încolăceau gleznele. Se aplecă într-o parte ca să își dea părul ud de pe umeri.

Graham, ignorîndu-și oaspetele, îi privi pe Molly și pe băiat cam la fel de mult cît privise și fotografiile.

Crawford era mulțumit. Reușea însă de minune să își ascundă satisfacția cu aceeași măiestrie cu care alesese și locul acestei discuții. Credea că o să-i meargă cu Graham. Să se așeze puțin lucrurile.

Trei cîini remarcabil de urîți apărură lîngă ei și se întinseră pe jos lîngă masă

– Doamne, spuse Crawford.

– În ciuda aparenţelor, să ştii că aparţin rasei canine, explică Graham. Oamenii vin aici şi lasă puii de izbelişte. Pe ăia drăgălaşi reuşesc să-i dau, dar restul rămîn şi cresc mari aşa cum îi vezi.

– Sînt cam grăsani.

– Molly are o slăbiciune pentru cîinii vagabonzi.

– Am impresia că duci o viaţă liniştită aici, Will. Cu Molly şi puştiul. Cîţi ani are?

– Unsprezece.

– Arată bine. O să fie mai înalt decît tine.

Graham dădu din cap aprobator.

– Şi taică-său era. Sînt fericit aici. Ştiu asta.

– Voiam s-o aduc pe Phyllis să vadă Florida. Să iau o bucată de pămînt cînd oi ieşi la pensie. Să nu mai duc o viaţă de dinozaur. Ea zice că toţi prietenii ei sînt în Arlington.

– Voiam să-i mulţumesc pentru cărţile pe care mi le-a adus la spital, dar nu am apucat. Mulţumeşte-i tu din partea mea.

– O să-i spun.

Două păsări mici, viu colorate se aşezară pe masă în speranţa de a găsi nişte dulceaţă. Crawford le privi cum ţopăie pînă îşi luară zborul.

– Will, se pare că individul ăsta acţionează în concordanţă cu fazele lunii. Pe membrii familiei Jacobi i-a măcelărit la Birmingham sîmbătă noaptea, pe 28 iunie, cînd era lună plină. Familia Leeds din Atlanta a fost omorîtă acum două nopţi, pe 26 iulie. Asta înseamnă cu o zi înainte de împlinirea unui ciclu lunar. Dacă avem noroc, poate dispunem de ceva mai mult de trei săptămîni înainte să treacă din nou la treabă. Nu cred că ţi-ai dori să stai aici şi să citeşti despre următoarea crimă în *Miami Herald*. La dracu', n-oi fi eu papa, nu-ţi zic ce ar trebui să faci,

ci te întreb doar dacă eşti de acord cu raţionamentul meu, Will.

– Da.

– Sînt de părere că avem mai multe şanse să-l prindem repede dacă eşti dispus să ne ajuţi. La dracu', Will, urcă în şa şi dă-ne o mînă de ajutor. Du-te la Atlanta şi la Birmingham şi aruncă o privire, apoi vino la Washington. Doar nu te angajăm cu normă întreagă.

Graham nu răspunse.

Crawford aşteptă cît se sparseră cinci valuri de mal. Apoi se ridică în picioare şi îşi aruncă haina pe umăr.

– Hai să stăm de vorbă după cină.

– Rămîi la noi la masă.

Crawford dădu din cap.

– O să vin mai tîrziu. Probabil că am primit nişte mesaje la Holiday Inn şi oricum va trebui să dau o mulţime de telefoane. Transmite-i lui Molly că îi mulţumesc pentru invitaţie.

Maşina închiriată a lui Crawford stîrni un nor de praf fin ce se aşeză peste tufişurile de pe marginea drumului acoperit de scoici.

Graham se întoarse la masă. Se temea că aşa îi vor rămîne în memorie ultimele clipe petrecute la Sugarloaf Key – cuburi de gheaţă care se topesc în două pahare de ceai, şi şerveţele de hîrtie care flutură răscolite de briză pe masa din lemn roşiatic, şi Molly şi Willy undeva, departe, pe plajă.

Apus la Sugarloaf, bîtlani şi un soare roşu din ce în ce mai mare.

Will Graham şi Molly Foster Graham şedeau pe un buştean decolorat, cu chipurile luminate în portocaliul apusului şi cu

spatele scăldat în umbre violete. Ea îi luă mîna într-a ei.

– Crawford a trecut să mă vadă la magazin înainte de a veni aici, spuse Molly. M-a rugat să-i arăt drumul către casă. Am încercat să te sun. Ar trebui să răspunzi şi tu la telefon din cînd în cînd. I-am văzut maşina cînd am ajuns acasă şi am plecat pe plajă.

– Ce te-a mai întrebat?

– Ce faci.

– Şi ce i-ai răspuns?

– I-am spus că faci bine şi că ar trebui să te lase naibii în pace. Ce vrea de la tine?

– Să studiez dovezile. Sînt specialist legist, Molly. Doar mi-ai văzut diploma.

– Ţi-am văzut diploma cînd ai cîrpit tapetul de pe tavan cu ea, atunci am văzut-o.

Încălecă buşteanul ca să-l privească în faţă.

– Dacă îţi lipseşte cealaltă viaţă, ceea ce făceai mai demult… cred că ar fi bine să-mi spui. Nu discuţi niciodată despre asta. Acum eşti deschis, şi calm, şi uşurat… îmi place foarte mult.

– Ne simţim bine, nu-i aşa?

Ea închise brusc ochii, după care îi redeschise, indicîndu-i lui Graham că ar fi trebuit să spună ceva mai potrivit. Înainte de a putea să-şi repare greşeala, Molly continuă:

– Gîndeşte-te că data trecută cînd ai lucrat pentru Crawford lucrurile au luat o întorsătură urîtă pentru tine. Are la dispoziţie o mulţime de oameni – probabil toate agenţiile guvernamentale – de ce naiba nu ne lasă în pace?

– Nu ţi-a spus Crawford? El a fost supraveghetorul meu în acele două dăţi cînd am plecat de la Academia FBI ca să mă

întorc la munca de teren. Cele două cazuri au fost singurele de acest fel pe care le-a investigat și Jack lucrează de ceva timp, nu glumă. Acum are un caz nou. Foarte rar dai peste tipul ăsta de psihopat. Știe că am... experiență.

– Da, într-adevăr, răspunse Molly.

Graham avea cămașa descheiată. Prin crăpătură i se vedea cicatricea șerpuitoare de pe abdomen, care pornea din partea dreaptă, de sub coaste, și ajungea pînă la șoldul stîng.

I-o făcuse doctorul Hannibal Lecter cu ajutorul unui cuțit de tăiat linoleum. Se întîmplase cu un an înainte ca Molly să îl cunoască pe Graham și mai că îl trimisese pe lumea cealaltă. Doctorul Lecter, căruia ziarele de scandal îi atribuiseră titlul onorific de „Hannibal Canibalul", era al doilea psihopat prins de Graham.

Cînd în cele din urmă fusese externat din spital, Graham și-a dat demisia din Biroul Federal de Investigații, a plecat din Washington și și-a găsit o slujbă de mecanic la șantierul naval de la Marathon, în Florida Keys. Era o meserie pe care o știa de mic. Dormea într-o rulotă la șantier înainte de apariția lui Molly și a căsuței sale dărăpănate din Sugarloaf Key.

Încălecă și el bușteanul și îi strînse mîinile lui Molly. Ea își vîrî picioarele sub ale lui.

– O să-ți spun pe șleau, Molly. Crawford e convins că monștrii mă atrag ca un magnet. E un fel de superstiție a lui.

– Tu ce crezi?

Graham privi către trei pelicani ce zburau în șir de-a curmezișul întinderii de nisip.

– Molly, un psihopat deștept – mai ales un sadic – este greu de prins din mai multe motive. În primul rînd, mobilul crimei este nedetectabil. Deci nu se poate merge pe firul ăsta. Și în

marea majoritate a cazurilor informatorii nu te ajută cu nimic. Vezi tu, îndărătul majorității arestărilor e mai mult turnătorie decît muncă de detectiv. Dar în cazurile de genul ăsta nu *există* informatori. Nu ne putem da seama nici măcar dacă *el* știe că este autorul. Ca urmare, se pleacă exclusiv de la dovezi și se extrapolează. Se încearcă reconstruirea tiparelor lui de gîndire.

– Și urmărirea și prinderea lui, spuse Molly. Mi-e teamă că dacă îi iei urma acestui maniac, sau ce naiba o fi – mi-e teamă că îți va face ce ți-a făcut și ultimul. Asta e. Asta mă înspăimîntă.

– Nu va vedea și nu va cunoaște numele meu, Molly. Poliția va trebui să-i dea de urmă și să-l prindă, nu eu. Crawford nu vrea decît o altă perspectivă asupra cazului.

Ea privi soarele roșu ce-și întindea lumina peste mare. Norii cirus străluceau undeva sus, deasupra apei.

Lui Graham îi plăcea la nebunie felul în care întorcea ea capul, lăsîndu-l în felul cel mai natural să-i vadă profilul aproape perfect. Vedea cum sîngele îi pulsează la gît și își aminti deodată gustul sărat al pielii ei. Înghiți în sec și spuse:

– Ce mama dracului să fac?

– Cred că te-ai hotărît deja. Dacă rămîi aici și vor avea loc mai multe crime, probabil că vei ajunge să urăști acest loc. *High Noon* și toate aiurelile de genul ăsta. Dacă-i așa, nu mi-ai cere părerea.

– Și dacă ți-aș cere părerea, ce ai spune?

– Să rămîi aici cu mine. Cu mine. Cu mine. Cu mine. Și cu Willy. Dacă aș ști că ajung la un rezultat, l-aș pune pe el în față. Însă trebuie să-mi șterg lacrimile și să flutur batista. Dacă se întîmplă ceva rău, o să am satisfacția că ai făcut ceea ce trebuia să faci. Sentiment care nu o să dureze mai mult decît onorurile

militare de la înmormîntare. După care o să mă întorc acasă și o să trag pătura doar pe o parte a patului.

– Nu am de gînd să fac pe eroul.

– S-o crezi tu. Sînt egoistă, nu?

– Nu-mi pasă.

– Nici mie. Aici e bine și frumos. Toate porcăriile care ți s-au întîmplat înainte ar trebui să te ducă la concluzia asta. Prețuiește ce ai bun în viață.

El aprobă cu o mișcare a capului.

– Nu vreau să pierd asta pentru nimic în lume, spuse ea.

– Nu. N-o să pierdem nimic.

Începu să se lase întunericul și planeta Jupiter deveni vizibilă undeva jos, în sud-vestul firmamentului.

Se întoarseră spre casă în lumina crescîndă a lunii în al treilea pătrar. În depărtare, pe întinsul de nisip rămas după reflux, plevușca se zbătea să supraviețuiască.

Crawford se întoarse după cină. Își scosese haina și cravata și își suflecase mînecile pentru a avea un aer mai degajat. Molly găsea respingătoare antebrațele lui groase și albe. I se părea că arată ca o detestabilă maimuță inteligentă. Îl servi cu o cafea pe verandă sub ventilator și se așeză lîngă el în timp ce Graham și Willy dădeau cățeilor de mîncare. Ea tăcea. Moliile se zbăteau și se izbeau de plasele de la ușă și de geamuri.

– Arată bine, Molly, spuse Crawford. Amîndoi arătați bine – supli și bronzați.

– Ai de gînd să-l iei cu tine orice aș spune, nu-i așa?

– Da. Trebuie. Trebuie s-o fac. Dar îți jur că nu-l voi expune nici unui pericol. S-a schimbat. Vă prinde bine căsnicia.

– E din ce în ce mai bine. Nu mai visează atît de des

acum. La un moment dat, cîinii începuseră să-l obsedeze. Acum are doar grijă de ei; nu-i mai pomeneşte tot timpul. Eşti prietenul lui, Jack. De ce nu poţi să-l laşi în pace?

– Are neşansa de a fi cel mai bun. Nu gîndeşte ca toţi ceilalţi. Activităţile de rutină nu l-au caracterizat niciodată.

– Crede că vrei să examineze dovezile.

– Asta este adevărul. Are cel mai bun nas. Şi încă ceva pe deasupra: imaginaţie, intuiţie, mă rog. Nu îi prea place latura asta.

– Nici ţie nu ţi-ar plăcea dacă ai avea darul lui. Promite-mi ceva, Jack. Promite-mi că nu îl vei lăsa să se apropie prea tare de... Nu va fi în stare să se apere într-o luptă corp la corp.

– Nu va fi nici o luptă. Asta pot să-ţi promit.

După ce Graham termină de hrănit căţeii, Molly îl ajută să-şi facă bagajele.

2

Will Graham trecu încet cu maşina prin dreptul casei în care familia Leeds îşi trăise viaţa şi îşi găsise sfîrşitul. Ferestrele erau întunecate. Nu ardea decît un felinar de grădină. Parcă maşina la două străzi distanţă şi se întoarse pe jos în noaptea caldă, ducînd într-o cutie de carton raportul detectivilor de la poliţia din Atlanta.

Graham insistase să vină de unul singur. Orice prezenţă în plus i-ar fi distras atenţia – era motivul pe care i-l dăduse lui Crawford. Motivul real şi intim era însă cu totul altul: nu ştia cum va reacţiona. Nu dorea ca fiecare mişcare să-i fie studiată şi supravegheată.

La morgă nu avusese probleme.

Casa din cărămidă cu două etaje era retrasă de la stradă, pe un teren împădurit. Graham zăbovi în umbra copacilor, privind-o. Încerca să-şi păstreze calmul interior. În mintea lui, un pendul de argint se balansa în întuneric. Aşteptă pînă cînd pendulul se linişti.

Pe lîngă casă trecură cîţiva vecini, aruncînd priviri furişe şi grăbind pasul. O casă în care a avut loc o crimă este o amintire urîtă pentru vecini, precum chipul cuiva care i-a trădat. Doar copiii şi trecătorii se holbează la ea.

Jaluzelele erau ridicate. Graham se bucură. Însemna că nici o rudă nu intrase în casă. Rudele coboară întotdeauna jaluzelele.

Ocoli încet casa fără să aprindă lanterna. Se opri de două ori, încercînd să surprindă zgomote suspecte. Poliţia din Atlanta ştia că se află acolo, vecinii însă nu. Exista pericolul să devină agresivi. Să tragă cu arma.

Cu ajutorul unei oglinzi retrovizoare reuşi să vadă prin toată casa, pînă la felinarul din curtea din faţă, a cărui lumină se zărea printre piesele de mobilier. Mirosul de iasomie plutea greu în aer. Veranda cu şipci de lemn se întindea aproape pe toată lungimea părţii din spate a casei. Pe uşa de la verandă era sigiliul poliţiei din Atlanta. Graham desfăcu sigiliul şi intră.

Uşa ce dădea din verandă în bucătărie era acoperită cu scînduri în locul din care poliţia scosese geamul. O deschise la lumina lanternei cu ajutorul cheii primite de la poliţie. Voia să aprindă luminile. Voia să-şi pună insigna strălucitoare şi să facă nişte zgomote oficiale pentru a se justifica faţă de casa încremenită în care muriseră cinci persoane. Nu făcu nimic din toate acestea. Intră în bucătăria întunecată şi se aşeză la masă.

Două lumini de veghe de pe blatul multifuncțional străluceau albăstrii în întuneric. Mirosea a lac de mobilă și a mere.

Termostatul păcăni, declanșînd aparatul de aer condiționat. Graham tresări la auzul zgomotului și simți un fior pe spinare. Dar era vulpoi bătrîn. Se descurca. Îi era frică, dar nimic nu îl împiedica să continue.

Vedea și auzea mai bine cînd îl încerca frica; nu putea vorbi la fel de concis și uneori devenea nepoliticos. Aici oricum nu avea cu cine să vorbească și nici pe cine să jignească.

Nebunia intrase în casă pe ușa aceea în bucătăria asta, deplasîndu-se pe două picioare măsura patruzeci și trei. Așa cum stătea în întuneric, Graham adulmeca nebunia cum adulmecă un copoi mirosul unei haine.

Graham studiase mai toată ziua raportul detectivilor de la Omucideri din Atlanta, pînă pe seară. Își aminti că lumina de pe hota de deasupra aragazului era aprinsă la venirea polițiștilor. O aprinse.

Două texte înrămate erau atîrnate pe peretele de lîngă aragaz. Unul spunea: „Pupatul nu durează, gătitul da". Celălalt era: „Întotdeauna le place prietenilor să stea mai curînd în bucătărie, să audă cum bate inima casei, să se relaxeze în murmurul ei".

Graham își privi ceasul. Douăzeci și trei treizeci. Potrivit medicului legist, moartea se instalase între orele douăzeci și trei și unu.

Mai întîi era intrarea. Se gîndi la ea...

Nebunul a ridicat cîrligul de la ușa exterioară cu plasă. A stat în întunericul de pe verandă și a scos ceva din buzunar. O ventuză, poate partea de jos a unei ascuțitori din acelea care se lipesc pe birou.

Ghemuit în partea inferioară de lemn a uşii de la bucătărie, nebunul a ridicat capul pentru a privi înăuntru. A scos limba şi a lins ventuza, a apăsat-o pe sticlă şi a răsucit mînerul ca să se lipească mai bine. O rolă de tăiat sticlă de dimensiuni mici era ataşată cu o sfoară de ventuză pentru ca să poată tăia un cerc.

Scîrţîitul slab al rolei şi un brînci puternic ca să spargă sticla. O mînă pentru a împinge, cealaltă pentru a ţine ventuza. Sticla nu trebuia să cadă. Partea de geam tăiată are o formă ovoidală pentru că sfoara s-a înfăşurat în jurul ventuzei în timp ce tăia. Un zgomot ascuţit în timp ce trage afară partea desprinsă. Nu îi pasă că lasă salivă AB pe sticlă.

Mîna băgată în mănuşa strîmtă se strecoară prin gaură, găseşte încuietoarea. Uşa se deschide fără zgomot. A ajuns înăuntru. În lumina lămpii de pe hotă îşi poate vedea silueta în această bucătărie stranie. În casă e o răcoare plăcută.

Will Graham mîncă două batoane Di-Gel. Foşnetul ambalajului de celofan îl enervă cînd îl îndesă în buzunar. Se plimbă prin sufragerie, ţinînd din obişnuinţă lumina lanternei la distanţă de el. Deşi studiase planul casei, făcu o mişcare greşită înainte de a găsi scările. Nu scîrţîiau.

Acum stătea în uşa dormitorului părinţilor. Distingea vag formele fără ajutorul lanternei. Un ceas digital de pe noptieră proiecta ora pe tavan şi o lumină portocalie de veghe ardea în dreptul băii deasupra bordurii din partea de jos a peretelui. Mirosul coclit de sînge era puternic.

Ochii obişnuiţi cu întunericul pot vedea foarte bine. Nebunul îşi dă seama unde stau doamna Leeds şi domnul Leeds. Avea suficientă lumină pentru a traversa camera, a-l înşfăca pe domnul Leeds de păr şi a-i tăia beregata. Şi după aceea? Înapoi

la întrerupător, salutări adresate doamnei Leeds şi împuşcătura care a lăsat-o neputincioasă?

Graham aprinse lumina şi petele de sînge de pe pereţi, de pe saltele şi podea începură să strige la el. Însuşi aerul părea mînjit cu ţipete. Tresări la zgomotul din camera amuţită, plină de pete închise la culoare, aproape uscate.

Graham se aşeză pe podea pînă cînd în mintea lui se făcu linişte. Linişte, să fie linişte.

Numărul şi varietatea petelor de sînge îi uimiseră pe detectivii de la poliţia din Atlanta încă de la început, cînd încercaseră să reconstituie crima. Toate victimele fuseseră găsite în paturile lor, hăcuite, fapt care nu se potrivea deloc cu locul unde erau petele.

Mai întîi s-a presupus că Charles Leeds fusese atacat în dormitorul fiicei sale şi corpul îi fusese tîrît în dormitorul familiei. O examinare mai atentă a dispunerii petelor de sînge i-a făcut să se răzgîndească.

Mişcările exacte ale criminalului prin cameră nu fuseseră încă determinate.

Acum, avînd de partea lui informaţiile obţinute în urma autopsiei şi a rapoartelor de laborator, Will Graham începea să-şi facă o idee despre felul în care avusese loc crima.

Intrusul tăiase beregata lui Charles Leeds în timp ce acesta dormea lîngă soţia lui, se întorsese către întrerupătorul de pe perete şi aprinsese lumina – pe buton fuseseră găsite fire de păr şi sebum provenind din capul domnului Leeds, lăsate de o mănuşă fină. O împuşcase pe doamna Leeds cînd se ridicase în capul oaselor, apoi se dusese către camerele copiilor.

Leeds se ridicase aşa cum era cu gîtul tăiat şi încercase să îşi apere copiii, împroşcînd cantităţi enorme de sînge în încercarea de a opune rezistenţă. Fusese împins, apoi căzuse şi murise alături de fiica sa în camera ei.

Unul din cei doi băieţi fusese împuşcat în pat. Celălalt fusese găsit tot în pat, dar avea ghemotoace de praf în păr. Poliţia a presupus că fusese tras de sub pat pentru a fi executat.

După ce muriseră toţi, poate cu excepţia doamnei Leeds, a urmat scena cu spartul oglinzilor, alesul cioburilor şi tratamentul aplicat doamnei Leeds.

Graham avea copii complete ale tuturor procedurilor de autopsie în cutia pe care o purta cu el. O găsi pe cea referitoare la doamna Leeds. Glonţul intrase prin dreapta buricului şi se oprise în zona lombară a coloanei vertebrale, dar cauza morţii era strangularea.

Creşterea nivelului de serotonină şi histamină liberă în rana provocată de împuşcătură indica faptul că mai trăise cel puţin cinci minute după ce fusese împuşcată. Nivelul de histamină era mult mai ridicat decît cel de serotonină, aşa că nu trăise mai mult de cincisprezece minute. Majoritatea celorlalte răni fuseseră provocate probabil, dar nu foarte sigur, post-mortem.

În cazul în care celelalte răni erau postume, ce făcuse ucigaşul în intervalul de timp în care doamna Leeds îşi aştepta moartea? se întrebă Graham. Se luptase cu Leeds şi îi omorîse pe ceilalţi, da, dar timpul necesar acestor acţiuni nu avea cum să fie mai mare de un minut. Spărsese oglinzile. Şi altceva?

Detectivii din Atlanta lucraseră meticulos. Măsuraseră şi fotografiaseră absolut tot, aspiraseră şi împărţiseră suprafaţa în careuri de căutare, luaseră sifoanele de la chiuvete şi cadă. Totuşi, Graham porni propria cercetare.

Din fotografiile poliţiei şi contururile desenate pe saltele, Graham putea vedea locul exact în care fusese găsit fiecare cadavru. Dovezile – urme de nitrat pe aşternuturi în cazul plăgilor împuşcate – indicau faptul că fuseseră găsite în poziţii asemănătoare cu cele din momentul morţii.

Dar abundența petelor de sînge și urmele mate lăsate prin alunecare pe covorul din hol rămîneau inexplicabile. Unul dintre detectivi concepuse o teorie potrivit căreia victimele ar fi încercat să se tîrască, îndepărtîndu-se de asasin. Graham nu era de aceeași părere – era clar că ucigașul îi mutase după ce muriseră și îi pusese înapoi așa cum erau cînd îi omorîse.

La fel de clar era ceea ce îi făcuse doamnei Leeds. Copiii fuseseră omorîți printr-o singură împușcătură în cap. Charles Leeds murise din cauza hemoragiei și a sîngelui aspirat în plămîni. Singurul indiciu suplimentar era un semn superficial pe piept ca urmare a faptului că fusese legat, cel mai probabil post-mortem. Ce făcuse cu ei după ce muriseră?

Graham luă din cutie fotografiile făcute de poliție, rapoartele de laborator cu privire la petele organice și de sînge individuale, precum și diagramele standard de comparație a traiectoriilor picăturilor de sînge.

Cercetă în amănunt camerele de sus, încercînd să potrivească rănile cu petele de sînge, încercînd să o ia de la coadă la cap. Pe planul la scară al dormitorului familiei trecu toate petele folosind diagramele de comparație pentru a estima direcția și viteza sîngelui curs, sperînd că va afla astfel pozițiile cadavrelor în diverse momente.

Într-un colț al dormitorului, pe perete, erau trei pete de sînge cu traiectorie ascendentă. Pe covor, chiar sub ele – alte trei pete, mai puțin pregnante. Peretele de deasupra tăbliei patului din partea în care dormea Charles Leeds era și el pătat, iar bordurile împroșcate cu sînge. Schița lui Graham începea să semene cu un desen din puncte ce se realizează unind liniile, dar fără numerele care să indice direcția corectă. Privi schița, privi camera, apoi iarăși schița pînă începu să-l doară capul.

Se întoarse în baie și luă ultimele două aspirine, bînd apă de la chiuvetă din palma făcută căuș. Se stropi cu apă pe față și se șterse cu mîneca de la cămașă. Apa curse pe podea. Uitase că poliția scosese toate sifoanele. În rest, baia nu părea răvășită, cu excepția oglinzii sparte și a prafului roșu folosit la prelevarea amprentelor, numit Sîngele Dragonului. Periuțe de dinți, cremă de față, mașină de ras, toate erau la locul lor.

Baia arăta ca și cum familia ar fi folosit-o încă. Ciorapii doamnei Leeds erau întinși pe grilajul pentru prosoape unde îi lăsase la uscat. Graham văzu că unul dintre ciorapi era cîrpit, pentru economie. Infimele economii domestice ale doamnei Leeds îl mișcau cum nu se poate mai mult; și Molly făcea la fel.

Graham ieși pe un geam ce dădea pe acoperișul verandei și se așeză pe țiglele rugoase. Își adună genunchii la piept, simțind cămașa umedă lipindu-i-se de spate, și fornăi ca să alunge mirosul măcelului.

Luminile Atlantei aruncau umbre roșiatice pe cerul nopții și stelele abia se distingeau. În Florida Keys, cerul era limpede. Privea stelele căzătoare împreună cu Molly și Willy, ascultînd fîșîitul în privința căruia căzuseră de acord că este făcut de o stea căzătoare. Ploaia de meteoriți Delta Aquarid era la intensitatea maximă, iar Willy nu se dusese la culcare special pentru evenimentul acela.

Tresări și fornăi iar. Nu voia să se gîndească acum la Molly. Era pe cît de lipsit de gust, pe atît de deconcertant.

Graham avea probleme mari cu gustul. Adesea gîndurile lui nu aveau gust. Nu existau delimitări în mintea lui. Ceea ce vedea și afla se reflecta asupra tuturor informațiilor acumulate anterior. Unele dintre combinațiile astfel obținute erau chiar insuportabile. Dar nu le putea anticipa, bloca sau reprima.

Valorile asimilate de el, cum ar fi decența și respectul, se tîrau în urmă-i, șocate de asociațiile pe care le făcea, înspăimîntate de visele pe care le avea și îngrozite de faptul că, în mintea lui, ceea ce iubea nu era la adăpost. Asociațiile se formau cu viteza luminii. Judecățile de valoare se tîrau ca melcul. Nu reușeau să țină pasul și nici să-i direcționeze gîndirea.

Își considera propria mentalitate grotescă, dar folositoare, ca un scaun făcut din coarne de cerb. Nu putea să schimbe nimic.

Graham stinse luminile în casa familiei Leeds și ieși prin bucătărie. La capătul îndepărtat al verandei din spate, în lumina lanternei se iviră o bicicletă și un coș de rafie pentru cîine. În curtea din spate văzu o cușcă și un bol pentru mîncarea cînelui lîngă trepte.

Toate dovezile indicau că familia Leeds fusese luată prin surprindere în timp de dormea.

Ținînd lanterna între bărbie și piept, scrise o notă: *Jack – unde era cîinele?*

Graham se întoarse cu mașina la hotel. Trebuia să se concentreze, deși traficul era redus la patru și jumătate dimineața. Încă îl mai durea capul și căută o farmacie cu program non-stop.

Găsi una pe strada Peachtree. Un polițist îmbrăcat neglijent dormea lîngă ușă. Un farmacist cu halatul suficient de murdar pentru a-i evidenția mătreața de pe umeri îi vîndu aspirină. Lumina din farmacie era orbitoare. Lui Graham nu-i plăceau farmaciștii tineri. Își dădeau foarte mare importanță. Erau adesea îngîmfați, și bănuia că acasă erau dezagreabili.

– Altceva? întrebă farmacistul, cu degetele ridicate deasupra tastaturii de la casă. Altceva?

Biroul FBI din Atlanta îi rezervase o cameră la un hotel absurd din apropierea noului Centru Peachtree. Avea lifturi de sticlă în formă de sămînță de susai, semn că se afla într-un oraș adevărat.

Graham urcă împreună cu doi participanți la o conferință, care purtau ecusoane cu numele lor și cuvîntul „Salut!" Se țineau de balustradă și priveau în jos, în hol, în timp ce urcau.

– Ia te uită acolo, la recepție – uite-o pe Wilma și pe ceilalți, spuse cel mai solid. Să mă ia dracu' dacă nu m-aș bucura un pic de bunătatea aia!

– Să i-o trag pînă i-ar da borșu' pe nas, spuse celălalt.

Frică și dezgust. Supărare pe frică.

– Ia zi, de ce are femeia picioare?

– De ce?

– Să nu lase dîre ca melcu'.

Ușile ascensorului se deschiseră.

– Aici e? Aici e, spuse cel mai solid.

Se izbi de peretele interior înainte de a ieși din lift.

– Orbul călăuzind orbii, spuse celălalt.

Graham își puse cutia de carton în dulapul din cameră. Apoi o mută într-un sertar unde nu avea cum să o vadă. Văzuse destui morți cu ochii holbați. Voia să o sune pe Molly, dar era prea devreme.

La opt dimineața urma să aibă loc o întrunire la cartierul general al poliției din Atlanta. Nu prea avea ce să le comunice.

Va încerca să doarmă. Mintea lui era ca un stup, iar argumentele zumzăitoare se luptau unul cu altul undeva la intrare. Era amorțit și gol pe dinăuntru, bău două degete de whisky din paharul de la baie înainte să se întindă. Întunericul îl apăsa prea tare. Aprinse lumina în baie și se băgă înapoi în pat. Își închipui că Molly e în baie și se piaptănă.

Auzea fragmente din raportul de autopsie răsunînd cu vocea lui, deşi nu le citise niciodată cu voce tare: „...fecalele erau formate... urme de talc pe gamba dreaptă. Fractura peretelui orbital median din cauza inserţiei unui ciob de oglindă...".

Graham încercă să se gîndească la plaja de la Sugarloaf Key, să audă valurile. Îşi imagină masa de lucru şi ce meşterea împreună cu Willy. Fredonă „Whisky River" şi începu să îşi cînte în minte „Black Mountain Rag" de la un capăt la altul. Muzica lui Molly. Partea de chitară solo a lui Doc Watson îi reuşea, dar pierdea invariabil melodia cînd se oprea vioara. Molly se străduise să îl înveţe dansuri ţărăneşti în curtea din spate... şi în cele din urmă adormi.

Se trezi după o oră, înţepenit şi transpirat, privind conturul pernei de lîngă el în lumina ce venea dinspre baie. Lîngă el zăcea doamna Leeds, muşcată şi mutilată, cu cioburi de oglindă înfipte în ochi şi cu dîre de sînge prelingîndu-i-se pe tîmple ca nişte braţe de ochelari. Nu putea întoarce capul să se uite la ea. Ţipete dureroase îi răsunau în creier. Reuşi cu greu să-şi ducă mîna într-acolo şi atinse ţesătura uscată.

Se simţi deodată uşurat. Se ridică, inima bătîndu-i nebuneşte, şi trase pe el un tricou uscat. Îl aruncă pe cel ud în cadă. Nu se putea muta în partea uscată a patului. Întinse un prosop pe partea unde transpirase şi se aşeză pe el, sprijinindu-se de tăblie, cu un pahar de tărie în mînă. Dădu pe gît o treime din conţinut.

Încerca cu disperare să se agaţe de un gînd, orice fel de gînd. Farmacia de unde cumpărase aspirină, de exemplu; poate fiindcă fusese singura lui experienţă din ziua aceea fără nici o legătură cu moartea.

Îşi amintea vechile farmacii care aveau ţîşnitori cu sifon,

În adolescență, i se părea că în farmaciile vechi domnește un aer de clandestinitate din pricina prezervativelor pe care voiai să le cumperi, fie că îți trebuiau fie nu. Pe rafturi erau anumite chestii la care nu aveai voie să te uiți prea insistent.

În farmacia de unde cumpărase aspirina, contraceptivele cu ambalaje ilustrate se aflau într-o cutie transparentă în spatele casei de marcat, înrămate ca o operă de artă.

Prefera farmaciile din copilărie. Graham se apropia de patruzeci de ani și începea să simtă o strîngere de inimă pentru vremurile trecute.

Se gîndi la Smoot. Bătrînul Smoot servea sifon și lucra ca gestionar în farmacia din oraș cînd Graham era copil. Smoot, care bea în timpul serviciului, uita să scoată din vitrină marfa decolorată și topită de soare. Cînd Smoot a uitat să scoată din priză filtrul de cafea, au fost chemați pompierii. Smoot dădea copiilor înghețată la cornet pe datorie.

Scandalul cel mai mare s-a iscat atunci cînd a comandat cincizeci de păpuși Kewpie de la un vînzător ambulant în perioada în care proprietarul farmaciei era în concediu. Cînd acesta a revenit, l-a concediat pe Smoot timp de o săptămînă. Apoi a organizat o vînzare cu reducere a păpușilor. Cincizeci de Kewpie erau aranjate în vitrină în semicerc în așa fel încît oricine trecea prin fața farmaciei avea impresia că este privit fix.

Aveau ochi mari, de culoarea albăstrelei. Imaginea era șocantă. Graham le privise îndelung. Știa că sînt doar niște păpuși, dar simțea că atenția lor se concentrează asupra lui. Așa de multe îl priveau. Și alții se opreau să se uite la ele. Păpuși de gips, toate cu același moț stupid în frunte, și totuși privirea lor îi dădea fiori.

Graham începu să se relaxeze în pat. Păpuşi Kewpie cu ochii holbaţi. Luă un pahar de tărie, începu să răsufle greu şi îl strînse la piept. Aprinse veioza pe pipăite şi luă cutia sertarului de la dulap. Scoase rapoartele de autopsie ale celor trei copii ai familiei Leeds şi schiţele dormitorului matrimonial. Le întinse pe pat.

Aici erau petele cu direcţie ascendentă din colţ, iar aici corespondentele lor de pe covor. Dimensiunile celor trei copii. Frate, soră, frate mai mare. Corespunde. Corespunde. Corespunde.

Fuseseră aşezaţi în şir, sprijiniţi de peretele din faţa patului. Spectatori. Spectatori fără viaţă. Şi Leeds. Legat de tăblie cu o funie peste piept. Aranjat să pară că şade în pat în capul oaselor. Urmele lăsate în carne de funie şi petele de sînge de deasupra tăbliei.

La ce se uitau? La nimic; erau morţi cu toţii. Dar aveau ochii deschişi. Priveau un spectacol în care nebunul şi cadavrul doamnei Leeds, în pat lîngă domnul Leeds, jucau rolurile principale. Spectatori. Nebunul le privea feţele.

Graham se întrebă dacă aprinsese o lumînare. Lumina tremurîndă ar fi făcut ca expresiile de pe chipurile morţilor să fie şi mai intense. Nu s-a găsit nici o lumînare. Poate îi trece prin cap data viitoare...

Această primă conexiune stabilită între mintea lui şi cea a criminalului îi provocă o senzaţie de durere acută. Graham muşcă cearşaful, ducînd mai departe raţionamentul.

De ce i-ai mutat încă o dată? De ce nu i-ai lăsat aşa cum erau? se întrebă Graham. *Cred că îmi ascunzi ceva. Ţi-e ruşine de ceva. Sau e un detaliu pe care nu vrei să mi-l împărtăşeşti?*

Le-ai deschis ochii?

Doamna Leeds era foarte drăguță, nu-i așa? Ai aprins lumina după ce i-ai tăiat gîtul lui Leeds, pentru ca ea să-l vadă zvîrcolindu-se, nu-i așa? Te scotea din minți că trebuia să porți mănuși cînd o atingeai, nu-i așa?

Avea talc pe picior.

În baie nu era talc.

Parcă vocea altcuiva rostise ultimele două observații.

Ți-ai scos mănușile, nu-i așa? Pudra de talc s-a împrăștiat cînd ți-ai scos o mănușă de cauciuc ca să o atingi, NU-I AȘA, DEMENTULE? Ai atins-o cu mîinile goale, după care ți-ai pus iar mănușile și ai șters amprentele. Dar LE-AI DESCHIS OCHII cînd erai cu mîinile goale?

Jack Crawford răspunse după ce sună telefonul a cincea oară. I se mai întîmplase de multe ori să răspundă la telefon în toiul nopții și se dezmetici repede.

– Jack, Will la telefon.

– Da, Will.

– Price mai e la Amprente Latente?

– Mda. Nu prea mai iese pe altundeva. Lucrează la baza de date.

– Cred că ar trebui să vină la Atlanta.

– De ce? Doar tu ai spus că tipul de aici știe meserie.

– *Știe*, dar nu la fel de bine ca Price.

– Ce vrei să facă? Unde să caute?

– Să se uite la unghiile de la mîinile și picioarele doamnei Leeds. Sînt date cu lac, suprafața e netedă. Și la corneele celorlalți. Cred că și-a scos mănușile, Jack.

– Sfinte Doamne, Price va trebui să-și mute fundul încoace cu viteză supersonică. Înmormîntarea e în după-amiaza asta.

3

Cred că a simțit nevoia să o atingă, spuse Graham în loc de salut.

Crawford îi dădu o Cola de la automatul din holul sediului poliției din Atlanta. Era opt fără zece dimineața.

– Păi sigur, a dus-o dintr-o parte în alta, spuse Crawford. La încheieturi și pe partea interioară a genunchilor are semne care atestă faptul că a fost strînsă. Dar toate amprentele găsite provin de la mănuși neporoase. Stai liniștit, Price a venit. Un ticălos bătrîn și morocănos. Acum e în drum spre compania de pompe funebre. Cei de la morgă au eliberat cadavrele noaptea trecută, dar cei de la pompe funebre nu au făcut încă nimic. Arăți ca dracu'. N-ai dormit deloc?

– O oră. Cred că a simțit nevoia să o atingă cu mîinile.

– Sper din tot sufletul să ai dreptate, dar laboratorul din Atlanta se jură că nenorocitul a purtat tot timpul mănuși chirurgicale, spuse Crawford. Pe cioburile de oglindă s-au găsit amprente difuze. Deget arătător pe spatele ciobului înfipt în vulve, deget mare pe fața ciobului. Amprentă mînjită.

– L-a lustruit după ce l-a înfipt, probabil ca să-și vadă fața de șobolan în el, spuse Graham.

– Ciobul din gură era plin de sînge. La fel și alea din ochi. Nu și-a scos mănușile.

– Doamna Leeds arăta foarte bine, spuse Graham. Ai văzut pozele de familie, nu? Și eu aș fi fost tentat să o ating dacă mi s-ar fi ivit o ocazie intimă. Tu nu?

– *Intimă?* întrebă Crawford nereușind să-și ascundă dezgustul.

Începu să caute mărunțiș prin buzunare.

– Intimă – erau doar ei doi. Toți ceilalți erau morți. Putea să le deschidă sau să le închidă ochii după bunul plac.

– În orice fel, spuse Crawford. Pe pielea ei nu s-au găsit amprente. Nimic. Doar o urmă de palmă pe gît.

– Raportul nu pomenea de prelevarea amprentelor de pe unghii.

– Bănuiesc că unghiile erau mînjite cînd au luat mostre din locurile unde și le înfipsese în palme. Pe el nu l-a zgîriat.

– Avea picioare frumoase, spuse Graham.

– Îhî. Hai să mergem sus, spuse Crawford. Oamenii încep să vină.

Jimmy Price avea un echipament considerabil – două valize grele, plus aparatul de fotografiat și trepiedul. Intră zgomotos la compania de pompe funebre Lombard din Atlanta. Era un bătrînel fragil, iar drumul infernal cu taxiul de la aeroport, în perioada cu trafic de vîrf a dimineții, nu contribuise la buna lui dispoziție.

Un tînăr excesiv de amabil, cu părul coafat, îl conduse într-un birou decorat în culoarea piersicii și crem. Biroul era gol, cu excepția unei sculpturi numite *Mîini împreunate întru rugăciune*.

Price examina vîrfurile degetelor mîinilor împreunate cînd își făcu apariția însuși domnul Lombard. Acesta verifică acreditările lui Price cu maximă atenție.

– Biroul sau agenția din Atlanta, sau cum s-o numi, m-a sunat să anunțe venirea dumneavoastră, domnule Price. Dar noaptea trecută am fost nevoiți să chemăm poliția ca să trimitem la plimbare un individ nesuferit care încerca să facă fotografii

pentru *National Tattler,* așa că am devenit precaut. Sînt sigur că înțelegeți. Domnule Price, cadavrele nu ne-au fost trimise decît la ora unu dimineața, iar înmormîntarea este la cinci după-amiaza. Nu avem cum să o amînăm.

– N-o să dureze prea mult, spuse Price. Am nevoie de un asistent inteligent, dacă aveți vreunul. Ați atins cadavrele, domnule Lombard?

– Nu.

– Aflați cine a făcut-o. Va trebui să le luăm amprente tuturor.

La ședința de dimineață a polițiștilor se discuta în principal despre dinți.

Inspectorul-șef al poliției din Atlanta, R. J. (Buddy) Springfield, un bărbat îndesat, în cămașă, stătea în dreptul ușii cu dr. Dominic Princi privindu-i pe cei douăzeci și cinci de detectivi intrînd în sală.

– În regulă, băieți, să vă văd că rînjiți cu gura pînă la urechi, spuse Springfield. Arătați-i dinții doctorului Princi. Da, da, hai să-i vedem pe toți. Doamne, Sparks, aia e limba ta sau ai înghițit o veveriță? Mișcați, mișcați.

Pe tabla din sala de ședințe era agățat un panou cu un maxilar și o mandibulă care îi aminti lui Graham de dinții falși din magazinele cu articole de carnaval. El și Crawford își luaseră locurile înainte ca restul detectivilor să intre și să se așeze în bănci ca de școală.

Comisarul Siguranței Publice din Atlanta, Gilbert Lewis, și purtătorul lui de cuvînt stăteau separat, pe scaune pliante. Lewis trebuia să participe la o conferință de presă peste o oră.

Springfield începu:

– În regulă. Hai să terminăm cu rahaturile. Dacă v-ați pus

la curent în dimineața asta, ați aflat probabil că nu am progresat deloc. Interviurile din casă în casă vor continua pe o rază de încă două străzi de la locul crimei. Cei de la Departamentul de cercetări și informații ne-au împrumutat doi funcționari care să ne ajute să pieptănăm rezervările la avion și închirierile de mașini din Birmingham și Atlanta. Aeroporturile și hotelurile vor fi verificate din nou astăzi. Da, *astăzi*. Vom vorbi cu toate cameristele și cu cei de la recepție. Undeva tot a trebuit să se curețe și probabil că a lăsat o mizerie de nedescris. Dacă găsiți pe cineva care a curățat așa ceva, dați-i afară pe cei din cameră, sigilați-o și duceți-vă la spălătorie în pas alergător. De data asta avem să vă arătăm ceva. Doctore Princi?

Dr. Dominic Princi, expertul legist din Fulton, se îndreptă către tablă și rămase în picioare lîngă planșa cu dinții. Avea în mînă un mulaj.

– Domnilor, așa arată dantura suspectului. Cei de la Smithsonian din Washington au reconstituit-o după amprentele dentare găsite pe doamna Leeds și după o amprentă dentară clară de pe o bucată de brînză din frigiderul familiei Leeds, spuse Princi. După cum vedeți, are incisivi laterali încălecați – dinții de aici și de aici.

Princi arătă către mulajul pe care îl ținea în mînă, apoi către desen.

– Dinții sînt aliniați strîmb și din incisivul central lipsește un colț. Celălalt incisiv are un șanț, aici. Arată ca „V-ul croitorului", crestătura formată cînd tai o ață.

– Ticălos cu dinți strîmbi, mormăi cineva.

– Doc, cum puteți ști că mușcătura din brînză a fost făcută de criminal? întrebă un polițist înalt din primul rînd.

Nu suporta să i se adreseze cineva cu Doc, dar se abținu.

– Mostrele de salivă de pe brînză şi de pe rănile prin muşcătură aparţin aceleiaşi persoane. Au aceeaşi grupă sanguină, spuse, care nu se potriveşte cu a nici uneia dintre victime.

– Bine, doctore, spuse Springfield. O să trecem pe la toţi poze ale dinţilor.

– Ce-ar fi să le dăm presei spre difuzare? întrebă Simpkins, purtătorul de cuvînt. O chestie de genul „cine a mai văzut dinţii ăştia".

– Nu am nimic împotrivă, replică Springfield. Ce părere aveţi, domnule comisar?

Lewis aprobă din cap.

Simpkins nu terminase.

– Doctore Princi, presa va întreba de ce v-au trebuit patru zile să obţineţi mulajul. Şi de ce a trebuit făcut la Washington.

Agentul special Crawford studie vîrful pixului.

Princi roşi, dar vocea lui rămase calmă:

– Muşcăturile în carne se distorsionează cînd un cadavru este mişcat din locul unde a fost găsit, domnule Simpson.

– Simpkins.

– Fie, Simpkins. Nu am fi putut să facem reconstituirea numai pornind de la muşcăturile de pe corpul victimelor. Brînza a fost foarte importantă. Brînza este oarecum solidă, dar greu de amprentat. Trebuie dată mai întîi cu ulei pentru a împiedica infiltrarea umezelii în mediul de turnare. De obicei nu există decît o singură şansă. Institutul Smithsonian a mai făcut-o pentru FBI. Sînt mult mai bine echipaţi pentru reconstituiri. Au un articulator anatomic şi dispun de posibilitatea de a reproduce înclinaţia exactă a dinţilor.

– Ar fi corect să spunem că întîrzierea a fost provocată de laboratorul FBI şi nu de voi?

Princi își ieși din fire.

– Domnule Simpkins, cel mai corect ar fi să spunem că un anchetator federal, agentul special Crawford, a găsit bucata de brînză în frigider acum două zile – după ce oamenii dumitale cercetaseră zona. A comandat expertiza de laborator la cererea mea. Ar fi corect să spunem că mă bucur nespus că mușcătura nu a fostă lăsată de unul din voi.

Comisarul Lewis interveni cu o voce tunătoare:

– Nimeni nu vă pune la îndoială raționamentele, doctore Princi. Simpkins, ultimul lucru pe care îl dorim e să facem cu FBI-ul un concurs de genul cine urinează mai cu boltă. Hai să trecem la treabă.

– Toți vrem același lucru, spuse Springfield. Jack, băieții tăi mai au ceva de adăugat?

Crawford luă cuvîntul. Fețele înșirate dinaintea lui nu păreau prea prietenoase. Trebuia să facă ceva.

– Vreau doar să lămuresc niște treburi, șefu'. Mai demult, rivalitatea dintre forțele locale și cele federale era notorie, ceea ce nu făcea decît să favorizeze infractorii. Fiecare parte, federală sau locală, se ascundea de cealaltă. Acum Biroul nu mai face o astfel de politică, și nici eu. Nu dau doi bani pe lauri. Nici anchetatorul Graham. El este cel care șade acolo, în spate, dacă sînteți curioși. Dacă persoana care a înfăptuit crimele astea odioase e călcată de o mașină de gunoi, mi s-ar părea la fel de eficient – fiindcă îl scoate din circuit. Cred că și voi sînteți de aceeași părere.

Crawford privi chipurile detectivilor, sperînd că se produsese o îmbunătățire. Sperînd că nu le vor ascunde dovezi. Comisarul Lewis i se adresă:

– Anchetatorul Graham a mai lucrat la cazuri asemănătoare?

– Da, domnule.

– Domnule Graham, aveți ceva de adăugat, vreo sugestie?

Crawford ridică sprîncenele uitîndu-se în direcția lui Graham.

– Veniți în față, sugeră Springfield.

Graham își dorea să i se fi oferit ocazia de a discuta cu Springfield în particular. Nu voia să meargă în față. Totuși o făcu.

Ridat și ars de soare, nu prea arăta a anchetator federal. Springfield gîndi că arată mai degrabă a zugrav care își pusese costum pentru înfățișarea de la tribunal.

Detectivii se foiau pe scaune.

Cînd Graham se întoarse cu fața spre ei, ochii albaștri și reci contrastară șocant cu pielea bronzată.

– Doar două lucruri am să vă spun. Nu trebuie să pornim de la ideea că a fost internat la un ospiciu sau că are cazier pentru infracțiuni sexuale. Este foarte probabil să nu aibă nici un fel de cazier. Dacă totuși are, cred că se înscrie mai degrabă la intrări prin efracție decît la delict sexual minor. Este posibil să mai fi mușcat persoane – bătăi în baruri sau abuz de minori. Informații utile nu putem obține decît de la personalul de la urgențe și asistenții sociali. Trebuie verificată orice mușcătură urîtă pe care și-o amintesc, indiferent de cine a fost mușcat sau cum povestește că s-a întîmplat. Atîta am avut de spus.

Detectivul înalt din primul rînd ridică mîna și vorbi în același timp:

– Pînă acum a mușcat doar femei, nu-i așa?

– Deocamdată atît știm. Mușcă mult. Șase urme urîte pe doamna Leeds, opt pe doamna Jacobi. Mult peste medie.

– Ce înseamnă media?

– Într-o crimă sexuală, trei. Îi place să muşte.

– Femei.

– În majoritatea cazurilor de agresiune sexuală, urma de muşcătură are un punct livid în centru. Buzele aspiră ca o ventuză. Ei bine, în cazul ăsta nu. Am văzut în raportul doctorului Princi şi în cel de la morgă. Pentru el, muşcatul poate să reprezinte o modalitate de luptă şi în aceeaşi măsură un comportament sexual.

– Nu e cine ştie ce, zise detectivul.

– Dar merită verificat, răspunse Graham. Orice muşcătură merită verificată. De obicei oamenii mint cu privire la circumstanţele muşcăturii. Părinţii unui copil muşcat susţin că a fost muşcat de un animal şi îi fac vaccinul antirabic ca să acopere vreun nebun din familie – aţi văzut toţi asemenea cazuri. Merită să întrebăm la spitale cine s-a prezentat pentru vaccin antirabic. Asta e tot.

Muşchii încordaţi ai lui Graham tremurau de oboseală cînd se aşeză.

– Merită să întrebăm şi vom întreba, admise Springfield. Brigada de siguranţă lucrează în cartier mînă în mînă cu cei de la Incendieri. Aflaţi ce e cu cîinele. O să găsiţi noutăţile şi poza în dosar. Aflaţi dacă a fost văzut vreun străin cu cîinele. Cei de la Moravuri şi Narcotice, pieptănaţi speluncile şi barurile de homosexuali după ce vă terminaţi treaba pe ziua de azi. Marcus şi Whitman – capetele sus la înmormîntare. Aţi vorbit cu rude sau prieteni ai defuncţilor să vă acopere? Bine. Fotograful? În regulă. Duceţi caietul de la înmormînare la Departamentul de cercetări şi informaţii. Îl au deja pe cel de la Birmingham. Restul îndatoririlor le aveţi pe hîrtie. La treabă!

– Încă ceva, interveni comisarul Lewis.

Detectivii se aşezară la loc.

– Am auzit că unii ofiţeri de aici l-au poreclit pe criminal Zîna Măseluţă. Nu mă interesează cum îl porecliţi atîta vreme cît rămîne între voi. E normal să-i daţi un nume. Faceţi bine şi ţineţi-vă gura în public. Sună al dracului de ciudat. Şi nici nu folosiţi acest nume în rapoartele interne. Asta-i tot.

Crawford şi Graham îl urmară pe Springfield în biroul lui. Şeful detectivilor le servi o cafea în timp ce Crawford îşi lua mesajele de la centrală.

– N-am apucat să stăm de vorbă ieri, îi spuse Springfield lui Graham. A fost ca la nebuni aici. Will e numele tău mic, nu? Băieţii ţi-au dat tot ce le-ai cerut?

– Da, n-am ce să le reproşez.

– N-avem absolut nimic de care să ne agăţăm şi sîntem conştienţi de asta, spuse Springfield. Am developat o poză cu urmele de pantofi din stratul de flori. Se plimba pe lîngă tufişuri, aşa că nu am reuşit să ne dăm seama decît de numărul de la pantofi, poate înălţimea. Urma piciorului stîng e mai adîncă. Poate căra ceva cu el. Apă de ploaie. Totuşi, acum cîţiva ani am prins un spărgător după urma pantofilor. Princi şi-a dat seama că avea Parkinson. De data asta n-avem noroc.

– Ai o echipă bună, spuse Graham.

– Da. Dar nu e tocmai domeniul nostru de zi cu zi. Spune-mi, voi lucraţi împreună tot timpul – tu, Jack şi doctorul Bloom – sau vă întîlniţi doar în situaţii ca asta?

– Doar în situaţii ca asta.

– O echipă de grei. Comisarul mi-a spus că tu l-ai prins pe Lecter acum trei ani.

– Eram cu poliţia din Maryland, răspunse Graham. Ei l-au arestat.

Springfield era mărginit, dar în nici un caz prost. Vedea că Graham nu e în apele lui. Se foi pe scaun şi luă cîteva însemnări.

– Ai întrebat despre cîine. Uite foaia. Noaptea trecută, un veterinar de aici l-a sunat pe fratele lui Leeds. Cîinele e la el. Leeds și băiatul mai mare i-l aduseseră în ziua în care au fost omorîți. Avea o plagă abdominală. Veterinarul l-a operat și acum e bine. Mai întîi a crezut că fusese împușcat, dar nu a găsit glonțul. Crede că a fost înjunghiat cu un obiect ascuțit, asemănător cu un spărgător de gheață sau o sulă. Îi întrebăm pe vecini dacă au văzut pe cineva cu cîinele și telefonăm la alte cabinete veterinare să verificăm dacă au mai fost cazuri de animale mutilate.

– Cîinele purta zgardă cu numele Leeds?

– Nu.

– Familia Jacobi din Birmingham avea cîine? întrebă Graham.

– Trebuie să aflăm, spuse Springfield.

Formă un număr de interior.

– Locotenentul Flatt este legătura noastră la Birmingham... da, Flatt. Jacobi aveau cîine? Aha... aha. Stai o secundă.

Acoperi receptorul cu mîna.

– N-aveau cîine. Au găsit o tăviță cu nisip în baia de jos, cu excremente de pisică. N-au găsit pisica. Vecinii sînt alertați.

– Roagă-i pe cei de la Birmingham să caute prin curte și în spatele corpurilor secundare de clădire, spuse Graham. Este posibil ca pisica să fi fost îngropată de copiii care au găsit-o prea tîrziu ca să o mai ducă la veterinar. Știi cum fac pisicile. Se ascund ca să moară. Cîinii vin să moară acasă. Întreabă-i dacă avea zgardă.

– Spune-le că le trimitem un dispozitiv de detecție a gazului metan de la cadavru dacă au nevoie, spuse Crawford. E mult mai bine decît să se apuce să sape prin toată curtea.

Springfield transmise informațiile. Telefonul sună de îndată ce îl închise. Era pentru Jack Crawford. Jimmy Price suna de la Pompe Funebre. Crawford ridică receptorul derivației.

– Jack, am o amprentă parțială care e probabil de la police și un fragment de palmă.

– Jimmy, ești lumina vieții mele.

– Știu. Aia parțială are formă ovală, dar e ștearsă. Să văd ce pot face cînd mă întorc. Este de pe ochiul stîng al copilului cel mai mare. N-am mai făcut așa ceva niciodată. N-aș fi văzut-o niciodată, dar se evidenția lîngă plaga împușcată.

– Poți să o identifici?

– E cam greu. Dacă e pe lista cu amprente, poate. Dar știi cum e. Amprenta palmei provine de pe unghia de la degetul mare de la picior al doamnei Leeds. Avem noroc dacă obținem șase puncte din ea. Martori au fost asistentul și Lombard. E notar. Am fotografii *in situ*. E bine?

– Cum rămîne cu amprentele celor de la pompe funebre?

– I-am tras în tuș pe Lombard și cioclii lui. Amprente foarte clare în locurile unde au declarat că o atinseseră și în alte locuri. Acum mă înjură și se spală pe mîini. Lasă-mă să plec acasă, Jack. Vreau să mă ocup de ele în camera mea obscură. Cine știe ce aveți în apa de acolo, broaște țestoase – sau alte minuni. Într-o oră iau avionul spre Washington și îți trimit amprentele prin fax după prînz.

Crawford tăcu o clipă.

– Bine, Jimmy, dar grăbește-te. Trimite copii și la poliția și birourile FBI din Atlanta și Birmingham.

– S-a făcut. Acum să lămurim ceva.

Crawford dădu ochii peste cap.

– O să-mi ceri o grămadă de bani, nu?

– Corect.

– Jimmy băiete, ești cam lacom.

Graham privea pe fereastră în timp ce Crawford le povesti despre amprente.

– E mană cerească, spuse Springfield.

Fața lui Graham era imobilă, ca a unui condamnat pe viață, gîndi Springfield.

Îl urmări cu privirea pe Graham pînă cînd ieși din cameră.

Conferința de presă a comisarului de la Siguranță Publică era pe terminate cînd Graham și Crawford ieșeau din biroul lui Springfield. Reporterii de la presa scrisă se grăbeau să ajungă la telefoane. Cei de la televiziuni făceau „colaje" stînd în fața camerelor de luat vederi, punînd întrebările cele mai interesante pe care le auziseră la conferință și întinzînd microfoanele către un interlocutor imaginar, al cărui răspuns avea să fie decupat mai tîrziu din filmul făcut în sală.

Crawford și Graham o porniseră în jos pe scări cînd un bărbat scund le tăie calea și îi fotografie. Își iți fața din spatele aparatului de fotografiat.

– Will Graham! exclamă. Îți mai aduci aminte de mine – Frèddy Lounds? M-am ocupat de cazul Lecter pentru *Tattler*. Eu am scris cartea.

– Îmi amintesc, răspunse Graham.

Continuă să coboare împreună cu Crawford, Lounds mergînd pe lîngă ei, puțin înainte.

– Cînd te-au chemat, Will? Ce noutăți ai?

– Nu vorbesc cu tine, Lounds.

– Cum e în comparație cu Lecter? Le face…?

– Lounds, se răsti Graham, vizibil enervat, făcîndu-l pe

Crawford să se bage între ei. Lounds, tu scrii numai rahaturi şi *The National Tattler* e bun de şters la fund. Ţine-te departe de mine.

Crawford îl prinse de braţ pe Graham.

– Cară-te, Lounds. Will, hai să luăm micul dejun. Vino, Will.

Dădură colţul cu paşi repezi.

– Îmi pare rău, Jack. Dar nu-l înghit pe nenorocitul ăsta. Cînd eram în spital, a venit la mine şi…

– Ştiu, spuse Crawford. I-am făcut eu vînt, nu că ar mai fi contat.

Crawford îşi aminti fotografia din *The National Tattler*, apărută la sfîrşitul cazului Lecter. Lounds intrase în rezervă în timp ce Graham dormea. Trăsese cearşaful cu care era acoperit şi-i fotografiase burta cu drenul temporar pentru anus contra naturii înfipt acolo. În ziar imaginea apăruse cenzurată, cu un pătrat negru acoperind părţile intime ale lui Graham. Titlul pozei era „Poliţaiul cu maţe jucăuşe".

Localul era curat şi luminos. Lui Graham îi tremurau mîinile şi vărsă cafea pe farfurioară.

Observă că fumul de la ţigara lui Crawford îi deranjează pe cei de la masa alăturată. Mîncau în linişte. Dezaprobarea lor plutea în aer ca fumul de ţigară.

Două femei, probabil mamă şi fiică, se certau la masa de lîngă uşă. Vorbeau în şoaptă, furia le urîţea chipurile. Graham simţea încordarea lor atingîndu-i gîtul şi faţa.

Crawford se plîngea că trebuie să se ducă la Washington a doua zi dimineaţa ca să depună mărturie într-un proces. Se temea că va fi reţinut acolo cîteva zile. Îşi aprinse altă ţigară, privind peste flacăra brichetei mîinile şi culoarea lui Graham.

– Cei din Atlanta și Birmingham pot verifica amprentele din baza lor de date cu a celor condamnați pentru agresiuni sexuale, spuse Crawford. Și noi putem face același lucru. Price a găsit o amprentă din dosarele mai vechi. O să o introducă în FINDER – am făcut mari progrese cu aparatul ăsta de cînd ai plecat.

FINDER, cititorul și procesorul automatizat de amprente al FBI-ului, putea să identifice o amprentă nouă cu una dintr-un caz fără legătură.

– Cînd punem mîna pe el, amprenta și dinții vor fi suficiente să-l băgăm la răcoare, spuse Crawford. În primul rînd trebuie să ne gîndim ce *ar putea* fi el. Trebuie să mergem din aproape în aproape. Să zicem că am arestat un suspect bun. Intri și îl vezi. Ce nu te surprinde la el?

– Nu știu, Jack. La dracu', pentru mine nu are față. Putem să pierdem o grămadă de timp căutînd suspecți pe care i-am inventat. Ai vorbit cu Bloom?

– La telefon, noaptea trecută. Bloom nu crede că are tendințe de suicid. Heimlich la fel. Bloom a stat aici numai cîteva ore în prima zi, dar el și Heimlich au tot dosarul. Săptămîna asta Bloom se ocupă de examenul de doctorat. Îți transmite salutări. Ai numărul lui de la Chicago?

– Îl am.

Lui Graham îi plăcea de Alan Bloom, un bărbat scund cu ochi triști, un psihiatru legist foarte bun – poate cel mai bun. Aprecia faptul că dr. Bloom nu manifestase niciodată față de el un interes profesional, spre deosebire de alți psihiatri.

– Bloom spune că Zîna Măseluță ar putea să comunice cu noi. Să ne trimită un bilet, spuse Crawford.

– Pe un perete de dormitor.

– Bloom presupune că e desfigurat sau că el se crede desfigurat. Mi-a spus să nu mă bazez totuşi pe asta. „N-o să mă apuc să vă pun pe urmele unei marionete inventate de mine, Jack", mi-a spus el. „Ne-ar distrage şi ar risipi inutil eforturile depuse." Zice că l-au învăţat să vorbească aşa la facultate.

– Are dreptate, spuse Graham.

– Poţi spune tu ceva despre el, altfel nu ai fi descoperit amprenta.

– Dovada era pe peretele ăla nenorocit, Jack. Nu-mi atribui ceea ce nu-mi aparţine. Şi nu-ţi face speranţe prea mari, să fim înţeleşi.

– Las' că-l prindem noi. Ştii că o să-l prindem, nu-i aşa?

– Ştiu. Într-un fel sau altul.

– Ce înseamnă într-un fel?

– O să găsim dovezi pe care le-am trecut cu vederea.

– Şi ce înseamnă *altul?*

– O să o tot facă pînă într-o noapte cînd soţul o să audă zgomot la intrare şi o să-şi ia puşca din debara.

– Alte posibilităţi nu există?

– Chiar crezi că l-aş recunoaşte într-o mulţime? Mă confunzi cu Ezio Pinza. Zîna Măseluţă o să meargă mai departe pînă deschidem noi ochii sau pînă dă norocul peste noi. Nu se va opri.

– De ce?

– Fiindcă îi place la nebunie.

– Aha, deci ştii cîte ceva despre el.

Graham nu scoase o vorbă pînă ajunseră pe trotuar.

– Aşteaptă următoarea lună plină, zise, apoi spune-mi cît de mult ştiu despre el.

Graham se întoarse la hotel şi dormi două ore şi jumătate.

Se trezi la prînz, făcu un duş şi comandă o cană de cafea şi un sandviş. Era timpul să studieze îndeaproape dosarul Jacobi de la Birmingham. Îşi spălă ochelarii de citit cu apă şi săpun de la hotel şi se aşeză cu dosarul lîngă fereastră. În primele minute ridica privirea la auzul fiecărui sunet, la paşii de pe culoar, la zgomotul înfundat al uşii de la lift. Apoi se dedică întru totul citirii dosarului.

Chelnerul cu tava ciocăni la uşă şi aşteptă. Ciocăni şi aşteptă. În cele din urmă lăsă prînzul pe podea, în faţa uşii, şi semnă el nota de plată.

4

Hoyt Lewis, cititor de contoare angajat al Companiei de Electricitate Georgia, îşi parcă duba pe alee sub un copac stufos şi deschise pachetul cu mîncare fără nici o plăcere. Acum, că şi-l făcea singur, nu mai era nici o distracţie. Fără bileţele, fără batoane de ciocolată surpriză.

Nu terminase jumătate din sandviş cînd o voce care îi ţipă în ureche îl făcu să tresară:

– Aşa deci, am consumat curent de o mie de dolari luna asta, nu?

Lewis se întoarse şi văzu că în faţa geamului dubei apăruse faţa congestionată a lui H. G. Parsons. Parsons purta bermude şi ţinea în mînă o mătură de grădină.

– Nu am înţeles ce aţi spus.

– O să susţii că am folosit curent electric în valoare de o mie de dolari luna asta. Acum m-ai auzit?

– Nu ştiu cît curent aţi folosit fiindcă nu v-am citit contorul

încă, domnule Parsons. Cînd îl voi citi, voi scrie totul pe factură.

Parsons avea întotdeauna ceva de comentat cu privire la factura pentru curent electric. Se plînsese companiei de electricitate că îl încarcă.

– Îmi calculez exact cît curent folosesc, să știi, spuse Parsons. Mă duc la Protecția Consumatorului și fac scandal.

– Vreți să citim împreună contorul? Hai să mergem chiar acum și…

– Știu cum se citește un contor. Poate ai ști și tu dacă ți-ai da osteneala.

– Stați liniștit un minut, domnule Parsons, spuse Lewis coborînd din dubă. La dracu', stați liniștit o clipă. Anul trecut ați pus un magnet pe contor. Soția dumneavoastră mi-a spus că sînteți în spital, așa că am plecat fără să comentez. Iarna trecută, cînd ați turnat melasă în el, v-am făcut o sesizare. Ați plătit totuși daunele.

– Factura a explodat după ce ai început să montezi dumneata toate firele alea. Ți-am spus pînă am răgușit: ceva în casa aia îmi fură curent. Ai angajat un electrician să verifice? Nu, ai sunat la sediu și ai început să te plîngi că-ți fac scandal. M-am cam săturat de tine.

Lewis se albise de mînie.

– O să dau eu de capăt afacerii ăsteia, spuse Parsons retrăgîndu-se pe alee către curte. Te verifică, domnule Lewis. Am văzut pe altcineva citind pe ruta ta, spuse el peste gard. Peste puțin timp o să muncești și tu ca toți ceilalți.

Lewis porni duba și înaintă pe alee. Trebuia să găsească alt loc ca să-și termine prînzul. Îi părea rău. Umbra pomului fusese vreme de mulți ani un loc bun de masă.

Era chiar în spatele casei lui Charles Leeds.

*

La şaptesprezece treizeci Hoyt Lewis ajunse cu propria maşină la barul Cloud Nine Lounge, unde bău cîteva pahare de whisky cu bere ca să se deconecteze.

Cînd îşi sună fosta soţie, nu găsi ceva mai bun de spus decît „Îmi pare rău că nu îmi mai faci tu pacheţelul".

– Ar fi trebuit să te gîndeşti mai înainte la treaba asta dacă erai mai isteţ, replică ea şi îi închise telefonul.

Jucă o partidă dubioasă de cărţi cu nişte instalatori şi un dispecer de la Georgia Power şi privi pe deasupra mulţimii. Să-i ia dracu' pe funcţionarii de la liniile aeriene care începuseră să vină la Cloud Nine. Toţi aveau aceeaşi mustăcioară şi purtau inel pe degetul mic. Nu va dura mult pînă cînd vor corecta engleza ce se vorbea la Cloud Nine şi vor ţintui normele de limbaj întocmai ca pe o tablă de aruncat la ţintă cu săgeţi. În zilele noastre nu se mai poate bizui omul pe nimic.

– Salut, Hoyt. Te fac cu o bere.

Era supraveghetorul lui, Billy Meeks.

– Billy, trebuie să stau de vorbă cu tine.

– Ce s-a întîmplat?

– Îl ştii pe nenorocitul ăla bătrîn de Parsons care tot dă telefoane?

– M-a sunat chiar săptămîna trecută, spuse Meeks. Ce-i cu el?

– A zis că un tip citeşte înaintea mea contoarele, ca şi cum îşi închipuie cineva că nu-mi fac datoria cum trebuie. Sper că tu nu crezi că trag chiulul de la muncă, nu?

– În nici un caz.

– Sper din tot sufletul să nu crezi asta. Vreau să zic, dacă aş fi pe lista neagră a cuiva, mi-ar plăcea să vină să mi-o spună în faţă.

– Dacă erai pe lista mea neagră, crezi că nu ți-aș fi spus?
– Mi-ai fi spus.
– Bine atunci. Dacă ți-ar verifica cineva traseul, aș fi primul care ar afla. Directorii tăi sînt întotdeauna la curent cu asemenea situații. Nimeni nu te verifică. Nu pune preț pe spusele lui Parsons, e doar bătrîn și senil. M-a sunat săptămîna trecută și mi-a spus: „Felicitări că l-ați deșteptat pe Hoyt Lewis ăla". Nu i-am dat nici o atenție.

– Ce mi-aș mai dori să punem justiția pe urmele lui în legătură cu contorul, spuse Lewis. Mă aranjasem bine pe alee, sub un copac, și încercam să mănînc și eu din pachet cînd individul a sărit pe mine. I-ar trebui niște șuturi în fund.

– Și eu mă așezam acolo cînd aveam traseul ăla, spuse Meeks. Mamă-mamă, ce mai femeie era doamna Leeds – deși n-ar trebui să vorbesc așa despre ea acum, că e dusă. Am văzut-o o dată în costum de baie. Era trasă prin inel. Îmi pare rău pentru ei. Era o doamnă tare drăguță.

– Au prins pe cineva?

– Ași!

– Păcat că s-a luat de Leeds cînd bătrînu' Parsons era la o aruncătură de băț. N-ar fi făcut mare pagubă, spuse Lewis.

– Fii atent la mine. Mie nu-mi place ca nevastă-mea să stea în curte în costum de baie. Ea zice „Prostuțule, cine o să mă vadă?" I-am spus că nu știi niciodată ce dement ar putea sări gardul cu scula scoasă din pantaloni. Poliția a vorbit cu tine? Te-au întrebat dacă ai văzut pe cineva?

– Da, cred că i-au întrebat pe toți care au traseu în zonă. Poștași, toată lumea. Dar pînă azi eu am lucrat toată săptămîna în Laurelwood, de partea cealaltă a aleii Betty Jane, spuse Lewis, scrijelind cu degetul eticheta sticlei de bere. Zici că Parsons te-a sunat săptămîna trecută?

– Mda.

– Atunci înseamnă că a văzut pe cineva care îi citea contorul. N-ar fi sunat dacă nu era pe bune. Mi-ai spus că nu ați trimis pe nimeni. Pe mine oricum n-avea cum să mă fi văzut.

– Poate verificau ceva ăia de la telefoane.

– Poate.

– Dar nu avem stîlpi comuni în zonă.

– Zici să sun la poliție?

– N-ar strica, aprecie Meeks.

– Dimpotrivă. Ar fi bine ca tîmpitul de Parsons să tragă o sperietură. O să facă în pantaloni cînd o vedea mașinile de poliție la poarta lui.

5

Graham se întoarse pe seară în casa familiei Leeds. Intră pe ușa din față și încercă să nu se uite la dezastrul lăsat de criminal. Pînă acum văzuse numai imagini de după – dosare, locul crimei, carne. Știa destul de multe despre cum muriseră. Acum voia să afle cum trăiseră.

Începu un studiu meticulos. În garaj era o barcă bună de schi nautic, bine folosită și bine întreținută, și o dubă. Crose de golf și o motocicletă sport. Sculele electrice erau aproape nefolosite. Jucării pentru adulți.

Graham luă o crosă din sacul de golf. Sacul emană un miros de piele cînd îl sprijini de perete. Lucrurile lui Charles Leeds.

Graham îl urmări pe Charles Leeds prin casă. Pe pereții camerei de studiu atîrnau imagini de vînătoare. Colecția „Marile

cărți ale lumii" trona pe unul din rafturile bibliotecii. Anuarele Universității Sewanee. H. Allen Smith, și Perelman, și Max Shulman pe alte rafturi. Kurt Vonnegut și Evelyn Waugh. *Beat to Quarters* de C.S. Forrester era deschisă pe o masă.

În dulapul din camera de studiu era o pușcă pentru trageri în discuri de argilă, un aparat foto Nikon, o cameră de luat vederi Bolex Super Eight și un proiector.

Graham, care nu avea aproape nimic în afara echipamentului minim necesar de pescuit, a unui Volkswagen la mîna a treia și a două lăzi de Montrachet, simți o vagă animozitate față de jucăriile pentru adulți și se întrebă de ce.

Cine era Leeds? Un avocat de succes specializat în impozite, fost jucător de fotbal la Sewanee, un om căruia îi plăcuseră călătoriile și distracția, un bărbat care se ridicase cu beregata tăiată să-și apere copiii.

Graham îl urmă prin casă cu un ciudat simțămînt de obligație. Faptul că se interesa despre el era un fel de a-i cere permisiunea să afle mai multe și despre soția lui.

Graham era convins că ea îl atrăsese pe monstru ca un greiere care își caută moartea în fața unui fluture cu ochii roșii.

Apoi doamna Leeds.

Avea un budoar mic la etaj. Graham reuși să ajungă acolo fără să se uite în dormitor. Încăperea era galbenă și părea intactă, cu excepția oglinzii sparte de deasupra mesei de toaletă. În fața dulapului, pe podea, era o pereche de mocasini L. L. Bean, care arătau de parcă doamna Leeds abia îi descălțase. Cămașa de noapte părea aruncată pe cuier, iar dulapul trăda vaga dezordine a unei femei care trebuie să facă ordine în multe alte dulapuri.

Jurnalul doamnei Leeds se afla într-o cutie învelită în catifea

mov, pe masa de toaletă. Cheia era lipită cu bandă adezivă de capac, laolaltă cu eticheta aplicată de poliţie.

Graham se aşeză pe un scaun alb, şubred, şi deschise jurnalul la întîmplare.

23 decembrie, marţi. Acasă la mama. Copiii dorm încă. Cînd mama a închis veranda cu panouri de sticlă, nu mi-a plăcut deloc cum arăta casa, dar pînă la urmă e plăcut să stau aici, la căldură, privind zăpada de afară. Cîte sărbători de Crăciun va mai fi împreună cu nepoţii? Multe, sper.

Drumul de la Atlanta a fost greu, a nins după Raleigh. Am mers foarte încet. Oricum, obosisem pregătindu-i pe toţi de drum. După ce am ieşit din Chapel Hill, Charlie a oprit maşina şi a coborît. A rupt nişte ţurţuri de pe o creangă ca să-mi facă un martini. S-a întors la maşină, făcînd paşi mari prin zăpadă cu picioarele lui lungi. Avea zăpadă în păr şi pe gene şi mi-am adus aminte că îl iubesc. De parcă s-a rupt ceva în mine, învăluindu-mă cu căldură.

Sper că îi e bună haina de ploaie. Dacă mi-a luat inelul ăla fâţos, m-a dat gata. Pot să-i dau lui Madelyn un şut în fundul ăla mare cu celulită, e mult mai frumos decît inelul ei. Patru diamante ridicol de mari, de culoarea gheţii murdare. Ţurţurele e atît de transparent. O rază de soare a intrat pe geamul maşinii şi din locul unde era rupt ţurţurele s-a ridicat în sus, formînd o mică prismă. O pată de roşu şi verde pe mîna cu care ţineam paharul. Simţeam culorile pe piele.

M-a întrebat ce vreau de Crăciun şi eu m-am aplecat la urechea lui şi i-am şoptit: scula ta mare, cît de adînc poţi să o bagi.

I s-a înroşit pata de chelie din creştet. Întotdeauna se teme să nu audă copiii. Bărbaţii nu au încredere în şoapte.

Pagina era pătată cu scrumul de țigară al unui polițist.

Graham citi mai departe, în lumina din ce în ce mai palidă, despre amigdalectomia fetiței și spaima pe care o trăsese cînd își găsise un mic nodul mamar. (*Dumnezeule, copiii sînt atît de mici.*)

Trei pagini mai departe se dovedi că nodulul era un chist benign care a fost extirpat.

Dr. Janovich m-a externat în după-amiaza asta. Am plecat de la spital și ne-am dus la iaz. Nu mai fuseserăm de mult acolo. Niciodată n-avem timp. Charlie pusese la rece două sticle de șampanie și le-am băut și am hrănit rațele pe cînd apunea soarele. Un timp a stat cu spatele la mine, la marginea apei. Cred că a plîns.

Susan mi-a spus că se temea să nu venim de la spital cu încă un frățior. Acasă!

Graham auzi telefonul sunînd în dormitor. Se auzi un declic, apoi zumzăitul robotului telefonic. „Bună ziua, sînt Valerie Leeds. Pentru moment nu pot să răspund la telefon. Lăsați numele și numărul de telefon și vă sunăm noi. Mulțumesc."

Graham mai că se aștepta să audă vocea lui Crawford după bip, dar nu se auzi decît tonul. Cel care sunase închisese.

Îi auzise vocea; voia să o și vadă. Coborî în camera de studiu.

În buzunar avea o rolă de film Super Eight, care îi aparținuse lui Charles Leeds. Cu trei săptămîni înainte de a fi ucis, Leeds lăsase filmul la developat. Nu venise să-l ridice.

Poliția a găsit chitanța în portofelul lui Leeds și a luat filmul de la atelierul de developare. Detectivii se uitaseră la filmul de familie și la instantanee developate în aceeași perioadă, negăsind nimic interesant.

Graham voia să-i vadă pe membrii familiei Leeds în viață. La poliție, detectivii îi oferiseră proiectorul lor. Voia să vadă imaginile în casă. L-au lăsat cu greu, fără tragere de inimă, să ia filmul din depozit.

Graham instală ecranul și proiectorul în camera de studiu și se așeză în fotoliul impozant de piele al domnului Leeds ca să vadă filmul. Simți ceva cleios pe brațul fotoliului – amprentele lipicioase ale unui copil încleiate cu scame. Mîna lui Graham mirosea a bomboane.

Era un filmuleț plăcut, fără sonor, realizat cu mai multă imaginație decît majoritatea. Începea cu un cățel, un terier scoțian gri, care dormea pe covorul din camera de studiu. Păru puțin deranjat de prezența aparatului de filmat și înălță capul. Apoi adormi la loc. O tăietură grosolană pînă la imaginea cu cîinele care dormea încă. Apoi terierul ciuli urechile. Se ridică și lătră, iar aparatul de filmat îl urmări în bucătărie cînd fugi spre ușă, unde se opri, în expectativă, și începu să dea din coada boantă.

Graham își mușcă buza de jos. Și el aștepta. În film, ușa se deschise și apăru doamna Leeds venind de la cumpărături cu o sacoșă în mînă. Clipi și rîse surprinsă, atingîndu-și părul ciufulit cu mîna liberă. Buzele i se mișcau cînd ieși din cadru, iar copiii intrară în spatele ei, ducînd fiecare cîte o sacoșă mai mică. Fata avea șase ani, băieții opt și zece.

Băiatul mai mic, probabil expert în filmele de familie, se instală în fața camerei, arătă spre urechi și începu să și le miște. Camera era poziționată destul de sus. Leeds avea un metru

optzeci şi şapte, după cum reieşea din raportul de la morgă.

Graham presupuse că partea aceea a filmului fusese făcută la începutul primăverii. Copiii purtau hanorace şi doamna Leeds era palidă. La morgă era bronzată bine şi cu urme de la costumul de baie.

Urmau cîteva scene scurte cu băieţii care jucau ping-pong în pivniţă şi cu fata, Susan, care împacheta un cadou în camera ei, scoţînd limba de concentrată ce era. Îşi atinse părul cu mîinile grăsuţe, gest asemănător cu cel al mamei în bucătărie.

În scena următoare, Susan făcea baie, ghemuită ca o broscuţă în bulele de spumă. Purta o cască de duş prea mare. Unghiul de filmare era mai jos şi imaginea mai neclară, evident opera unui frate. Scena se termina cu ea ţipînd fără sunet către cameră şi acoperindu-şi pieptul de fetiţă de şase ani, cînd casca îi alunecă pe ochi.

Ca să nu rămînă mai prejos, domnul Leeds o surprinsese pe doamna Leeds la duş. Perdeaua de la cadă căpăta diverse forme, aşa cum se întîmplă cu cortina la spectacolele de teatru puse în scenă de şcolari. Braţul doamnei Leeds apăru de după perdea. Ţinea în mînă un burete mare. Scena se încheia cu un val de clăbuci care obtura camera.

Filmul se termina cu Norman Vincent Peale vorbind la televizor şi cu o remarcă dezaprobatoare la adresa domnului Leeds care sforăia în fotoliul pe care şedea Graham acum.

Graham privi fix pătratul gol de lumină de pe ecran. Familia Leeds îi era simpatică. Îi părea rău că fusese la morgă. Se gîndi că şi nebunul care îi căsăpise îi plăcea. Dar mai puţin decît acum, cînd erau morţi.

Graham îşi simţea capul greu şi sec. Înotă în piscina hotelului pînă îl lăsară picioarele şi ieşi din apă gîndindu-se la

două lucruri deodată – un martini Tanqueray şi gustul gurii lui Molly.

Îşi prepară singur cocteilul şi o sună pe Molly.

– Bună, dulceaţă!

– Bună, iubitule. Unde eşti?

– Într-un hotel nenorocit din Atlanta.

– Ai făcut vreun progres?

– Nici unul notabil. Mă simt singur.

– Şi eu.

– Excitat.

– Şi eu.

– Vorbeşte-mi despre tine.

– Ei bine, astăzi m-am cam certat cu doamna Holper. Voia să înapoieze la magazin o rochie cu o pată uriaşă de whisky pe fund. Evident, o purtase la petrecerea Jaycee.

– Şi *tu* ce i-ai spus?

– I-am spus că eu nu i-am vîndut-o aşa.

– Şi ce-a spus *ea?*

– Că nu avusese niciodată probleme să înapoieze o rochie, şi că de aia cumpără de la mine şi nu din altă parte.

– *Tu* ce i-ai răspuns?

– I-am spus că sînt supărată din cauză că Will vorbeşte la telefon ca un măgar.

– Înţeleg.

– Willy e bine. Acoperă nişte ouă de ţestoasă pe care le-au dezgropat cîinii. Spune-mi ce faci.

– Citesc rapoarte. Mănînc semipreparate.

– Şi te gîndeşti mult, bănuiesc.

– Mda.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu pot să mă agăţ de nimic, Molly. Nu avem suficiente informaţii. De fapt, sînt foarte multe informaţii, dar nu am realizat destul cu ele.

– Rămîi mai mult la Atlanta? Nu că te-aş presa să te întorci acasă, doar mă întreb…

– Nu ştiu. Încă vreo cîteva zile cel puţin. Mi-e dor de tine.

– Vrei să vorbim despre sex?

– N-aş rezista. Mai bine n-am face-o.

– Ce să facem?

– Să vorbim despre sex.

– Bine. Atunci sper că nu te deranjează că mă gîndesc la sex.

– Absolut deloc.

– Ne-am pricopsit cu un cîine nou.

– La dracu'.

– Arată ca o corcitură între un basset şi un pechinez.

– Încîntător.

– Are testicule mari.

– Asta m-ar deranja cel mai puţin.

– Aproape şi le tîrăşte pe pămînt. Trebuie să le contracte cînd fuge.

– N-are cum.

– Ba da. Nu ştii *tu* cum.

– Ba ştiu.

– Poţi?

– Eram sigur că o să mă întrebi.

– Şi?

– Dacă vrei neapărat să ştii, am făcut-o o dată.

– Cînd?

– În tinereţe. A trebuit să sar iute un gard de sîrmă ghimpată.

– De ce?

– Duceam un pepene pe care nu-l cultivasem eu.

– Fugeai? De cine?

– O cunoștință. Un nenorocit. Alertat de lătratul cîinilor, a țîșnit din casă în izmene, fluturînd o pușcă de calibru mic. Din fericire, s-a împiedicat de un vrej de fasole neagră și mi-a lăsat un avans considerabil.

– A tras în tine?

– La vremea respectivă am crezut că da. Încă nu m-am lămurit de unde veneau zgomotele.

– Ai sărit gardul?

– Cu ușurință.

– O minte de infractor încă de la vîrsta aia…

– Nu am minte de infractor.

– Desigur. Mă gîndeam să zugrăvesc bucătăria. Ce culoare ai vrea? Will? Ce culoare ai vrea? Mai ești la telefon?

– Mda, da, galben.

– Galbenul nu mi se potrivește. O să par palidă la micul dejun.

– Bine, atunci albastru.

– Albastrul e rece.

– La dracu', zugrăvește-o în culoarea rahatului de copil… cum oi vrea tu. Nu, uite, o să ajung acasă în curînd și vom merge la magazinul de vopsele. Vom cumpăra niște vopsea și ce mai trebuie, bine? Și poate niște scule noi.

– Da, da, haide. Nu știu ce mi-a venit să vorbesc despre asta. Te iubesc și mi-e dor de tine și faci ceea ce trebuie. E greu și pentru tine, știu. Sînt aici și voi fi aici oricînd ai să vii acasă, sau mă voi întîlni cu tine oriunde, oricînd. Asta o să fac.

– Draga mea Molly. Draga mea Molly. Du-te la culcare.

– Bine.
– Noapte bună.

Graham se întinse cu mîinile sub ceafă și își aminti cum lua cina cu Molly. Crabi și Sancerre, briza sărată amestecîndu-se cu vinul.

Unul din defectele lui era să se lege de conversații, și începu să o facă. Se rățoise la ea după o remarcă inofensivă despre „mintea lui de infractor". Ce prostie!

Interesul lui Molly pentru el i se părea în mare parte inexplicabil.

Sună la poliție și lăsă vorbă pentru Springfield că vrea să-i ajute la munca de cercetare. Altceva nici nu era de făcut.

Ginul îl ajută să adoarmă.

6

Pe biroul lui Buddy Springfield se aflau transcrierile tuturor telefoanelor primite în legătură cu cazul Leeds. Marți dimineața, la șapte, cînd Springfield ajunse la birou, numărul lor crescuse la treizeci și șase. Cea de deasupra avea un semn roșu.

Scria că poliția din Birmingham găsise o pisică îngropată într-o cutie de pantofi în spatele garajului familiei Jacobi. Pisica avea o floare între lăbuțe și era înfășurată într-un prosop de vase. Numele pisicii era scris stîngaci de o mînă de copil. Nu avea zgardă. Capacul era legat cu sfoară.

Medicul din Birmingham spusese că pisica murise prin strangulare. Îi răsese blana și nu găsise nici o rană.

Springfield se bătu peste dinți cu brațul ochelarilor.

Găsiseră pămînt afînat și începuseră să sape. Nu avuseseră

nevoie de nici un detector de metan. Graham avusese dreptate.

Şeful detectivilor îşi umezi degetul mare şi începu să frunzărească şi celelalte bilete. Majoritatea conţineau informaţii despre maşini suspecte văzute în vecinătate săptămîna trecută, descrieri vagi în care nu se menţiona decît tipul sau culoarea autovehiculului. Patru apelanţi anonimi spuseseră locuitorilor din Atlanta: „O să vă măcelăresc ca pe Leeds".

Informaţiile lui Hoyt Lewis erau la mijlocul teancului.

Springfield îl sună pe şeful turei de noapte.

– Cum e cu cititorul ăla de contoare şi cu Parsons? Numărul patruzeci şi opt.

– Noaptea trecută am sunat la companiile de utilităţi publice, Şefu', ca să vedem dacă au trimis pe cineva în zonă, spuse şeful de tură. O să ne sune în dimineaţa asta, să ne dea un răspuns.

– Ba să ne sune acum, spuse Springfield. Verifică la salubritate, urbanism, permisele de construcţie pe toată aleea şi sună-mă în maşină.

Formă numărul lui Will Graham.

– Will? Ne vedem în faţa hotelului tău în zece minute. O să facem o plimbare.

La opt fără un sfert dimineaţa, Springfield parcă aproape de capătul aleii. El şi Graham mergeau unul lîngă altul, în adînciturile lăsate de roţi în pietriş. Soarele era deja puternic.

– Ar trebui să-ţi iei o pălărie, spuse Springfield.

Pălăria lui de pai era trasă pe ochi.

Gardul de sîrmă din spatele proprietăţii familiei Leeds era acoperit de iederă. Se opriră în faţa contorului de electricitate de pe stîlp.

– Dacă a venit pe aici, a văzut toată partea din spate a casei, spuse Springfield.

În numai cinci zile, proprietatea începuse să arate neglijată. Gazonul era inegal şi buruienile începuseră să se iţească peste vîrfurile ierbii. În curte căzuseră cîteva crengi mici. Graham vru să le ridice. Casa părea adormită, veranda cu şipci de lemn era dungată şi împestriţată de umbrele lungi de dimineaţă ale copacilor. Stînd cu Springfield pe alee, Graham îşi aminti cum deschisese uşa verandei. Curios, dar reconstituirea felului în care intrase criminalul în casă nu îi venea în minte acum, la lumina zilei. Văzu un leagăn mişcîndu-se uşor împins de vînt.

– Ăla pare să fie Parsons, spuse Springfield.

H. G. Parsons ieşise devreme din casă şi plivea un strat de flori din curtea din spate, la două case mai jos. Springfield şi Graham se duseră la poarta din spate şi se opriră în dreptul tomberoanelor. Capacele erau legate cu lanţuri de gard.

Springfield măsură cu o ruletă înălţimea contorului de electricitate.

Luase notiţe despre toţi vecinii familiei Leeds şi aflase că Parsons se pensionase mai devreme de la oficiul poştal, la cererea superiorului său. Superiorul declarase că Parsons era „din ce în ce mai zăpăcit".

În notiţele lui Springfield erau şi bîrfe. Vecinii spuneau că soţia lui Parsons stă mai mult cu sora ei în Macon şi că fiul lui nu îi mai telefona deloc.

– Domnule Parsons, domnule Parsons! strigă Springfield.

Parsons sprijini unealta de grădinărie de peretele casei şi veni la gard. Purta sandale şi şosete albe, pătate în vîrf de pămînt şi iarbă. Avea o faţă rozalie şi strălucitoare.

Arterioscleroză, gîndi Graham. Ia pilule.

– Da?

– Domnule Parsons, putem sta de vorbă un minut? Sperăm să ne puteţi ajuta, spuse Springfield.

– Sînteți de la electricitate?

– Nu. Sînt Buddy Springfield de la poliție.

– A, deci e în legătură cu crima. Soția mea și cu mine eram în Macon, după cum i-am declarat ofițerului...

– Știu, domnule Parsons. Voiam să vă întrebăm despre contor. Cumva...

– Dacă... ăla de cititor de contor a spus vreo aiureală despre mine, e un...

– Nu, nu. Domnule Parsons, ați văzut săptămîna trecută un străin care vă citea contorul?

– Nu.

– Sînteți sigur? Cred că i-ați spus lui Hoyt Lewis că v-a citit altcineva contorul.

– I-am spus. Era și timpul. Nu mă las cu una, cu două, iar Protecția Consumatorului va primi o sesizare de la mine.

– Da, domnule, sînt sigur că totul se va rezolva. Pe cine ați văzut că vă citea contorul?

– Nu era un străin, era cineva de la Georgia Power.

– Cum ați aflat?

– Păi arăta ca un cititor de contoare.

– Cu ce era îmbrăcat?

– Cu ce sînt îmbrăcați toți. Cu o salopetă maro și o șapcă.

– I-ai văzut fața?

– Nu-mi amintesc. Mă uitam pe geamul de la bucătărie și l-am văzut. Am vrut să vorbesc cu el, dar trebuia să pun halatul pe mine și cînd am ieșit plecase deja.

– Avea o dubă?

– Nu-mi amintesc. Ce se întîmplă? Ce vreți să știți?

– Îi verificăm pe toți cei care au fost văzuți în vecinătate săptămîna trecută. Este foarte important. Domnule Parsons, încercați să vă amintiți.

– Deci are legătură cu crima. N-aţi arestat încă pe nimeni, nu-i aşa?

– Nu.

– Am supravegheat strada azi-noapte şi au trecut *cincisprezece minute* pînă să văd o maşină a poliţiei. Oribil ce s-a întîmplat familiei Leeds. Nevastă-mea îşi ieşise din fire. Mă întreb cine o să cumpere casa. Am văzut nişte negri care se uitau ieri la ea. Ştiţi, de cîteva ori a trebuit să mă plîng domnului şi doamnei Leeds despre poznele copiilor, dar erau copii buni. Bineînţeles, nu a vrut să facă nimic din ce i-am sugerat în legătură cu peluza. Ministerul Agriculturii are nişte pliante *excelente* despre cum pot fi ţinute sub control buruienile. Pînă la urmă i le-am pus în cutia poştală. Să fiu sincer, cînd le-a tăiat cu maşina de tuns iarbă a rezultat un miros sufocant.

– Domnule Parsons, mai exact, cînd l-aţi văzut pe acest individ pe alee? întrebă Springfield.

– Nu sînt sigur, încercam să mă gîndesc.

– Vă amintiţi în ce parte a zilei? Dimineaţa? La prînz? După-amiaza?

– Cunosc părţile zilei, nu e nevoie să mi le reamintiţi. Poate după-amiază. Nu-mi amintesc.

Springfield se scărpină pe ceafă.

– Scuzaţi-mă, domnule Parsons, dar trebuie să mă lămuresc. Am putea merge în bucătărie să ne arătaţi de unde l-aţi văzut?

– Arătaţi-mi legitimaţiile. Amîndoi.

În casă era linişte, suprafeţe lucitoare şi aer mort. Curat. Curat. Ordinea disperată a unui cuplu de bătrîni care îşi dau seama că viaţa lor devine confuză.

Graham îşi dorea să fi rămas afară. Era sigur că în sertare

erau tacîmuri de argint lustruite, cu urme de ou între dinții furculițelor.

Oprește-te și hai să scoatem untul din boșorog.

De la fereastra de deasupra chiuvetei se vedea foarte bine curtea din spate.

– Iată. Sînteți mulțumiți? întrebă Parsons. Se poate vedea foarte bine de aici. Nu am vorbit cu el. Nu-mi amintesc cum arată. Dacă nu mai aveți și alte întrebări, m-aș bucura să mă întorc la treburile mele.

Graham deschise gura pentru prima dată:

– Ați spus că v-ați dus să vă îmbrăcați cu halatul și cînd v-ați întors plecase deja. Așadar, erați dezbrăcat?

– Da.

– În plină după-amiază? Nu vă simțeați bine, domnule Parsons?

– E treaba mea ce fac la mine în casă. Pot să mă îmbrac și în costum de cangur dacă am chef. De ce nu căutați asasinul? Probabil pentru că aici e răcoare.

– Înțeleg că v-ați pensionat, domnule Parsons, deci nu vă pasă dacă vă îmbrăcați sau nu. Petreceți mult timp dezbrăcat?

Venele de la tîmplele lui Parsons deveniseră proeminente.

– Faptul că sînt pensionat nu înseamnă că stau dezbrăcat toată ziua. Mi se făcuse cald și am intrat în casă și am făcut un duș. Lucram. Gunoiam. Îmi făcusem treaba pe o zi pînă după-amiază, ceea ce este oricum mai mult decît veți face voi astăzi.

– Ce făceați?

– Gunoiam.

– În ce zi ați gunoit?

– Vineri. Vinerea trecută. Mi-au adus compostul dimineața, mult de tot… și după-masă l-am așezat. Întrebați la Centrul de Grădinărit cît de mult a fost.

– Vi s-a făcut cald şi aţi intrat şi aţi făcut un duş. În bucătărie ce căutaţi?

– Îmi făceam un ceai cu gheaţă.

– Şi aţi luat nişte gheaţă? Frigiderul e departe de fereastră.

Parsons privi dinspre fereastră spre frigider, pierdut şi derutat. Avea ochii goi, ca ai unui peşte în piaţă la sfîrşitul zilei. Apoi se iluminară triumfător. Se duse la dulapul de lîngă chiuvetă.

– Chiar aici eram, luam nişte îndulcitor cînd l-am văzut. Asta-i tot. Asta-i tot. Sper că aţi terminat.

– Cred că l-a văzut pe Hoyt Lewis, spuse Graham.

– Şi eu, răspunse Springfield.

– *Nu* era Hoyt Lewis. *Nu* era.

Ochii lui Parsons lăcrimau.

– De unde ştiţi? întrebă Springfield. Poate că era Hoyt Lewis şi *v-aţi gîndit* că…

– Lewis e bronzat. Are părul slinos şi perciuni, vorbi precipitat Parsons, bălmăjind cuvintele. Aşa mi-am dat seama. Sigur nu era Hoyt Lewis. Ăsta era mai palid şi avea părul blond. S-a întors să scrie şi aşa i-am văzut culoarea părului. Blond. Tuns drept la spate.

Springfield rămase absolut nemişcat şi, cînd începu să vorbească, vocea lui suna la fel de sceptic:

– Şi faţa?

– Nu ştiu. Poate avea mustaţă.

– Ca Lewis?

– Lewis n-are mustaţă.

– Oh, spuse Springfield. Contorul îi venea la nivelul ochilor sau privea în sus?

– Cred că la nivelul ochilor.

– L-ați recunoaște dacă l-ați mai vedea?

– Nu.

– Ce vîrstă avea?

– Nu prea bătrîn. Nu știu.

– Ați văzut cîinele familiei Leeds pe lîngă el?

– Nu.

– Uitați, domnule Parsons, îmi dau seama că m-am înșelat, spuse Springfield. Ne-ați fost de mare ajutor. Dacă nu vă deranjează, o să trimit un grafician la dumneavoastră și dacă îl lăsați să se așeze la masa din bucătărie, poate reușește să-și facă o idee despre cum arăta individul. Sigur nu era Lewis.

– Nu vreau să-mi apară numele în ziare.

– N-o să apară.

Parsons îi conduse afară.

– Ați făcut o treabă minunată cu grădina asta, domnule Parsons, spuse Springfield. Ar trebui să vă aducă un premiu.

Parsons nu răspunse. Fața îi era roșie și chinuită, ochii umezi. Stătea acolo în șortul lălîu și în sandale și se holba la ei. Cînd plecară din curte, înșfăcă săpăliga și începu să sape cu furie, hăcuind orbește printre flori, împrăștiind compost pe iarbă.

Springfield verifică prin radioul din mașină. Nici una dintre companiile de utilități publice sau agențiile locale nu trimisese un om pe alee în preziua crimei. Springfield raportă descrierea oferită de Parsons și dădu instrucțiuni pentru grafician.

– Spune-i să deseneze întîi stîlpul și contorul și să pornească de acolo. Trebuie să-l facă pe martor să se relaxeze.

– Graficianului nostru ni-i prea place să facă vizite la domiciliu, ripostă șeful detectivilor strecurîndu-și abil Fordul prin trafic. Îi place să-l vadă secretarele cum lucrează, cu

martorul aplecat într-o parte, apoi în cealaltă, privind peste umăr. O secţie de poliţie nu e locul potrivit să interoghezi o persoană pe care nu vrei să o sperii. De îndată ce vom obţine portretul, vom trimite oamenii cu el din uşă în uşă. Will, cred că avem o pistă. Slabă, dar totuşi există. L-am speriat pe boşorog şi a vorbit pînă la urmă. Acum hai să ne punem pe treabă.

– Dacă individul cu contorul este cel pe care îl căutăm, sînt cele mai bune informaţii de pînă acum, spuse Graham.

Îi era silă de el însuşi.

– Corect. Înseamnă că nu-şi alege victimele la întîmplare. Are planul gata făcut. A stat în oraş peste noapte. Ştie ce urmează a doua zi. Ştie ce face. Fixează locul, omoară animalul de companie, apoi familia. Ce drac de plan o mai fi şi ăsta? Springfield făcu o pauză. Asta ţine deja de domeniul tău, nu?

– Da. Dacă nu al meu, al cui? Cred că e al meu.

– Ştiu că te-ai mai întîlnit cu aşa ceva. Nu te-ai simţit prea bine cînd te-am întrebat ieri de Lecter, dar vreau să vorbim despre asta.

– Bine.

– A omorît nouă oameni per total, nu?

– Nouă despre care ştim. Alţi doi n-au murit.

– Ce s-a întîmplat cu ei?

– Unul este conectat la un aparat de respiraţie artificială în Baltimore. Celălalt este în Denver, într-un spital particular de boli psihice.

– Ce l-a determinat să omoare, ce fel de nebunie?

Graham privi pe geamul maşinii la oamenii de pe trotuar. Vocea lui era detaşată, ca şi cum ar fi dictat o scrisoare:

– A făcut-o pentru că i-a plăcut. Încă îi mai place. Doctorul Lecter nu e nebun, nu se încadrează în tiparele clasice ale

nebuniei. A făcut niște lucruri oribile pentru că îi plăcea. Dar se poate comporta perfect normal cînd vrea.

– De ce au spus psihologii că suferă?

– Ei zic că e sociopat fiindcă habar n-au în ce categorie să-l încadreze. Are unele caracteristici de sociopat. Nu are remușcări și nu se simte vinovat. Și are primul și cel mai rău semn dintre toate – sadism față de animale cînd era copil.

Springfield se încruntă.

– Dar nu are nici unul din restul semnelor, spuse Graham. Nu era un vagabond, nu avusese nici un fel de ciocniri cu legea. Nu era superficial și nu obținea satisfacții din nimicuri, ca majoritatea sociopaților. Nu este lipsit de sensibilitate. Nu au nici un nume pentru el. Pe electroencefalogramele ce i s-au făcut apar niște tipare ciudate, dar nici după astea nu au putut spune mare lucru.

– Tu cum l-ai denumi? întrebă Springfield.

Graham ezită.

– În sinea ta, cum l-ai denumi?

– Monstru. Mă gîndesc la el ca la chestiile alea demne de milă care se nasc în spitale din cînd în cînd. Îl hrănesc, îl țin la cald, dar nu îl conectează la aparate și moare. Așa e și mintea lui Lecter, dar pe dinafară pare normal și nimeni nu-și dă seama.

– Niște prieteni de-ai mei din asociația șefului sînt din Baltimore. I-am întrebat cum l-ai descoperit pe Lecter. Mi-au zis că nu știu. Cum ai făcut-o? Care a fost primul semn, prima bănuială pe care ai avut-o?

– A fost o coincidență, spuse Graham. A șasea victimă a fost ucisă în propriul atelier. Erau unelte de tîmplărie peste tot și echipament de vînătoare. Era legat de o scîndură pe care atîrnau uneltele, și era sfîșiat de-a binelea, tăiat și înjunghiat, cu

săgeți înfipte în diverse părți ale corpului. Rănile mi-au amintit de ceva. Nu știam de ce anume.

– Și ai trecut la următoarele.

– Da. Lecter era foarte nerăbdător – următoarele trei crime le-a comis în decurs de nouă zile. Dar a șasea victimă avea două cicatrice vechi pe pulpă. Legistul a cerut informații de la spitalele din zonă și a aflat că se prăbușise dintr-un copac mai demult, cînd vîna cu arcul, și i se înfipsese o săgeată în picior. Medicul care l-a înregistrat era un chirurg rezident, Lecter îl tratase primul – era de gardă la urgențe. Numele lui apărea pe fișa de internare. Trecuse mult de la accident, dar m-am gîndit că poate Lecter își amintește dacă era ceva suspect cu rana de săgeată, așa că m-am dus la cabinetul lui să-l întreb. Ne agățam de orice informație. În perioada aceea se apucase de psihiatrie. Avea un cabinet frumos. Antichități. Mi-a spus că nu-și amintește prea multe despre rana de săgeată, că victima fusese adusă la spital de unul dintre tovarășii de vînătoare și asta era tot. Ceva m-a deranjat. Ori ceva ce spusese Lecter, ori ceva în cabinet. Crawford și cu mine am început verificările. Lecter nu avea cazier. Voiam să intru singur în biroul lui, dar nu am obținut mandat de percheziție. Nu aveam dovezi. Așa că i-am făcut o nouă vizită.

Era duminică, dădea consultații duminica. Clădirea era goală, cu excepția cîtorva pacienți în sala de așteptare. M-a primit imediat. Vorbeam și el făcea eforturi politicoase să mă ajute, iar eu m-am uitat la niște cărți vechi de medicină de pe un raft, chiar deasupra lui. Atunci mi-am dat seama că el este.

Cînd l-am privit din nou, probabil că expresia mea se schimbase, nu știu. Știam și *el știa* că știu. Îmi scăpa însă motivul. Nu aveam încredere. A trebuit să-mi dau seama de unul singur.

Aşa că am bîiguit ceva şi am ieşit în hol, unde era un telefon public. Nu voiam să-l stîrnesc pînă nu primeam ajutoare. Vorbeam cu centrala poliţiei cînd a apărut în spatele meu pe o uşă de serviciu, în ciorapi. Nu l-am auzit venind. I-am simţit răsuflarea, apoi… apoi a urmat restul.

– Totuşi, cum ţi-ai dat seama?

– Cred că o săptămînă mai tîrziu, în spital, mi-am dat seama în cele din urmă. Era *Omul Rănit* – o ilustraţie folosită în multe dintre cărţile vechi de medicină de genul celor pe care le avea Lecter. Înfăţişează mai multe tipuri de răni produse în luptă, toate într-o singură imagine. O văzusem într-un curs de expertiză ţinut de un medic legist la Universitatea George Washington. Cea de-a şasea victimă şi rănile ei se potriveau întocmai cu *Omul Rănit*.

– *Omul Rănit*, zici? Asta a fost tot?

– Ei bine, da. A fost pură coincidenţă. Puteam să n-o văd niciodată. Noroc chior.

– Chiar noroc.

– Dacă nu mă crezi, de ce dracu' mă mai întrebi?

– N-am auzit ce ai spus.

– Bine. Oricum n-am vrut să sune aşa. Dar e adevărul adevărat.

– Bine, zise Springfield. Bine. Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Am nevoie să aflu chestii din astea.

Descrierea oferită de Parsons despre omul de pe alee şi informaţiile despre cîine şi pisică erau posibile indicaţii referitoare la metodele criminalului: era probabil că îşi pîndea victimele dîndu-se drept cititor de contor, apoi le omora animalele de companie înainte de a le omorî pe ele.

Problema imediată cu care se confrunta poliția era dacă să facă sau nu publice informațiile.

În momentul în care publicul era pus în gardă, poliția ar putea să prindă de veste cîte ceva cu privire la următoarea lui lovitură, dar era la fel de probabil ca și criminalul să afle ce afla toată lumea. Își putea schimba tabieturile.

Polițiștii erau de părere că puținele informații ar trebui să rămînă secrete, cu excepția unui raport special adresat medicilor veterinari și adăposturilor de animale din sud-est, prin care să li se ceară să aducă imediat la cunoștința poliției orice act de mutilare a animalelor de companie.

Ceea ce însemna că publicul rămînea neavertizat. Era o problemă de ordin moral. Poliția nu se simțea la largul ei în acest caz.

L-au consultat pe dr. Alan Bloom din Chicago. Dr. Bloom a spus că dacă ucigașul citea relatarea în ziar, își va schimba metodele de a găsi victimele. Dr. Bloom se îndoia că bărbatul va înceta să omoare animalele de companie, indiferent de risc. Psihiatrul le-a spus polițiștilor că nu trebuie să se bazeze pe cele douăzeci și cinci de zile pe care le mai aveau la dispoziție – perioada pînă la următoarea lună plină din 25 august.

În dimineața de 31 iulie, la trei ore după ce Parsons oferise descrierea graficianului, într-o conferință telefonică între poliția din Atlanta și Birmingham și Crawford din Washington s-a luat o hotărîre: să se trimită raportul către veterinari, să se pună întrebări în cartier, arătîndu-le vecinilor portretul-robot, pentru ca apoi, după trei zile, să se furnizeze informațiile reprezentanților mass-media.

În cele trei zile, Graham și detectivii din Atlanta au bătut trotuarele arătîndu-le portretul celor care locuiau în vecinătatea

casei familiei Leeds. Portretul era de fapt doar sugestia unui chip, dar sperau să găsească pe cineva care să-l îmbunătăţească.

Copia lui Graham avea deja marginile moi din cauza transpiraţiei din palme. Nu puţine au fost cazurile cînd oamenii au refuzat să răspundă la uşă. Noaptea se întindea în pat, cu pudră calmantă presărată pe eczema ce îi apăruse din cauza căldurii şi cu mintea gonind nebuneşte. Încerca să ajungă la senzaţia care precede ideea. Fără nici un rezultat.

Între timp au avut loc patru răniri accidentale şi un deces în Atlanta. Oamenii trăgeau în rudele care veneau acasă noaptea tîrziu. Telefoanele de ameninţare s-au înmulţit, ca şi informaţiile nefolositoare oferite poliţiei. Disperarea se răspîndea ca gripa.

Crawford se întoarse de la Washington la sfîrşitul celei de-a treia zi şi intră la Graham cînd acesta încerca să-şi scoată şosetele ude din picioare.

– E greu?

– Ia un portret dimineaţa şi o să vezi, răspunse Graham.

– Nu, o să se dea la ştiri în seara asta. Ai umblat toată ziua?

– Nu pot merge cu maşina prin curţile oamenilor.

– Mi-am închipuit eu că n-o să iasă nimic din schiţa asta, spuse Crawford.

– Şi ce mama dracu' voiai să fac?

– Să dai tot ce ai mai bun în tine, răspunse Crawford dînd să plece. De ceva timp munca e ca un drog pentru mine, mai ales de cînd m-am lăsat de băut. Cred că şi pentru tine.

Graham era mînios. Crawford avea dreptate.

Din fire, Graham era tentat să tergiverseze lucrurile şi o ştia. În liceu reuşise să compenseze acest defect prin viteza cu care îşi rezolva problemele; dar acum nu mai era la liceu.

Mai era ceva ce putea face, şi ştia asta de cîteva zile. Putea să aştepte pînă îl va îmboldi disperarea în ultimele zile de dinaintea lunii pline. Sau putea să se mişte acum, cînd încă mai putea fi de folos cuiva.

Avea nevoie de o părere. Un punct de vedere straniu pe care simţea nevoia să-l împărtăşească; o dispoziţie la care trebuia să revină după anii petrecuţi în Florida Keys.

Motivele îi păcăneau în cap precum roţile dinţate ale unui trenuleţ din parcurile de distracţii ce se caţără spre primul plonjon abrupt şi, în culmea emoţiei, nedîndu-şi seama că se ţine cu mîinile de burtă, Graham spuse cu voce tare:

– Trebuie să-l văd pe Lecter.

7

Dr. Frederick Chilton, şeful personalului de la spitalul de boli psihice pentru infractori din Chesapeake, ocoli biroul ca să-i strîngă mîna lui Will Graham.

– Doctorul Bloom m-a căutat ieri, domnule Graham – sau să vă spun domnule doctor Graham?

– Nu sînt medic.

– Am fost încîntat să iau din nou contact cu doctorul Bloom. Ne cunoaştem *de ani* de zile. Luaţi un loc.

– Apreciem ajutorul pe care ni-l acordaţi, doctore Chilton.

– Sincer să fiu, uneori mă simt mai mult secretara lui Lecter decît medicul lui, spuse Chilton. Însuşi volumul corespondenţei lui este o pacoste. Cred că unor cercetători li se pare şic să corespondeze cu el – am văzut unele dintre scrisorile lui *înrămate* la anumite catedre de psihologie – şi într-o perioadă am avut

impresia că fiecare candidat la doctorat în psihologie voia să se consulte cu el. Dar îmi face o reală plăcere să colaborez cu *dumneavoastră*, desigur, şi cu doctorul Bloom.

– Trebuie să-l văd pe Lecter într-un cadru cît de poate de restrîns, spuse Graham. E posibil să mai trec să-l văd sau să-l caut la telefon după ce stau de vorbă cu el azi.

Chilton dădu din cap.

– Pentru început, trebuie să vă spun că doctorul Lecter va sta în camera lui. Este singurul loc unde nu este imobilizat. Unul dintre pereţii camerei lui este o barieră dublă care se deschide spre hol. O să pun un scaun acolo şi un paravan, dacă doriţi. Trebuie să vă rog să nu-i daţi nici un obiect în afară de hîrtie fără agrafe şi capse. Fără spirale de metal, pixuri sau creioane. Are creioanele lui cu vîrf moale.

– Va trebui să-i arăt nişte materiale care să-l stimuleze, spuse Graham.

– Puteţi să-i arătaţi şi luna de pe cer dacă e pe hîrtie moale. Să-i daţi documentele prin tava glisantă de mîncare. Nu-i daţi nimic printre bare şi nu acceptaţi nimic de la el. Hîrtiile vi le va înapoia tot prin tava de mîncare. Trebuie să insist. Doctorul Bloom şi domnul Crawford m-au asigurat că veţi coopera în această privinţă.

– Voi coopera, îl asigură Graham ridicîndu-se.

– Ştiu că sînteţi nerăbdător să discutaţi cu el, domnule Graham, dar mai întîi aş dori să vă spun ceva. Vă va interesa, fără îndoială. Ar părea un gest gratuit să vă pun în gardă tocmai pe *dumneavoastră* cu privire la Lecter. Este foarte şiret. După ce a fost adus aici, un an s-a comportat exemplar şi a lăsat impresia că este dispus să coopereze la terapie. Ca rezultat – acestea se întîmplau sub conducerea vechiului administrator – paza nu a mai fost atît de severă.

În după-amiaza zilei de 8 iulie 1976 a început să se plîngă de dureri în zona toracică. În sala de consultaţii i s-au scos legăturile pentru a i se face o electrocardiogramă. Unul dintre paznici a plecat din încăpere ca să fumeze, iar celălalt s-a întors preţ de o secundă. Asistenta a fost foarte rapidă şi puternică. A reuşit să-şi salveze un ochi. Poate vi se va părea curios.

Chilton scoase o rolă EKG dintr-un sertar şi o desfăcu pe birou. Urmări linia fluctuantă cu arătătorul.

– Uitaţi, acum stă întins pe masa de consultaţie. Pulsul şaptezeci şi doi. Aici o înşfacă de cap pe asistentă şi o trage spre el. Pulsul şaptezeci şi doi. Aici este ţintuit de paznic. Nu a opus rezistenţă, deşi paznicul i-a dizlocat un umăr. Aţi observat că pulsul nu s-a ridicat peste optzeci şi cinci niciodată, nici măcar atunci cînd a smuls limba asistentei.

Chilton nu putea citi nimic pe chipul lui Graham. Se lăsă pe spate în scaun şi îşi sprijini bărbia cu degetele. Avea mîinile uscate şi pielea lucioasă.

– Ştiţi, cînd a fost prins Lecter am crezut că vom avea ocazia unică de a studia un sociopat get-beget, spuse Chilton. Nu prea mai prinzi din ăştia în carne şi oase. Lecter este atît de lucid, atît de atent; are pregătire psihiatrică… şi este un ucigaş în serie. Părea că vrea să coopereze şi am crezut că prin el vom putea studia această aberaţie a minţii umane. Credeam că vom fi un fel de Beaumont care studiază digestia prin deschizătura din stomacul Sfîntului Martin. După cum s-a dovedit, nu cred că ştim mai mult acum decît în ziua în care a fost internat la noi. Aţi mai vorbit cu Lecter în ultima vreme?

– Nu. L-am văzut doar cînd… L-am văzut mai mult la tribunal. Doctorul Bloom mi-a arătat articolele lui din publicaţiile de specialitate, spuse Graham.

– *Vă* cunoaşte foarte bine. Se gîndeşte mult la dumneavoastră.

– Aţi făcut şedinţe cu el?

– Da. Douăsprezece. E impenetrabil. Prea sofisticat la teste ca să reţinem ceva. Edwards, Fabré, chiar şi doctorul Bloom şi-au încercat norocul. Am notiţele lor. A fost o enigmă şi pentru ei. Desigur, e imposibil să spunem ce anume vrea să ascundă şi cît de mult înţelege de fapt. A, de cînd a fost internat a scris nişte articole strălucite pentru *Jurnalul american de psihiatrie* şi *Arhivele generale*. Dar tratează despre probleme pe care el nu le are. Cred că îi este teamă că dacă le „rezolvă", nu va mai interesa pe nimeni şi va rămîne într-un salon oarecare de spital tot restul vieţii.

Chilton făcu o pauză. Se antrenase să-şi urmărească pacienţii la interviuri cu vederea periferică. Credea că pe Graham îl poate privi astfel nestingherit.

– Toată lumea de aici este de părere că singurul om care a demonstrat o înţelegere practică a lui Hannibal Lecter sînteţi dumneavoastră, domnule Graham. Puteţi să-mi spuneţi cîte ceva despre el?

– Nu.

– Unii dintre membrii personalului sînt curioşi: cînd aţi văzut crimele comise de Lecter, „stilul" lor, ca să spun aşa, aţi reuşit cumva să-i reconstituiţi fanteziile? Şi acest lucru v-a ajutat să-l identificaţi?

Graham nu răspunse.

– Avem dureros de puţine materiale în acest domeniu. Există doar un articol în *Jurnalul de anomalii psihologice*. V-ar deranja dacă aţi sta de vorbă cu personalul – nu, nu de data asta – doctorul Bloom mi-a spus foarte clar. Trebuie să vă lăsăm în pace. Poate data viitoare.

Dr. Chilton văzuse multe atitudini ostile la viața lui. Acum putea să mai adauge una.

Graham se ridică.

– Mulțumesc, doctore. Acum vreau să-l văd pe Lecter.

Ușa de oțel din aripa de maximă securitate se închise în urma lui Graham. Auzi zăvorul alunecînd la loc.

Graham știa că Lecter doarme pînă aproape de prînz. Privi de-a lungul coridorului. Din unghiul în care se afla nu putea vedea în celula lui, dar putea spune că lumina era slabă.

Graham voia să-l vadă pe Lecter dormind. Voia să aibă timp să-și ia inima în dinți. Dacă simțea nebunia lui Lecter în capul lui, trebuia să o aducă sub control cît mai repede. Ca o deversare de substanțe nocive.

Pentru a acoperi zgomotul pașilor lui, se luă după un infirmier care ducea un cărucior cu lenjerie de pat. Este foarte greu să-l iei prin surprindere pe doctorul Lecter.

Graham se opri la mijlocul coridorului. Bare de oțel acopereau întreaga parte frontală a celulei. În spatele barelor, la o distanță mai mare de un braț, se întindea o plasă de plastic din tavan pînă jos și dintr-un perete în altul. Printre bare, Graham zări o masă și un scaun fixate în podea. Pe masă erau teancuri de cărți cu coperte de hîrtie și scrisori. Se apropie de bare, puse mîna pe ele, luă mîna de pe ele.

Dr. Hannibal Lecter dormea în patul de metal, cu capul ridicat pe o pernă sprijinită de perete. Pe piept era deschis *Le grand dictionnaire de cuisine* al lui Alexandre Dumas.

Graham privea fix printre bare cam de cinci secunde cînd Lecter deschise ochii și spuse:

– E același after-shave oribil cu care te-ai dat și înainte de a veni la tribunal.

– Îl tot primesc de Crăciun.

Ochii doctorului Lecter sînt căprui și reflectă roșiatic lumina în puncte minuscule. Graham simți cum i se ridică pe ceafă fiecare fir de păr. Își duse mîinile într-acolo.

– Da, de Crăciun. Ai primit felicitarea?

– Da. Mulțumesc.

Felicitarea de Crăciun din partea lui Lecter îi fusese înmînată de către laboratorul criminalistic al FBI din Washington. O dusese în curtea din spate, o arsese și se spălase pe mîini înainte de a o atinge pe Molly.

Lecter se ridică și se apropie de masă. E un bărbat scund și suplu. Foarte ordonat.

– De ce nu iei loc, Will? Cred că sînt niște scaune pliante pe coridor, în direcția aceea. Sau cel puțin așa mi se pare mie după zgomot.

– Infirmierul îmi aduce unul.

Lecter rămase în picioare pînă cînd Graham se așeză pe scaun în coridor.

– Și ce mai face ofițerul Stewart? întrebă el.

– Stewart e bine.

Ofițerul Stewart își dăduse demisia din poliție după ce văzuse pivnița lui Lecter. Acum era proprietarul unui motel. Graham nu-i spuse. Știa că lui Stewart nu i-ar face nici o plăcere să primească scrisori de la Lecter.

– Ce păcat că problemele lui de ordin emoțional au afectat ce avea el mai bun. Mi se părea un tînăr ofițer foarte promițător. Ți se întîmplă să ai probleme, Will?

– Nu.

– Sigur că nu.

Graham avea impresia că privirea lui Lecter îi sfredelește

ţeasta. Atenţia cu care se concentra asupra lui era aproape fizică.

– Mă bucur că ai venit. Cît timp a trecut de atunci, trei ani? Cei care mă vizitează sînt profesionişti. Nişte psihiatri de doi bani şi aşa-zişi *doctori* în psihologie veniţi de la coada vacii. Nulităţi care încearcă să-şi păstreze catedra cu articole în publicaţii de specialitate.

– Doctorul Bloom mi-a arătat articolul tău despre dependenţa chirurgicală, apărut în *Jurnalul de psihiatrie clinică.*

– Şi?

– Foarte interesant chiar şi pentru un laic.

– Laic... laic – laic. Un termen interesant, spuse Lecter. Atîţia oameni educaţi, atîţia experţi în burse guvernamentale. Şi tu spui despre tine că eşti un laic. Dar tu m-ai prins, nu-i aşa, Will? Ştii cum ai făcut-o?

– Sînt sigur că ai citit stenograma. Totul e acolo.

– Ba nu. Ştii cum ai făcut-o?

– Scrie în stenogramă. Ce mai contează acum?

– Pentru *mine* nu contează, Will.

– Vreau să mă ajuţi, doctore Lecter.

– Da, aşa m-am gîndit şi eu.

– E vorba de Atlanta şi Birmingham.

– Da.

– Ai citit despre ele, sînt sigur.

– Am citit ziarele. Nu pot să decupez articolele. Nu mă lasă cu foarfeca. Uneori mă ameninţă că-mi iau cărţile. N-aş vrea să creadă că iar mă bîntuie idei sadice.

Rîse. Dr. Lecter are dinţi mici şi albi.

– Vrei să ştii cum îi alege, nu?

– Mă gîndeam că ai vreo idee. Vreau să-mi spui ce sînt ei.

– De ce tocmai eu?

Graham anticipase întrebarea. Un motiv de genul „pentru a opri crimele în serie" nu ar fi fost tocmai potrivit pentru unul ca Lecter.

– Sînt niște chestii de care tu nu dispui, cum ar fi materiale de cercetare, chiar fragmente de film. O să vorbesc cu șeful de personal.

– Chilton. Probabil te-ai întîlnit cu el înainte să vii la mine. Îngrozitor, nu-i așa? Spune-mi adevărul, încearcă să intre în mintea ta cu aceeași disperare cu care un adolescent vrea să dea chiloții jos unei pipițe. Te-a privit cu coada ochiului. *Te-ai prins*, nu-i așa? Poate îți vine greu să crezi, dar a încercat să-mi dea *mie* un Test de Percepție Tematică. Ha. Iartă-mă, uit că nu te numeri printre aleși. E o imagine cu o femeie întinsă pe un pat și un bărbat în fundal. Se așteptau să evit o interpretare sexuală. Am rîs. A bombănit și a spus tuturor că evit închisoarea folosindu-mă de sindromul Ganser – o chestie plicticoasă, nu intru în detalii.

– Ai avea acces la cinemateca Asociației Medicale Americane.

– Nu cred că mi-ai aduce lucrurile de care am nevoie.

– Pune-mă la încercare.

– Și așa am multe de citit.

– O să primești dosarul cazului. Mai am și alt motiv.

– Spune, te rog.

– M-am gîndit că poate ești curios să afli dacă ești mai deștept decît cel pe care îl caut.

– Atunci, printr-un raționament logic, tu te crezi mai deștept decît mine pentru că m-ai prins.

– Nu. Știu că nu sînt mai deștept decît tine.

– Atunci cum de m-ai prins, Will?

– Ai avut nişte dezavantaje.

– Ce dezavantaje?

– Pasiunea. Şi faptul că îţi lipseşte o doagă.

– Eşti foarte bronzat, Will.

Graham nu răspunse.

– Ai mîinile bătucite. Nu mai arată ca mîini de poliţist. Loţiunea aia de ras n-ar alege-o decît un copil. Are un vapor pe etichetă, nu?

Dr. Lecter nu îşi ţine aproape niciodată capul drept. Îl înclină cînd pune o întrebare, ca şi cum ar înfileta un şurub al curiozităţii în fruntea interlocutorului. După un moment de linişte, Lecter spuse:

– Să nu crezi că mă convingi făcînd apel la vanitatea mea intelectuală.

– Nici nu cred că o să te conving. O să o faci sau nu. Oricum, doctorul Bloom lucrează la acelaşi caz, şi el e cel mai…

– Ai dosarul cu tine?

– Da.

– Şi poze?

– Da.

– Dă-mi-le şi poate mă răzgîndesc.

– Nu.

– Visezi mult, Will?

– La revedere, doctore Lecter.

– Încă nu m-ai ameninţat că o să-mi iei cărţile.

Graham se îndepărtă.

– Bine, dă-mi dosarul. O să-ţi comunic părerea mea.

Graham fu nevoit să împacheteze strîns dosarul mult prescurtat ca să intre prin tava de mîncare. Lecter îl trase de partea cealaltă.

– Sus e un rezumat. Poți să-l citești acum, spuse Graham.

– Te deranjează dacă îmi lași o oră la dispoziție?

Graham așteptă pe o canapea de mușama obosită din holul deprimant. Infirmierii veneau să-și bea cafeaua. Nu vorbi cu ei. Își concentra privirea asupra unor obiecte mici din încăpere și se bucura că nu îi joacă în fața ochilor. Se duse de două ori la toaletă. Era amorțit.

Paznicul îi deschise din nou ușa către aripa de maximă securitate.

Lecter stătea la masă, îngîndurat. Graham știa că își petrecuse o bună parte din oră privind fotografiile.

– E un băiețaș foarte timid, Will. Mi-ar plăcea să-l cunosc... Ai luat în calcul posibilitatea că ar putea fi desfigurat? Sau să creadă că e desfigurat?

– Oglinzile.

– Da. Observi că a spart toate oglinzile din case, nu doar cîte îi trebuia ca să ia cioburile pe care le voia. Nu înfige cioburile ca să provoace răni, ci ca să se privească. În ochii lor, doamna Jacobi și... Care era celălalt nume?

– Doamna Leeds.

– Da.

– E interesant, spuse Graham.

– Nu e „interesant". Te-ai mai gîndit la asta.

– Mi-a trecut prin cap, ce-i drept.

– Ai venit aici să te uiți la mine. Să-ți aduci aminte de vremurile bune, să simți vechile mirosuri, nu? De ce nu te miroși pe tine?

– Am nevoie de părerea ta.

– Nu am nici o părere în momentul de față.

– Cînd o să ai, fă-mi plăcerea și comunică-mi-o.

– Pot să păstrez dosarul?

– Nu m-am hotărît încă, răspunse Graham.

– De ce nu apare descrierea împrejurimilor? Sînt vederi frontale ale caselor, planurile etajelor, diagrame ale camerelor în care s-au petrecut crimele, dar nimic altceva. Cum sînt curțile?

– Curțile sînt în spatele caselor și sînt mari, împrejmuite și cu garduri vii. De ce?

– Pentru că, dragul meu Will, dacă acest pelerin simte o relație specială cu luna, poate îi place să iasă afară și să o privească. Înainte să-și facă toaleta, înțelegi. Ai văzut sînge în lumina lunii, Will? Pare destul de negru. Desigur, își păstrează strălucirea inconfundabilă. Să zicem că dacă ar fi în pielea goală, pentru o asemenea chestie ar fi mai indicat să iasă afară. Doar trebuie să respectăm vecinii, nu?

– Crezi că își alege victimele în funcție de curte?

– Da, sigur. Și la fel de sigur vor mai fi multe victime. Lasă-mă să păstrez dosarul, Will. O să-l studiez. Cînd mai primești și alte informații, aș vrea să le văd. Poți să mă suni. Cînd primesc un telefon de la avocat, ceea ce se întîmplă foarte rar, îmi aduc telefonul aici. Mai demult îl comutau pe interfon, dar asculta toată lumea. Îmi dai numărul tău de acasă?

– Nu.

– Știi cum m-ai prins, Will?

– La revedere, doctore Lecter. Poți să-mi lași mesaje la numărul de pe dosar.

Graham porni spre ieșire.

– Știi cum m-ai prins?

Graham ieșise din raza lui vizuală și mergea din ce în ce mai repede spre ușa de oțel.

– M-ai prins pentru că *sîntem identici*, fu ultimul lucru

pe care Graham îl auzi înainte ca uşa să se închidă în urma lui.

Era toropit şi se temea că îi va trece toropeala. Umblînd cu capul în jos, vorbind de unul singur, îşi auzea sîngele zvîcnind ca un fîlfîit de aripi în van. Drumul pînă afară părea scurt. Nu era decît o clădire; nu existau decît cinci etaje între Lecter şi lumea de afară. Avea senzaţia absurdă că Lecter plecase o dată cu el. Se opri după ce ieşi, asigurîndu-se că este singur.

Dintr-o maşină de peste drum, cu obiectivul lung sprijinit pe bord, Freddy Lounds obţinu un profil bun al lui Graham în pragul clădirii deasupra căruia era gravat „Spitalul de boli psihice pentru infractori din Chesapeake".

Aşa cum s-a văzut ulterior, *Tattler* a decupat imaginea, lăsînd doar chipul lui Graham şi cuvintele „boli psihice".

8

Dr. Hannibal Lecter se întinse pe patul de fier, în lumina slabă pe care i-o lăsaseră după plecarea lui Graham. Trecură mai multe ore.

O vreme îi rămaseră semne: ţesătura feţei de pernă pe mîinile duse la ceafă, simţi aşternutul moale care îi atingea obrazul.

Apoi simţi mirosuri şi îşi lăsă mintea să se joace în voie cu ele. Unele erau reale, altele nu. Turnaseră Clorox în canalizare; spermă. În capătul coridorului serveau chili; costume kaki scorţoase de transpiraţie. Graham nu voia să-i dea numărul de telefon de acasă; mirosul verde-amărui de scaiete şi buruieni tăiate.

Lecter se ridică. E posibil ca omul să fi fost politicos. Gîndurile lui aveau mirosul încins de alamă al unui ceas electric.

Lecter clipi de cîteva ori şi ridică din sprîncene. Aprinse luminile şi îi scrise un bilet lui Chilton, cerîndu-i să telefoneze avocatului.

Prin lege Lecter avea dreptul de a vorbi în particular cu avocatul şi nu abuzase de acest drept. Cum Chilton nu-l lăsa niciodată să meargă la telefon, i se aducea telefonul.

Doi paznici îl aduseră, desfăşurînd un cablu lung de la priza din biroul lor. Unul dintre paznici avea cheile. Celălalt ţinea un spray paralizant.

– Du-te în fundul celulei, doctore Lecter. Cu faţa la perete. Dacă te întorci sau vii către bare înainte să auzi că s-a închis zăvorul, îţi bag un jet direct în faţă. S-a înţeles?

– Da, cum să nu, zise Lecter. Vă sînt profund îndatorat că mi-aţi adus telefonul.

Trebui să-şi întindă degetele prin plasa de nailon ca să poată forma numărul. De la Informaţiile din Chicago primi numerele catedrei de psihiatrie a Universităţii Chicago şi numărul de la birou al lui Alan Bloom. Sună la centrala catedrei de psihiatrie.

– Aş vrea să vorbesc cu doctorul Alan Bloom.

– Nu ştiu dacă a venit astăzi, dar vă fac legătura.

– O secundă vă rog, ar trebui să ştiu cum o cheamă pe secretara lui şi mi-ar fi ruşine să spun că i-am uitat numele.

– Linda King. Un moment.

– Mulţumesc.

Telefonul sună de opt ori pînă răspunse cineva.

– Biroul Lindei King.

– Bună, Linda?

– Linda nu vine sîmbăta la serviciu.

Dr. Lecter contase pe asta.

– Ai putea să mă ajuți într-o problemă. Mă numesc Bob Greer și sînt de la Editura Blaine și Edwards. Doctorul Bloom m-a rugat să-i expediez un exemplar din cartea lui Overholser, *Psihiatrul și legea*, lui Will Graham și Linda trebuia să-mi trimită adresa și numărul de telefon, dar cred că a uitat.

– Eu nu sînt decît asistenta, pe Linda o găsiți luni.

– Trebuie să prind curierul rapid peste cinci minute și n-aș vrea să-l deranjez acasă pe doctorul Bloom și nici s-o bag pe Linda în încurcătură. E chiar în carnetul ei rotativ de pe birou sau cam așa ceva. O să dau acatiste dacă îmi spui adresa.

– Nu are carnet rotativ.

– O agendă din aia care se deschide automat la litera pe care o apeși.

– Da.

– Fii drăguță și deschide-o. N-o să-ți mai răpesc mult timp.

– Cum îl cheamă?

– Graham. Will Graham.

– Bine, numărul lui de acasă este 305 JL5-7002.

– Îmi trebuie adresa, altfel nu pot trimite coletul.

– Adresa de acasă nu figurează.

– Dar ce figurează?

– Biroul Federal de Investigații, la intersecția Tenth și Pennsylvania, Washington, D.C. Oh, și căsuța poștală 3680, Marathon, Florida.

– E minunat, ești o bomboană.

– Cu plăcere.

Lecter se simțea mult mai bine. Se gîndi că ar putea să-i

dea un telefon la un moment dat sau, dacă nu se purta frumos cu el, să-i trimită de la un spital o pungă pentru anus contra naturii, de dragul vremurilor bune.

9

La o mie de kilometri spre sud-vest, în cafeneaua de la Laboratoarele de Film Gateway din St. Louis, Francis Dolarhyde aştepta un hamburger. Antreurile din tăvile ţinute la cald nu arătau prea bine. Stătea în spatele casei de marcat şi sorbea cafea dintr-un pahar de carton.

O tînără roşcată, îmbrăcată în halat de laborator intră în cafenea şi studie automatul de bomboane. Privi de cîteva ori ceafa lui Francis Dolarhyde, după care ţuguie buzele şi se hotărî să intre în vorbă cu el.

– Domnule D.?

Dolarhyde se întoarse. Purta întotdeauna ochelari cu lentile roşii cînd ieşea din camera obscură. Ea fixă cu privirea partea ochelarilor care se sprijinea de nas.

– Vrei să stai puţin cu mine? Trebuie să-ţi spun ceva.

– Ce poţi să-mi spui, Eileen?

– Că îmi pare rău. Bob era beat şi se prostea. N-a vrut să spună nimic anume. Hai, vino să stai cu mine. Doar un minut. Vrei?

– Mmmm-hmm.

Dolarhyde nu spunea niciodată „sigur", pentru că pronunţa greu consoana siflantă *s*.

Se aşezară. Ea răsucea în mînă un şervet.

– Toată lumea se simţea bine la petrecere şi ne-am bucurat

că ai venit, spuse ea. Ne-am bucurat sincer și ne-a făcut plăcere. Știi cum e Bob, imită voci tot timpul – ar trebui să facă o emisiune la radio. A imitat cîteva accente cînd a spus bancuri, știi, poate să vorbească exact ca un negru. Cînd a imitat cealaltă voce, n-a vrut să te facă să te simți prost. Era prea beat ca să-și dea seama cine mai era acolo.

– Toți rîdeau și după aceea… n-au mai rîs.

Dolarhyde nu spunea niciodată „s-au oprit" din cauza consoanei *s*.

– Atunci și-a dat seama Bob ce făcuse.

– Dar a continuat.

– Știu, spuse ea, reușind să privească direct de la șervet la ochelarii lui. Și i-am reproșat lucrul ăsta. Mi-a răspuns că nu o făcuse intenționat și că nu a vrut decît să continue gluma. Ai văzut cum roșise.

– M-a invitat la… la un duet cu el.

– Te-a îmbrățișat și a încercat să te ia de umăr. Voia să rîzi și tu, domnule D.

– Am rîs, Eileen.

– Bob se simte ca ultimul om.

– Nu vreau asta. Transmite-i din partea mea. Iar situația de la uzină nu va fi altfel. Doamne, dacă aș avea talent ca Bob, aș vrea… aș face bancuri tot timpul.

Era la fel de dureros pentru el să pronunțe și cuvîntul „să".

– Ne vom întîlni cu toții în scurt timp și își va da seama că mi-a trecut.

– Bine, domnule D. Să știi că, dincolo de purtarea lui de măscărici, e un tip pe cinste.

– Pariez. Chiar tandru, presupun.

Vocea lui Dolarhyde suna neclar. Întotdeauna cînd stătea jos vorbea cu mîna strînsă pumn la gură.

– Poftim?

– Cred că vă potriviți, Eileen.

– Și eu cred, chiar cred. Nu bea decît la sfîrșit de săptămînă. Abia începe și el să se relaxeze, că îl și sună nevastă-sa. Se strîmbă cînd vorbesc cu ea, dar îmi dau seama că îl tulbură. O femeie știe lucrurile astea.

Îl bătu pe Francis Dolarhyde pe dosul mîinii și, în ciuda ochelarilor, văzu că atingerea îl mișcase.

– Ia-o ușor, domnule D. Mă bucur că am avut această discuție.

– Și eu, Eileen.

Dolarhyde o privi plecînd. Pe partea interioară a genunchiului avea o urmă de mușcătură. Se gîndi, corect de altfel, că Eileen nu îl apreciază. De fapt, nimeni nu-l aprecia.

În camera obscură și mare era răcoare și mirosea a substanțe chimice. Francis Dolarhyde verifică revelatorul din cuva A. Sute de metri de filme de familie, din toate părțile țării, treceau prin cuvă în fiecare oră. Temperatura și prospețimea substanțelor erau vitale. Aceasta era responsabilitatea lui, împreună cu celelalte operațiuni necesare pînă la ieșirea filmului din uscător. De multe ori pe zi lua mostre de film din cuvă și le studia cadru cu cadru. Era liniște în camera obscură. Dolarhyde le impusese asistenților să păstreze tăcerea și comunica cu ei mai mult prin gesturi.

Cînd se termina schimbul de seară, rămînea singur în camera obscură să developeze, să usuce și să lipească filme personale.

Dolarhyde ajunse acasă pe la zece seara. Locuia singur într-o casă mare lăsată de bunici. Casa se află la capătul unei

alei cu pietriş care trece drept printr-o livadă de meri, la nord de St. Charles, Missouri, de cealaltă parte a rîului Missouri din St. Louis. Proprietarul absent al livezii o lăsase în paragină. Copaci morți, contorsionați își aveau locul printre cei verzi. Acum, la sfîrşitul lunii iulie, mirosul de mere putrede persista în livadă. Ziua erau multe albine. Cel mai apropiat vecin era la o distanță de şapte sute de metri.

Francis Dolarhyde își inspecta proprietatea de fiecare dată cînd ajungea acasă; cu cîțiva ani înainte avusese loc o tentativă de spargere. Aprinse lumina în toate camerele şi privi în jur. Unui musafir nu i-ar trece prin cap că locuieşte singur. Hainele bunicii erau încă în dulapuri, periile bunicii la oglindă cu fire de păr în ele; proteza bunicii într-un pahar pe noptieră. Apa se evaporase demult. Bunica lui murise de zece ani.

(Cel de la pompe funebre îl întrebase: „Domnule Dolarhyde, n-ați vrea să îmi aduceți proteza bunicii dumneavoastră?" El răspunsese: „Închideți capacul şi lăsați-mă în pace".)

Satisfăcut să constate că nu mai era nimeni în casă, Dolarhyde urcă la etaj, făcu un duş şi se spălă pe cap.

Se îmbrăcă într-un chimonou din material sintetic care părea de mătase. Se întinse pe patul îngust în care dormise de cînd era copil. Uscătorul de păr al bunicii era cu cască şi furtun. Își puse casca şi, în timp ce își usca părul, frunzări o revistă de modă. Ura şi brutalitatea din unele fotografii erau evidente.

Începu să se excite. Mişcă brațul veiozei ca să lumineze o ilustrație de pe perete, la piciorul patului. Era *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare* de William Blake.

Imaginea îl uluise din prima clipă. Nu mai văzuse niciodată ceva care să se apropie atît de mult de gîndirea lui grafică. Credea

că Blake i se vîrîse în ureche și văzuse Dragonul Roșu. Săptămîni în șir, Francis Dolarhyde se temuse că gîndurile i-ar putea iradia prin urechi, devenind vizibile în camera obscură și voalînd filmul. Își pusese dopuri de vată în urechi. Apoi, temîndu-se că bumbacul este prea inflamabil, încercase vata minerală. Urechile îi sîngerau. În cele din urmă tăiase bucăți mici dintr-o pînză de azbest ce acoperea scîndura de călcat, le rulase și și le băgase în urechi.

Multă vreme nu avusese lîngă el decît Dragonul Roșu. Acum avea și altceva. Simți începutul unei erecții.

Voise să o facă încet, dar era prea nerăbdător.

Dolarhyde trase draperiile grele de la ferestrele din salonul de jos. Instală ecranul și proiectorul. Bunicul adusese în salon un fotoliu reglabil, în ciuda obiecțiilor bunicii. (Bunica pusese o broderie pe tetieră.) Acum Dolarhyde era fericit. Se instalase foarte confortabil. Puse un prosop peste brațul fotoliului.

Stinse lumina. Așa cum stătea pe spate în camera întunecoasă, ar fi putut fi oriunde. Pe tavan era o lampă rotativă care arunca luminițe colorate pe pereți, pe podea, pe pielea lui. Putea să fie într-o navă spațială, într-o capsulă de sticlă printre stele. Cînd închise ochii, își imagină că simte punctele de lumină mișcîndu-se de-a lungul corpului său, iar cînd îi deschise din nou, că ar putea fi luminile orașelor de deasupra sau de dedesubtul lui. Nu mai exista jos și sus. Lampa se rotea mai repede pe măsură ce se încălzea, iar punctele mișunau pe el, se revărsau peste mobilă în șiroaie, cădeau pe pereți în jos ca ploile de meteoriți. Putea să fie o cometă care plonjează prin Constelația Crabului.

Un singur loc se afla la adăpost de lumină. Pusese o bucată de carton lîngă aparat, carton care arunca o umbră asupra ecranului.

Cîndva, în viitor, avea să fumeze mai întîi nişte marijuana pentru a spori efectul, dar acum nu avea nevoie de aşa ceva.

Apăsă butonul de pornire cu degetul mare. Pe ecran apăru un dreptunghi alb, apoi gri şi dungat în timp ce partea neînregistrată de film trecea prin spatele lentilelor, apoi apăru Scotty, ciulind urechile şi fugind la uşa din bucătărie, dînd din coada boantă. O tăietură şi Scotty fugind pe lîngă bordură, întorcîndu-se într-o parte să muşte.

Acum intră doamna Leeds în bucătărie, cu sacoşa de cumpărături. Rîde şi îşi atinge părul. Copiii intră după ea.

O tăietură şi o secvenţă prost luminată în dormitorul de sus al lui Dolarhyde. Stă gol în faţa reproducerii tabloului *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare*. Poartă „ochelarii de luptă", din aceia folosiţi de jucătorii de hochei. Are o erecţie pe care o îmbunătăţeşte cu mîna.

Focalizarea se pierde cînd se apropie de camera de filmat cu mişcări stilizate, întinzînd mîna să modifice focalizarea în timp ce faţa lui umple ecranul. Imaginea tremură şi devine brusc clară la un prim-plan al gurii lui, cu buza de sus desfigurată ridicată peste gingii, cu limba scoasă printre dinţi şi un ochi care se roteşte. Gura umple ecranul, buzele tremurînde sînt retrase peste dinţii ascuţiţi şi gingii şi întuneric cînd gura lui înghite obiectivul.

Dificultatea din partea următoare era evidentă.

O imagine instabilă într-o lumină aspră de reflector devine un pat şi Charles Leeds se zvîrcoleşte, doamna Leeds se ridică, acoperindu-şi ochii, întorcîndu-se către Leeds şi atingîndu-l cu mîinile, rostogolindu-se la marginea patului, cu picioarele încolăcite în cearşafuri, încercînd să se ridice. Apoi camera se smuceşte către tavan cu mişcări haotice, după care imaginea

redevine stabilă, doamna Leeds la loc pe saltea, o pată închisă la culoare pe cămaşa de noapte, din ce în ce mai mare, şi Leeds cu mîinile la beregată şi ochii măriţi sălbatic.

Ecranul se goli timp de cinci cadre, apoi fîşîitul unei lipituri.

Camera era stabilă acum, pe un trepied. Toţi sînt morţi. Aranjaţi. Doi copii sprijiniţi de peretele din faţa patului, unul în colţul opus camerei. Domnul şi doamna Leeds în pat, acoperiţi. Domnul Leeds sprijinit de tăblie, cearşaful acoperind frînghia din jurul pieptului şi capul căzut într-o parte.

Francis Dolarhyde apare în cadru din stînga, cu mişcările stilizate ale unei dansatoare din Bali. Plin de sînge şi gol, doar cu ochelari şi mănuşi, ţopăie şi se strîmbă printre morţi. Merge spre partea patului unde zace doamna Leeds, apucă cearşaful, îl smulge de pe pat şi îl ridică mîndru, cu un gest foarte teatral.

Acum, stînd la pîndă în salonul bunicilor, Dolarhyde era lac de sudoare. Limba groasă îi ieşea întruna din gură, cicatricea de pe buza superioară era udă şi strălucitoare şi el gemea în timp ce se masturba.

Chiar în momentul culminant constată cu regret că în secvenţa următoare din film îşi pierduse graţia mişcărilor, rămînd porceşte cu fundul întors neglijent spre cameră. Fără pauze dramatice, fără senzaţie de ritm sau climax, doar frenezie bestială.

Oricum era minunat. Era minunat să urmărească filmul. Dar nu la fel de minunat ca acţiunile în sine.

Două greşeli majore, credea Francis Dolarhyde, erau că în film nu se vedeau momentele în care muriseră membrii familiei Leeds şi că el nu rămăsese la înălţime pînă în final. Părea că îşi pierduse standardul. Dragonul Roşu nu ar fi făcut aşa ceva.

Bine. Avea multe filme de făcut şi spera că, pe măsură ce

căpăta experiență, va putea să păstreze o distanță estetică chiar și în momentele cele mai intime.

Trebuia să triumfe. Era munca lui de o viață, un lucru minunat. Va dăinui în veci.

Dar nu trebuie să lenevească. Trebuie să-și aleagă colegii de platou. Copiase deja o serie de filme de la picnicurile de familie din 4 Iulie. La sfîrșitul verii era întotdeauna un mare aflux la procesare, pentru că soseau filmele de vacanță. Ziua Recunoștinței va prilejui un alt val de filme.

Familiile îi trimiteau cereri în fiecare zi.

10

Avionul de la Washington la Birmingham era pe jumătate gol. Graham se așeză la geam, lîngă un loc gol. Refuză sandvișul vechi oferit de stewardesă și puse dosarul Jacobi pe măsuța extensibilă. La început erau enumerate asemănările dintre familiile Leeds și Jacobi.

Ambele cupluri se apropiau de patruzeci de ani, ambele aveau copii – doi băieți și o fată. Edward Jacobi mai avea un fiu, dintr-o căsătorie anterioară, care era la colegiu cînd avusese loc crima.

Ambii părinți din fiecare familie aveau educație universitară și ambele familii locuiau în case cu două etaje, în cartiere liniștite. Atît doamna Leeds, cît și doamna Jacobi fuseseră femei frumoase. Familiile aveau cam aceleași cărți de credit și abonamente la revistele în vogă.

Aici se terminau asemănările. Charles Leeds era avocat, în timp ce Edward Jacobi era inginer și metalurgist. Cei din

Atlanta erau prezbiterieni, Jacobi erau catolici. Familia Leeds locuise totdeauna în Atlanta, iar Jacobi se mutaseră în Birmingham de trei luni, transferați de la Detroit.

Sintagma „la întîmplare" îl tortura pe Graham ca picătura chinezească. „A selectat victimele la întîmplare", „fără motiv" – ziarele foloseau acești termeni pe care poliția își dorea să nu fi fost inventați vreodată. „La întîmplare" nu e un termen prea fericit. Criminalii în serie nu își aleg victimele la întîmplare.

Bărbatul care îi omorîse pe cei din familiile Leeds și pe Jacobi văzuse la ei ceva ce-l atrăsese. Poate îi cunoștea bine – spera Graham – poate nu îi cunoștea deloc. Dar Graham era sigur că ucigașul îi văzuse înainte de a-i omorî. Îi alesese pentru că aveau ceva ce-l atrăgea, în special femeile. Ce anume?

Și modul de operare fusese diferit.

Edward Jacobi fusese împușcat în timp ce cobora pe scări cu o lanternă – probabil fiind trezit de un zgomot.

Doamna Jacobi și copiii fuseseră împușcați în cap, doamna Leeds în abdomen. Arma fusese aceeași în ambele cazuri: un pistol automat de 9 mm. În interiorul rănilor s-au găsit urme de vată minerală de la un amortizor artizanal. Pe cartușe nu erau amprente.

Numai Charles Leeds fusese atacat cu cuțitul. Dr. Princi crede că este un cuțit cu lamă subțire și foarte ascuțit, probabil un cuțit de filetat.

Metodele de intrare erau de asemenea diferite: o ușă crăpată în cazul Jacobi, o rolă de tăiat sticlă la Leeds.

În fotografiile de la locul crimei din Birmingham nu se vedea atît de mult sînge ca la Leeds, dar pe pereții din dormitor erau pete de sînge la jumătate de metru deasupra podelei. Deci la Birmingham criminalul aranjase victimele ca pe niște

spectatori. Poliția din Birmingham căutase amprente pe cadavre, inclusiv pe unghii, dar nu găsise nimic. Chiar dacă se exhumau cadavrele, după o lună de vară în Birmingham era imposibil să se mai găsească amprente de tipul celei de pe ochiul unuia din copiii familiei Leeds.

În ambele locuri se găsiseră aceleași fire de păr blond, aceeași salivă, aceeași spermă.

Graham sprijini de scaunul din fața lui fotografiile cu cele două familii zîmbind și le privi îndelung în liniștea din avion.

Ce anume îl atrăsese pe criminal la ei? Graham voia să creadă că exista un factor comun pe care îl va descoperi curînd.

Altfel va fi nevoit să intre în mai multe case și să vadă ce i-a lăsat Zîna Măseluță.

Graham primi informații de la biroul FBI din Birmingham și sună la poliție din aeroport. Mașina pe care o închiriase scuipa apă prin duzele de la aerul condiționat direct pe mîini și pe brațele lui.

Prima lui oprire fu la biroul agenției imobiliare Geehan Realty de pe Dennison Avenue.

Geehan, înalt și chel, străbătu iute covorul turcoaz ca să-l întîmpine pe Graham. Zîmbetul îi pieri cînd văzu legitimația și Graham îl rugă să-i dea cheile de la casa familiei Jacobi.

– O să fie polițiști în uniformă azi acolo? întrebă cu mîna la frunte.

– Nu știu, răspunse Graham.

– Sper să nu. Am două vizionări după-amiază. E o casă bună. Joia trecută au venit unii din Duluth, un cuplu de pensionari bogați, hotărîți să-și ia casă în Sun Belt. Tocmai vorbeam despre ipotecă – și-ar fi permis o *a treia*, cînd a apărut o mașină de

poliție și s-au dat jos curcanii. Cei doi le-au pus o serie de întrebări și au primit răspunsuri edificatoare. Ofițerii n-au omis nici cel mai mic detaliu, cine și unde fusese găsit. Apoi, la revedere, Geehan, ne pare rău că v-ați deranjat. Am încercat să le spun cît de bine o renovasem, dar n-au ascultat. Au plecat, tîrînd picioarele slăbănoage pe pietriș, urcîndu-se în sedanul de Ville cu care veniseră.

– În afară de cupluri, a mai întrebat cineva de casă?

– Nu pe mine. Avem mai mulți agenți. Poliția nu ne-a lăsat să zugrăvim pînă la un moment dat și săptămîna trecută abia am terminat interiorul. Două straturi de latex de interior, trei în locurile alea. Mai avem de lucrat la exterior. O să arate minunat.

– Cum poți să o vinzi înainte de verificare?

– Nu pot să *închei contract* pînă la verificare, dar asta nu înseamnă că nu poate fi gata. Clienții se pot muta în baza unui precontract. Trebuie să fac ceva. Un partener al meu se ocupă de hîrtii și dobînda aia crește zi și noapte în timp ce dumneavoastră dormiți liniștit.

– Cine este executorul domnului Jacobi?

– Byron Metcalf, de la Metcalf și Barnes. Cît credeți că rămîneți?

– Nu știu. Pînă termin.

– Lăsați cheia în cutia poștală. Nu e nevoie să mai treceți pe aici.

Graham avea senzația că pășește pe o pistă moartă pe cînd se apropia de casa familiei Jacobi. Se afla pe un lot de teren trecut recent în intravilan. Opri o dată la marginea autostrăzii să cerceteze harta înainte de a găsi o rută secundară asfaltată.

Trecuse mai mult de o lună de cînd fuseseră omorîți. Ce făcea el atunci? Punea două motoare diesel într-o carenă Rybovich de douăzeci de metri, semnalizîndu-i lui Ariaga din cabina macaralei să lase brațul cu încă un centimetru. Molly venise în după-amiaza aceea și el și Molly și Ariaga stătuseră sub prelata ce acoperea carena bărcii pe jumătate terminată și mîncaseră crevetii mari aduși de Molly și băuseră bere Dos Equis. Ariaga le explicase cea mai bună metodă de curățat crustacee, desenînd o elice cu degetul în rumegușul de pe punte, iar razele de soare, răsfrînte în apă, se reflectau jucăușe pe burțile pescărușilor ce zburau în cerc.

Un jet de apă din aerul condiționat atinse cămașa lui Graham și îl readuse la Birmingham, unde nu erau creveți și nici pescăruși. Conducea, iar prin dreapta lui se perindau pășuni și zone împădurite, cu capre și cai la păscut. În stînga apăru Stonebridge, un vechi cartier rezidențial cu cîteva case elegante și altele opulente, ale unor oameni bogați.

Văzu panoul agenției imobiliare cu o sută de metri înainte de a ajunge la reședința Jacobi, singură pe partea dreaptă a drumului. Rășina copacilor de pecan de pe marginea aleii făcuse pietrișul lipicios și se izbea de aripile mașinii. Un tîmplar cățărat pe o scară monta obloane. O femeie ridică mîna către Graham cînd el dădu un ocol casei.

Curtea interioară pavată era umbrită de un stejar mare. Noaptea, stejarul oprea și lumina ce venea din curtea laterală. Pe aici intrase Zîna Măseluță, pe ușile glisante. Ușile fuseseră înlocuite cu unele noi, cu ramele de aluminiu încă strălucitoare și cu eticheta producătorului. Acum, în fața ușilor glisante fusese instalat un grilaj din fier forjat. Și ușa de la pivniță era nouă – din oțel și securizată, cu zăvoare. Piesele componente ale unei căzi de baie așteptau ambalate pe pavaj.

Graham intră. Podele goale şi aer mort. Paşii lui răsunau prin casa nemobilată.

Oglinzile noi din baie nu reflectaseră niciodată imaginea familiei Jacobi şi nici a criminalului. Pe fiecare dintre ele era o pată albă, locul etichetei cu preţul. În colţul dormitorului matrimonial era o folie de protecţie. Graham se aşeză pe ea pînă cînd soarele se mută pe podea cu încă o scîndură.

Nu mai era nimic.

Dacă ar fi venit imediat după primele crime, familia Leeds ar fi rămas în viaţă? se întrebă Graham. Încercă greutatea acestei poveri.

Ea nu dispăru nici după ce ieşi din casă, sub cerul liber.

Graham stătea la umbra unui pecan, cu umerii aduşi, cu mîinile în buzunare, şi privea aleea lungă care dădea în strada principală.

Cum intrase Zîna Măseluţă în casa familiei Jacobi? Trebuise să vină cu maşina. Unde parcase? Aleea cu pietriş însemna prea mult zgomot pentru o vizită la miez de noapte, se gîndi Graham. Poliţia era de altă părere.

Merse pe alee pînă la stradă. Drumul asfaltat era mărginit de şanţuri cît vedeai cu ochii. Ar fi fost posibil să treci peste şanţ cu maşina şi să o ascunzi în tufişuri pe partea pe care era casa familiei Jacobi, dacă pămîntul ar fi fost uscat şi tare.

Peste drum de casa familiei Jacobi era singura plăcuţă indicatoare spre Stonebridge, care avertiza că zona era păzită de patrule de poliţie. O maşină necunoscută ar fi fost observată acolo. Ca şi un bărbat care s-ar plimba noaptea tîrziu. Exclusă parcarea în Stonebridge.

Graham se întoarse în casă şi constată cu surprindere că telefonul funcţiona. Sună la Biroul Meteo şi află că în preziua

crimei plouase abundent. Deci şanţurile erau pline. Zîna Măseluţă nu îşi ascunsese maşina în tufişurile de pe marginea drumului.

Un cal de pe păşunea de lîngă curte păşi pe lîngă Graham cînd el se îndreptă spre partea din spate a proprietăţii, de-a lungul gardului vopsit în alb. Îi dădu calului o bomboană şi se despărţi de el la colţ. O luă pe lîngă gardul din spatele anexelor.

Se opri cînd văzu adîncitura în care copiii îngropaseră pisica. Cînd el şi Springfield se gîndiseră la anexe, la secţia de poliţie din Atlanta, şi le imaginaseră albe. De fapt, erau verde închis.

Copiii înveliseră pisica într-un prosop de vase şi o îngropaseră într-o cutie de pantofi cu o floare între lăbuţe.

Graham puse braţul pe gard şi îşi sprijini capul de braţ.

Înmormîntarea unei pisici, ritual solemn al copilăriei. Părinţii întorcîndu-se în casă, jenîndu-se să se roage. Copiii se uită unul la altul, descoperă durerea sfîşietoare pe care o încerci la pierderea cuiva drag. Fata coboară capul în piept, băieţii la fel, lîngă lopata mai mare decît ei. După aceea urmează o discuţie dacă pisica e sau nu în rai cu Iisus şi Dumnezeu, şi copiii nu mai ţipă o vreme.

Soarele îl ardea pe ceafă, cînd Graham avu o străfulgerare: pe cît era de sigur că Zîna Măseluţă omorîse pisica, pe atît era de clar că îi privise pe copii cum o îngroapă. Trebuia să vadă neapărat.

Nu făcuse două drumuri, unul ca să omoare pisica şi altul să îi omoare pe ei. Poliţia nu găsise pe nimeni care să fi vorbit cu Jacobi la prînz, cu aproximativ zece ore înainte de a fi omorîţi.

Cum venise Zîna Măseluţă şi unde stătuse la pîndă?

Dincolo de gardul din spate începeau tufişurile care se

întindeau, la înălțimea capului, cam treizeci de metri pînă la copaci. Graham scoase harta mototolită din buzunar și o desfășură pe gard. Văzu o întindere continuă de pădure lată de trei sute de metri în dreptul proprietății Jacobi, care continua în ambele direcții. În spatele pădurii, la sud, era un drum paralel cu cel din fața casei familiei Jacobi.

Graham se întoarse pe autostradă, măsurînd distanța pe kilometrajul mașinii sale. Merse spre sud și o luă pe drumul pe care îl văzuse pe hartă. Măsurînd din nou, conduse încet pînă cînd kilometrajul îi indică cum că se află în spatele casei familiei Jacobi, dincolo de pădure.

Aici drumul se termina la un cartier de locuințe sociale, atît de nou încît nici nu se afla pe hartă. Opri în parcare. Majoritatea mașinilor erau vechi și rablagite. Două erau pe butuci.

Copii de culoare jucau baschet direct pe pămînt, aruncînd la un singur coș fără plasă. Graham se sprijini de aripă și privi jocul cîteva clipe.

Ar fi vrut să-și scoată haina, dar știa că arma 44 Special și aparatul plat de fotografiat de la curea vor atrage atenția. Totdeauna simțea un fel de jenă cînd oamenii se uitau la pistolul lui.

În echipa cu tricouri erau opt jucători. Cei cu bustul gol erau unsprezece și jucau toți grămadă. Arbitrajul se făcea prin strigăte în cor.

Un puști din cei dezbrăcați, căzut pe teren, se ridică și goni ca din pușcă spre casă. Se întoarse înarmat cu o prăjitură și reintră în echipă.

Țipetele și salturile mingii îl făcură pe Graham să se simtă mai bine.

Acestor copii le erau de ajuns o minge şi un coş. Îl izbi din nou cît de multe *lucruri* avea familia Leeds, şi Jacobi, conform raportului poliţiei din Birmingham care eliminase furtul ca motiv al crimei: bărci şi echipament sportiv, aparate de filmat, arme şi undiţe. Alt aspect comun celor două familii.

O dată cu imaginea lor în viaţă veni şi imaginea de după. Şi Graham nu mai putu să se uite la meciul de baschet. Trase aer în piept şi porni către pădurea întunecată de peste drum...

Tufişurile, dese la marginea pădurii de pini, se răreau cînd Graham ajunse în umbra copacilor şi merse degajat pe acele de pin. Aerul era cald şi liniştit. Gaiţele din copacii din faţă îi anunţau sosirea.

Pămîntul era în pantă lină pînă la o albie de rîu secată, unde creşteau cîţiva stejari, iar urmele de ratoni şi şoareci de cîmp erau imprimate în argila roşie. În albie se vedeau şi cîteva urme de om, cîteva de copil. Adînci şi rotunjite, toate erau lăsate cu multe ploi în urmă.

După albie, pămîntul se ridica din nou, nisipos, adăpostind ferigile de la baza pinilor. Graham urcă pînă văzu lumină printre copacii de la marginea pădurii. Printre trunchiuri se vedea etajul superior al casei familiei Jacobi.

Apoi iar tufişuri de un stat de om pînă la poarta din spate a casei. Graham îşi croi drum şi se opri la gard, privind în curte.

Zîna Măseluţă ar fi putut să parcheze în cartierul sărac şi să vină prin pădure pînă la tufişurile din spatele casei. Ar fi putut să ademenească pisica în tufişuri şi să o strîngă de gît, apoi cu corpul inert într-o mînă tîrîndu-se pe genunchi şi pe braţul liber pînă la gard. Graham văzu pisica în aer, fără să se întoarcă pentru a cădea în picioare, prăbuşindu-se pe spate cu un zgomot sec.

Zîna Măseluță făcuse toate astea în plină zi – copiii nu ar fi avut cum să găsească și nici cum să îngroape pisica noaptea.

Sperase ca ei să o găsească. Așteptase tot restul zilei în tufișuri? La gard putea fi zărit printre zăbrele. Ca să vadă curtea și mai din spate, ar fi trebuit să stea cu fața la ferestre și direct în soare. Sigur se întorsese la copaci. Așa făcu și Graham.

Polițiștii din Birmingham nu erau proști. Se vedea că inspectaseră tufișurile. Dar asta fusese înainte ca pisica să fie găsită. Căutau indicii, obiecte scăpate pe jos, urme – nu un unghi prielnic.

Înaintă cîțiva metri și începu să cerceteze atent terenul, mergînd înainte și înapoi. Mai întîi porțiunea ridicată de unde se vedea curtea, apoi liziera.

Trecuse mai bine de o oră de căutare cînd o sclipire îi atrase privirea. O pierdu, o regăsi. Era inelul de la o cutie de suc, pe jumătate îngropat în frunzele de sub un stejar, unul din puținii care creșteau printre pini.

Îl zări de la doi metri și nu se apropie preț de cinci minute, scrutînd terenul din jurul copacului. Se aplecă și îndepărtă frunzele îndreptîndu-se către copac, deplasîndu-se cu mare grijă pe poteca pe care și-o croise, de teamă să nu distrugă vreo urmă. Dădu încet la o parte frunzele din jurul trunchiului. Pe pătura de frunze de anul trecut nu era nici o urmă de picior.

Lîngă inelul de aluminiu găsi un cotor de măr mîncat de furnici. Păsările mîncaseră semințele. Studie terenul încă zece minute. În cele din urmă se așeză pe jos, întinse picioarele care îl dureau și se sprijini cu spatele de copac.

Un roi de țînțari zbura într-un con de lumină. O rîmă se tîra pe partea interioară a unei frunze.

Pe creanga de deasupra capului lui Graham era o urmă de noroi roșiatic lăsat de o cizmă.

Graham își atîrnă haina de o ramură și începu să se cațăre cu grijă pe partea cealaltă a copacului, uitîndu-se atent la crengile de deasupra urmei de noroi. La zece metri înălțime privi în jur. La nici două sute de metri se zărea casa familiei Jacobi. De la înălțime arăta altfel. Culoarea acoperișului domina peisajul. Se vedea foarte bine curtea din spate și terenul dindărătul anexelor. De la această distanță, un binoclu decent reda cu ușurință expresia unei fețe.

Auzi zgomot de trafic în depărtare, lătratul unui câine. Zgomotul de ferăstrău al unui greier acoperi toate celelalte sunete.

Chiar deasupra lui, o creangă groasă se unea cu trunchiul în unghi drept cu casa. Se ridică pînă putu să vadă și se aplecă peste trunchi să privească. Chiar aproape de obraz văzu cutia de suc înfundată între trunchi și creangă.

– Extaz, șopti Graham. Da, Doamne, da. Haide, cutie.

Putea totuși să fi fost lăsată de un copil.

Se urcă și mai sus pe partea lui și se întoarse cînd putu să vadă creanga de sus.

De pe partea ei superioară fusese desprinsă o bucată de coajă de mărimea unei cărți de joc. În centrul dreptunghiului verde, Graham văzu un semn scrijelit pînă la miezul alb:

Fusese crestată curat și îngrijit cu un cuțit foarte ascuțit. Nu era mîna unui copil.

Graham fotografie semnul, potrivind atent timpii de expunere.

Priveliştea de pe creanga mare era bună. Fusese chiar îmbunătăţită: o ramură fusese tăiată de pe creanga de sus. Fibrele lemnului erau presate şi capătul uşor teşit.

Graham căută cu privirea ramura tăiată. Dacă ar fi fost pe jos, ar fi văzut-o. Da, acolo mai jos, între frunzele verzi, se zăreau frunze uscate.

Laboratorul va analiza ambele capete pentru a măsura unghiul de tăiere. Ceea ce însemna că trebuia să se întoarcă cu un ferăstrău. Făcu mai multe fotografii ale ciotului rămas. Mormăi în sinea lui:

Cred că după ce ai omorît pisica şi ai aruncat-o în curte, domnule, te-ai urcat aici şi ai aşteptat. Cred că ai privit copiii şi ţi-ai petrecut timpul fluierînd şi visînd. La căderea nopţii i-ai văzut trecînd prin dreptul ferestrelor luminate şi ai pîndit pînă s-au lăsat storurile, şi ai văzut cum se sting luminile una cîte una. După un timp ai coborît şi ai intrat peste ei. Nu-i aşa? N-ar fi deloc greu să cobori cu o lanternă şi la lumina strălucitoare a lunii.

Pentru Graham, urcatul în copac fusese obositor. Băgă un băţ în deschizătura cutiei de suc, o ridică uşor şi coborî, ţinînd băţul în dinţi cînd era nevoit să se folosească de ambele mîini.

Ajuns înapoi la locuinţele sociale, Graham observă că cineva scrisese „Levon e cap sec" în praful de pe maşina lui. Înălţimea la care se afla scrisul dovedea că pînă şi cei mai tineri rezidenţi erau într-un stadiu avansat de alfabetizare.

Se întrebă dacă scriseseră ceva şi pe maşina Zînei Măseluţă.

Graham privi cîteva minute şirurile de ferestre. Cam o sută de apartamente. Era posibil ca oamenii să-şi amintească dacă văzuseră un străin alb în parcare tîrziu în noapte. Deşi trecuse o

lună, merita să încerce. Pentru a întreba toți locatarii într-un timp scurt avea însă nevoie de ajutorul poliției din Birmingham.

Se luptă cu tentația de a trimite cutia de suc direct lui Jimmy Price la Washington. Trebuia să ceară întăriri de la poliția locală. Și era bine să le dea lor ce găsise. Prelevarea amprentelor de pe cutie nu prezenta nici o dificultate. Căutarea amprentelor lăsate de o mînă plină de transpirație acidă era cu totul altceva. Price putea să facă treaba asta după intervenția laboratorului poliției, atîta vreme cît vor manevra cutia cu mănuși. Mai bine s-o dea la poliție. Știa că departamentul de documentare al FBI se va năpusti asupra dovezii ca o mangustă turbată. Nimic nu se pierde, se fac fotografii pentru toată lumea.

Sună la poliția din Birmingham, la Omucideri, din casa familiei Jacobi. Detectivii sosiră exact în momentul în care Geehan, agentul imobiliar, își poftea înăuntru potențialii clienți.

11

Eileen citea un articol din *National Tattler*, intitulat „Mizerie în pîinea dumneavoastră!", cînd Francis Dolarhyde intră în cafenea. Ea mîncase doar umplutura din sandvișul cu ton.

Din spatele ochelarilor roșii, ochii lui Dolarhyde scanară prima pagină a ziarului. Pe lîngă „Mizerie în pîinea dumneavoastră!" mai existau și alte titluri: „Elvis trăiește! – Imagini în exclusivitate", „Descoperire extraordinară pentru bolnavii de cancer!" și titlul principal „Hannibal Canibalul ajută oamenii legii – polițiștii se consultă cu monstrul în legătură cu crimele «Zînei Măseluță»".

Rămase la fereastră, absent, amestecînd în cafea pînă cînd Eileen se ridică. Aruncă mîncarea care mai rămăsese pe tavă şi se pregăti să arunce şi ziarul. Dolarhyde o atinse pe umăr.

– Pot să citesc şi eu ziarul?

– Singur, domnule D. Îl iau doar pentru horoscop.

Francis Dolarhyde îl citi în birou cu uşa închisă.

Freddy Lounds avea două articole în pagina de mijloc. Articolul principal era o reconstituire alertă a asasinării familiilor Jacobi şi Leeds. Fiindcă poliţia nu dezvăluise prea multe detalii, Lounds apelase la propria imaginaţie pentru detaliile morbide.

Dolarhyde le găsi banale.

Articolul de pe margine era mai interesant:

Monstrul dement consultat în legătură cu crimele de poliţistul pe care a încercat să-l omoare

de

Freddy Lounds

CHESAPEAKE, M.D. – Vînătorii de oameni ai FBI, căutîndu-l pe Zîna Măseluţă, ucigaşul psihopat a două familii din Birmingham şi Atlanta, au cerut ajutorul celui mai sălbatic asasin aflat în detenţie.

Dr. Hannibal Lecter, ale cărui fapte indescriptibile au fost redate în paginile acestui ziar cu trei ani în urmă, a fost consultat săptămîna aceasta de către super detectivul William (Will) Graham, în celula de maximă securitate unde se află închis criminalul.

Graham a fost la un pas de moarte în urma rănilor de cuţit provocate de Lecter după ce l-a demascat.

Deşi s-a pensionat înainte de limita de vîrstă, a fost chemat acum să conducă vînătoarea.

Ce s-a petrecut la această stranie întîlnire? Cum s-a simțit Graham după aceea?

Fiecare cojoc își găsește acul, a declarat un important membru al FBI.

Se referea la Lecter, cunoscut sub numele de „Hannibal Canibalul", care este psihiatru și criminal?

SAU SE REFEREA LA GRAHAM?

Tattler a aflat că Graham, fost instructor de judiciară la Academia FBI din Quantico, a fost internat cu mulți ani în urmă, într-un spital de boli psihice timp de patru săptămîni...

Oficialii federali au refuzat să spună de ce au atribuit unei persoane instabile psihic rolul principal al anchetei.

Natura problemelor mentale ale lui Graham nu a fost dezvăluită, dar un fost angajat al spitalului a denumit-o drept „depresie profundă".

Garmon Evans, fost asistent la Spitalul Naval Bethesda, a declarat că Graham a fost internat la secția de psihiatrie la scurt timp după ce l-a omorît pe Garrett Jacob Hobbs, „Uliul vrăbiilor din Minnesota". Graham l-a împușcat mortal pe Hobbs în 1975, curmînd regimul de teroare pe care acesta îl instaurase în oraș de opt luni.

Evans a declarat că Graham era retras și a refuzat să mănînce și să vorbească în timpul primelor săptămîni de internare.

Graham nu a fost niciodată agent FBI. Observatorii experimentați sînt de părere că acest fapt se datorează testelor psihice extrem de dure la care sînt

supuși toți angajații biroului, concepute special pentru a detecta instabilitatea.

Surse federale au declarat doar că Graham a lucrat la laboratorul de criminalistică al FBI și a predat la Academia FBI după o carieră de excepție pe teren, unde a lucrat ca „anchetator special".

Tattler a aflat că, înainte de a fi solicitat de FBI, Graham a lucrat la brigada Omucideri a poliției din New Orleans, post pe care l-a părăsit pentru a participa la cursuri postuniversitare de știință judiciară la Universitatea George Washington.

Unul dintre ofițerii care au lucrat cu Graham la New Orleans a declarat: „O fi el pensionat, dar federalii vor să-l țină aproape. Ca și cum ai avea un șarpe boa sub casă, pe care nu-l vezi aproape deloc, dar știi că e acolo și mănâncă rozătoarele".

Dr. Lecter este condamnat la închisoare pe viață. Dacă va fi declarat vreodată sănătos psihic, va trebui să fie judecat în nouă capete de acuzare pentru crime deosebit de grave.

Avocatul lui Lecter spune că ucigașul își petrece timpul scriind articole instructive în jurnalele științifice și „dialoghează permanent" prin corespondență cu psihiatri de renume.

Dolarhyde își întrerupse lectura și privi cele două fotografii de deasupra articolului. Într-una apărea Lecter lipit de o mașină a poliției, iar cealaltă era o fotografie a lui Will Graham, făcută de Freddy Lounds la poarta Spitalului de boli psihice din Chesapeake. O fotografie minusculă a lui Lounds însoțea fiecare articol.

Dolarhyde privi mult timp fotografiile. Își plimbă încet

arătătorul peste ele, înainte și înapoi, cu o atingere extrem de sensibilă la calitatea hîrtiei. Se murdări de cerneală pe buricul degetului. Îl umezi cu limba și se șterse cu un șervețel de hîrtie. Apoi decupă articolul și îl băgă în buzunar.

În drum spre casă, Dolarhyde cumpără hîrtie igienică pentru toalete ecologice, care se dizolvă repede, și picături pentru nas.

Se simțea bine, în ciuda alergiei la polen, ca majoritatea persoanelor supuse intervenției chirurgicale de rinoplastie, Dolarhyde nu avea păr în nas și suferea de alergie. Infecțiile respiratorii nu făceau excepție.

Deși nu putu să se miște din loc timp de zece minute din cauza unui camion pe podul peste rîul Missouri către St. Charles, rămase calm. Duba lui neagră avea covor pe jos, era răcoroasă și liniștită. La casetofon se auzea Muzica Apelor de Händel.

Bătea tactul pe volan și își atingea ușor nasul.

Alături se aflau două femei într-o mașină decapotabilă. Purtau șorturi și bluze legate în talie. Păreau obosite și plictisite să privească la soarele care asfințea. Femeia de pe locul din dreapta își sprijinea capul de tetieră și ridicase picioarele pe bord. Pe mijlocul gol îi apăruseră două cute din cauza poziției. Francis Dolarhyde văzu o urmă de mușcătură pe partea interioară a coapsei. Ea îi surprinse privirea, se ridică și încrucișă picioarele. Zări expresia ei dezgustată.

Spuse ceva femeii de la volan. Amîndouă priveau drept înainte. Știa că vorbeau despre el. Era *atît* de fericit că nu se înfuria. Puține lucruri îl mai înfuriau. Știa că era un semn de demnitate.

Muzica era foarte plăcută.

Maşinile din faţa lui Dolarhyde începură să se mişte. Şirul de lîngă el era încă aglomerat. De-abia aştepta să ajungă acasă. Bătu tactul pe volan şi cu cealaltă mînă coborî geamul.

Tuşi şi scuipă o bilă de flegmă verde în poala femeii de la volan, chiar sub buric. Înjurăturile ei ascuţite acopereau muzica lui Händel cînd Dolarhyde demară.

Registrul masiv al lui Dolarhyde avea cel puţin o sută de ani. Era foarte greu, legat în piele şi cu colţuri de alamă. Îşi avea locul pe o măsuţă din dulapul încuiat de la capătul scărilor. Din momentul în care îl văzuse la licitaţia de lichidare a unei companii tipografice din St. Louis, Dolarhyde ştiuse că va fi al lui.

Acum, îmbăiat şi îmbrăcat în chimonou, deschise dulapul şi îl scoase. După ce puse cartea chiar sub pictura cu Marele Dragon Roşu, se aşeză şi o deschise. Mirosul de hîrtie veche îi umplu nările.

Pe prima pagină, cu litere mari pe care le subliniase chiar el, tronau cuvintele din Revelaţii: „Şi acolo s-a pogorît un mare dragon roşu…".

Primul obiect din carte era singurul pus neglijent. Între două pagini, neataşată de nimic, era o poză îngălbenită a lui Dolarhyde copil, împreună cu bunica lui, pe treptele unei case mari. El se ţine de fusta bunicii. Ea stă dreaptă, cu braţele încrucişate.

Dolarhyde trecu peste ea. O ignoră de parcă fusese lăsată acolo din greşeală.

În registru erau multe articole decupate, cele mai vechi relatînd dispariţia unor bătrîne din St. Louis şi Toledo. Paginile dintre decupaje erau acoperite de scrisul lui Dolarhyde – cerneală neagră şi un scris îngrijit, regulat, asemănător cu scrisul lui William Blake.

Legate de cotor, fîşii de scalp îşi şerpuiau cozile de păr, aidoma unor comete presate în jurnalul Demiurgului.

Erau şi articole despre familia Jacobi, plus diapozitive şi filme, în buzunare de hîrtie lipite de foi.

La fel şi cele despre familia Leeds, cu filmul alături.

Termenul „Zîna Măseluţă" nu apăruse înainte de Atlanta. Numele era tăiat din toate articolele despre cazul Leeds.

Acum Dolarhyde făcu acelaşi lucru şi cu articolul din *Tattler*, anulînd de mai multe ori „Zîna Măseluţă" cu un marker roşu.

Întoarse o pagină nouă din registru şi tăie marginile articolului ca să se potrivească cu pagina. Să pună şi poza lui Graham? Cuvintele „boli psihice", gravate în piatră deasupra capului lui Graham, îl jigneau. Detesta vederea unor asemenea locuri. Pentru moment lăsă deoparte chipul lui Graham.

Dar Lecter… Lecter. Nu era o poză prea bună a doctorului. Dolarhyde avea una mai bună, pe care o scoase dintr-o cutie din dulap. Fusese publicată la internarea lui Lecter şi evidenţia ochii pătrunzători. Dar tot nu era bine. În mintea lui, orice reproducere a imaginii lui Lecter trebuia să semene cu un portret tenebros de prinţ renascentist. Pentru că Lecter, singurul dintre toţi, ar avea sensibilitatea şi experienţa pentru a înţelege gloria şi măreţia Devenirii lui Dolarhyde.

Francis Dolarhyde avea impresia că Lecter cunoaşte irealitatea persoanelor ce mor ca să îţi facă transformarea mai uşoară – înţelegea că nu sînt făcute din carne, ci din lumină, şi aer, şi culoare, şi sunete repezi care se sfîrşesc cînd îi schimbi. Ca baloanele de culoare explodînd. Că sînt mai importante pentru schimbare, mai importante decît vieţile de care se agaţă implorînd milă.

Dolarhyde ducea cu sine ţipete aşa cum un sculptor duce praful din piatra dăltuită.

Lecter putea să înţeleagă că sîngele şi respiraţia erau singurele elemente ce trebuia transformate pentru a servi drept combustibil Iluminării lui. Materia se transformă în energie.

I-ar fi plăcut să-l cunoască pe Lecter, să-i împărtăşească viziunile şi să trăiască amîndoi bucuria lor, să fie recunoscut de el precum Ioan Botezătorul îl recunoscuse pe Cel care a venit după el, să i se aşeze deasupra precum Dragonul stătea pe 666 în seria Revelaţiilor lui Blake şi să îl filmeze cum moare şi se contopeşte cu puterea Dragonului.

Dolarhyde îşi puse o pereche nouă de mănuşi de cauciuc şi se duse la birou. Desfăcu sulul de hîrtie igienică pe care îl cumpărase şi aruncă primul strat. Trase un şir de şapte bucăţi şi îl rupse.

Îi scrise o scrisoare lui Lecter, desenînd atent literele cu mîna stîngă.

Discursul unei persoane nu este niciodată relevant în privinţa scrisului ei; nu ştii niciodată. Discursul lui Dolarhyde era întrerupt şi molfăit din pricina handicapurilor reale şi imaginare, iar diferenţa dintre scrisul şi discursul lui era uluitoare. Dar cele mai importante lucruri şi le exprima tot prin vorbe.

Voia ca Lecter să-i răspundă. Avea nevoie de o reacţie personală înainte de a-i comunica chestiunile cele mai importante.

Cum putea face asta? Frunzări toate articolele cu Lecter, le reciti pe toate.

Apoi îi veni o idee simplă şi continuă să scrie.

Scrisoarea părea prea neîncrezătoare şi timidă cînd o reciti. O semnase „Un admirator înfocat".

Se gîndi la semnătură cîteva minute. „Admirator înfocat", într-adevăr. Ridică bărbia într-un gest suprem ce vădea un moment de glorie.

Băgă degetul mare în gură, își scoase proteza și o puse pe registru.

Placa de sus era neobișnuită. Dinții erau normali, drepți și albi, dar partea rozalie de acryl avea o formă distorsionată, făcută special pentru a se potrivi cu fisurile și bonturile de pe gingiile lui. Atașat de placă era un dispozitiv de plastic moale cu un obturator în vîrf, care îl ajuta să-și închidă palatul moale cînd vorbea.

Luă o cutie mică din birou. Înăuntru era o altă proteză. Dinții strîmbi erau pătați și emanau un miros vag.

Erau identici cu proteza bunicii din paharul de jos.

Nările lui Dolarhyde fremătară în contact cu mirosul. Rînji, își puse proteza și o umezi cu limba.

Împături scrisoarea chiar pe semnătură și mușcă zdravăn din ea. Cînd deschise iar scrisoarea, semnătura era înconjurată de amprenta ovală a mușcăturii; timbrul lui sec, o ștanță pătată cu sînge vechi.

12

La ora cinci, avocatul Byron Metcalf își scoase cravata, își turnă ceva de băut și întinse picioarele pe birou.

– Sigur nu vreți?

– Altă dată.

Graham, care își smulgea scaieții de pe manșete, era bucuros că încăperea avea aer condiționat.

– Nu eram foarte apropiat de familia Jacobi, spuse Metcalf. Nu se aflau în oraş decît de trei luni. Am fost de cîteva ori cu soția la ei să bem ceva. Ed Jacobi a venit la mine pentru întocmirea unui nou testament la puțin timp după ce s-a mutat în oraş. Aşa l-am cunoscut.

– Dar sînteți executorul lui.

– Da. Soția lui era prima trecută ca executor, apoi eu în cazul decesului sau incapacitării ei. El are un frate în Philadelphia, dar nu cred că erau prea apropiați.

– Ați fost procuror-şef adjunct.

– Da, din 1968 pînă în '72. Am candidat pentru procuror-şef în '72. Am fost aproape, dar nu am luat examenul. Acum nu îmi pare rău.

– Cum vi se pare ce s-a petrecut aici, domnule Metcalf?

– Primul lucru la care m-am gîndit a fost Joseph Yablonski, liderul de sindicat.

Graham dădu din cap.

– Crimă cu motiv, putere în cazul respectiv, deghizată să pară atacul unui dement. Am luat la puricat toate documentele lui Ed Jacobi, împreună cu Jerry Estridge de la Procuratură. Nimic. Nimeni nu avea de cîştigat de pe urma morții lui Ed Jacobi. Avea un salariu mare şi drepturi de proprietate intelectuală asupra unor patente, dar cheltuia banii la fel de repede cum îi primea. Totul îi revenea soției, cu puțin teren în California pentru copii şi urmaşii lor. Avea un fond special pentru fiul care a supraviețuit. Suficient cît să-l mai țină trei ani la facultate. Dar sînt sigur că peste trei ani va rămîne tot în anul întîi.

– Niles Jacobi.

– Da. Îi făcea probleme mari lui Ed. Trăia cu mama lui în

California. A făcut pușcărie pentru furt. Cred că maică-sa e o ciudată. Ed s-a dus să-l vadă anul trecut. L-a adus la Birmingham și l-a înscris la școală la Bardwell Community College. A încercat să-l țină mai mult acasă, dar se lua de ceilalți copii și era neplăcut pentru toată lumea. Doamna Jacobi a suportat un timp, dar pînă la urmă au decis să-l trimită la cămin.

– Unde era?

– În noaptea de 28 iunie? întrebă Metcalf cu ochii pe jumătate închiși. Da, poliția s-a întrebat asta. Și eu. A fost la un film, apoi s-a întors la cămin. E verificat. În plus, are grupa 0. Domnule Graham, trebuie să-mi iau soția cu mașina peste jumătate de oră. Putem discuta mîine dacă doriți. Spuneți-mi cum vă pot fi de folos.

– Aș vrea să văd obiectele personale ale familiei Jacobi. Jurnale, poze, orice.

– Nu există prea multe – majoritatea au fost distruse într-un incendiu în Detroit înainte ca ei să se mute aici. Nimic suspect – Ed suda ceva în pivniță și au sărit niște scîntei într-o găleată de vopsea. Casa a luat foc. Există totuși niște scrisori personale. Le am în seif, împreună cu mici obiecte de valoare. Nu-mi amintesc să fie vreun jurnal. Celelalte sînt la depozit. Poate că Niles are niște poze, dar mă îndoiesc. Știți ce, mîine la nouă și jumătate sînt la tribunal, dar putem aranja să mergem la bancă să vă uitați prin lucruri și eu vin să vă iau după aceea.

– Perfect, spuse Graham. Mai e ceva. Mi-ar fi de folos copiile tuturor documentelor în legătură cu autentificarea testamentului: plîngeri, contestații, corespondență. Tot tacîmul.

– Cei de la Procuratura din Atlanta mi le-au cerut deja. Le compară cu actele familiei Leeds, spuse Metcalf.

– Aș dori totuși, să am copiile mele.

– În regulă, copii pentru dumneavoastră. Nu credeți că e vorba de bani, nu-i așa?

– Nu. Sper doar să apară același nume ca și la Atlanta.

– Și eu.

Căminul studențesc de la Bardwell Community College era alcătuit din patru clădiri dispuse în jurul unui patrulater de pe pămînt bătătorit. Se auzea muzică de peste tot cînd ajunse Graham...

Pe deasupra curții răcneau unele la altele seturi de boxe. Kiss versus *Uvertura 1812*. Un balon cu apă se arcui în aer și ateriză la trei metri de Graham.

Se feri îndărătul unei sfori cu rufe puse la uscat și călcă pe o bicicletă pentru a ajunge în sufrageria apartamentului în care Niles Jacobi locuia cu chirie împreună cu un coleg. Ușa de la dormitorul lui Jacobi era crăpată și prin spațiul gol răbufneau acordurile unei melodii. Graham bătu la ușă.

Nici un răspuns.

Deschise ușa. Un băiat înalt, cu fața pătată pufăia dintr-o narghilea. O fată în salopetă de jeans era întinsă pe celălalt pat.

Capul tînărului se întoarse spre Graham. Încerca din răsputeri să se dezmeticească.

– Îl caut pe Niles Jacobi.

Băiatul părea cam năucit. Graham închise aparatul de radio.

– Îl caut pe Niles Jacobi.

– Nu fac nimic rău, e doar niște buruiană pentru astm. Nimic altceva. N-ai învățat să bați la ușă?

– Unde e Niles Jacobi?

– Să mă ia dracu' dacă știu. Ce treabă ai cu el?

Graham îi arătă insigna.

– Încercă să-ți amintești.

– O, la naiba, spuse fata.

– De la narcotice, fir-ar să fie. Nu merită, hai să stăm de vorbă puțin, omule.

– Hai. Să-mi spui unde e Jacobi.

– Cred că pot să aflu eu, zise fata.

Graham o așteptă cît ea întrebă prin celelalte camere. După fiecare bătaie în ușă, se auzea imediat apa trasă la toaletă.

În cameră erau puține semne ale prezenței lui Niles Jacobi – o fotografie a familiei Jacobi pe o comodă. Graham ridică un pahar cu gheață topită de pe ea și șterse inelul de apă cu manșeta...

Fata se întoarse.

– Încearcă la *Șarpele cu Nădădăi*, spuse.

Șarpele cu Nădădăi era un bar chiar la stradă, cu vitrine vopsite în verde închis. Mașinile parcate în fața erau o combinație ciudată, de la cabine de camioane la mașini mici, o decapotabilă lila, vechituri Dodge și Chevrolet cu suspensiile ridicate pe spate și patru Harley Davidson complet echipate.

Un aparat de aer condiționat, montat deasupra ușii, picura constant.

Graham se feri de picături și intră.

Barul era plin și mirosea a dezinfectant și mahorcă stătută. Tipa solidă care servea la bar se întinse peste capetele clienților ca să-i dea lui Graham Cola pe care o ceruse. Era singura femeie din local.

Niles Jacobi, înalt și foarte subțire, era la tonomat. Punea monede în aparat, dar bărbatul de lîngă el apăsa pe butoane.

Jacobi arăta ca un şcolar pierdut, spre deosebire de bărbatul de lîngă el.

Amicul lui Jacobi era o arătare stranie, cu un cap de copil pe un corp musculos. Purta un tricou şi jeanşi care se albiseră pe conturul lucrurilor din buzunare. Muşchii braţelor erau proeminenţi şi avea mîini urîte, ca două lopeţi. Un tatuaj profesionist pe antebraţul stîng proclama: „Născut pentru a regula", iar tatuajul artizanal de pe mîna cealaltă, făcut în închisoare, era „Randy" (Libidinosul). Părul tuns chilug la închisoare îi crescuse aiurea. În timp ce apăsa pe un buton al tonomatului, Graham văzu un petic ras pe braţul lui.

Simţi un junghi în stomac.

Îi urmă pe Niles Jacobi şi pe „Randy" prin mulţime, pînă la capătul încăperii. Graham se opri la doi paşi de masa lor.

– Niles, mă numesc Will Graham. Trebuie să vorbesc cu tine cîteva minute.

Randy privi în sus cu un zîmbet fals. Unul dintre incisivii lui era un dinte mare.

– Te cunosc de undeva?

– Nu, Niles. Vreau să vorbesc cu tine.

Niles ridică întrebător dintr-o sprînceană. Graham se întrebă ce păţise cît stătuse la puşcărie.

– Noi discutam ceva între noi. Cară-te, spuse Randy.

Graham privi gînditor la masa de muşchi din faţa lui, la leucoplastul de la încheietura braţului, la peticul ras pe care Randy încercase lama cuţitului. Obicei de cuţitar.

Îmi e frică de Randy. Atac sau mă retrag.

– M-ai auzit? repetă Randy. Cară-te.

Graham îşi desfăcu haina şi puse insigna pe masă.

– Stai blînd, Randy. Dacă încerci să te ridici, o să ai două burice în loc de unul.

– Îmi pare rău, să trăiţi!

Sinceritate instantanee de deţinut.

– Randy, vreau să faci ceva pentru mine. Vreau să bagi mîna în buzunarul stîng de la pantaloni. Cu două degete. O să găseşti un cuţit cu lama de zece centimetri. Pune-l pe masă… mulţumesc.

Graham băgă cuţitul în buzunar. Era unsuros.

– Acum, în celălalt buzunar ai portofelul. Scoate-l. Ai donat sînge azi, nu?

– Şi ce dacă?

– Dă-mi chitanţa pe care ai primit-o, cea pe care trebuie s-o arăţi data viitoare la banca de sînge. Întinde-o pe masă.

Grupa 0. Îl tăie şi pe Randy de pe listă.

– De cînd ai ieşit de la puşcărie?

– Trei săptămîni.

– Cine este ofiţerul care te supraveghează?

– N-am ieşit cu supraveghere.

– Asta-i probabil o minciună.

Graham voia să-l stîrnească pe Randy. Putea să-l aresteze pentru că purta un cuţit mai lung decît cele acceptate prin lege. Prezenţa într-un local unde se vînd băuturi alcoolice era o violare a condiţiilor de eliberare sub supraveghere. Graham ştia că este mînios pe Randy pentru că se temuse de el.

– Randy.

– Da.

– Ieşi afară.

– Nu ştiu ce aş putea să vă spun. Nu l-am cunoscut prea bine pe tata, spuse Niles Jacobi în timp ce Graham îl ducea cu maşina la şcoală. A părăsit-o pe mama cînd eu aveam trei ani şi după aceea nu l-am mai văzut – mama n-a acceptat.

– A venit să te vadă primăvara trecută.

– Da.

– La închisoarea Chino.

– Văd că știți.

– Vreau doar să lămuresc lucrurile. Ce s-a întîmplat?

– Păi, venise la vorbitor, încordat și încercînd să nu privească în jur – mulți oameni cred că închisoarea e un fel de grădină zoologică. Mama îl făcuse cu ou și cu oțet, dar nu arăta prea rău. Era doar un bărbat care stătea acolo într-o haină sport de bună calitate.

– Ce ți-a spus?

– Mă așteptam să-mi facă scandal sau să se simtă vinovat, de obicei așa se întîmplă la vorbitor. Nu m-a întrebat decît dacă vreau să merg la școală. Mi-a spus că încercă să obțină custodia mea dacă vreau să merg la școală. Și să încerc să fiu de treabă. „Trebuie să te ajuți pe tine în primul rînd. Dacă faci asta, te înscriu la școală" și chestii de-astea…

– În cît timp ai ieșit?

– Două săptămîni.

– Niles, ai vorbit cuiva despre familia ta cînd erai la Chino? Colegilor de celulă sau altcuiva?

Niles Jacobi îl privi furiș pe Graham.

– Aha. Înțeleg. Nu, în nici un caz despre *tata*. Nici măcar nu mă gîndisem la el de ani de zile, darmite să mai și povestesc despre el.

– Aici? Ți-ai chemat vreodată prieteni în casa părinților?

– *Părintelui,* nu părinților. Ea nu era mama mea.

– Ai vorbit vreodată cu colegii, sau cu…?

– Sau cu traficanții de droguri, ofițer Graham?

– Corect.

– Nu.

– Niciodată?

– Nici măcar o dată.

– Ți-a pomenit vreodată că ar fi amenințat, părea tulburat de ceva cu o lună sau două înainte de a se întîmpla tragedia?

– Era supărat ultima dată cînd am vorbit cu el, dar doar din cauza notelor mele. Chiulisem mult. Mi-a adus două ceasuri deșteptătoare. Nu știu nimic altceva.

– Ai vreun obiect personal al lui, poze, scrisori, orice?

– Nu.

– Ai o poză cu familia. E pe comoda din camera ta. Lîngă narghilea.

– Nu e narghileaua mea. Nu pun scîrboșenia aia în gură.

– Am nevoie de poză. Voi face o copie și ți-o voi înapoia.

Jacobi scutură pachetul și scose o țigară. Începu să-și pipăie buzunarele după chibrituri.

– Asta-i tot. Nu pot să-mi imaginez de ce mi-au dat *mie* chestia aia. Tata care zîmbea către *doamna* Jacobi și răsfățații ăia mici. Ia-o. La mine nu s-a uitat niciodată așa.

Graham trebuia să cunoască familia Jacobi. Cunoștințele pe care și le făcuse în Birmingham îl ajutaseră prea puțin.

Byron Metcalf îl duse la cutiile cu valori. Citi teancul subțire de scrisori, majoritatea de afaceri, și se uită la bijuterii și argintărie.

Timp de trei zile fierbinți căută în depozitul în care se aflau bunurile familiei Jacobi. Metcalf îl ajuta noaptea. Deschideau fiecare cutie, ladă și cutiuță și examinau conținutul. Fotografiile poliției îl ajutară pe Graham să vadă cum erau dispuse obiectele în casă.

Majoritatea pieselor de mobilier erau noi, cumpărate cu banii de la asigurări în urma incendiului din Detroit. Nu avuseseră

timp să-şi lase amprenta personală pe obiectele ce şi le cumpăraseră.

Un singur lucru îi atrăsese atenția, o noptieră cu urme de pudră pentru amprente. Pe noptieră era o bucată de ceară verde topită.

Se întrebă pentru a doua oară dacă ucigaşul aprinsese lumînări.

Laboratorul poliției din Birmingham se comportase exemplar.

Atît ei, cît şi Jimmy Price din Washington obținuseră acelaşi rezultat cu cutia de suc: o amprentă difuză a vîrfului unui nas.

Departamentul Arme de Foc şi Unelte a comunicat constatările cu privire la ramura tăiată. Fusese secționată cu un cleşte de buloane cu fălci groase şi cursă scurtă.

Cei de la Documente trimiseseră semnul de pe lemn la catedra de Studii Asiatice de la Langley.

Graham şedea în depozit pe o cutie şi citea interminabilul raport. Cei de la Studii Asiatice le spuseseră că semnul era o un caracter chinezesc care însemna „Ai dat lovitura!" sau „Ai lovit-o în moalele capului!" – o expresie folosită uneori la jocurile de noroc. Era considerat un semn „pozitiv" sau „norocos", care apărea şi pe o piesă de Mah-Jongg, spuneau experții orientalişti. Însemna Dragonul Roşu.

13

Crawford, de la sediul FBI din Washington, vorbea la telefon cu Graham, aflat în aeroportul din Birmingham. Secretara lui băgă capul pe uşă, atrăgîndu-i atenția:

– Doctorul Chilton de la Spitalul din Chesapeake pe 2706. Spune că e urgent.

Crawford dădu din cap.

– Stai o secundă, Will, spuse şi apăsă pe un buton. Crawford la telefon.

– Domnule Crawford, sînt Frederick Chilton de la…

– Da, doctore.

– Am aici un bilet, sau mai bine zis două bucăţi de bilet, care pare să fie de la cel care a comis crimele din Atlanta şi…

– De unde-l aveţi?

– Din celula lui Hannibal Lecter. E scrisă pe hîrtie igienică şi are urme de dinţi.

– Poţi să-mi citeşti ce scrie fără să o atingi prea mult?

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Chilton începu să citească:

Dragă domnule Lecter,

Doresc să vă spun că sînt încîntat că v-aţi manifestat interesul faţă de mine. Cînd am auzit de vasta dumneavoastră corespondenţă, m-am întrebat: Îndrăznesc oare? Sigur că îndrăznesc. Nu cred că le-aţi spune cine sînt chiar dacă aţi şti. În plus, corpul material pe care îl ocup în prezent este o chestiune banală.

Important este că Devin. Ştiu că numai dumneavoastră puteţi înţelege. Am nişte lucruri pe care aş dori să vi le arăt. Poate într-o bună zi, dacă soarta va fi prielnică. Sper să putem coresponda…

– Domnule Crawford, aici e o gaură. O bucată de hîrtie a fost ruptă. În continuare scrie aşa:

Vă admir de ani de zile și am colecția completă a articolelor despre dumneavoastră din presă. Mi se par niște denigrări. La fel ca și cele despre mine. Le place să dea porecle înjositoare, nu-i așa? Zîna Măseluță. Ce ar putea fi mai deplasat? Mi-ar fi rușine să vă spun asta dacă nu aș ști că ați fost tratat și dumneavoastră la fel.

Mă interesează Graham. Arată cam ciudat pentru un curcan, nu? Nu e prea arătos, dar e sugestiv.

Ar fi trebuit să-i spuneți să nu se bage.

Iertați-mi suportul pe care v-am comunicat toate acestea. L-am ales pentru că se dizolvă repede în cazul în care ați fi nevoit să-l înghițiți.

– Aici iar lipsește o bucată, domnule Crawford. Vă citesc ultima parte:

Dacă îmi răspundeți, poate vă trimit ceva ud data viitoare. Pînă atunci, rămîn al dumneavoastră

Admirator Înfocat

Liniște după ce Chilton termină de citit.

– Mai sînteți acolo?

– Da. Lecter știe că ați găsit biletul?

– Nu încă. În dimineața asta a fost mutat într-o altă celulă pentru că la el se făcea curățenie. În loc să-și facă treaba ca lumea, omul de serviciu curăța chiuveta cu hîrtia igienică pe care o trăgea de pe role. A găsit biletul înfășurat în rolă și mi l-a dat. Îmi aduc orice găsesc ascuns.

– Unde e Lecter acum?

– În celula cealaltă.

– Poate să-şi vadă propria celulă de unde stă?

– Staţi să mă gîndesc… Nu, nu poate.

– O secundă, doctore.

Crawford îl puse pe Chilton pe linia de aşteptare. Se uită la cele două butoane care clipeau pe tastatura telefonului fără să le vadă. Crawford, pescarul de oameni, îşi privea pluta mergînd împotriva curentului. Trecu la Graham.

– Will… un bilet, poate de la Zîna Măseluţă, ascuns în celula lui Lecter. Pare o scrisoare de la un admirator. Cere aprobarea lui Lecter, se interesează de tine. Pune întrebări.

– Cum trebuie să-i răspundă Lecter?

– Nu se ştie încă. O parte e ruptă, o parte e răzuită. S-ar părea că există şansa ca ei să corespondeze atîta vreme cît Lecter nu ştie că am pus mîna pe bilet. Vreau să trimitem biletul la laborator şi să-i scotocim prin celulă, dar e riscant. Dacă se prinde, cine ştie cum îl avertizează pe nenorocit… Avem nevoie de legătura dintre ei, dar avem nevoie şi de bilet.

Crawford îi spuse lui Graham unde era ţinut Lecter şi cum fusese găsit biletul.

– Sînt o sută douăzeci de kilometri pînă la Chesapeake. N-am cum să te aştept, amice. Ce părere ai?

– Zece morţi într-o lună – nu ne permitem un joc prelungit prin corespondenţă. Zic să te bagi pe fir.

– Aşa şi fac.

– Ne vedem în două ore.

Crawford îşi chemă secretara.

– Sarah, cheamă un elicopter. Vreau primul elicopter disponibil, nu-mi pasă dacă este al nostru, al Marinei sau al poliţiei din Washington. Sînt pe acoperiş în cinci minute. Sună

la Documente, spune-le să ia o trusă cu ei. Spune-i lui Herbert să adune o echipă de cercetare. Pe acoperiş. Cinci minute.

Trecu la Chilton.

– Doctore Chilton, trebuie să scotocim celula lui Lecter fără să-şi dea seama şi avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Aţi mai spus şi altcuiva acest lucru?

– Nu.

– Unde este omul de serviciu care a găsit biletul?

– În biroul meu.

– Ţineţi-l acolo, vă rog, şi spuneţi-i să-şi zăvorască gura. De cît timp a ieşit Lecter din celulă?

– O jumătate de oră.

– E suspect de mult?

– Nu, nu încă. Dar durează cam jumătate de oră să o curețe. O să înceapă să i se pară dubios.

– Bine, atunci faceţi următorul lucru: sunaţi la mecanicul sau inginerul clădirii şi spuneţi-i să închidă apa în clădire, apoi să scoată siguranţele de pe culoarul cu celula lui Lecter. Puneţi-l să se plimbe prin faţa celulei în care stă Lecter acum cu o trusă de scule în mînă, grăbit şi bodogănind – prea preocupat să răspundă la întrebări – aţi înţeles? Anulaţi ridicarea gunoiului dacă operaţiunea nu a fost deja făcută. Nu atingeţi biletul, da? Venim.

Crawford îl sună pe şeful de secţie de la Analize Ştiinţifice.

– Brian, am un bilet care vine cu elicopterul, posibil de la Zîna Măseluţă. Prioritate de grad zero. Trebuie să ajungă de unde a plecat într-o oră şi nemarcat. Trebuie să meargă la Păr şi Fibre, la Amprente Latente şi la Documente, apoi la tine, aşa că vedeţi cum vă împărţiţi... Da. Îl iau eu. Ţi-l aduc personal.

*

În lift era cald – cele douăzeci şi opt de grade decretate de lege – cînd Crawford coborî de pe acoperiş cu biletul, cu părul răvăşit caraghios de palele elicopterului. Cînd ajunse la Păr şi Fibre se ştergea pe faţă.

Păr şi Fibre este o secţie mică, liniştită şi ocupată. În sala comună se află teancuri de cutii cu dovezi trimise de secţiile de poliţie din întreaga ţară; benzi adezive care au închis gurile şi au legat încheieturi, haine rupte şi pătate, aşternuturi ale morţii.

Crawford o zări pe Beverly Katz prin fereastra laboratorului cînd îşi croi drum printre cutii. O salopetă de copil atîrna de un cuier deasupra unei mese acoperite cu hîrtie albă. Lucrînd cu lumină puternică în camera etanşă, ea peria salopeta cu o spatulă de metal, pe direcţia firului şi perpendicular pe el, peste scame şi în sens invers. Un fir de pămînt şi nisip căzu pe hîrtie. O dată cu el, mai încet decît particula de pămînt, dar mai repede decît o scamă, se desprinse şi un fir de păr, foarte creţ. Ea înălţă capul şi îl privi cu ochii ei strălucitori de pasăre.

Crawford îi văzu buzele mişcîndu-se. Ştia ce spune.

– Te-am prins.

Aşa spunea de fiecare dată.

Crawford bătu în geam şi ea ieşi repede, scoţîndu-şi mănuşile albe.

– Încă nu s-au luat amprentele, da?

– Nu.

– Am pregătit celălalt laborator.

Îşi puse o pereche de mănuşi noi în timp ce Crawford deschidea servieta de documente.

Biletul, din două bucăţi, era pus între două folii de plastic. Beverly Katz văzu urmele de dinţi şi îl privi pe Crawford fără să piardă timp cu întrebările.

El dădu din cap afirmativ: urmele se potriveau cu muşcăturile făcute de asasin.

Crawford o privi pe fereastră cum fixa biletul cu un ac foarte subţire pe o hîrtie albă. Îl privi cu o lupă puternică, apoi îl scutură uşor. Bătu în ac cu marginea unei spatule, apoi cercetă hîrtia albă de dedesubt cu aceeaşi lupă.

Crawford se uită la ceas.

Katz fixă spatele biletului pe un alt ac. Cu o pensetă aproape la fel de fină ca un fir de păr, extrase un obiect minuscul.

Fotografie marginile rupte ale biletului prin lupă şi îl puse înapoi între foliile de plastic. Puse o pereche de mănuşi albe în cutia în care se afla biletul. Mănuşile albe – semnalul că obiectul nu trebuie atins – aveau să rămînă alături de bilet pînă la prelevarea amprentelor.

– Asta e, spuse ea înapoindu-i cutia lui Crawford. Un fir de păr. Maxim un milimetru. Nişte granule albastre. Mă apuc de lucru. Ce mai aveţi?

Crawford îi dădu trei plicuri marcate.

– Păr din pieptenele lui Lecter. Fire de barbă din maşina de ras electrică pe care o foloseşte. Fire de păr de la omul de serviciu. Trebuie să plec.

– Ne vedem mai tîrziu, spuse Katz. Părul *tău* arată de minune.

Jimmy Price de la Amprente Latente se uită chiorîş la bucata poroasă de hîrtie igienică. Se încruntă fioros peste umărul tehnicianului care opera laserul cu heliu-cadmiu, încercînd să distingă o amprentă şi să o facă fluorescentă. Pe hîrtie nu se vedeau decît nişte forme incerte, pete de transpiraţie, nimic.

Crawford se gîndi să-l întrebe ceva, apoi se răzgîndi şi aşteptă să se stingă lumina albastră ce se reflecta în lentilele lui.

– Trei indivizi au umblat cu biletul fără mănuşi, corect? întrebă Price.

– Mda. Omul de serviciu, Lecter şi Chilton.

– Tipul care curăţa chiuveta s-a spălat probabil pe mîini înainte. Dar ceilalţi – dezastru.

Price ridică hîrtia în lumină cu o pensetă pe care o ţinea ferm.

– Aş putea să o afum, dar nu-ţi garantez că petele de iod vor dispărea în timpul pe care îl ai la dispoziţie.

– Ninhidrină? Accelerare la căldură?

În mod normal, Crawford nu i-ar fi oferit lui Price sugestii de ordin tehnic, dar era disperat să obţină un rezultat. Aştepta un perdaf, dar bătrînul răspunse trist şi amărît:

– Nu. N-am putea să-l spălăm după aceea. Nu pot să-ţi scot nici o amprentă de pe ăsta, Jack. Nu există.

– La dracu', exclamă Crawford.

Bătrînul se întoarse cu spatele. Crawford puse o mînă pe umărul osos al bătrînului.

– La dracu', Jimmy, dacă era vreo amprentă, ai fi găsit-o cu siguranţă.

Price nu răspunse. Despacheta o pereche de mîini care sosiseră de la un alt caz. Zăpada carbonică fumega în coşul de gunoi. Crawford aruncă mănuşile albe în fum.

Cu o dezamăgire crescîndă, Crawford se grăbi la Documente, unde îl aştepta Lloyd Bowman. Bowman fusese chemat de la tribunal şi încerca atît de tare să se concentreze încît clipea ca un om trezit din somn.

– Te felicit pentru noua frizură. Un gest de curaj, spuse Bowman mişcîndu-şi mîinile rapid şi sigur ca să pună biletul pe suprafaţa de lucru. Cît timp am la dispoziţie?

– Maximum douăzeci de minute.

Cele două bucăți ale biletului păreau să strălucească în luminile lui Bowman. În partea de sus a biletului, gaura alungită era verde închis pe margini.

– Lucrul cel mai important, primul lucru, este cum să-i răspundă Lecter, spuse Crawford cînd Bowman termină de citit.

– Instrucțiunile de răspuns erau probabil pe partea care a fost ruptă.

Bowman lucra constant cu luminile, filtrele și camera de copiat în timp ce vorbea.

– Aici, în partea de sus, spune „sper să putem coresponda..." și după aceea începe gaura. Lecter a răzuit hîrtia cu creionul cu vîrf moale, apoi a împăturit-o și a smuls bucata.

– Da, nu are cu ce să taie.

Bowman fotografie urmele de dinți și spatele biletului în lumină extrem de oblică. Umbra lui sărea de pe un perete pe altul cînd deplasa lumina cu trei sute șaizeci de grade în jurul hîrtiei și mîinile i se mișcau fantomatic prin aer.

– Acum putem să îl presăm puțin.

Puse biletul între două panouri de sticlă pentru a îndrepta marginile zdrențuite ale găurii. Fișiuțele care atîrnau erau mîzgălite cu cerneală roșie. Bowman murmură ceva în barbă. La a treia repetare, Crawford înțelese ce spunea. „Oi fi tu șmecher, dar nici eu nu-s mai prejos."

Bowman schimbă filtrele la camera de filmat și focaliză pe bilet. Stinse toate luminile din încăpere, cu excepția uneia roșii și a luminii albastru-verzuie a monitorului.

Cuvintele „Sper să putem coresponda" și gaura cu marginile flendurite apărură mărite pe ecran. Mîzgăleala roșie dispăruse și pe margini se iviră fragmente de litere.

– Vopselele de anilină din cernelurile colorate sînt

transparente la infraroșii, spuse Bowman. Aici și aici pot fi linii de T-uri. La capăt este coada a ceea ce ar putea fi un M, N sau R.

Bowman făcu o fotografie și aprinse luminile.

– Jack, în cazul lui Lecter nu există decît două modalități de a comunica cu un necunoscut – prin telefon și prin intermediul unei publicații. Lecter poate să vorbească scurt la telefon?

– Poate să primească telefoane, dar numai prin centrala spitalului și durează destul de mult.

– Atunci nu rămîne decît publicația ca modalitate sigură.

– Știm că dementul citește *Tattler*. Articolul despre Graham și Lecter a apărut în exclusivitate în *Tattler*.

– În *Tattler* sînt T-uri și un R. Rubrica de anunțuri, crezi? Ar merita să încercăm.

Crawford verifică la biblioteca FBI, apoi transmise prin telefon instrucțiuni către biroul din Chicago.

Bowman îi întinse servieta.

– *Tattler* apare în seara asta, spuse Crawford. Se tipărește marțea și miercurea la Chicago. Vom obține copii ale anunțurilor confidențiale.

– Poate obțin și eu ceva mai mult – oricum, nu ceva spectaculos, spuse Bowman.

– Orice ai găsi și ne e de folos, trimite direct la Chicago. Ține-mă la curent cînd mă întorc de la azil, spuse Crawford ieșind pe ușă.

14

Graham scoase cartela din aparatul de la metrou și ieși în după-amiaza fierbinte cu bagajul în mînă.

Clădirea J. Edgar Hoover arăta ca o enormă cușcă de

ciment ce se ridica deasupra valurilor de căldură de pe Tenth Street. Mutarea FBI-ului în clădirea nouă era în curs de desfășurare cînd Graham plecase de la Washington. Nu lucrase niciodată acolo.

Crawford se întîlni cu el la punctul de control din garajul subteran, confirmînd acreditările emise în pripă ale lui Graham folosindu-se de legitimația sa. Graham părea obosit și nerăbdător să scape de formalități. Crawford se întreba ce simțea știind că ucigașul pusese ochii pe el.

Lui Graham i se înmînă un ecuson cu cod magnetic, la fel cu cel pe care îl avea Crawford la piept. Îl introduse în orificiul din poartă și intră în labirintul de coridoare lungi și albe. Crawford îi ducea bagajul.

– Am uitat să-i spun lui Sarah să-ți trimită o mașină.

– Cred că am ajuns mai repede cu metroul. Ați rezolvat biletul lui Lecter în timp util?

– Da, răspunse Crawford. Acum m-am întors. Am turnat apă pe podeaua de pe coridor. Am înscenat spargerea unei țevi și un scurtcircuit. L-am pus pe Simmons – acum e asistent SAC – să curețe cînd Lecter a fost adus înapoi în celulă.

– Mă întreb dacă nu cumva l-a scris chiar Lecter.

– Mă gîndisem și eu la același lucru pînă m-am uitat la el. Mușcătura de pe hîrtie se potrivește cu cele găsite pe corpurile celor două femei. E scris cu pixul – obiect pe care Lecter nu-l are. Persoana care l-a scris a citit *Tattler*, dar Lecter nu l-a citit. Rankin și Willingham au întors celula cu fundul în sus, au lucrat foarte bine, dar n-au găsit nimic. Au făcut în prealabil poze Polaroid ca să știe cum să pună totul la loc. Apoi l-au trimis pe omul de serviciu să-și facă treaba.

– Prin urmare, ce crezi?

– Ca dovezi fizice clare, biletul nu ne este de nici un folos deocamdată, răspunse Crawford. Va trebui să le urmărim corespondența, dar să mă ia naiba dacă știu cum. Restul rezultatelor de laborator le vom obține în cîteva minute.

– Se pot asculta telefoanele la spital și se pot citi scrisorile?

– Avem mandat de ascultare a telefoanelor lui Lecter. Sîmbătă după-amiază a dat un telefon. I-a spus lui Chilton că își sună avocatul. Pe o linie de telefon automat interurban, așa că nu pot să-l verific.

– Avocatul lui ce a spus?

– Nimic. Am conectat o linie închiriată la centrala spitalului, ca să nu ne mai scape din nou. Atît scrisorile trimise, cît și cele primite vor fi verificate. Bine că n-am avut probleme cu emiterea mandatului.

Crawford se opri în fața unei uși și băgă propriul ecuson în fanta încuietorii.

– Noul meu birou. Intră. Decoratorului i-a mai rămas niște vopsea de la crucișătorul la care lucra. Uite biletul. Copia are exact aceleași dimensiuni.

Graham îl citi de două ori. Începu să-i țiuie capul cînd văzu literele șerpuitoare ce-i alcătuiau numele.

– Arhiva a confirmat că *Tattler* este singurul ziar în care a apărut articolul despre tine și Lecter, spuse Crawford pregătindu-și un pahar de Alka-Seltzer. Nu vrei și tu? Îți face bine. A fost publicat luni noaptea, acum o săptămînă. La chioșcurile de difuzare din țară a ajuns marți dimineață – chiar miercuri în unele zone, Alaska, Maine și altele. Zîna Măseluță a cumpărat un exemplar – nu putea să-l ia mai devreme de marți. L-a citit, i-a scris lui Lecter. Rankin și Willingham încă mai caută plicul în gunoiul de la spital. Urîtă treabă. Hîrtia și scutecele se aruncă

în acelaşi loc. Bun, deci Lecter primeşte biletul de la Zîna Măseluţă miercuri cel mai devreme. Rupe bucata cu indicaţiile de răspuns, răzuieşte şi smulge o altă bucată – de ce?

– Era în mijlocul unui paragraf plin de complimente, spuse Graham. În mod normal nu le-ar distruge, e prea orgolios. De aceea n-a aruncat tot biletul.

Îşi frecă tîmplele cu pumnii.

– Bowman e de părere că Lecter va folosi *Tattler* ca să-i răspundă Zînei Măseluţă. Zice că probabil aşa au convenit. Crezi că intră în joc?

– Cum să nu. Adoră să trimită scrisori. Pute ţara de prietenii lui prin corespondenţă.

– Dacă folosesc *Tattler,* Lecter nu prea a avut timp să-i răspundă în numărul care apare în noaptea asta, chiar dacă a trimis răspunsul prin curier rapid în ziua în care a primit biletul de la Zîna Măseluţă. Chester de la Chicago e la ziar şi verifică anunţurile. Ziarul se face chiar acum.

– Sper să nu ni-i urcăm în cap pe cei de la *Tattler*.

– Stai liniştit. Cel care se ocupă de anunţuri crede că Chester e agent imobiliar şi îi vinde paginile de corectură pe sub mînă. Una cîte una. Am primit totul, toate informaţiile de la mica publicitate. Să zicem că aflăm cum trebuie să-i răspundă Lecter şi duplicăm metoda. Putem să trimitem un mesaj fals Zînei Măseluţă – dar ce-i spunem? Cum folosim metoda?

– Evident, trebuie să-l facem să vină la o cutie poştală, spuse Graham. Să-l momim cu ceva ce-l interesează. „Dovezi importante" pe care Lecter le cunoaşte în urma discuţiei avute cu mine. O greşeală pe care a făcut-o şi pe care noi ne aşteptăm să o repete.

– Ar trebui să fie cretin să pice în plasă.

– Știu. Vrei să-ți spun care ar fi cea mai bună momeală?

– Mi-e frică să aud răspunsul.

– Lecter, spuse Graham.

– Cum?

– Va fi foarte greu. Îl luăm pe Lecter în custodie federală – Chilton o să ne sară în cap – și îl băgăm într-un spital special de maximă securitate. Înscenăm o evadare.

– Doamne, apără-ne.

– Îi trimitem Zînei Măseluță un mesaj în *Tattler*-ul de săptămîna viitoare, după marea „evadare". Lecter îi va cere să se întîlnească.

– Cine dracu' și-ar dori să se întîlnească cu Lecter? Chiar și Zîna Măseluță…

– Ca să-l omoare, Jack.

Graham se ridică în picioare. Încăperea nu avea ferestre, așa că se postă în fața panoului cu „Cei mai căutați zece infractori", singurul element decorativ din biroul lui Crawford.

– Vezi tu, dacă-l omoară, Zîna Măseluță poate să-l absoarbă, să devină mai mult decît este.

– Pari destul de sigur.

– Nu sînt sigur. Cine e? În bilet spunea că „Am niște lucruri pe care aș dori să vi le arăt. Poate într-o bună zi, dacă soarta va fi prielnică". Poate a fost o invitație serioasă. Nu cred că e doar politicos.

– Mă întreb ce-o fi vrînd să-i arate? Victimele erau intacte. Nu lipsea nimic, în afară de niște păr și ceva piele, dar probabil au fost… Cum s-a exprimat Bloom?

– Ingerate, spuse Graham. Dumnezeu știe ce-o fi vrînd să-i arate. Tremont, ții minte costumele lui Tremont din Spokane? Cînd era legat de targă încerca să arate către ele cu bărbia, ca

să le atragă atenția polițiștilor. Nu știu dacă Lecter îl va atrage pe Zîna Măseluță, Jack. Dar nu avem nimic mai bun de făcut.

– O să se calce lumea în picioare dacă o să afle că Lecter a evadat. Ziarele o să urle la adresa noastră. O fi cea mai bună șansă, dar eu zic s-o lăsăm la urmă.

– Probabil că nu va veni la o cutie poștală, dar va fi curios să urmărească de la distanță acea cutie, să vadă dacă Lecter l-a vîndut. Alegem o cutie care poate fi urmărită din puține locuri și le punem sub urmărire. Graham însuși se gîndea că nu e o idee grozavă.

– Cei de la Serviciile Secrete au un loc pe care nu l-au folosit încă. O să ni-l lase nouă. Dar dacă nu dăm un anunț azi, va trebui să așteptăm pînă luni, cînd iese numărul următor. Se tipărește la cinci, ora de aici. Cei de la Chicago mai au o oră să găsească anunțul lui Lecter, dacă există.

– Cum rămîne cu *comanda* lui Lecter, scrisoarea de comandă pentru anunț – nu o putem găsi mai repede?

– Cei de la Chicago au întins niște antene la șeful de atelier, spuse Crawford. Corespondența se află în biroul directorului de la anunțuri pentru mica publicitate. Ăștia vînd numele și adresele oamenilor unora care vînd prin poștă produse pentru oameni singuri, talismane, licori pentru potență, „întîlniri cu asiatice frumoase", cursuri de personalitate, chestii de genul ăsta. Am putea să-l gîdilăm pe directorul de la anunțuri și să aruncăm o privire, să-i cerem să tacă, dar nu vreau să risc să ne sară tot *Tattler*-ul în cap. Ar trebui să avem un mandat ca să verificăm corespondența de acolo. Mă mai gîndesc.

– Dacă cei de la Chicago nu găsesc nici un anunț, putem să băgăm noi unul. Oricum nu pierdem nimic, chiar dacă ne înșelăm cu privire la *Tattler*.

– Şi dacă avem dreptate şi ei comunică într-adevăr prin intermediul *Tattler* şi compunem un anunţ pe baza a ce scrie în bilet şi o dăm în bară – dacă i se pare ceva suspect –, am băgat-o pe mînecă rău de tot. Nu te-am întrebat de Birmingham. E ceva?

– Nu prea mai e nimic. Casa familiei Jacobi a fost zugrăvită şi redecorată şi e de vînzare. Bunurile se află în depozit pînă la autentificarea testamentului. Cei cu care am vorbit nu îi cunoşteau prea bine. Toţi spun însă că se iubeau foarte mult. Erau foarte apropiaţi. N-a rămas nimic de la ei în afară de o încărcătură de camion într-un depozit. Mi-aş fi dorit…

– Nu-ţi mai dori atîtea. Fii pe fază.

– Şi semnul de pe copac?

– „Ai lovit-o în moalele capului?" Mie nu-mi spune nimic, zise Crawford. Nici Dragonul Roşu. Beverly joacă Mah-Jongg. E bună, dar tot nu a văzut piesa. Ştim după firul de păr că nu e chinez.

– A tăiat ramura cu un cleşte de buloane. Nu văd…

Telefonul lui Crawford sună. Vorbi scurt.

– A venit expertiza de laborator, Will. Hai în biroul lui Zeller. E mai mare şi nu atît de cenuşiu.

Lloyd Bowman, uscat ca hîrtia în ciuda căldurii sufocante, îi prinse pe coridor. Ţinea în mînă fotografii umede şi sub braţ avea un fax.

– Jack, trebuie să ajung la tribunal la patru şi un sfert, spuse el fluturînd pozele. E vorba de falsificatorul Nilton Eskew şi de iubita lui, Nan. Asta e în stare să deseneze cu mîna liberă un bilet de trezorerie. De doi ani mă scot din minţi. Îşi fac cecuri de călătorie pe un xerox color. Acum îi înfund. Ajung la timp sau îl sun pe procuror?

– Ajungi, stai liniştit, spuse Crawford. Aici e.

Beverly Katz îi zîmbi lui Graham de pe canapeaua din biroul lui Zeller, compensînd atitudinea morocănoască a lui Price, care şedea lîngă ea.

Şeful de la Analize Ştiinţifice, Brian Zeller, era destul de tînăr, dar părul i se rărise deja şi purta ochelari cu lentile bifocale. Pe raftul din spatele biroului lui Zeller, Graham văzu opera ştiinţifică a lui H. J. Walls, *Medicina Legală* a lui Tedeschi în trei volume şi o ediţie veche din *The Wreck of The Deutschland* de Hopkins.

– Will, cred că ne-am întîlnit o dată la Universitatea George Washington, spuse el. Cunoşti pe toată lumea de aici? ... Bine.

Crawford se aplecă peste colţul biroului lui Zeller, cu braţele încrucişate.

– Are cineva veşti beton? Bine, atunci există ceva care să vă indice că biletul nu provine de la Zîna Măseluţă?

– Nu, răspunse Bowman. Am vorbit la Chicago acum cîteva minute şi le-am dat nişte numere pe care le-am detectat pe spatele biletului. Şase-şase-şase. O să vă arăt la timpul potrivit. Ei au vreo două sute de anunţuri personale şi toate sînt obişnuite – matrimoniale, apeluri către fugari. Nu-mi dau seama cum îl putem recunoaşte dacă apare în numărul ăsta.

Crawford dădu din cap.

– Nici eu. Hai să ne ocupăm de dovezile fizice. Jimmy Price a făcut tot ce i-a stat în putere şi n-a găsit nici o amprentă. Tu cum stai, Bev?

– Am un fir de barbă. Numărul de solzi şi miezul se potrivesc cu mostra de la Lecter. La fel şi culoarea. Foarte diferită de mostrele din Birmingham şi Atlanta. Trei granule albastre şi o pată i-au revenit lui Brian pentru examinare.

Ridică din sprîncene în direcția lui Zeller.

– Granulele provin de la un produs de curățare cu clor de pe piață. Probabil de pe mîinile omului de serviciu. Particule minuscule de sînge uscat. Sigur e sînge, dar e prea puțin pentru determinarea grupei.

– Rola din care au fost rupte bucățile de hîrtie pentru bilet a rămas zimțuită, pentru că biletul are la capăt niște fîșii care se prelungesc, continuă Beverly Katz. Dacă rola mai este la cel care a scris biletul și nu a folosit mai departe hîrtia, o putem identifica. Propun să emitem un comunicat prin care să le transmitem polițiștilor să caute rola de hîrtie în cazul unei eventuale arestări.

Crawford dădu din cap.

– Bowman?

– Sharon s-a interesat de hîrtie și a identificat tipul. E hîrtie igienică pentru toaletele de la Marină și pentru cele din rulote. E fabricată de Wedeker în Minneapolis. Se distribuie în toată țara.

Bowman își întinse fotografiile pe un pervaz. Vocea era surprinzător de profundă pentru o persoană de statura lui și nodul de la cravată se mișca încet cînd vorbea.

– După scris, este o persoană dreptace care scrie intenționat cu mîna stîngă. Se vede nesiguranța liniilor și mărimea variabilă a literelor. Proporțiile mă fac să cred că persoana are un ușor astigmatism necorectat. Cernelurile albastre de pe ambele bucăți ale biletului par să fie scrise cu același pix, dar în lumina filtrelor colorate apare o ușoară diferență. A folosit două pixuri, trecînd de la unul la celălalt undeva în porțiunea care lipsește. Se vede unde a început să nu mai scrie cu primul, care nu e folosit frecvent – vedeți pata cu care începe? Probabil a stat cu vîrful în jos și

fără capac într-o cutie sau într-un pahar pentru creioane –, ceea ce sugerează prezența unui birou. De asemenea, suprafața pe care a fost pusă hîrtia era suficient de moale ca să semene cu o sugativă. Dacă o găsim, vom găsi și urmele lăsate de scris. Vreau să adaug sugativa în comunicatul lui Beverly.

Bowman trecu la fotografia ce reprezenta spatele biletului. Deschiderea foarte mare făcea ca hîrtia să pară neclară. Era străbătută de urme difuze.

– A împăturit biletul ca să scrie pe partea de jos, inclusiv ceea ce a fost rupt ulterior. În lumina oblică am descoperit cîteva urme. Poate „666 an“. Poate acolo nu i-a mai scris pixul și a trebuit să scrie de două ori. N-am văzut pînă nu am făcut această fotografie cu contrast foarte mare. Nu mai apare nicăieri 666. Structura propozițiilor este corectă și coerentă. Felul în care este împăturită hîrtia sugerează că a fost trimisă într-un plic de dimensiuni standard. Cele două pete mai întunecate provin de la o cerneală tipografică. Probabil că biletul a fost împăturit într-o hîrtie de ziar. Cam asta e tot, spuse Bowman. Dacă nu mai ai întrebări, Jack, fug la tribunal. După ce depun mărturie, mă întorc.

– Bagă-i la zdup, spuse Crawford.

Graham studie rubrica de anunțuri personale din *Tattler*. (Doamnă atrăgătoare, plinuță, 52 de ani, caută domn, zodia Leului, creștin, nefumător 40-70. Fără copii, insist. Seriozitate. Posibil membru artificial. Trimiteți foto în prima scrisoare.)

Pierdut în durerea și în disperarea anunțurilor, nu își dădu seama că plecase aproape toată lumea pînă nu auzi glasul lui Beverly.

– Îmi pare rău, Beverly. Ce ai spus?

Îi privi ochii strălucitori și fața luminoasă și blîndă.

– Am spus că mă bucur că ai revenit, eroule. Arăți bine.

– Mulțam, Beverly.

– Saul s-a înscris la școala de bucătari. Cînd se mai așază lucrurile, treci pe la noi și lasă-l să experimenteze pe pielea ta.

– Sigur.

Zeller plecase spre laborator. Nu mai rămăseseră decît Graham și Crawford, care privea ceasul.

– Mai sînt patruzeci de minute pînă începe tipărirea ziarului. Mă ocup de corespondență. Ce zici?

– Cred că n-ai încotro.

Crawford transmise vestea la Chicago prin telefonul lui Zeller.

– Will, trebuie să avem pregătit anunțul fals dacă ni se confirmă de la Chicago.

– Mă ocup eu.

– Eu mă ocup de loc.

Crawford sună la Serviciile Secrete și vorbi destul de mult. Graham tot mai scria cînd Crawford termină de vorbit.

– E bine. Cutia poștală e perfectă, spuse Crawford într-un tîrziu. E o cutie de mesagerie în fața unui service de extinctoare din Annapolis. E teritoriul lui Lecter. Zîna Măseluță o să vadă că e un loc pe care Lecter l-ar putea cunoaște. Căsuțe în ordine alfabetică. Oamenii de la service își iau corespondența și comenzile de acolo. Cineva va supraveghea dintr-o parcare de vizavi. Cei de la Serviciile Secrete se jură că o să iasă bine. O pregătiseră pentru un falsificator, dar nu a mai fost nevoie. Uite adresa. Cum rămîne cu mesajul?

– Trebuie să folosim două mesaje în aceeași ediție. Primul îl va avertiza pe Zîna Măseluță că dușmanii sînt mai aproape

decît își închipuie. Îl pune în gardă că a făcut o greșeală gravă în Atlanta și că, dacă o repetă, e pierdut. Îi aduce la cunoștință că Lecter i-a trimis „informațiile secrete" pe care i le-aș fi comunicat eu, cum merge ancheta, pistele pe care le urmărim. Îl trimite pe Zîna Măseluță la un al doilea mesaj care începe cu „semnătura ta". Al doilea mesaj începe cu „Admirator Înfocat" și conține adresa cutiei poștale. Așa trebuie să facem. Chiar dacă o luăm pe un limbaj ocolit, avertismentul din primul mesaj ar putea să stîrnească niște țăcăniți. Dacă nu găsesc adresa, n-au cum să vină la cutia poștală și să ne strice socotelile.

– Bine. Al dracului de bine. Vrei să aștepți în biroul meu?

– Mai bine mă mișc. Trebuie să-l văd pe Zeller.

– Du-te. Te chem eu dacă e nevoie.

Graham îl găsi pe șeful de secție la Serologie.

– Brian, poți să-mi arăți niște chestii?

– Sigur, ce anume?

– Mostrele pe care le-ai folosit ca să determini grupa de sînge a Zînei Măseluță.

Zeller îl privi pe Graham prin partea de apropiere a lentilelor bifocale.

– Există ceva ce n-ai înțeles în raport?

– Nu.

– Ceva neclar?

– Nu.

– Ceva *incomplet?* mormăi Zeller, ca și cum cuvîntul ar fi avut un gust neplăcut.

– N-am ce-i reproșa raportului tău. Vreau doar să am dovada în mînă.

– Da, desigur. Se poate.

Zeller era de părere că toți oamenii de teren rămîn tributari

superstițiilor de pe vremea vînătorilor. Era bucuros să-l ajute pe Graham.

– E chiar acolo, la capăt.

Graham îl urmă printre mesele pline de aparate.

– Citești Tedeschi.

– Da, spuse Zeller peste umăr. Nu facem medicină legală aici, după cum știi, dar Tedeschi descrie o mulțime de lucruri folositoare. Graham. Will Graham. Tu ai scris tratatul de determinare a orei decesului cu ajutorul activității insectelor. Sau te confund?

– Eu l-am scris, încuviință el și făcu o pauză. Ai dreptate, Mant și Nuorteva din lucrarea lui Tedeschi sînt mai buni la insecte.

Zeller fu surprins să audă exact ce gîndea el.

– Da, are mai multe ilustrații și un tabel cu valurile de invazie. Fără supărare.

– Fără. Sînt mai buni. Chiar eu le-am spus-o.

Zeller luă eprubete și lamele dintr-un dulap și din frigider și le puse pe masa de laborator.

– Dacă vrei să mă întrebi ceva, voi fi acolo unde m-ai găsit. Reflectorul microscopului e pe partea asta.

Graham nu avea nevoie de microscop. Nu se îndoia de nici una dintre descoperirile lui Zeller. Nu știa ce vrea. Ridică eprubetele și lamelele în lumină, și un plic de hîrtie cerată cu două fire de păr blond găsite la Birmingham. Al doilea plic conținea trei fire de păr găsite pe doamna Leeds.

În fața lui Graham era spermă, și păr, și salivă, și aer unde încerca să vadă o imagine, o față, ceva care să înlocuiască spaima informă care îl bîntuia.

Dintr-un difuzor de pe perete se auzi vocea unei femei:

– Graham, Will Graham. În biroul agentului special Crawford. Urgență maximă.

O văzu pe Sarah dactilografiind cu căștile la urechi. Crawford se uita peste umărul ei.

– S-a descoperit un anunț cu 666, spuse Crawford cu jumătate de gură. I-l dictează lui Sarah acum. Spun că o parte din el pare a fi un cod.

Rîndurile se ridicau din mașina de scris a secretarei.

Dragă Pelerin,
Mă onorezi...

– Asta e, asta e! exclamă Graham. Lecter l-a numit pelerin cînd a vorbit cu mine.

ești foarte frumos...

– Doamne, spuse Crawford.

Îți ofer o sută de rugăciuni pentru siguranța ta.

Găsești ajutor în Ioan 6:22, 8:16, 9:1; Luca 1:7, 3:1; Galateni 6:11; 15:2; Faptele Sfinților Apostoli 3:3; Apocalipsa 18:7; Iona 6:8...

Viteza de scriere scădea după fiecare cifră cînd Sarah verifica numerele la telefon. Cînd termină, lista de referințe biblice acoperea aproape un sfert de pagină. Era semnată „Fii binecuvîntat, 666".

– Asta e tot, spuse Sarah.

Crawford ridică receptorul.

– În regulă, Chester, cum a mers cu omul de la Mica publicitate?... Nu, ai făcut bine... Da, a ieșit. Rămîi lîngă telefon, te mai sun.

– Un cod, spuse Graham.

– Da. Avem douăzeci şi două de minute să trimitem un mesaj dacă putem să-l decodificăm pe ăsta. Şeful de atelier are nevoie de zece minute şi de trei sute de dolari ca să-l bage în ediţia asta. Bowman e în birou, a luat o pauză. Dacă vă puneţi pe treabă, o să vorbesc la Criptografie la Langley. Sarah, trimite un telex cu anunţul la secţia de criptografie a CIA. Eu le spun să se pregătească.

Bowman puse mesajul pe birou şi îl alinie perfect cu colţurile sugativei. Îşi curăţă lentilele fără rame îngrozitor de încet, după cum i se păru lui Graham.

Bowman avea reputaţia că este rapid. Chiar şi cei de la explozibile îi iertau faptul că nu fusese puşcaş marin şi îi recunoşteau calităţile.

– Avem douăzeci de minute, spuse Graham.

– Înţeleg. Aţi sunat la Langley?

– Crawford a sunat.

Bowman citi mesajul de mai multe ori, îl privi invers şi lateral, îşi plimbă degetele pe marginea lui. Luă o Biblie din raft. Cinci minute nu s-a auzit decît respiraţia celor doi şi fişîitul hîrtiei ca foaia de ceapă.

– Nu, spuse el. N-o să reuşim în timp util. Mai bine folosiţi ce-a mai rămas pentru altceva ce mai puteţi face.

Graham îi arătă mîna goală.

Bowman se întoarse cu faţa la Graham şi îşi scoase ochelarii. De fiecare parte a nasului îi rămăsese o pată rozalie.

– Eşti sigur că biletul este singura informaţie pe care a primit-o de la Zîna Măseluţă?

– Da.

– Atunci codul trebuie să fie simplu. Nu le trebuie acoperire

decît față de cititorii obișnuiți. După găurile din bilet am dedus că nu lipsesc decît șapte centimetri. Nu prea e mult loc pentru instrucțiuni. Cifrele nu corespund alfabetului de închisoare – codul de bătut în perete. Cred că e un cod de carte.

Crawford li se alătură.

– Cod de carte?

– Așa pare. Primul numeral, „100 de rugăciuni", poate indica numărul paginii. Numerele-perechi din referințele biblice pot reprezenta rîndul și litera. Dar ce carte?

– Nu Biblia? întrebă Crawford.

– Nu, nu Biblia. La început așa am crezut și eu. Dar Galateni 6:11 m-a făcut să mă răzgîndesc. „Uitați-vă cu ce slove mari v-am scris, cu propria mea mînă!" S-ar potrivi, dar e o coincidență, pentru că după aceea avem Galateni 15:2. Dar nu există decît șase capitole. La fel cu Iona 6:8 – Iona are patru capitole. Nu a folosit Biblia.

– Poate că titlul cărții se ascunde în partea clară a mesajului lui Lecter, spuse Crawford.

Bowman dădu din cap.

– Nu cred.

– Atunci Zîna Măseluță a indicat cartea. A specificat-o în biletul către Lecter, spuse Graham.

– Așa se pare, spuse Bowman. Ce-ar fi să-l stoarcem pe Lecter? Într-un spital de boli psihice, cu ajutorul unor medicamente, cred că...

– Acum trei ani au încercat cu amital de sodiu ca să se afle unde îngropase un student la Princeton, spuse Graham. Le-a dat o rețetă de sos. În plus, dacă-l forțăm s-ar putea să pierdem legătura. Dacă Zîna Măseluță a ales cartea, atunci ea trebuie să fie în celula lui Lecter.

– Sînt sigur că n-a comandat vreuna şi nici nu a împrumutat un tom de la Chilton, spuse Crawford.

– Ce ştim despre cărţile lui Lecter?

– Că are cărţi de medicină, de psihologie, de bucate.

– Atunci ar trebui să fie ceva simplu, ceva despre care Zîna Măseluţă să ştie că există în celula lui Lecter, spuse Bowman. Trebuie să obţinem o listă cu cărţile lui Lecter. Aveţi una?

– Nu, răspunse Graham privind în jos. Vorbesc cu Chilton… Aşteaptă. Rankin şi Willingham, cînd i-au căutat în celulă, parcă au făcut poze…

– Spune-le să se întîlnească cu mine, cu pozele, spuse Bowman închizîndu-şi servieta.

– Unde?

– La Biblioteca Congresului.

Crawford mai sună o dată la secţia de criptografie a CIA. Computerul de la Langley încerca substituiri de numere consistente şi progresive şi o varietate uimitoare de grile alfabetice. Nimic. Criptograful era de acord cu Bowman, că era un cod referitor la o carte.

Crawford se uită la ceas.

– Will, avem doar trei opţiuni şi trebuie să alegem una acum. Putem să retragem de la publicare mesajul lui Lecter, putem să dăm mesajul cu cutia poştală într-un limbaj obişnuit sau putem să lăsăm să curgă anunţul lui Lecter aşa cum e.

– Eşti sigur că îl putem retrage de la publicare?

– Pentru cinci sute de dolari, şeful de atelier îl scoate de la tipografie.

– N-aş vrea să dăm mesajul nostru într-un limbaj obişnuit, Jack. E posibil să nu-l mai contacteze niciodată pe Lecter.

– Da, dar nici n-aş lăsa să curgă mesajul lui Lecter fără să

știu ce scrie în el, spuse Crawford. Ce-ar putea să-i spună ce Zîna Măseluță să nu știe deja? Dacă află că avem o amprentă parțială de deget mare și el nu are cazier, poate să-și ia pielea de pe deget, să-și scoată dinții și să ne tragă un zîmbet știrb la tribunal.

– Amprenta nu exista în dosarul pe care i l-am arătat lui Lecter. Ar fi mai bine să-l lăsăm să curgă. Măcar îl va încuraja pe Zîna Măseluță să-l mai contacteze.

– Și dacă îl încurajează și la altceva?

– O să ne fie greață mult timp, spuse Graham. Trebuie s-o facem.

Cincisprezece minute mai tîrziu, la Chicago, rolele tipăreau ziarul *Tattler* cu o viteză care făcea să se ridice praful în hala mașinilor. Agentul FBI care stătea în mirosul de cerneală și ziare calde luă unul din primele exemplare.

Titlurile principale erau *Transplant de Cap!* și *Astronomii l-au zărit pe Dumnezeu!*

Agentul verifică dacă anunțul lui Lecter fusese publicat și băgă ziarul într-un plic ce avea să ajungă la Washington prin curier rapid. Va revedea acest ziar mulți ani mai tîrziu și își va aminti că amprenta de cerneală de pe prima pagină era a lui cînd își va duce copiii să vadă exponatele speciale de la sediul FBI.

15

Cu o oră înainte de răsăritul soarelui, Crawford se trezi dintr-un somn adînc. Văzu că în cameră e întuneric,

simți posteriorul amplu al soției proptit în spatele lui. Nu își dădu seama de ce se trezise decît cînd auzi telefonul sunînd a doua oară. Îl găsi din prima mișcare.

– Jack, Lloyd Bowman la telefon. Am spart codul. Trebuie să afli chiar acum ce scrie.

– Bine, Lloyd, spuse Crawford, căutîndu-și papucii.

– Spune așa: *Graham casă Marathon, Florida. Salvează-te. Omoară-i pe toți.*

– La dracu'. Trebuie să fug.

– Știu.

Crawford coborî în birou fără să-și ia halatul. Sună în Florida de două ori, o dată la aeroport, apoi îl sună pe Graham la hotel.

– Will, Bowman a spart codul.

– Ce zice?

– Îți spun imediat. Ascultă-mă. Totul e în regulă. M-am ocupat de tot, așa că rămîi la telefon.

– Spune-mi acum.

– E adresa ta de acasă. Lecter i-a dat ticălosului adresa ta de acasă. *Stai*, Will. Șeriful a trimis acum două mașini la Sugarloaf. Ambarcațiunea vămii de la Marathon a plecat și ea în aceeași direcție. Zîna Măseluță nu avea cum să acționeze într-un timp atît de scurt. Stai. Te miști mai repede dacă te ajut eu. Acum ascultă ce vreau să-ți spun. Polițiștii nu o vor speria pe Molly. Mașinile șerifului vor închide drumul către casă. Doi polițiști se vor apropia și vor păzi casa. Sun-o dimineață, cînd se trezește. Trec să te iau în jumătate de oră.

– N-o să mai fiu aici.

– Următorul avion spre Florida pleacă abia la opt. E mai ușor să-i aducem pe ei aici. O să stea în casa fratelui meu din

Chesapeake. Am un plan bun, Will. Ascultă-mă pînă la capăt. Dacă nu-ți convine, te urc cu mîna mea în avion.

– Trebuie să iau ceva din depozitul de arme.

– Luăm ce vrei tu, numai așteaptă-mă să te iau.

Molly și Willy fură printre primii pasageri care coborîră din avion la Aeroportul Național din Washington. Îl văzu pe Graham în mulțime, nu zîmbi, ci se întoarse către Willy și îi spuse ceva în timp ce mergeau repede în fruntea grupului de turiști care se întorceau din Florida.

Îl privi pe Graham din cap pînă în picioare și îl pupă. Degetele ei bronzate erau reci cînd îi atinse fața.

Graham văzu că Willy îi privește. Își strînseră miinile.

Îndreptîndu-se spre mașină, Graham făcu o glumă pe seama greutății valizei lui Molly.

– O duc eu, spuse Willy.

Un Chevrolet cafeniu cu număr de Maryland îi urmă după ce ieșiră din parcare.

Graham traversă podul la Arlington și le arătă statuile lui Lincoln și Jefferson și Monumentul lui Washington înainte de a o lua către est, spre Golful Chesapeake. La cincisprezece kilometri depărtare de Washington, Chevrolet-ul cafeniu opri pe marginea drumului. Șoferul privi împrejur cu mîna dusă la gură și o voce venind de nicăieri pîrîi în mașină.

– Fox Edward, ești liber ca pasărea cerului. Călătorie plăcută.

Graham luă microfonul ascuns sub bord.

– Recepție, Bobby. Mulțumesc.

Chevrolet-ul rămase în urma lor și semnaliză că întoarce.

– Voiam să fiu sigur că nu ne urmăresc mașini ale presei sau altcineva, spuse Graham.

– Înțeleg, răspunse Molly.

După-amiază tîrziu se opriră la un restaurant și mîncară crabi. Willy se duse să vadă acvariul cu crustacee.

– Îmi pare atît de rău, Molly, spuse Graham.

– Te urmărește?

– Nu aveam nici un motiv să credem acest lucru. Lecter i-a sugerat, Lecter l-a împins.

– Am o senzație îngrozitoare.

– Știu. Tu și Willy sînteți în siguranță în casa fratelui lui Crawford. Nimeni nu știe că sînteți acolo în afară de mine și Crawford.

– Aș prefera să nu discutăm despre Crawford.

– O să fie bine, o să vezi.

Ea trase adînc aer în piept și cînd expiră toată ura păru să iasă cu aerul, lăsînd-o calmă și obosită. Îi zîmbi ștrengărește.

– La naiba, m-am enervat și eu o dată. Vom locui singuri?

– Da, răspunse Graham mutînd bolul de biscuiți ca să o ia de mînă. Ce știe Willy?

– Știe destule. Mama prietenului lui Tommy avea un ziar de scandal acasă. Tommy i l-a arătat lui Willy. Scriau multe despre tine, verzi și uscate. Despre Hobbs, despre unde ai fost după aceea, despre Lecter, totul. S-a întristat. L-am întrebat dacă vrea să vorbim pe tema asta. M-a întrebat dacă eu știam de la început. I-am răspuns că da, că tu mi-ai spus totul înainte de a ne căsători. L-am întrebat dacă vrea să afle cum s-au petrecut lucrurile în realitate și mi-a spus că te va întreba direct pe tine.

– Foarte bine. Foarte bine pentru el. Ce era, *Tattler?*

– Nu știu. Cred că da.

– Mulțumesc, Freddy.

Din adîncul pieptului i se ridică un val de mînie cînd se gîndi la Freddy Lounds. Se spălă pe față cu apă rece la toaletă.

Sarah îi spunea noapte-bună lui Crawford în birou cînd sună telefonul. Puse jos poșeta și umbrela și răspunse:

– Biroul agentului special Crawford... Nu, domnul Graham nu este aici, dar pot... Da, stați o clipă... vine mîine după-amiază, dar stați să...

Tonul vocii ei îl aduse pe Crawford mai aproape de birou. Sarah ținea receptorul de parcă murise în mîna ei.

– A cerut cu Will și a spus că poate o să sune mîine după-amiază. Am încercat să-l rețin.

– Cine era?

– Mi-a spus: „Transmiteți-i lui Graham că este Pelerinul". Așa îl numea doctorul Lecter pe...

– Zîna Măseluță, spuse Crawford.

Graham se duse la magazin cît timp Molly și Willy despachetară. Găsi pepene galben. Parcă vizavi de casă și stătu cîteva clipe cu mîinile pe volan. Îi era rușine că din cauza lui Molly fusese scoasă din casa pe care o iubea și trimisă între străini.

Crawford făcuse tot ce-i stătuse în putință să aranjeze locul cît mai plăcut. Nu era o casă fără personalitate, destinată martorilor aflați în custodie federală, cu brațele fotoliilor decolorate de sudoarea atîtor mîini, ci o căsuță cochetă, proaspăt zugrăvită, cu flori viu colorate pe trepte. Era produsul unor mîini pricepute și al unui simț al ordinii. Curtea din spate se întindea în pantă pînă la Golful Chesapeake. Era acolo și o plută.

Lumina albastru-verzuie a televizorului pulsa îndărătul

draperiei. Molly şi Willy se uitau la base-ball, Graham ştia.

Tatăl lui Willy fusese un foarte bun jucător de base-ball. El şi Molly se cunoscuseră în autobuzul de şcoală, se căsătoriseră în timpul facultăţii.

În turnee plecau cu toţii, cînd el încerca să intre la echipa Cardinals. Se simţiseră foarte bine. Fusese angajat de probă la Cardinals şi se descurcase de minune în primele două meciuri. După aceea începuse să aibă dificultăţi la înghiţit. Chirurgul încercase să scoată toată tumora, dar s-au format metastaze şi asta l-a măcinat de viu. A murit cinci luni mai tîrziu, cînd Willy avea şase ani.

Willy se uita încă la base-ball de cîte ori avea ocazia. Molly se uita la base-ball cînd era supărată.

Graham nu avea cheie. Bătu la uşă.

– Răspund eu, se auzi vocea lui Willy.

– Aşteaptă.

Chipul lui Molly după perdea.

– Bine, deschide.

Willy deschise uşa. În pumnul pe care îl ţinea strîns lîngă picior avea o măciucă.

Priveliştea îl înfioră pe Graham. Probabil că băiatul o adusese în valiză.

Molly îi luă punga.

– Vrei o cafea? Este gin, dar nu din ăla care îţi place ţie.

Cînd ea se duse la bucătărie, Willy îl rugă pe Graham să iasă cu el afară.

De pe veranda din spate se vedeau luminile ambarcaţiunilor ancorate în golf.

– Will, trebuie să ştiu ceva în plus ca să o apăr pe mama?

– Amîndoi sînteţi în siguranţă aici, Willy. Maşina care a

venit după noi s-a asigurat că nu ne urmărește nimeni. Nimeni nu poate să afle unde stați.

– Nebunul ăsta vrea să te omoare, nu?

– Nu știm asta. Dar trebuia să vă mut de acolo.

– O să-l omori?

Graham închise o clipă ochii.

– Nu. Treaba mea este să-l găsesc. O să-l închidă într-un spital de nebuni ca să-l trateze și să-l împiedice să mai facă rău cuiva.

– Mama lui Tommy avea un ziar, Will. Scria că ai omorît un tip în Minnesota și ai fost internat la nebuni. N-am știut. E adevărat?

– Da.

– Am vrut s-o întreb pe mama, dar m-am gîndit că mai bine te întreb pe tine.

– Mă bucur că ai venit direct la mine. Nu era doar spital de nebuni; acolo se vindecau toate bolile.

Distincția i se păru importantă. Continuă:

– Eram la secția psihiatrie. Probabil te deranjează să afli că am fost acolo. Pentru că sînt căsătorit cu mama ta.

– I-am promis tatei că o să am grijă de ea. Și am grijă de ea.

Graham simți că nu trebuie să-i spună prea multe, ci doar să-l lămurească.

În bucătărie se stinsese lumina. Văzu profilul lui Molly îndărătul ușii cu plasă. Simți apăsîndu-l greutatea gîndului ei. Willy era sufletul ei.

Willy nu prea știa ce să mai întrebe. Graham luă inițiativa:

– Chestia cu spitalul a fost după afacerea cu Hobbs.

– L-ai împușcat?

– Da.

– Cum s-a întîmplat?

– În primul rînd, Garrett Hobbs era dement. Ataca studente şi le… omora.

– Cum?

– Cu cuţitul; am găsit o aşchie de metal pe hainele uneia dintre fete. Era exact tipul de aşchie produs de un strung de filetat ţevi – mai ţii minte cînd am reparat duşul de afară? Am umblat după o grămadă de muncitori, instalatori şi alţii. Hobbs lăsase scrisoarea de demisie la firma unde lucrase şi mi s-a părut… ciudată. Nu lucra nicăieri, aşa că a trebuit să-l caut acasă.

Urcam pe scările blocului în care locuia Hobbs. Aveam lîngă mine un ofiţer în uniformă. Probabil că Hobbs ne-a văzut venind. Aproape ajunsesem la etajul lui cînd şi-a împins soţia pe scări în jos, moartă.

– O omorîse?

– Da. L-am rugat pe ofiţer să cheme brigada SWAT. Apoi am auzit voci de copii şi ţipete în apartament. Voiam să aştept, dar n-am putut.

– Ai intrat în apartament?

– Da. Hobbs apucase fetiţa şi îi ţinea un cuţit la gît. Începuse să o taie. L-am împuşcat.

– Fetiţa a murit?

– Nu.

– S-a făcut bine?

– Da, după un timp. Acum e bine.

Willy cugetă liniştit la cele ce-i spusese. De pe o barcă din golf se auzeau acordurile unei melodii.

Graham putuse să omită diverse aspecte în relatarea pentru Willy, dar asta nu însemna că scăpase de imaginile acelea.

Nu spusese că doamna Hobbs se agăța de el, plină de răni și sînge. Că murise la picioarele lui. Că îi descleștase degetele de pe picioarele lui și își scrîntise umărul încercînd să spargă ușa. Că fata se zbătea în brațele lui cu gîtul tăiat, că revolverul lui calibrul .38 împrăștia bucăți de carne din Hobbs și el tot mai hăcuia fata și nu cădea la pămînt. Hobbs pe jos, urlînd. Fata horcăind. Îi atinsese esofagul, nu și arterele. Fata se uita la el cu ochi înghețați, apoi la tatăl ei întins pe jos, care urla „Vezi? Vezi?" înainte să-și dea duhul.

Atunci își pierduse Graham încrederea în revolverele calibrul .38.

– Willy, povestea cu Hobbs m-a tulburat rău. Revedeam scena iar și iar. Nu puteam să mă gîndesc la altceva. Îmi făceam reproșuri. Apoi n-am mai simțit nimic. Nu mai puteam să mănînc și nici să vorbesc. Am fost foarte deprimat. Un medic mi-a spus să mă internez și m-am internat. După o vreme mi-am revenit. Fata care fusese rănită în apartamentul lui Hobbs a venit să mă vadă. Se simțea bine și am stat mult de vorbă. Pînă la urmă mi-a trecut și m-am întors la muncă.

– E chiar atît de rău să omori pe cineva, chiar dacă trebuie?

– Willy, e unul dintre cele mai urîte lucruri pe lume.

– Spune, mă duc o clipă la bucătărie. Vrei ceva, o Cola?

Lui Willy îi plăcea să-i aducă diverse lui Graham, dar întotdeauna o făcea pentru că oricum avea o treabă. Nu făcea niciodată un drum special.

– Sigur, o Cola.

– Mama ar trebui să vină și ea să se uite la lumini.

Noaptea tîrziu, Graham și Molly ședeau în leagănul de pe veranda din spate. Ploua mărunt și luminile bărcilor formau mici halouri în ceață. Briza dinspre golf era foarte rece.

– Ar putea să dureze mult, nu?

– Sper că nu, dar nu exclud posibilitatea.

– Will, Evelyn a zis că se ocupă ea de magazin săptămîna asta şi patru zile din săptămîna viitoare. Dar trebuie să mă întorc la Marathon cînd îmi vin clienţii, măcar o zi sau două. Pot să stau la Sam şi Evelyn. Ar trebui să mă duc personal la Atlanta. Să mă pregătesc pentru septembrie.

– Evelyn ştie unde eşti?

– I-am spus că la Washington.

– Bine.

– E greu să ai ceva pe lumea asta. Greu să obţii, greu să păstrezi. Al dracului de nesigură planeta asta.

– Şi urîtă.

– O să ne întoarcem la Sugarloaf, nu?

– Da.

– Să nu te grăbeşti prea tare, să faci vreo prostie.

– Nu.

– Trebuie să fii devreme înapoi?

Vorbise cu Crawford jumătate de oră la telefon.

– Înainte de prînz. Dacă vrei să te întorci la Marathon, trebuie să punem nişte lucruri la punct încă de dimineaţă. Willy poate să pescuiască.

– Trebuia să te întrebe de celălalt caz.

– Ştiu. Îl înţeleg.

– Să-l ia dracu' pe reporterul ăla, cum l-o fi chemînd…

– Lounds. Freddy Lounds.

– Cred că îl urăşti. Îmi pare rău că am adus vorba. Hai să ne culcăm. O să-ţi fac masaj.

Un fel de balon de ură se formă în sinea lui Graham. Fusese nevoit să se justifice în faţa unui puşti de unsprezece ani. Copilul

spusese că nu avea nici un fel de resentimente că el ajunsese la psihiatrie. Acum ea voia să-i facă masaj. Hai la culcare, Willy s-a liniştit.

Cînd eşti încordat, mai bine să-ţi ţii gura.

– Dacă vrei să te gîndeşti la ceva, te las singur, spuse ea.

Nu voia să se gîndească. Hotărît lucru, nu voia să se gîndească la nimic.

– Tu o să-mi faci masaj pe spate şi eu o să-ţi fac masaj în altă parte, spuse el.

– Treci la treabă, meştere.

Vîntul din depărtare luase cu el, peste golf, ploaia măruntă şi la nouă dimineaţa din pămînt ieşeau aburi. Ţintele de la poligonul poliţiei păreau că se topesc în aerul vălurit.

Supraveghetorul privi prin binoclu pînă se asigură că bărbatul şi femeia de la capătul îndepărtat al poligonului respectau regulile de siguranţă.

Pe acreditările de la Ministerul Justiţiei scria „Anchetator". Asta putea să însemne orice. Supraveghetorul nu era de acord ca altcineva în afară de instructorul de tir să aibă dreptul să înveţe pe alţii să tragă cu arma.

Dar trebuia să admită faptul că federalul ştia meserie.

Deşi nu foloseau decît un revolver calibrul .22, el o învăţa tragere de luptă din poziţia Weaver, cu piciorul stîng uşor înainte, ambele mîini ferm pe revolver, cu tensiune izometrică în braţe. Trăgea spre silueta aflată la şapte metri în faţa ei. Iar, şi iar, apoi din nou îşi scotea pistolul din tocul de la umăr. Supraveghetorul se plictisi.

O schimbare de sunet îl făcu să ducă din nou binoclul la ochi. Îşi puseseră căştile şi trăgeau cu un revolver scurt şi greoi.

Recunoscu zgomotul făcut de gloanțele pentru ținte ușoare.

Pistolul îl interesa, deși nu îl vedea prea bine. Merse de-a lungul poligonului și se opri la cîțiva metri în spatele lor.

Voia să-l studieze, dar nu era un moment prielnic. Reuși să-l vadă mai bine cînd ea scoase cartușele goale și puse alte cinci dintr-un încărcător de viteză.

O armă ciudată pentru un federal. Era un Bulldog .44 Special, scurt și urît, cu o țeavă foarte mare. Fusese modificat substanțial de Mag Na Port. Un pistol periculos cînd era încărcat cu ce îi pregătea federalul. Se întrebă cum îi face față femeia.

Muniția de pe raftul de lîngă ei era într-o progresie interesantă. Ultimele erau niște gloanțe despre care supraveghetorul doar citise, nu le văzuse în realitate. O serie de gloanțe cilindrice Glaser Safety. Vîrfurile arătau ca niște ascuțitori. În fiecare vîrf era un înveliș de cupru ce conținea un glonț suspendat în teflon lichid.

Proiectilul ușor era proiectat să zboare cu viteză foarte mare, să se înfigă în țintă și să lanseze încărcătura. În carne, rezultatele erau distrugătoare. Supraveghetorul își aminti că văzuse niște imagini. Pînă acum se trăsese în nouăzeci de oameni cu așa ceva. Toți nouăzeci fuseseră nimeriți din prima. În optzeci și nouă din cazuri, moartea survenise instantaneu. Unul singur supraviețuise, uimindu-i pe medici. Glonțul Glaser avea și un avantaj în privința siguranței – nu ricoșa și nu străpungea pereții, omorînd oameni în camera alăturată.

Bărbatul se purta foarte bînd cu ea și o încuraja, dar părea trist.

Femeia trăsese deja cu gloanțele de calibru mic și trecuse la cele normale. Supraveghetorul constată surprins că se descurca foarte bine cu reculul, rămînea cu ochii deschiși și nu

clipea deloc. Ce-i drept, îi luase cam patru secunde pentru primul glonț pentru că scosese pistolul din poșetă, dar trei erau în cercul cu X. Nu era rău pentru un începător. Avea talent.

Se întorsese de ceva timp în turn cînd auzi zgomotul drăcesc al Glaser-elor.

Le trăsese pe toate cinci. Nu era practica standard a federalilor.

Supraveghetorul se întrebă ce Dumnezeu vedeau în silueta aceea de le trebuia cinci Glaser-e să o distrugă.

Graham apăru în turn să predea căștile, lăsîndu-și eleva pe o bancă, cu capul în jos și coatele pe genunchi.

Supraveghetorul îi spuse că ar trebui să fie mulțumit de progresele ei. Învățase multe într-o zi de antrenament. Graham îi mulțumi absent. Expresia lui îl nedumeri pe supraveghetor. Arăta ca un om care fusese martorul unei pierderi irevocabile.

16

Apelantul, „Domnul Pelerin", îi spusese lui Sarah că ar putea suna din nou în după-amiaza următoare. La sediul FBI fuseseră luate toate măsurile pentru interceptarea convorbirii.

Cine era domnul Pelerin? Nu era Lecter – Crawford verificase. Era oare Zîna Măseluță? Poate, gîndi Crawford.

Birourile și telefoanele din biroul lui Crawford fuseseră mutate peste noapte într-o încăpere mai mare, de cealaltă parte a culoarului.

Graham stătea în pragul ușii unei cabine antifonate. În spatele lui, în cabină, se afla telefonul lui Crawford. Sarah îl

curățase cu Windex. Simțise nevoia să-și găsească o ocupație, deoarece biroul ei și masa de lîngă el erau ocupate cu casetofoane, un spectrograf de amprente vocale și un evaluator de tensiune. Pe scaunul ei ședea Beverly Katz.

Ceasul mare de perete indica douăsprezece fără zece.

Dr. Alan Bloom și Crawford stăteau cu Graham. Adoptaseră o atitudine pasivă, cu mîinile în buzunare.

Un tehnician așezat vizavi de Beverly Katz bătea tactul cu degetele pe birou. Privirea încruntată a lui Crawford îl făcu să se oprească.

Pe biroul lui Crawford erau două telefoane noi, o linie deschisă spre centrala electronică a lui Bell System și o linie specială pentru camera de comunicații.

– Cît timp vă trebuie să-l localizați? întrebă dr. Bloom.

– Merge mult mai repede cu centrala nouă, spuse Crawford. Poate un minut dacă vine printr-un sistem automatizat complet. Mai mult dacă vine printr-o centrală secundară.

Crawford ridică vocea ca să îl audă toți cei din încăpere.

– Dacă sună, convorbirea va fi scurtă, așa că trebuie să ne sincronizăm perfect. Repetăm, Will?

– Sigur. Cînd ajungem la partea unde vorbesc eu cu el, o să vreau să te întreb cîteva lucruri, doctore.

Bloom sosise după ceilalți. După-amiază avea curs la Quantico, la Științe Comportamentale. Bloom simți miros de pulbere explozivă pe hainele lui Graham.

– Bine, spuse Graham. Sună telefonul. Circuitul se închide imediat și începe localizarea la Sistemul de Urmărire, dar generatorul de ton continuă sunetul de apel pentru ca el să nu-și dea seama că am ridicat receptorul. Asta ne dă un avans cam de douăzeci de secunde, spuse el și continuă, adresîndu-se

tehnicianului: Generatorul de ton în poziţia „off" după al patrulea apel, s-a înţeles?

Tehnicianul aprobă din cap.

– După al patrulea apel.

– Acum Bev ridică receptorul. Vocea ei e diferită de cea pe care a auzit-o ieri. Tonul ei nu trădează decît plictiseală. Cere să vorbească cu mine. Bev spune „Va trebui să-l chem pe pager, puteţi să aşteptaţi o secundă?" Eşti pregătită, Bev?

Lui Graham nu i se părea o idee bună să repete replicile. Să nu pară false şi plate.

– Bun, deci linia e deschisă la noi, închisă la el. Cred că mai mult o să aştepte pe fir decît o să vorbească.

– Sigur nu vrei să-i punem muzica de aşteptare? întrebă tehnicianul.

– În nici un caz, spuse Crawford.

– Îl lăsăm să aştepte cam douăzeci de secunde, apoi Beverly îi spune: „Domnul Graham vine la telefon. Vă fac legătura". Atunci ridic eu receptorul.

Graham se întoarse către dr. Bloom.

– Cum ar trebui să-l abordez?

– El se va aştepta să fii sceptic în privinţa identităţii lui. Eu aş afişa un scepticism politicos. Aş face o mare diferenţă între enervarea pe care o produc cei care dau telefoane să se afle în treabă şi semnificaţia, importanţa unui apel din partea lui. Falsurile sînt uşor de recunoscut, pentru că le lipseşte capacitatea de a înţelege ce s-a întîmplat, chestii de genul ăsta. Pune-l să spună ceva ca să demonstreze că este el.

Dr. Bloom privi spre podea şi duse o mînă la ceafă.

– Nu ştiu ce vrea. Poate vrea înţelegere, poate că te-a ales pe tine ca adversar şi vrea să-ţi facă rău – o să vedem. Încearcă

să-i detectezi starea de spirit şi dă-i ce-ţi cere, puţin cîte puţin. N-aş pedala pe ideea de a-l convinge să se predea fiindcă are nevoie de ajutor şi treburi de genul ăsta decît dacă simţi că asta vrea. Dacă este paranoic, o să-ţi dai seama repede. În cazul ăsta i-aş împărtăşi suspiciunile şi protestele. Lasă-l să se desfăşoare. Dacă îşi dă drumul, poate uită cît vorbeşte. Mai multe nu pot să-ţi spun.

Bloom puse o mînă pe umărul lui Graham şi îi spuse la ureche:

– Vezi, ăsta nu e un discurs de ridicat moralul şi nici praf în ochi; poţi să-l iei aşa cum vrei. Nu te gîndi la sfaturi, fă ce simţi tu că e mai bine.

Aşteptare. Jumătate de oră de linişte fu de-ajuns.

– Fie că sună sau nu, trebuie să hotărîm ce facem de-acum încolo, spuse Crawford. Încercăm la cutia poştală?

– Nu văd nimic mai bun, spuse Graham…

– Avem două momeli, pînda la tine acasă şi la cutia poştală.

Telefonul sună.

Generatorul de ton porni. La Sistemul de Urmărire începu localizarea. Patru apeluri. Tehnicianul apăsă pe buton şi Beverly răspunse. Sarah asculta.

– Biroul agentului special Crawford.

Sarah dădu din cap. Ştia cine sunase; era un prieten mai vechi de-al lui Crawford de la Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Beverly închise repede şi localizarea fu oprită. Toţi cei din clădirea FBI ştiau că trebuie să lase linia liberă.

Crawford revăzu detaliile în legătură cu cutia poştală. Erau plictisiţi şi încordaţi în acelaşi timp. Lloyd Bowman le povestea cum perechile de numere din referinţele biblice ale lui Lecter se potriveau în pagina 100 a cărţii *Bucuria gătitului*. Sarah servea cafele în pahare de carton.

Telefonul începu să sune.

Generatorul de ton intră pe fir și se începu localizarea. Patru apeluri. Tehnicianul apăsă pe buton. Beverly răspunse.

– Biroul agentului special Crawford.

Sarah dădea insistent din cap că da.

Graham intră în cabină și închise ușa. Vedea buzele lui Beverly mișcîndu-se. Apăsă pe „Așteptare" și privi secundarul ceasului de pe perete.

Graham își vedea fața în receptorul curățat. Două fețe umflate, una în difuzor și alta în microfon. Simți și el mirosul de pulbere explozivă de pe cămașă. *Nu închide. Doamne-ajută. Nu închide.* Trecuseră patruzeci de secunde. Telefonul se mișcă ușor pe masă cînd sună. *Lasă-l să sune. Încă o dată.* Patruzeci și cinci de secunde. *Acum.*

– Will Graham la telefon, vă pot fi de folos cu ceva?

Un rîset gros. O voce înfundată.

– Cred că da.

– Cine este la telefon, vă rog?

– Nu ți-a spus secretara?

– Nu, m-a chemat dintr-o ședință, domnule, și…

– Dacă îmi spui că nu vrei să vorbești cu domnul Pelerin, închid chiar acum. Da sau nu?

– Domnule Pelerin, dacă aveți o problemă la care eu vă pot ajuta, discut cu plăcere.

– Cred că tu ai probleme, domnule Graham.

– Îmi pare rău, nu v-am înțeles.

Trecuse un minut.

– Ai fost cam ocupat, nu? întrebă vocea.

– Prea ocupat să rămîn la telefon dacă nu spuneți ce doriți.

– Preocuparea mea e și preocuparea ta: Atlanta și Birmingham.

– Știți ceva despre asta?

Un rîset molcom.

– Dacă știu? Te interesează domnul Pelerin? Da sau nu. Închid dacă minți.

Graham îl vedea pe Crawford prin geam. Avea un receptor în fiecare mînă.

– Da. Dar, vedeți, eu primesc o groază de telefoane și majoritatea sînt de la oameni care pretind doar că știu anumite lucruri.

Crawford puse un receptor jos și mîzgăli ceva pe o bucată de hîrtie.

– Nici nu vă închipuiți cîți mă sună aiurea, continuă Graham. După cîteva minute de vorbit îmi dau seama că nu au nici măcar capacitatea de a înțelege ce se petrece. Dumneavoastră?

Sarah ridică hîrtia în dreptul geamului. Scria „Cabină telefonică din Chicago. Poliția gonește într-acolo".

– Dacă știi ceva despre domnul Pelerin, poate o să-ți spun dacă ai dreptate sau nu, spuse vocea înfundată.

– Hai să lămurim despre cine vorbim, spuse Graham.

– Vorbim despre domnul Pelerin.

– De unde să știu eu că domnul Pelerin a făcut ceva ce mă interesează pe mine? A făcut?

– Să spunem că da.

– Sînteți domnul Pelerin?

– N-am să-ți spun asta.

– Sînteți prieten cu el?

– Un fel de.

– Atunci dovediți-o. Spuneți-mi ceva despre el care să mă convingă că îl cunoașteți suficient de bine.

– Tu mai întîi. Dovedește-mi tu primul.

Un chicotit nervos.

– Prima dată cînd greşeşti, închid.

– Bine atunci, domnul Pelerin e dreptaci.

– Asta e o idee banală. Majoritatea oamenilor sînt dreptaci.

– Domnul Pelerin e un neînțeles.

– Fără generalități de rahat, te rog!

– Domnul Pelerin este foarte puternic din punct de vedere fizic.

– Da, s-ar putea spune.

Graham privi ceasul. Un minut şi jumătate. Crawford îl încurajă printr-un gest al capului.

Nu-i da nici un amănunt pe care l-ar putea modifica după aceea.

– Domnul Pelerin este alb şi are cam un metru optzeci şi şapte. Nu mi-ați spus încă nimic relevant. Nici nu m-ați convins că îl cunoaşteți.

– Vrei să închid.

– Nu, dar ați spus că vom face un troc. N-am primit nimic la schimb.

– Crezi că domnul Pelerin e nebun?

Bloom dădu din cap că nu.

– Nu cred că o persoană atît de precaută ca el poate fi nebună. Cred că e diferit. Am convingerea că mulți îl cred nebun, şi asta pentru că el nu i-a lăsat să-l înțeleagă.

– Descrie-mi exact ce crezi că i-a făcut doamnei Leeds şi poate îți spun dacă ai dreptate sau nu.

– Nu vreau să fac asta.

– La revedere.

Inima lui Graham aproape îi sări din piept, dar reuşi să audă o respirație la celălalt capăt al firului.

– Nu pot să fac asta pînă…

Graham auzi ușa cabinei telefonice trîntindu-se și receptorul căzînd cu zgomot. Voci slabe și pocnituri în timp ce receptorul se bălăbănea. Toți cei prezenți auziseră la difuzor.

– Stai pe loc. Nici o mișcare. Mîinile la ceafă și ieși încet din cabină. Încet, pune mîinile pe ușă și depărtează picioarele.

Graham fu cuprins de un sentiment plăcut de ușurare.

– Nu sînt înarmat, Stan. Îmi găsești legitimația în buzunarul de la piept. Nu mă gîdila.

O voce confuză țipă în receptor.

– Cu cine vorbesc?

– Will Graham de la FBI.

– Sergent Stanley Ridle, de la poliția din Chicago, spuse iritat. Îmi spuneți și mie ce se întîmplă?

– Spune-mi dumneata. Ați arestat pe cineva?

– Da. Pe Freddy Lounds, reporterul. Îl cunosc de zece ani… Uite-ți legitimația, Freddy… Faceți plîngere?

Graham pălise. Crawford roșise. Dr. Bloom privea banda învîrtindu-se.

– Mă auziți?

– Da, fac plîngere, spuse Graham aproape sufocat. Luați-l și rețineți-l pînă vine procurorul.

Lounds luă receptorul. Vorbea repede și clar, fără ghemotoacele de vată din gură.

– Ascultă, Will…

– Spune-i procurorului. Dă-mi-l pe sergentul Riddle.

– Am aflat ceva…

– La dracu', dă-mi-l pe sergentul Riddle odată.

Vocea lui Crawford interveni pe fir:

– Dă-mi-l mie, Will.

Graham trînti receptorul cu un zgomot care îi făcu să tresară pe toţi cei din raza difuzorului. Ieşi din cabină, apoi din încăpere fără să se uite la nimeni.

– Lounds, ai stîrnit toţi dracii din iad, spuse Crawford.

– Vreţi să-l prindeţi sau nu? Pot să vă ajut. Lăsaţi-mă să vorbesc un minut.

Lounds se grăbi profitînd de tăcerea lui Crawford:

– Ascultă, tocmai mi-aţi demonstrat cît de mare nevoie aveţi de *Tattler*. Înainte nu eram foarte sigur, dar acum sînt. Anunţul e strîns legat de caz, altfel nu v-aţi fi dat peste cap să localizaţi convorbirea. Minunat. *Tattler* vă stă la dispoziţie. Tot ce vreţi.

– Cum ai aflat?

– Omul de la Mica publicitate a venit la mine. Mi-a spus că biroul vostru din Chicago a trimis un civil să verifice anunţurile. Tipul a luat cinci scrisori. A zis că sînt „legate de un caz de fraudă prin corespondenţă". Pe dracu'. Omul meu a făcut copii xerox ale scrisorilor şi plicurilor înainte de a vi le da. M-am uitat peste ele. Ştiam că a luat cinci ca să o acopere pe cea pe care o voia de fapt. Mi-a trebuit o zi sau două să le verific pe toate. Răspunsul era pe plic. Ştampila poştei din Chesapeake. Codul de pe ştampilă era al spitalului. Am fost acolo, după prietenul tău. Ce altceva putea să fie? Dar trebuia să fiu sigur. De aceea am sunat, să văd dacă el e cel căutat de voi. El e, într-adevăr.

– Ai făcut o mare greşeală, Freddy.

– Aveţi nevoie de *Tattler* şi eu pot să vi-l pun la dispoziţie. Anunţuri, editoriale, monitorizarea corespondenţei, orice vreţi. Pot să fiu discret. Pot. Bagă-mă în afacere, Crawford.

– Nu e nici o afacere.

– Bine, atunci înţeleg că nu o să vă pese dacă în numărul viitor cineva o să dea şase anunţuri personale adresate „domnului Pelerin", cu aceeaşi semnătură.

– Îţi fac ordin de interdicţie şi te bag în anchetă pentru obstrucţionarea justiţiei.

– Dar o să afle toate ziarele.

Lounds ştia că este înregistrat, dar nu îi mai păsa.

– Îţi jur, Crawford, că o s-o fac. O să-ţi fac şansa bucăţele înainte să o pierd pe a mea.

– Mai adaugă şi transmiterea interstatală a unui mesaj de ameninţare la tot ce ţi-am enumerat mai devreme.

– Lasă-mă să vă ajut, Jack. Pot, crede-mă.

– Du-te la poliţie, Freddy, şi dă-mi-l pe sergent.

Automobilul Lincoln Versailles al lui Freddy Lounds mirosea a lac de păr şi after-shave, a ciorapi şi a trabucuri. Poliţistul fu cît se poate de fericit să iasă la aer cînd ajunseră la secţie.

Lounds îl cunoştea pe căpitanul secţiei şi pe mulţi dintre poliţiştii de patrulă. Căpitanul îi oferi o cafea şi sună la procuratură să „se limpezească rahatul ăsta odată".

Nu veni nimeni de la poliţia federală să-l ia pe Lounds. Peste jumătate de oră primi un telefon de la Crawford şi vorbi cu el din biroul căpitanului. Apoi fu eliberat. Căpitanul îl conduse la maşină.

Lounds era nervos şi conducea smucit cînd traversă Bucla spre apartamentul lui din partea de est a oraşului, cu vedere spre lacul Michigan. Voia să obţină mai multe avantaje de pe urma acestei poveşti. Banii erau unul dintre ele, majoritatea

urmînd să provină din vînzarea cărţii. La treizeci şi şase de ore de la prinderea criminalului va apărea o ediţie a cărţii lui. Un reportaj exclusiv în presă îi va asigura gloria. Va avea satisfacţia să vadă cum presa serioasă – *Chicago Tribune, Los Angeles Times*, sanctitatea sa *Washington Post* şi sfîntul *New York Times* – îi publică materialele cu drept de autor, cu poză deasupra articolului.

Şi după aceea corespondenţii augustelor publicaţii care îl priveau de sus, care nu se aşezau la aceeaşi masă cu el vor crăpa de ciudă.

Lounds era un paria pentru ei din pricină că se convertise la o altă credinţă. Dacă ar fi fost un incompetent, un prostovan, veteranii presei serioase i-ar fi iertat că lucrează pentru *Tattler*, tot aşa cum oamenii iartă gesturile unui retardat. Dar Lounds era bun. Avea toate calităţile necesare unui bun reporter – inteligenţă, tupeu şi nas de copoi. Avea multă energie şi răbdare.

Printre dezavantajele lui se număra faptul că era enervant şi, în consecinţă, neagreat de toţi directorii de ştiri, şi avea capacitatea de a se implica personal în reportajele pe care le făcea.

În Lounds zăcea nevoia imperioasă de a se face remarcat, confundată adesea cu orgoliul. Lounds era dolofan, mic şi urît. Avea dinţi de cal, iar ochii lui de şobolan luceau ca scuipatul pe asfalt.

Lucrase în presa scrisă timp de zece ani pînă cînd îşi dăduse seama că nimeni nu-l va trimite niciodată corespondent la Casa Albă. Văzuse că redactorii şefi îl ţineau în chip de om la toate şi aşa urmau să-l folosească pînă avea să devină un beţivan bătrîn la un birou uitat de lume, îndreptîndu-se inevitabil spre ciroză sau spre o moarte într-un incendiu provocat de o ţigară pe care uitase s-o stingă.

Aveau nevoie de informațiile pe care le putea obține el, dar nu îl voiau pe el. Îl plăteau foarte bine, ceea ce totuși nu înseamnă prea mult dacă dai bani mulți pe femei. Îl băteau pe umăr și îi spuneau că are un tupeu de nota zece și refuzau să-i rezerve un loc în parcare.

Într-o după-amiază din 1969, în timp ce rescria un articol, Freddy avusese o revelație.

Frank Larkin ședea lîngă el scriind ce i se dicta la telefon. Dictarea era moara de măcinat a reporterilor bătrîni de la ziarul la care lucra Freddy. Frank Larkin avea cincizeci și cinci de ani, dar arăta de șaptezeci. Avea o privire ștearsă și la fiecare jumătate de oră se ducea la vestiar să bea ceva. Freddy îi simțea duhneala de la masa la care lucra.

Larkin se ridică, se duse la biroul editorului de știri, o femeie, și îi spuse ceva în șoaptă. Freddy Lounds asculta întotdeauna conversațiile celorlalți.

Larkin îi ceruse femeii să-i aducă un tampon de la automatul din toaleta pentru angajate. Folosea tampoane pentru că avea sîngerări anale.

Freddy se oprise din dactilografiat. Mototolise articolul și înlocuise hîrtia cu una albă pe care își scrisese demisia.

O săptămînă mai tîrziu lucra la *Tattler*.

Începuse ca redactor la rubrica despre cancer, cu un salariu dublu față de cel dinainte. Conducerea fusese impresionată de atitudinea lui.

Tattler își permitea să-l plătească bine deoarece ziarul cîștiga fabulos de pe urma cancerului.

Unul din cinci americani moare de cancer. Rudele muribundului, epuizate, încercînd să lupte cu furia tumorii cu gesturi de încurajare, budincă de banane și bancuri răsuflate, caută cu disperare ceva care să le dea o speranță.

Studiile de marketing au arătat că un titlu cu caractere groase de tipul „Leac pentru cancer" sau „Medicament miraculos pentru cancer" creştea vînzările din supermarket ale unui număr din *Tattler* cu 22,3 procente. Acest procentaj scădea cu 6 procente dacă articolul era în partea de sus a paginii întîi, din cauză că oamenii aveau timp să citească sumarul articolului în timp ce li se făcea suma la casă.

Experţii de marketing au descoperit că era mai bine ca titlul să fie color pe pagina întîi şi articolul în paginile de mijloc, pentru că oamenilor le era greu să ţină ziarul desfăcut cu o mînă şi căruciorul cu cealaltă.

Articolul standard era format din cinci paragrafe optimiste cu caractere de 10, apoi de 8, apoi cu 6, înainte de a specifica faptul că „medicamentul miraculos" nu era disponibil sau că testele pe animale de-abia începeau.

Freddy Lounds şi-a cîştigat banii scriind asemenea articole, poveştile lui vindeau o mulţime de exemplare.

Pe lîngă creşterea numărului de cititori, ziarul cîştiga şi de pe urma vînzărilor de pandantive magice şi materiale care vindecă orice boală. Fabricanţii acestora plăteau în plus dacă reclama la produsele lor era tipărită chiar lîngă articolele săptămînale despre cancer.

Mulţi cititori au scris ziarului pentru a obţine mai multe informaţii. S-au cîştigat bani buni şi de pe urma lor, vînzîndu-li-se adresele unui predicator „evanghelist" prin radio, un sociopat notoriu care le-a scris şi le-a cerut bani, folosind plicuri imprimate cu textul „Cineva drag va muri dacă nu..."

Freddy Lounds era bun pentru *Tattler*, şi ziarul era bun cu el. Acum, după unsprezece ani de muncă la ei, cîştiga 72 000 de dolari pe an. Îşi făcea chefurile şi cheltuia banii pe distracţii. Trăia cît de bine ştia el să trăiască.

După cum mergeau lucrurile, credea că poate să ridice prețul pentru cartea pe care o pregătea. Unii producători de film se arătaseră interesați. Freddy Lounds auzise că Hollywood-ul este locul perfect pentru oamenii sîcîitori și cu bani.

Freddy se simțea bine. Închise poarta garajului de la subsolul clădirii și parcă pe locul lui cu un scrîșnet de cauciucuri. Pe perete era scris numele lui cu litere de-o șchioapă, marcînd locul rezervat: Domnul Frederick Lounds.

Wendy venise deja – Datsun-ul ei era parcat lîngă locul lui. Bun. Își dorea să o ia cu el la Washington, să rupă inima tîrgului cu așa frumusețe de femeie. Fluieră în lift, în drum spre apartament.

Wendy îi făcea bagajele. Trăise o viață tot făcîndu-și bagajele, așa că se pricepea.

Îngrijită, jeanși și cu bluză în carouri, părul castaniu strîns într-o coadă de cal la spate, putea fi confundată cu o fată de la țară dacă nu ar fi fost atît de palidă și cu o asemenea înfățișare. Wendy arăta mai degrabă a adolescentă în formare.

Îl privi pe Lounds cu niște ochi care nu mai cunoscuseră uimirea de mulți ani. Văzu că tremură.

– Muncești prea mult, Roscoe.

Ei îi plăcea să-i spună Roscoe și, dintr-un motiv oarecare, el era încîntat de acest nume.

– Ce iei, avionul de șase?

Îi aduse ceva de băut și luă de pe pat costumul de material plastic strălucitor și cutia în care își ținea peruca, lăsîndu-i loc să se întindă.

– Te duc eu la aeroport. Nu merg la club înainte de șase.

Era proprietara clubului topless „Wendy City" și nu mai trebuia să danseze.

Lounds contribuise şi el la afacere.

– Cînd m-ai sunat, parcă erai Domnul Cîrtiţă, spuse ea.

– Cine?

– Domnul Cîrtiţă. Ştii tu, duminică dimineaţa, ăla misterios care îl ajută pe agentul secret Veveriţă. Ne-am uitat cînd erai răcit… Ai dat lovitura azi, nu-i aşa? Pari mulţumit de tine.

– Corect. Astăzi am riscat, iubito, şi am cîştigat. Mi s-a deschis o poartă de aur.

– Ai timp să dormi puţin înainte să pleci. Nu te omorî chiar aşa cu munca.

Lounds aprinse o ţigară. Una era deja aprinsă în scrumieră.

– Ştii ce? spuse ea. Pariez că dacă îţi bei paharul şi îmi povesteşti totul, o să dormi mai liniştit.

Faţa lui Freddy Lounds, lipită pe gîtul ei ca un pumn, se relaxă în cele din urmă, ca un pumn care se deschide şi devine palmă, calm. Se opri din tremurat. Îi relată totul în şoaptă, cu gura între sînii ei măriţi artificial; ea desena cu degetul opturi pe ceafa lui.

– Eşti şmecher, Roscoe, spuse ea. Culcă-te acum. Te pregătesc eu pentru avion. O să iasă totul bine. Şi o să ne distrăm de minune după aceea.

Vorbiră despre locurile pe care le-ar putea vizita. El adormi.

17

Dr. Alan Bloom şi Crawford şedeau pe nişte scaune pliante, singurele piese de mobilier rămase în biroul lui Crawford.

– Dulapul e gol, doctore.

Dr. Bloom studie trăsăturile de maimuță ale lui Crawford și se întrebă ce urmează. Îndărătul chipului morocănos și al pastilelor efervescente Alka-Seltzer, doctorul detectase o inteligență ascuțită ca lama unui bisturiu.

– Unde s-a dus Will?

– O să-i treacă după ce face o plimbare, spuse Crawford. Îl urăște pe Lounds.

– Credeai că o să-l pierzi pe Will după ce Lecter i-a publicat adresa? Că o să se întoarcă la soție și copil?

– Doar o clipă. Oricum, a fost șocat.

– E de înțeles, admise dr. Bloom.

– Atunci mi-am dat seama – nu poate să se ducă acasă, și nici Molly și Willy nu vor putea să se întoarcă acasă pînă nu îl prindem pe Zîna Măseluță.

– Ai cunoscut-o pe Molly?

– Da. E o tipă pe cinste. Îmi place de ea. Desigur, îmi dorește să ajung direct în iad. În consecință, prefer să o evit o perioadă.

– Crede că te folosești de Will?

Crawford îl privi intens pe dr. Bloom.

– Am de discutat niște chestii cu el. O să ne consultăm cu tine. Cînd trebuie să ajungi la Quantico?

– Marți dimineață. Dar pot să amîn.

Dr. Bloom fusese invitat să țină o serie de cursuri la departamentul de știință comportamentală al Academiei FBI.

– Graham te place. Zice că nu încerci să te joci cu mintea lui, spuse Crawford.

Remarca lui Bloom cum că s-ar folosi de Graham îi rămăsese în gît.

– Nu încerc. N-aș îndrăzni, spuse dr. Bloom. Sînt la fel de sincer cu el ca și cu oricare din pacienții mei.

– Exact.

– Nu, eu vreau să fiu prieten cu el şi chiar sînt, Jack. Domeniul meu de activitate este observaţia. Adu-ţi aminte că, atunci cînd m-ai rugat să fac un studiu despre el, am refuzat.

– Petersen comandase studiul, nu eu.

– Tu l-ai cerut. Oricum, dacă ar fi să trag anumite concluzii în privinţa lui Graham, ceva care să fie de folos şi altora din punct de vedere terapeutic, aş face-o într-o formă atît de subtilă încît nimeni nu şi-ar da seama la cine mă refer. Dacă va exista o lucrare ştiinţifică cu asemenea subiect, nu va fi publicată decît postum.

– Vorbeşti despre tine sau despre Graham?

Dr. Bloom nu răspunse.

– Am observat ceva ce mă face curios: nu rămîi niciodată singur în aceeaşi încăpere cu Graham, nu-i aşa? Desigur, gestul nu e evident. Dar nu rămîi niciodată între patru ochi cu el. De ce? Crezi că are capacităţi paranormale?

– Nu. Este un om cu o memorie fotografică – are o memorie vizuală fantastică –, dar nu cred că e medium. Nu a acceptat să se lase testat de Duke, dar asta nu înseamnă nimic. Detestă să se bage cineva în mintea şi sufletul lui. Şi eu, la drept vorbind.

– Dar…

– Will vrea să facă din asta un exerciţiu pur intelectual şi, în definiţia îngustă pe care o dă ştiinţa judiciară, asta şi este. E bun, dar îmi închipui că sînt şi alţii la fel de buni ca el.

– Nu mulţi, răspunse Crawford.

– Ce are în plus este empatia pură şi proiecţiile mentale, spuse dr. Bloom. Poate să abordeze orice punct de vedere, al tău, al meu – şi poate şi altele care îl *sperie* şi dezgustă. E un dar incomod, Jack. Percepţia este o armă cu două tăişuri.

– De ce nu rămîi niciodată singur cu el?

– Pentru că am o curiozitate pur profesională în ceea ce privește persoana lui și sînt sigur că și-ar da seama de asta foarte repede. Îi merge mintea.

– Dacă vede că încerci să i te bagi în suflet, o să tragă jaluzelele.

– O analogie destul de neplăcută, dar într-adevăr corectă. Te-ai răzbunat destul, Jack. Hai să trecem la subiect și s-o scurtăm. Nu mă simt prea bine.

– Probabil o manifestare psihosomatică, spuse Crawford.

– Te înșeli. E doar vezica urinară. Ce vrei?

– Am la dispoziție un mediu prin care îi pot vorbi Zînei Măseluță.

– *Tattler*, spuse Bloom.

– Corect. Crezi că avem cum să-l împingem spre autodistrugere prin ceea ce îi vom spune?

– Să-l facem să se sinucidă?

– Sinuciderea mi-ar conveni de minune.

– Mă îndoiesc. În anumite tipuri de boli mintale asta ar fi posibil. În cazul ăsta însă am dubii. Dacă ar avea tendințe de autodistrugere, n-ar mai fi atît de atent. Nu s-ar proteja atît de bine. Dacă ar fi un caz clasic de schizofrenie cu manii paranoide, ai putea să-l influențezi și să-l faci să se dea de gol prin ceva. Poate să se automutileze. Oricum, nu te-aș ajuta.

Sinuciderea era inamicul principal al doctorului Bloom.

– Da, probabil că nu m-ai ajuta, încuviință Crawford. Putem să-l întărîtăm?

– De ce vrei să știi? În ce scop?

– Te întreb doar un lucru: am putea să-l întărîtăm și în același timp să-i concentrăm atenția?

– A făcut deja o fixație pentru Graham și îl consideră adversarul lui, știi prea bine. Nu face pe prostul. Te-ai hotărît să pui pielea lui Graham la bătaie, nu-i așa?

– Sînt de părere că ar trebui s-o facem și pe asta. Dacă nu, iar o să avem de lucru pe douăzeci și cinci. Ajută-mă.

– Nu înțeleg ce dorești.

– Un sfat – asta îți cer.

– Nu de la mine, spuse dr. Bloom. Mai bine de la Graham. Nu vreau să interpretezi greșit, și în mod normal nu aș spune-o, dar trebuie să aflu: care crezi că este unul dintre cele mai puternice motivații ale lui Graham?

Crawford dădu din cap.

– Frica, Jack. Omul ăsta se confruntă cu o frică nemaipomenită.

– Pentru că a fost rănit?

– Nu, nu în totalitate. Frica merge mînă în mînă cu imaginația, e o pedeapsă, e prețul imaginației.

Crawford își privi fix mîinile butucănoase încrucișate pe pîntece. Roși. Discuția devenea jenantă.

– Sigur. E un lucru care nu se spune „durilor". Nu te teme să-mi spui că îi este frică. N-am cum să îmi schimb părerea despre el. Nu sînt chiar tîmpit, doctore.

– Nici n-am crezut vreodată treaba asta, Jack.

– Nu l-aș pune la bătaie dacă n-aș fi sigur că îl acopăr măcar optzeci la sută. Nu se descurcă rău. N-o fi cel mai bun, dar e rapid. Doctore, ne ajuți să-l întărîtăm pe Zîna Măseluță? Au murit deja prea mulți.

– Numai în cazul în care Graham cunoaște toate riscurile și și le asumă de bunăvoie. Vreau să aud că spune asta cu gura lui.

– Semănăm mult, doctore. Eu nu-l trag niciodată pe sfoară. Nu mai mult decît ne tragem reciproc pe sfoară noi toţi.

Crawford îl găsi pe Graham în atelierul minuscul de lîngă laboratorul lui Zeller, pe care îl rechiziţionase şi tapetase cu fotografii şi înscrisuri personale ale victimelor.

Crawford aşteptă pînă ce Graham lăsă din mînă *Buletinul forţelor de ordine* pe care îl citea.

– Hai să te pun la curent cu ce am pregătit pentru douăzeci şi cinci.

Nu era nevoie să-i spună lui Graham că pe douăzeci şi cinci era următoarea lună plină.

– Cînd va acţiona din nou?

– Da, dacă avem vreo problemă pe douăzeci şi cinci.

– Nu dacă. Ci cînd.

– Ambele crime au avut loc sîmbătă noaptea. Birmingham, 28 iunie, lună plină sîmbătă noaptea. Atlanta, 26 iulie, o zi înainte de luna plină, dar tot sîmbătă noaptea. De data asta luna plină cade într-o luni, 25 august. Fiindcă are o slăbiciune pentru zilele de sfîrşit de săptămînă, o să fim gata de vineri.

– Gata? O să fim *gata?*

– Corect. Ştii cum scrie la carte că se investighează o crimă?

– Niciodată n-am văzut să se facă aşa cum scrie la carte, spuse Graham. Niciodată nu iese bine.

– Nu. Aproape niciodată. Totuşi ar fi nemaipomenit să reuşim să o facem: să trimitem un om înăuntru. Doar unul. Să-l lăsăm să cerceteze locul. Cu microfon, să ne dicteze tot ce constată. Să aibă la dispoziţie locul atîta timp cît vrea. Numai el... numai tu.

O pauză interminabilă.

– Ce vrei să spui?

– Începînd cu vineri douăzeci şi doi o să avem un laborator mobil Grumman Gulfstream la baza aeriană Andrews. L-am luat de la Interne. Vom fi pe fază – eu, tu, Zeller, Jimmy Price, un fotograf şi doi oameni pentru interogări. Pornim de îndată ce primim apelul. Oriunde ar fi să se întîmple, în est sau în sud, ajungem într-o oră şi un sfert.

– Cum rămîne cu poliţia locală? Nu-i obligă nimeni să coopereze cu noi. N-o să aştepte.

– Trimitem dispoziţii tuturor şefilor de poliţie şi şerifilor. Le cerem ca ordinele să fie puse pe birourile dispeceratelor şi ale ofiţerilor de serviciu.

Graham clătină din cap.

– Rahat. Nu se vor abţine. N-o să meargă.

– Să ştii că nu le cerem prea mult. Vrem doar ca în momentul în care au un raport, primii ofiţeri care ajung la faţa locului să intre şi să se uite. Personalul medical poate să intre şi să vadă dacă mai poate fi salvat cineva. Apoi să iasă. Barajele pe şosele, interogările – nu mă interesează. Totul este să lase *scena* neatinsă. Ajungem acolo, tu intri. Ai microfon. Vorbeşti cu noi cînd ai chef, nu zici nimic dacă n-ai chef. Nu te grăbeşte nimeni. Cînd vrei, intrăm şi noi.

– Poliţia locală nu o să aştepte.

– Sigur că nu. O să trimită nişte indivizi de la Omucideri. Dar cererea noastră va avea un *oarecare* efect. N-o să se mai calce toţi pe picioare. O să-ţi rămînă şi ţie ceva cald.

Cald. Graham se sprijini cu capul de spătar şi privi tavanul.

– Dar bineînţeles, spuse Crawford, mai avem încă treisprezece zile pînă atunci.

– Ăă, Jack.

– Jack ce? întrebă Crawford.

– Mă omori, mă omori cu zile.

– Nu înţeleg.

– Ba înţelegi. Aţi decis să mă folosiţi ca momeală fiindcă nu aţi reuşit încă să aflaţi nimic. Aşa că, înainte să mă întrebi, ţi-ai zis c-ar fi mai bine să-mi povesteşti cît de rău o să fie data viitoare. O tactică psihologică bună. Bună pentru idioţi. Ce credeai că o să-ţi răspund? Te temeai că mi-a dispărut bărbăţia după ultima întîlnire cu Lecter?

– Nu.

– Nu ţi-aş purta pică, chiar de-ar fi aşa. Cunoaştem amîndoi persoane cărora li s-a întîmplat. Nu-mi place să umblu cu vesta de Kevlar şi nici să-mi ţîţîie fundu'. Dar m-am băgat în rahat. Nu putem să ne ducem liniştiţi la casele noastre atîta vreme cît e în libertate.

– Nu m-am îndoit niciodată că o să accepţi.

Graham îşi dădea seama că nu minte.

– E şi altceva la mijloc, nu?

Crawford amuţi.

– Nu Molly. *În nici un caz.*

– Doamne, Will, nici măcar *eu* n-aş fi în stare să-ţi cer aşa ceva.

Graham îl fixă cîteva clipe.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jack! Ai decis să-l scoatem la înaintare pe Freddy Lounds, nu-i aşa? Tu şi micuţul Freddy aţi bătut palma.

Crawford se încruntă privind o pată de pe cravată. Ridică ochii către Graham.

– Ştii şi tu că e cea mai bună metodă de a-l momi. Zîna Măseluţă va fi cu ochii pe *Tattler*. Ce mai avem?

– Chiar trebuie să fie Lounds?

– El controlează tot ce mişcă la *Tattler*.

– Deci îl aduc pe Zîna Măseluţă în gura gazetei şi după aia îi oferim o ocazie. Crezi că e mai bine decît cu scrisoarea? Nu-mi răspunde, ştiu că e mai bine. Cu Bloom ai vorbit?

– În treacăt. O să ne întîlnim amîndoi cu el. Şi cu Lounds. O să-i facem şi treaba cu scrisoarea în acelaşi timp.

– Şi înscenarea? Cred că va trebui să-i oferim o ocazie cît mai bună. Un spaţiu deschis. Undeva unde să se apropie cu uşurinţă. Nu cred că va încerca să mă trimită în lumea drepţilor cu puşca cu lunetă. M-o fi păcălind el cu unele, dar nu-l pot vedea cu o armă.

– O să postăm oameni de veghe în locurile mai înalte.

Se gîndeau amîndoi la acelaşi lucru. Vesta antiglonţ din Kevlar putea să oprească lovitura de cuţit sau glonţul de 9 milimetri. Capul însă îi rămînea vulnerabil. Nu aveau cum să-l protejeze împotriva unei împuşcături în cap dacă se trăgea asupra lui dintr-o ascunzătoare.

– Vorbeşte tu cu Lounds. Ştii că nu-mi face nici o plăcere.

– Trebuie să-ţi ia un interviu, Will, spuse Crawford blînd. Trebuie să te fotografieze.

Bloom îl avertizase pe Crawford că în privinţa asta o să-l convingă mai greu.

18

Graham reuşise să-i surprindă atît pe Crawford cît şi pe Bloom. Părea dispus să facă un compromis cu Lounds şi expresia lui era binevoitoare, în ciuda răcelii din privire.

Privilegiul de a intra în sediul FBI avusese un efect surprinzător asupra manierelor lui Freddy Lounds. Era chiar politicos cînd își amintea că așa se cade, și umbla repede și fără prea mult zgomot la aparate.

Graham îi refuzase un singur lucru: nu îl lăsase să vadă jurnalul doamnei Leeds și nici corespondența privată a membrilor celor două familii.

Răspunsese calm tuturor întrebărilor lui Lounds. Amîndoi își consultau notițele de la întîlnirea cu dr. Bloom, reformulînd adesea întrebările și răspunsurile.

Lui Alan Bloom i se păruse dificil să găsească o modalitate de a-l jigni pe Zîna Măseluță. Își expusese doar teoriile referitoare la el. Ceilalți îl urmăreau cu atenție.

Dr. Bloom spusese că acțiunile și scrisoarea Zînei Măseluță indicau un tipar maniacal cu proiecții menite a compensa sentimentele intolerabile de neadaptare. Spargerea oglinzilor reprezenta o legătură între aceste sentimente și înfățișarea lui.

Obiecțiile criminalului cu privire la porecla „Zîna Măseluță" porneau de la implicațiile homosexuale ale cuvîntului „Zînă". Bloom era de părere că avea un conflict subconștient de natură homosexuală, o frică teribilă de a fi homosexual. Părerea lui Bloom era susținută de o observație ciudată făcută în casa familiei Leeds: cutele și petele de sînge acoperite indicau că Zîna Măseluță îl îmbrăcase pe domnul Leeds cu un șort după moartea acestuia. Dr. Bloom susținea că făcuse acest lucru pentru a sublinia lipsa lui de interes față de bărbați.

Psihiatrul le vorbise despre legătura strînsă între impulsurile sadice și cele sexuale, care se formează la sadici încă de la vîrstă fragedă.

Atacurile sălbatice îndreptate în primul rînd asupra femeilor şi înfăptuite în prezenţa familiilor lor erau încercări evidente de subminare a unei imagini materne. Bloom, plimbîndu-se prin încăpere, vorbind ca pentru sine, îşi denumise subiectul „progenitura unui coşmar". Pleoapele lui Crawford coborîseră la auzul compasiunii din glasul doctorului.

În interviul acordat lui Lounds, Graham făcuse o serie de afirmaţii pe care un criminalist nu le-ar face niciodată şi pe care un ziar serios nu le-ar lua niciodată în seamă.

Declarase că Zîna Măseluţă e urît, impotent cu persoanele de sex opus şi susţinuse, intenţionat, că ucigaşul molestase sexual victimele de sex masculin. Graham spusese că Zîna Măseluţă era fără îndoială măscăriciul apropiaţilor şi produsul unei relaţii incestuoase.

Subliniase faptul că Zîna Măseluţă nu este atît de inteligent ca Hannibal Lecter. Promisese să furnizeze ziarului *Tattler* mai multe observaţii şi detalii cu privire la criminal. Mulţi colegi de breaslă nu erau de acord cu el, susţinuse Graham, dar atîta vreme cît el conducea ancheta, *Tattler* putea să conteze pe informaţii veritabile din partea lui.

Lounds îi făcuse multe fotografii.

Instantaneul cel mai important fusese realizat în „ascunzătoarea din Washington" a lui Graham, un apartament pe care îl „luase în folosinţă pînă va zdrobi Zîna". Era singurul loc unde „îşi găsea liniştea" în „atmosfera de carnaval" a anchetei.

În fotografie, Graham apărea într-un halat de baie, şezînd la un birou noaptea tîrziu. Medita la un portret de o „concepţie artistică" grotescă a „Zînei".

Fereastra din spatele lui dădea spre domul Capitoliului

iluminat de reflectoare și, cel mai important, în colțul din stînga jos al ferestrei, șters, dar lizibil, se vedea firma motelului ieftin de peste drum.

Zîna Măseluță putea găsi foarte ușor apartamentul dacă voia într-adevăr.

La sediul FBI, Graham fusese fotografiat în fața unui spectrometru de masă. Nu avea nici o legătură cu cazul, dar lui Lounds i se păruse că dă bine.

Graham acceptase chiar să apară în aceeași fotografie cu Lounds, în fața rafturilor cu arme de foc. Lounds ținea un pistol automat de nouă milimetri, același tip ca arma „Zînei". Graham arăta către amortizorul artizanal, dintr-o țeavă de antenă.

Dr. Bloom fusese surprins să vadă că Graham pune o mînă prietenească pe umărul lui Lounds chiar înainte ca Crawford să apese pe declanșator.

S-a stabilit ca interviul și pozele să fie publicate în ediția de a doua zi a ziarului *Tattler,* luni, unsprezece august. De îndată ce se văzuse cu materialul, Freddy Lounds pornise către Chicago. Spusese că vrea să supravegheze personal prelucrarea acestuia pentru tipografie. Aranjase să se întîlnească cu Crawford marți după-amiază, la cinci străzi distanță de capcană.

Începînd cu ziua de marți, cînd *Tattler* ajungea la toate chioșcurile, monstrului aveau să i se întindă două capcane.

Graham se va duce în fiecare seară în apartamentul în care fuseseră făcute pozele.

Un anunț personal codificat din același număr al ziarului îl invita pe „Zînă" la o căsuță poștală din Annapolis, păzită zi și noapte. Dacă devenea bănuitor în legătură cu cutia poștală, își putea închipui că toate eforturile de a-l prinde fuseseră canalizate într-acolo. Atunci Graham ar apărea o țintă mai atrăgătoare, gîndise FBI-ul.

Autoritățile din Florida organizaseră o pîndă la Sugarloaf Key.

Vînătorii nu erau prea mulțumiți – două acțiuni care legau de mîini și de picioare un număr mare de forțe polițienești ce ar fi fost de folos și în altă parte, plus prezența lui Graham în apartamentul-capcană, care făcea imposibilă deplasarea lui în afara orașului.

Deși judecata îi spunea lui Crawford că era cea mai bună mișcare, acțiunea i se părea prea pasivă. Avea impresia că alergau în jurul cozii cînd îi despărțeau doar două săptămîni de următoarea lună plină.

Zilele de luni și marți trecură greu. Minutele păreau ore, iar orele zburau ca minutele.

Spurgen, instructor-șef al brigăzii SWAT de la Quantico, dădu un tur blocului luni după-amiază. Graham îl însoți. Crawford ședea pe bancheta din spate.

– Traficul pietonal scade în jur de șapte și un sfert. Toți merg la cină, spuse Spurgen.

Trupul lui compact, atletic și șapca îndesată pe cap îl făceau să arate ca un mijlocaș.

– Dă-ne un semnal pe linia liberă mîine, după ce treceți de linia ferată. Pe la opt treizeci, opt patruzeci.

Opri în parcarea blocului.

– Înscenarea asta nu e chiar parfum, dar putea fi și mai rea. Veți parca aici mîine noapte. Vom schimba locul de parcare în fiecare seară, dar va rămîne tot pe partea asta. Sînt șaptezeci și cinci de metri pînă la intrarea în apartament. Hai să-i parcurgem.

Spurgen, nu prea înalt și crăcănat, o luă înaintea lui Graham și Crawford.

Caută locuri pentru lunetiști, gîndi Graham.

– Dacă e să se întîmple, probabil o să se întîmple pe alee, spuse șeful SWAT. Vezi, de aici linia dreaptă de la mașina ta la intrare, drumul normal, e prin centrul parcării. Nu poți merge mai departe. Va trebui să meargă pe asfalt ca să se apropie de tine. Cît de bine auzi?

– Binișor, răspunse Graham. Și în parcarea asta nenorocită aud și mai bine.

Spurgen căută ceva pe chipul lui Graham, dar nu găsi nimic care să-i spună ceva.

Se opri în mijlocul parcării.

– O să reducem puterea lămpilor ca să facem mai dificilă misiunea cuiva care ar vrea să tragă cu pușca.

– Mai dificilă și pentru oamenii voștri, spuse Crawford.

– Ai noștri au infraroșu, spuse Spurgen. Am niște spray de contrast cu care o să te rog să te dai pe haină, Will. Apropo, nu mă interesează cît de cald îți este – trebuie să porți vestă antiglonț de fiecare dată. Clar?

– Da.

– Ce e?

– E Kevlar – cum, Jack? A doua șansă?

– Așa se cheamă, spuse Crawford.

– E foarte probabil că o să te abordeze din spate sau o să vină din față și o să se întoarcă să te împuște în spate cînd trece de tine, spuse Spurgen. A împușcat de șapte ori în cap, corect? Nu e începător. O să te împuște și pe tine în cap dacă îi lași timp. *Nu-i lăsa timp*. După ce îți arăt niște chestii în hol și în cameră, mergem la poligon. Se poate?

– Se poate, răspunse Crawford.

Spurgen era marele preot la poligon. Îl puse pe Graham

să poarte dopuri în urechi sub căști și îi prezentă ținte din toate unghiurile. Era bucuros să vadă că Graham nu folosea pistolul calibru .38-ul regulamentar, dar îl îngrijora flama de la țeavă. Traseră timp de două ore. La sîrșit, Spurgen insistă să verifice țeava și partea culisantă a pistolului calibrul .42 folosit de Graham.

Graham făcu duș și se schimbă ca să scape de mirosul prafului de pușcă înainte de a se duce la Molly și Willy, în golf, pentru o ultimă noapte de libertate.

Își luă soția și fiul vitreg la magazin, dîndu-le instrucțiuni cum să aleagă pepenii. Le spuse să facă multe cumpărături – vechiul *Tattler* mai era pe raft lîngă casa de marcat și spera ca Molly să nu vadă numărul de a doua zi dimineața. Nu voia să-i spună ce se va întîmpla.

Cînd îl întrebă ce vrea la cină săptămîna următoare, trebui să-i spună că va fi plecat la Birmingham. Era prima minciună pe care i-o spunea. Îl făcu să se simtă la fel de jegos ca bancnotele uzate.

O privi printre rafturile cu produse: Molly, soția lui drăgălașă, cu vigilența ei continuă pentru noduli, cu insistența exasperantă pentru controlul medical trimestrial, cu teama ei controlată de întuneric; cu convingerea ei plătită scump că timpul înseamnă încă o șansă. Cunoștea valoarea zilelor pe care le aveau împreună. Știa să se bucure de un moment de împlinire. Îl învățase să se bucure și el.

Acordurile muzicii lui Pachelbel se răspîndeau în camera înecată de soare unde s-au cunoscut și unde fericirea era prea mare pentru a fi păstrată și chiar și atunci teama îl pîndea ca umbra unui uliu: era prea frumos ca să dureze.

Molly își tot schimba geanta de pe un umăr pe altul, de

parcă pistolul ar fi cîntărit mai mult decît cele cinci sute optzeci de grame ale lui.

Graham, în dreptul pepenilor din raft către care bodogănea, s-ar fi simțit jignit dacă ar fi auzit asemenea vorbe: „O să-l bag pe nenorocit într-un sac de plastic. Trebuie să o fac."

Fiecare încărcat cu minciuni, arme și cumpărături, cei trei alcătuiau o echipă mică și solemnă.

Molly își dăduse seama că ceva nu e în ordine. Nu vorbi cu Graham după ce stinseră lumina. Visă pași grei și demenți coborînd pe scări într-o casă cu camere care se schimbau întruna.

19

La aeroportul Internațional Lambert din St. Louis există un chioșc de ziare la care se vînd principalele publicații de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Ziarele din New York, Chicago și Los Angeles vin cu avioanele de marfă și se vînd în ziua în care apar.

Ca multe alte chioșcuri, acesta este proprietatea unei companii și, pe lîngă revistele și publicațiile obișnuite, vînzătorul trebuie să accepte și mizerii.

Cînd la chioșc fu livrat *Chicago Tribune*, lîngă el căzu și un pachet gros de exemplare *Tattler*. Pachetul încă era cald la mijloc.

Vînzătorul se agita în fața chioșcului, încercînd să aranjeze exemplarele din *Tribune*. Avea destule de făcut. Băieții de zi nu aveau niciodată de aranjat.

O pereche de cizme negre cu fermoar apărură în colțul privirii lui. Un răsfoitor. Nu, cizmele erau îndreptate către el.

Cineva voia ceva. Vînzătorul voia să aranjeze în continuare ziarele, dar simțea în ceafă privirea insistentă a omului.

Meseria lui era vremelnică. Nu trebuia să fie amabil.

– Ce doriți?

– Un *Tattler*.

– Trebuie să aștepți pînă desfac pachetul.

Cizmele nu plecară. Erau prea aproape.

– Ți-am spus că trebuie să aștepți pînă desfac pachetul. Ai înțeles? Nu vezi că am treabă?

O mînă și o sclipire de oțel făcură să se deschidă pachetul într-o secundă. O monedă de un dolar cu efigia lui Susan B. Anthony sună pe jos. Un exemplar curat din *Tattler*, luat din mijlocul grămezii, le răsturnă pe cele de deasupra.

Vînzătorul se ridică în picioare, cu obrajii roșii. Bărbatul pleca cu ziarul la subraț.

– Tu. Hei, tu!

Bărbatul se întorse către el.

– Eu?

– Da, tu. Ți-am spus…

– Ce mi-ai spus?

Se întorcea. Venise prea aproape.

– Ce mi-ai spus?

De obicei, un comerciant insistent își enervează clienții. Era însă ceva straniu în calmul acestuia.

Vînzătorul privi în jos.

– Ai douăzeci și cinci de cenți restul.

Dolarhyde întoarse spatele și plecă. Roșeața din obrajii vînzătorului de ziare dispăru abia după o jumătate de oră. *Da, tipul ăsta a venit și acum o săptămînă. Dacă mai vine o dată, îi zic să se care dracului. Am ceva sub tejghea pentru deștepți ca el.*

Dolarhyde nu citi ziarul în aeroport. Mesajul de joia trecută de la Lecter îl derutase oarecum. Desigur, Lecter avusese dreptate. *Era* într-adevăr frumos. Îi făcuse plăcere să-l citească. Simţi un soi de dispreţ pentru teama pe care doctorul o resimţea faţă de poliţist. Lecter nu înţelegea nici el prea multe.

Totuşi ardea de nerăbdare să vadă dacă mai primise vreun mesaj. Va aştepta să ajungă acasă să-l citească. Dolarhyde era mîndru de capacitatea sa de autocontrol.

Se gîndi la vînzătorul de ziare în timp ce conducea maşina.

Fusese o vreme cînd i-ar fi cerut scuze şi nu s-ar mai fi întors niciodată acolo. Ani de zile înghiţise rahat la nesfîrşit din partea oamenilor. Gata. Oricum l-ar fi jignit pe Francis Dolarhyde, nu avea cum să ţină piept Dragonului. Era o parte a Devenirii.

La miezul nopţii, lampa de birou era încă aprinsă. Mesajul din ziar era decodat şi lăsat pe podea, printre tăieturile din *Tattler* rămase în urma articolelor decupate pentru registru. Marele jurnal era deschis sub tabloul cu Dragonul, lipiciul se usca sub articolele proaspăt lipite. Sub ele era lipită o pungută de plastic, încă goală.

Legenda de lîngă pungută suna aşa: „Cu Acestea M-a Jignit".

Dolarhyde plecase de la birou.

Şedea pe treptele de la pivniţă, în duhoarea rece de pămînt şi mucegai. Raza lanternei electrice se plimba peste mobila acoperită cu huse, spatele măreţelor oglinzi ce decoraseră odinioară casa şi acum se sprijineau de pereţi, lada cu dinamită.

Raza poposi pe o formă înaltă, una dintre cele cîteva din colţul îndepărtat. Înaintă spre ea, plasele de păianjen agăţîndu-i-se de faţă. Praful îl făcu să strănute cînd ridică husa.

Clipi să-şi alunge lacrimile şi aduse lumina lanternei pe scaunul cu rotile din stejar pe care îl descoperise, spătar înalt, mare şi puternic. Era unul dintre cele trei aflate în pivniţă. Statul i le dăduse bunicii în anii 1940 cînd conducea azilul de bătrîni din casă.

Roţile scîrţîiră cînd împinse scaunul pe podea. În ciuda greutăţii, îl cără cu uşurinţă pe scări. În bucătărie unse roţile. Cele din faţă, mai mici, scîrţîiau încă, dar cele din spate aveau rulmenţi buni şi se învîrteau la o simplă atingere cu degetul.

Murmurul liniştitor al roţilor îi domoli furia crescîndă. Dolarhyde le învîrtea şi murmura şi el ceva.

20

Cînd Freddy Lounds părăsi sediul *Tattler* joi la prînz, era obosit şi fericit în acelaşi timp. Pusese cap la cap povestea pentru ziar în avionul către Chicago şi compusese articolul în treizeci de minute fix în redacţie.

În restul timpului se preocupase exclusiv de carte, alungîndu-i pe toţi cei care îl căutau. Era un bun organizator şi avea deja cincizeci de mii de cuvinte de fond.

La prinderea Zînei Măseluţă va izbucni în urale şi va scrie repede un articol despre operaţiune, integrat perfect în materialul deja existent. Aranjase ca trei dintre cei mai buni reporteri de la *Tattler* să fie gata să ia notiţe. La cîteva ore după prindere vor scotoci după detalii prin casa Zînei Măseluţă, oriunde o fi locuind.

Editorul lui vorbea de sume foarte mari. Discutarea proiectului cu agentul era, la drept vorbind, o violare a înţelegerii

cu Crawford. Toate contractele şi memoriile aveau să fie postdatate după prinderea criminalului ca să se acopere mîrşăvia.

Crawford avea un atu – deţinea înregistrarea ameninţărilor lui Freddy Lounds. Transmiterea interstatală de ameninţări era un delict prin care putea fi pus sub acuzare fără să beneficieze de umbrela Primului Amendament. Freddy Lounds mai ştia că, doar cu un telefon, Crawford putea să-i ridice tot Fiscul în cap.

Lounds nu era cu totul lipsit de onestitate; nu îşi făcea iluzii prea mari în legătură cu natura meseriei lui. Dar pentru acest proiect dovedise o fervoare aproape evlavioasă.

Era posedat de viziunea unei vieţi îmbelşugate, se vedea scăldîndu-se în bani. Îngropate sub tot noroiul pe care-l împroşcase, vechile lui speranţe licăreau încă. Acum începuseră să sclipească şi să se ridice la suprafaţă.

Mulţumit că echipamentul de filmare şi înregistrare era pregătit, porni către casă ca să mai apuce trei ore de somn înainte de zborul la Washington, unde avea să-l întîlnească pe Crawford lîngă capcană.

Garajul subteran era o adevărată pacoste. Duba neagră, parcată pe locul de lîngă el, depăşise marcajul. Călcase în spaţiul rezervat „domnului Frederick Lounds".

Lounds deschise smucit uşa propriei maşini, izbi dubiţa lăsînd o zgîrietură. Să-l înveţe minte pe nesimţit.

Lounds îşi încuia maşina cînd uşa dubei se deschise în spatele lui. Nici nu apucă să se întoarcă bine cînd măciuca îl lovi peste ureche. Ridică mîinile, dar genunchii i se muiaseră, gîtlejul i se strînsese şi nu mai avea aer. Cînd putu să respire din nou, inspiră vapori de cloroform.

Dolarhyde parcă duba în spatele casei, coborî şi se dezmorţi. Tot drumul de la Chicago bătuse un vînt lateral infer-

nal şi îl dureau mîinile. Studie cerul nopţii. Ploaia de stele a Perseidelor trebuia să înceapă; nu trebuia să o rateze.

Apocalipsa: Şi coada sa mătură a treia parte a stelelor din cer şi le azvîrli pe pămînt.

Fapta lui dintr-un alt timp. Trebuie să şi-o amintească.

Dolarhyde descuie uşa din spate şi procedă la cercetarea de rutină a casei. Cînd reveni afară, purta un ciorap pe faţă.

Deschise duba şi aduse o rampă. Apoi îl coborî pe Freddy Lounds, doar în chiloţi, cu gura şi ochii acoperiţi cu plasture. Deşi era doar semiconştient, nu se moleşise. Stătea drept, cu capul sprijinit de spătarul înalt al scaunului cu rotile. De la ceafă pînă la călcîie era lipit de scaun cu adeziv epoxidic.

Dolarhyde îl împinse în casă şi îl propti într-un colţ al salonului, cu spatele la încăpere, ca şi cum ar fi fost pedepsit.

– Ţi-e frig? Vrei o pătură?

Dolarhyde desprinse plasturele de pe ochii şi gura lui Lounds. Freddy Lounds nu răspunse. Mirosul de cloroform îi persista în nări.

– O să-ţi aduc o pătură.

Dolarhyde luă o pătură de lînă de pe canapea şi îl înveli pînă la bărbie, trecîndu-i pe sub nas o sticlă de amoniac.

Ochii lui Freddy Lounds se deschiseră larg în direcţia unei îmbinări înceţoşate de pereţi. Tuşi şi începu să vorbească:

– Accident? Sînt grav rănit?

Vocea din spatele lui:

– Nu, domnule Lounds. Totul o să fie bine.

– Mă doare spatele. Pielea. M-am ars? Sper că nu m-am ars cu ceva.

– Ars? Ars. Nu. Stai aici şi odihneşte-te. Revin în scurt timp.

– Vreau să mă întind. Ascultă, trebuie să sun la birou. Aoleo, sînt într-un scaun pentru infirmi. Mi-am rupt coloana – spune-mi adevărul.

Paşi ce se îndepărtau.

– Ce caut aici?

Întrebarea se sfîrşi într-un tremur.

– Imediat, domnule Lounds.

Freddy Lounds auzi paşi în sus pe scări. Auzi duşul. Gîndea mai limpede acum. Îşi aminti că plecase de la birou cu maşina, dar după aceea nimic. O parte a capului îi zvîcnea şi mirosul de cloroform îl făcea să tuşească. Cum şedea drept şi rigid, îi era frică să nu vomite şi să se înece. Deschise gura şi trase adînc aer în piept. Îşi auzea bătăile inimii.

Lounds spera că doarme. Încercă să-şi desprindă mîna de pe braţul scaunului cu forţă din ce în ce mai mare, pînă cînd durerea din braţ şi palmă fu suficientă să-l trezească din orice vis. Nu dormea. Mintea lui începu să lucreze.

Dacă se forţa, putea să întoarcă ochii ca să-şi vadă braţele preţ de o secundă. Văzu cum era imobilizat. Nici vorbă de un cadru pentru spinări rupte. Nici vorbă de spital. Cineva îl răpise.

Lui Freddy Lounds i se păru că aude paşi pe duşumeaua de deasupra. Poate erau doar bătăile inimii lui.

Încercă să gîndească. Se strădui să gîndeacă. *Linişteşte-te şi gîndeşte*, îşi şopti el.

Scările scîrţîiră cînd Dolarhyde coborî. Lounds îi simţi greutatea pe fiecare treaptă. Acum o prezenţă în spatele lui.

Lounds pronunţă cîteva cuvinte înainte de a fi în stare să-şi regleze vocea.

– Nu ţi-am văzut faţa. Nu pot să te identific. Nu ştiu cum arăţi. Lucrez la *National Tattler*, or să-ţi dea o recompensă

grasă. Juma' de milion, poate un milion. Un milion de dolari.

Linişte în spatele lui. Apoi scîrţîitul unor arcuri de canapea.

– Ce părere ai, domnule Lounds?

Lasă durerea şi teama deoparte şi gîndeşte. Acum. Pentru totdeauna. Timp. Ani. Nu s-a hotărît să mă omoare. Nu m-a lăsat să-i văd faţa.

– Ce părere ai, domnule Lounds?

– Nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine.

– Ştii cine sînt, domnule Lounds?

– Nu. Şi nici nu vreau să aflu, crede-mă.

– Dacă ar fi să mă iau după tine, sînt un ratat pervers. Un animal, ai spus. Probabil eliberat dintr-un ospiciu cu bunăvoinţa unui judecător.

În mod normal, Dolarhyde ar fi evitat consoana siflantă *s* din „pervers". Dar acum avea un singur spectator şi acesta nu mai avea nici un chef de rîs.

– Acum ştii.

Nu minţi. Gîndeşte repede.

– Da.

– De ce scrii minciuni, domnule Lounds? De ce spui că sînt nebun? Răspunde-mi.

– Cînd cineva… cînd cineva face un lucru pe care restul oamenilor nu îl înţelege, îl numesc…

– Nebun.

– Ca de exemplu… pe fraţii Wright. În decursul istoriei…

– Istorie. Înţelegi ce fac eu, domnule Lounds?

Înţelegi. Acum. O şansă. Loveşte.

– Nu, dar cred că acum am ocazia să înţeleg şi atunci *vor înţelege toţi cititorii mei.*

– Te simţi privilegiat?

– E un privilegiu. Dar trebuie să-ţi spun de la om la om că mi-e frică. E foarte greu să te concentrezi cînd ţi-e frică. Dacă ai o idee măreaţă, nu trebuie să mă faci să mă tem ca să mă impresionezi.

– De la om la om. Sincer. Apreciez că te gîndeşti la sinceritate, domnule Lounds, dar eu nu sînt om. Am început prin a fi om, dar, prin Graţia lui Dumnezeu şi prin Voinţa mea, am devenit un Altul şi Mai Mult decît un om. Spui că ţi-e frică. Crezi că Dumnezeu ia parte la această scenă, domnule Lounds?

– Nu ştiu.

– Şi te rogi Lui acum?

– Cîteodată mă rog. Mă rog numai cînd sînt speriat, ca să spun drept.

– Şi Dumnezeu te ajută?

– Nu ştiu. După aia nu mă mai gîndesc. Ar trebui să mă gîndesc.

– Ar trebui. Hmmm. Sînt atîtea lucruri pe care ar trebui să le înţelegi. Peste puţin timp am să te ajut să înţelegi. Mă scuzi o clipă?

– Sigur.

Paşi afară din cameră. Hîrîitul şi zornăitul unui sertar de bucătărie. Freddy Lounds scrisese multe articole despre crime petrecute în bucătării, unde se află la îndemînă atîtea obiecte ascuţite. Rapoartele poliţiei te pot face să-ţi schimbi rapid părerea despre bucătării. Acum curge apa.

Lounds presupuse că e noapte. Crawford şi Graham îl aşteptau. Acum sigur i se observase lipsa. Tristeţea zvîcnea în acelaşi ritm cu frica.

Respiraţie în spatele lui, o sclipire albă prinsă cu colţul ochiului. O mînă, puternică şi albă. Ţinea o cană de ceai cu miere. Lounds supse ceaiul cu un pai.

– O să fac un articol de zile mari, spuse el printre înghițituri. Tot ce vrei tu să spui. Te descriu cum vrei tu sau nu te descriu deloc. Nu te descriu deloc.

– Șșș.

Un deget îl bătu pe vîrful capului. Luminile se aprinseră mai tare. Scaunul începu să se rotească.

– Nu. Nu vreau să te văd.

– O, dar trebuie, domnule Lounds. Ești reporter. Ești aici ca să iei informații. Cînd te întorc, deschide ochii și privește-mă. Dacă nu-i deschizi, îți capsez pleoapele de frunte.

Un plescăit, un declic și scaunul se roti. Lounds era acum cu fața la cameră, strîngînd ochii. Un deget îl bătea insistent pe piept. O atingere pe pleoape. Deschise ochii.

Lui Lounds, care ședea, celălalt îi păru foarte înalt cum stătea în picioare, în chimonou. Ciorapul de pe față era rulat pînă la gură. Se întoarse cu spatele la Freddy Lounds și lăsă halatul să cadă. Mușchii puternici ai spatelui se încordară deasupra tatuajului strălucitor al cozii care pornea din partea de jos a spatelui și se încolăcea pe picior.

Dragonul întoarse încet capul, privi peste umăr la Lounds și zîmbi – colți și pete.

– Doamne Dumnezeule! exclamă Freddy Lounds.

Lounds era acum în centrul camerei, de unde vedea ecranul. Dolarhyde, în spatele lui, își puse iar halatul și proteza care îi permitea să vorbească.

– Vrei să știi Cine Sînt?

Lounds încercă să dea din cap; scaunul îl trase de pielea capului.

– Mai mult ca orice. Mi-era teamă să întreb.

– Privește.

Primul diapozitiv era tabloul lui Blake, marele Om-Dragon, cu aripile desfăcute şi coada biciuind aerul, deasupra Femeii Înveşmîntate cu Soare.

– Acum înţelegi?

– Înţeleg.

Dolarhyde trecu repede peste celelalte diapozitive.

Clic. Doamna Jacobi în viaţă.

– Înţelegi?

– Da.

Clic. Doamna Leeds în viaţă.

– Înţelegi?

– Da.

Clic. Dolarhyde, Dragonul, cu muşchii încordaţi şi tatuajul cozii ameninţător deasupra patului soţilor Jacobi.

– Înţelegi?

– Da.

Clic. Doamna Jacobi aşteptînd.

– Înţelegi?

– Da.

Clic. Doamna Jacobi după.

– Înţelegi?

– Da.

Clic. Dragonul ameninţător.

– Înţelegi?

– Da.

Clic. Doamna Leeds aşteptînd, cu soţul vlăguit alături.

– Înţelegi?

– Da.

Clic. Doamna Leeds după, plină de sînge.

– Înţelegi?

– Da.

Clic. Freddy Lounds, o copie a unei fotografii din *Tattler*.

– Înţelegi?

– O, Doamne!

– Înţelegi?

– Dumnezeule mare!

Cuvintele îi ieşeau cu greu, ca unui copil care plînge.

– Înţelegi?

– Te rog, nu.

– Nu ce?

– Nu eu.

– Nu ce? Eşti bărbat, domnule Lounds. Eşti bărbat?

– Da.

– Sugerezi cumva că aş fi vreun ciudat?

– Dumnezeule, nu!

– Tu eşti un ciudat, domnule Lounds?

– Nu.

– O să mai scrii minciuni despre mine, domnule Lounds?

– Nu, nu, nu.

– De ce ai scris minciuni, domnule Lounds?

– Aşa mi-a spus poliţia. Ei au spus.

– Îl citezi pe Graham.

– Graham mi-a spus minciunile. Graham.

– Acum vei spune adevărul? Despre Mine. Despre Opera Mea. Despre Devenirea mea. Despre *Arta* mea, domnule Lounds. Este asta artă?

– Artă.

Teroarea de pe chipul lui Freddy Lounds îl eliberă pe Dolarhyde de chinul pronunţiei, acum zburda printre consoane siflante şi fricative; explozivele erau marile lui aripi întinse.

– Ai spus că eu, care sînt mai mult decît tine, sînt nebun. Eu, care am împins lumea mult mai departe decît ai făcut-o tu, nebun. Am îndrăznit mai mult decît tine. Mi-am imprimat sigiliul mult mai adînc în pămînt, unde va dăinui mai mult decît praful tău. Viața ta față de a mea e o dîră de melc pe o piatră. O urmă subțire și băloasă de melc, întinsă pe literele de pe monumentul meu.

Cuvintele pe care Dolarhyde le scrisese în jurnal fremătau acum în el.

– Eu sînt Dragonul și tu mă faci *nebun?* Mișcările mele sînt urmărite și înregistrate ca ale unei stele. Ai auzit de steaua din 1054? Sigur că nu. Cititorii tăi te urmăresc așa cum urmărește un copil cu degetul o dîră de melc, aceleași raționamente obosite ce se învîrt în cerc. Înapoi la craniul tău superficial și la fața ta de cartof precum melcul se întoarce acasă în propria-i mizerie. Înaintea Mea ești un melc în soare. Iei parte la o mare Devenire și nu-ți dai seama de nimic. Ești o furnică într-o placentă. Stă în natura ta să faci un singur lucru bun: să tremuri în fața Mea. Nu frica este ceea ce-Mi datorezi, Lounds, tu și alți pișăcioși. *Îmi datorezi venerație*.

Dolarhyde rămase cu capul în jos, cu degetul mare și arătătorul sprijinindu-și puntea nasului. Apoi plecă din încăpere.

Nu și-a scos masca, se gîndi Lounds. *Nu și-a scos masca. Dacă se întoarce fără mască, sînt mort. Doamne, sînt ud tot.* Roti ochii către ușă și așteptă ascultînd sunetele ce veneau din fundul casei.

Cînd Dolarhyde reveni, avea încă masca pe față. Ducea o cutie cu mîncare și două termosuri.

– Pentru călătoria ta înapoi acasă, spuse el ridicînd un termos. Gheață. O să avem nevoie. Înainte de a pleca, vom face o înregistrare.

Atașă un microfon de pătura de lîngă obrazul lui Lounds.
– Repetă după mine.
Înregistrară timp de jumătate de oră. În cele din urmă:
– Asta e tot, domnule Lounds. Te-ai descurcat de minune.
– Acum pot să plec?
– Da. Totuși există o modalitate prin care să te ajut să înțelegi mai bine și să ții minte.
Dolarhyde se întoarse cu spatele.
– Vreau să înțeleg. Vreau să știi că apreciez faptul că mă lași să plec. De acum încolo voi fi cel mai corect, te asigur.
Dolarhyde nu putea să-i răspundă. Își schimbase proteza.
Banda porni din nou.
Rînji către Lounds. Puse mîna pe inima lui Lounds și, aplecîndu-se mult spre el, ca și cum ar fi vrut să-l sărute, îi smulse cu dinții buzele și le scuipă pe jos.

21

Se crapă de ziuă la Chicago, aer greu și un cer cenușiu, apăsător.
Un paznic ieși din holul sediului *Tattler* și se opri pe marginea trotuarului să fumeze o țigară. Se scărpină pe spate. Era singur pe stradă și în liniștea de dimineață auzea zgomotul semaforului care schimba culorile în vîrful dealului, o stradă mai departe.
La jumătate de stradă spre nord de la semafor, în afara razei vizuale a paznicului, Francis Dolarhyde trebăluia prin dubă în jurul lui Lounds. Aranjă pătura ca o glugă, așa încît fața lui Freddy Lounds nu se zărea deloc.

Lounds suferea dureri îngrozitoare. Părea stupefiat, dar mintea îi mergea. Trebuia să-şi amintească nişte lucruri. Pe sub legătura de la ochi văzu degetele lui Dolarhyde verificînd căluşul.

Dolarhyde îmbrăcă un halat alb de infirmier, puse un termos în poala lui Lounds şi îl coborî din dubă. Cînd blocă roţile scaunului şi se întoarse să pună rampa în maşină, Lounds văzu bara de protecţie a maşinii pe sub legătură.

Se chinui să se întoarcă... Da! numărul de înmatriculare. O fracţiune de secundă, dar Lounds îl memoră.

Mergeau. Îmbinări de asfalt. Un colţ şi o curbă. Hîrtie fişîind sub roţi.

Dolarhyde opri scaunul într-un loc ferit, între o pubelă şi un camion. Trase de legătură. Lounds închise ochii. Sticlă de amoniac pe sub nas.

Vocea blîndă de lîngă el:

– Mă auzi? Aproape ai ajuns.

Acum jos legătura.

– Clipeşte dacă mă auzi.

Dolarhyde îi deschise ochii cu degetul mare şi cu arătătorul. Lounds îi privi chipul.

– Te-am cam păcălit, spuse Dolarhyde bătînd în termos. Nu am cu adevărat buzele tale în gheaţă.

Trase pătura şi deschise termosul.

Lounds se zbătu cînd simţi mirosul de benzină, smulgîndu-şi pielea de pe antebraţe şi făcînd să geamă scaunul vechi. Benzina era rece peste el, vaporii îi umpleau gîtul şi ei doi mergeau spre mijlocul străzii.

– **Îţi place să fii animalul de companie al lui Graham, Freddiiiiiiiiii?**

Îi dădu foc cu un gest brusc şi îl împinse, îl expedie la vale pe stradă spre *Tattler*, scîrţ, scîrţ. scîrţ roţile.

Paznicul ridică privirea cînd un răcnet smulse căluşul incandescent. Văzu mingea de foc apropiindu-se, sărind prin gropi, lăsînd în urmă-i fum şi scîntei şi flăcări ca nişte aripi, reflexii frînte alunecînd în vitrinele magazinelor.

Deraie de pe traseu, se lovi de o maşină parcată şi se răsturnă în faţa clădirii, o roată învîrtindu-se în gol şi flăcări printre spiţe, braţele cuprinse de foc ridicîndu-se în poziţia de luptă a arşilor.

Paznicul se refugie în hol. Se întrebă dacă va exploda, dacă trebuie să se depărteze de ferestre. Declanşă alarma de incendiu. Ce altceva? Înşfăcă extinctorul de pe perete şi privi afară. Nu explodase încă.

Paznicul se apropie precaut prin fumul dens de deasupra trotuarului şi în cele din urmă pulveriză spumă peste Freddy Lounds.

22

În orar scria că Graham trebuie să părăsească apartamentul-capcană din Washington la 5:45 A.M., înainte de traficul de vîrf de dimineaţă.

Crawford îl sună în timp ce se bărbierea.

– Bună dimineaţa.

– Nu prea bună, spuse Crawford. Zîna Măseluţă l-a prins pe Lounds la Chicago.

– La dracu', nu.

– N-a murit încă şi cere să-ţi vorbească.

– Mă duc.

– Ne vedem la aeroport. Zborul United 245. Pleacă peste

patruzeci şi cinci de minute. Te poţi întoarce în timp util pentru capcană.

Agentul special Chester de la biroul FBI din Chicago se întîlni cu ei la aeroportul O'Hare. Ploua torenţial. Chicago e un oraş care s-a obişnuit cu sirenele. Maşinile din faţa lor se dădeau la o parte neîncrezătoare, în timp ce Chester conducea pe autostrada cu lumina roşie sclipind în ploaia care cădea neîntrerupt.

Ridică glasul să acopere sunetul sirenei:

– Poliţia din Chicago spune că a fost săltat în garajul lui. Informaţiile pe care le deţin sînt la mîna a doua. Nu prea ne iubeşte lumea pe aici.

– Ce-a transpirat?

– Tot, capcana, absolut tot.

— Lounds a apucat să-l vadă?

– Nu avem o descriere. Poliţia din Chicago a dat în consemn general un număr de înmatriculare cu şase şi douăzeci.

– L-aţi căutat pe Bloom?

– Am găsit-o doar pe soţia lui, Jack. Lui i se scoate bila astăzi.

– Minunat, zise Crawford.

Chester opri sub copertina spitalului. Se întoarse în scaun.

– Jack, Will, înainte să urcaţi… am auzit că dementul l-a făcut zdrenţe pe Lounds. Fiţi pregătiţi.

Graham dădu din cap. Pe drum încercase neîncetat să-şi reprime speranţa că Lounds va muri înainte de sosirea lor.

Coridorul Centrului de Arşi Paege era impecabil de curat. Un medic înalt cu o faţă stranie, tînăr-bătrînă, le făcu semn să plece de lîngă şirul de oameni de la uşa lui Lounds.

– Arsurile domnului Lounds sînt fatale, spuse doctorul. *Pot* să-l ajut să-i alin durerea şi am s-o fac. A inspirat flăcări şi esofagul şi plămînii sînt compromişi. Este posibil să nu-şi mai recapete cunoştinţa. Ar fi o binecuvîntare. Dacă şi-o recapătă, poliţia mi-a cerut să-i scot tubul de respiraţie din gură ca să poată răspunde eventual la întrebări. Am fost de acord – dar numai pentru puţin timp. În acest moment terminaţiile lui nervoase sînt anesteziate de foc. Îl aşteaptă dureri cumplite dacă apucă să trăiască pînă atunci. Vreau să fie clar, am spus şi poliţiei: voi întrerupe orice întrebări dacă el îmi cere să îl sedez. Aţi înţeles?

– Da, răspunse Crawford.

După ce făcu un semn cu capul ofiţerului de pază, îşi pocni palmele la spate şi porni.

Crawford îl privi pe Graham.

– Te simţi bine?

– Da. Doar m-au pregătit cei de la SWAT.

Capul lui Lounds era ridicat. Părul şi urechile lui dispăruseră, iar compresele de pe ochi ţineau loc pleoapelor carbonizate. Gingiile îi erau pline de băşici.

Asistenta de lîngă el mută suportul de perfuzie pentru a-i permite lui Graham să se apropie. Lounds mirosea ca o vatră stătută.

– Freddy, e Will Graham.

Lounds întinse gîtul.

– E o mişcare reflexă, nu e conştient, spuse asistenta.

Tubul de respiraţie care îi ţinea deschis esofagul ars şi umflat hîrîia concomitent cu aparatul de respiraţie artificială.

Un sergent-detectiv palid şedea într-un colţ cu un reportofon şi o mapă pe genunchi, Graham nu-l observă pînă cînd deschise gura şi spuse:

– Lounds a pronunțat numele dumneavoastră în camera de urgență înainte de i se pune tubul.

– Erai acolo?

– Am ajuns mai tîrziu. Dar am înregistrat ce a spus. Le-a dat pompierilor un număr de înmatriculare. A leşinat şi a rămas inconştient în ambulanță, dar şi-a revenit un minut, la urgență, cînd l-au resuscitat. Nişte oameni de la *Tattler* au urmărit ambulanța – erau şi ei acolo. Am o copie după caseta înregistrată de ei.

– Vreau să o ascult.

Detectivul umblă la reportofon.

– Cred că ar fi mai bine să folosiți căştile, spuse el.

Apăsă pe buton.

Graham auzi voci, zgomot de rotile, „... pornim la trei", o uşă lovindu-se de targă, o tuse oribilă şi o voce croncănind dintr-o gură fără buze:

– *Jina Ăseluță.*

– Freddy, l-ai văzut? Cum arată, Freddy?

– *Wendy? Log Wendy. Gaam e de ină. Ştia împitu'. Gaam e de ină. Împitu' pu mîna a poză ca elam anial de casă. Wendy?*

Un horcăit. Vocea unui doctor:

– Gata. Trebuie să ajung la el. La o parte. Acum.

Asta fusese tot.

Graham stătea aplecat deasupra lui Lounds în timp ce Crawford asculta banda.

– Verificăm numărul de înmatriculare, spuse detectivul. Ați înțeles ce spunea?

– Cine e Wendy? întrebă Crawford.

– Curva aia de pe culoar. Blonda cu țîțe. Vrea să-l vadă. Nu ştie nimic.

– De ce n-o lăsați să intre? întrebă Graham fără să se uite la ei.

– Fără vizitatori.

– Omul e pe moarte.

– Credeți că nu știu? Sînt aici de la șase și m-au luat toți dracii – scuză-mă, soră.

– Ia o pauză, spuse Crawford. Puțină cafea, spală-te cu apă rece pe față. Nu poate să spună nimic. Dacă spune, se înregistrează pe casetă.

– Da, mi-ar prinde bine.

Cînd detectivul plecă, Graham îl lăsă pe Crawford la marginea patului și se apropie de femeia de pe culoar.

– Wendy?

– Da.

– Dacă ești sigură că vrei să vezi ce e înăuntru, vino cu mine.

– Vreau. Poate ar trebui să mă pieptăn.

– Nu mai contează, spuse Graham.

Cînd detectivul se întoarse, nu încercă să o dea afară.

Wendy de la Wendy City ținea gheara înnegrită a lui Lounds și îl privea drept. El se mișcă o dată, înainte de amiază.

– O să fie bine, Roscoe, spuse ea. O să ne distrăm de minune.

Lounds tresări încă o dată și muri.

23

Căpitanul Osborne de la brigada Omucideri a poliției din Chicago avea o față cenușie și ascuțită ca a unei vulpi de piatră. Pe biroul lui era un exemplar din *Tattler*.

Nu invită pe nici unul dintre ei să ia loc.

– Cu Freddy Lounds nu ați aranjat nimic la Chicago?

– Nu, el urma să vină la Washington, spuse Crawford. Avea bilet de avion rezervat. Sînt sigur că ați verificat.

– Da. Ieri a plecat de la birou pe la unu jumate. A fost săltat din garajul de acasă pe la două fără zece.

– Ceva în garaj?

– Cheile lui au fost împinse sub mașină. Nu au un supraveghetor pentru garaj – aveau o ușă cu telecomandă, dar de cîteva ori le-a făcut figuri și au renunțat la sistem. Nimeni n-a văzut nimic. Sintagma asta a devenit un soi de refren. Verificăm mașina.

– Vă putem ajuta?

– O să aveți rezultatele cînd sînt gata. N-ai prea deschis gura, Graham. În ziar ai spus vrute și nevrute.

– Nici eu n-am auzit mai nimic de la tine, deși vorbești întruna.

– Ești nervos, căpitane?

– Eu? De ce? Localizăm o convorbire pentru voi și arestăm un nenorocit de reporter de știri. N-aveți nimic contra lui, dimpotrivă. Aveați un aranjament cu el din cauza căruia s-a flambat în fața clădirii ziarului. Acum toate celelalte ziare l-au adoptat de parcă ar fi fost al lor.

– Acum avem și noi în Chicago o crimă comisă de Zîna Măseluță. Minunat. „Zîna Măseluță în Chicago." Pînă la miezul nopții o să avem șase cazuri de împușcături la domiciliu, tipul vine acasă beat, nevasta aude un zgomot, poc. Zîna Măseluță s-o fi simțind bine la Chicago, poate vrea să rămînă să se distreze puțin.

– Avem două opțiuni: să ne batem ca chiorii între noi, să

alertăm procuratura și comisarul de poliție sau să ne liniștim și să-l prindem pe ticălos. Era operațiunea mea și știu că s-a ales praful. Vi s-a întîmplat așa ceva în Chicago? Nu vrem să ne certăm. Vrem să-l prindem și să ne întoarcem la casele noastre.

Osborne mută niște obiecte pe birou, un suport de creioane, o poză cu un copil cu față de vulpe în uniformă de fanfară. Se lăsă pe spate în scaun, țuguie buzele și lăsă să-i scape aer printre dinți.

– În momentul ăsta îmi doresc doar o cafea. Vreți și voi?

– Eu aș vrea, spuse Crawford.

– Și eu, adăugă Graham.

Osborne le dădu două pahare din spumă poliuretanică. Arătă către niște scaune.

– Zîna Măseluță nu putea să-l transporte pe Lounds decît într-o dubă sau o camionetă, spuse Graham.

Osborne încuviință dînd din cap.

– Numărul de înmatriculare pe care l-a văzut Freddy Lounds a fost furat de pe o dubă de reparații TV din Oak Park. Formatul ăla de număr se emite special pentru dube sau camionete, deci e clar. A înlocuit numărul de pe duba de reparații cu un alt număr, ca să nu sară în ochi. Șmecher băiat. Un lucru știm sigur: a furat numărul de la duba TV cîndva după opt treizeci, în dimineața zilei de ieri. Reparatorul a pus benzină și a plătit cu cartea de credit. Băiatul de la benzinărie a notat numărul real al dubei, deci trebuie să fi fost furat după aceea.

– Nimeni n-a văzut o dubă sau o camionetă? întrebă Crawford.

– Nimic. Paznicul de la *Tattler* n-a văzut nimic. Ar putea să arbitreze concursuri de wrestling la cît de puține vede. Pompierii au venit primii la *Tattler*. Căutau un incendiu. Acum

vorbim cu cei care au lucrat peste noapte în vecinătatea sediului *Tattler* şi cu oamenii din zona în care a lucrat tipul de la TV. Poate l-a văzut cineva pe nebun furînd numărul.

– Aş vrea să mai văd scaunul o dată, spuse Graham.

– E în laboratorul nostru. O să-i chem, spuse Osborne şi făcu o pauză. Freddy Lounds avea vînă şi trebuie să-i recunoaştem acest merit. Să ţină minte numărul de înmatriculare în halul în care era! Aţi ascultat ce zicea la spital?

Graham dădu din cap.

– Nu vreau să par deplasat, dar ţin să mă asigur că am auzit acelaşi lucru. Cum v-a sunat vouă?

Graham cită monoton:

– Zîna Măseluţă. Graham e de vină. Tîmpitul ştia. Graham e de vină. Tîmpitul şi-a pus mîna pe mine în poză parcă eram animal de casă.

Osborne nu-şi dădea seama ce simţea Graham. Îi puse o altă întrebare:

– Vorbea despre poza cu tine şi el din *Tattler?*

– Da.

– De unde i-a venit ideea asta?

– M-am ciocnit de mai multe ori cu Lounds.

– Dar în fotografie părea că sînteţi apropiaţi. Zîna Măseluţă omoară mai întîi animalele de companie, nu?

– Asta e.

Vulpea de piatră are o minte brici, gîndi Graham.

– Păcat că nu l-aţi urmărit.

Graham tăcu.

– Lounds trebuia să fie cu noi cînd Zîna Măseluţă a văzut ziarul, spuse Crawford.

– Spusele lui mai înseamnă ceva pentru voi, ceva de care ne putem agăţa?

Graham se întoarse cu picioarele pe pămînt şi trebui să-şi repete în minte întrebarea lui Osborne ca să-i poată răspunde.

– Din ceea ce ne-a spus Freddy Lounds ştim că Zîna Măseluţă a văzut ziarul înainte să se ocupe de el, corect?

– Corect.

– Dacă pornim de la ideea că *Tattler* l-a stîrnit, nu vi se pare că a pus totul la punct într-un timp extraordinar de scurt? Ziarul a ieşit de la tipografie luni noaptea, el a ajuns la Chicago şi a furat numere de maşină, marţi cîndva, şi marţi după-masă s-a ocupat de Lounds. Ce vă spune asta?

– Că l-a văzut devreme sau că stă prin apropiere, spuse Crawford. L-a văzut ori aici, la Chicago, ori în altă parte, luni noaptea. Să nu uităm că îşi aştepta mesajul.

– Ori era deja acolo, ori a venit cu maşina de la o distanţă acceptabilă, spuse Graham. Prea l-a pus pe Lounds în scaunul ăla vechi şi masiv cu rotile pe care nu l-ar fi putut lua în avion – nici măcar nu e pliant. Şi nu cred că a venit aici cu avionul, s-a apucat să fure numere şi a pornit în căutarea unui scaun vechi cu rotile. Scaunul trebuie să fie al lui – cu unul nou n-ar fi rezolvat nimic.

Graham se ridicase în picioare, răsucea şnurul de la jaluzele, privind zidul de cărămidă.

– Îl avea sau îl văzuse tot timpul.

Osborne dădu să pună o întrebare, dar expresia lui Crawford îl atenţionă să aştepte.

– Îl văzuse tot timpul… interveni Crawford.

– Mda, răspunse Graham. Îţi poţi da seama cum… ideea a pornit de la scaunul cu rotile. Văzîndu-l şi gîndindu-se la el. Aşa îi vin ideile. Cred că a fost o privelişte de neuitat… Freddy Lounds în flăcări alunecînd pe stradă în scaunul cu rotile.

– Crezi că a stat să privească?

– Poate. Oricum şi-a imaginat scena cînd s-a hotărît.

Osborne îl privi pe Crawford. Crawford avea dreptate. Osborne ştia că Crawford are dreptate şi Crawford era mulţumit.

– Dacă avea scaunul sau îl văzuse tot timpul... putem să întrebăm pe la azile, propuse Osborne.

– Era perfect pentru imobilizarea lui Lounds, spuse Graham.

– Pentru multă vreme. A lipsit cincisprezece ore şi douăzeci şi cinci de minute, cu aproximaţie, spuse Osborne.

– Dacă voia doar să-l lichideze pe Freddy Lounds, putea să o facă în garaj, spuse Graham. Putea să-i dea foc în maşină. Voia să stea de vorbă cu el, să-l facă să sufere.

– Ori în dubă ori în altă parte, zise Crawford. Ţinînd cont de durată, cred că l-a dus într-un loc.

– Într-un loc sigur. Dacă îl înfofolea bine, nu ar fi sărit în ochi intrînd şi ieşind cu el dintr-un azil, spuse Osborne.

– Gîndiţi-vă la mizerie, spuse Crawford. Trebuia să facă şi curăţenie după aceea. Dacă avea scaunul, şi acces la dubă şi un loc sigur ca să-l „prelucreze"... Ar putea fi... acasă?

Telefonul lui Osborne sună. Mormăi ceva în receptor.

– Ce? ... Nu, nu vreau să vorbesc cu *Tattler*... bine, dar să nu fie rahaturi... căpitan Osborne, da... La ce oră? Cine a răspuns prima dată – la centrală? Scoate-o din centrală, te rog. Mai spune-mi o dată... trimit pe cineva în cinci minute.

Osborne privi gînditor telefonul după ce închise.

– Secretara lui Freddy Lounds a primit un telefon acum cinci minute, spuse el. Jură că era vocea lui Lounds. Zicea ceva, ea n-a înţeles prea bine, „...puterea Marelui Dragon Roşu". Asta a înţeles.

24

Dr. Frederick Chilton stătea pe coridorul din fața celulei lui Hannibal Lecter, flancat de trei infirmieri solizi. Unul ținea o cămașă de forță și legături pentru picioare, celălalt un spray paralizant. Al treilea încărca o săgeată tranchilizantă în pușca cu aer comprimat.

Lecter citea o statistică la birou și lua notițe. Auzise pașii. Auzi cum se încarcă pușca, dar continuă să citească și nu dădu nici un semn că ar simți prezența lui Chilton.

Chilton îi trimisese ziarele la prînz și îl lăsase să aștepte pînă seara ca să afle ce pedeapsă i se rezerva pentru că îl ajutase pe Dragon.

– Doctore Lecter, spuse Chilton.

Lecter se întoarse.

– Bună seara, doctore Chilton.

Nu păru să sesizeze prezența infirmierilor. Îl privea doar pe Chilton.

– Am venit să-ți iau cărțile. *Toate.*

– Înțeleg. Pot să întreb cînd le voi primi înapoi?

– Depinde de atitudinea ta.

– E hotărîrea *ta?*

– Eu decid sancțiunile și pedepsele.

– Desigur. Will Graham nu ți-ar cere așa ceva.

– Înapoi la plasă și trage asta pe tine, Lecter. Acum.

– Desigur, doctore Chilton, sper să fie un treizeci și nouă – cele de treizeci și șapte mă cam strîng peste piept.

Dr. Lecter își puse cămașa de forță ca pe un frac. Un infirmier i-o legă la spate printre bare.

– Duceți-l în pat, spuse Chilton.

În timp ce infirmierii goleau rafturile de cărți, Chilton își șterse ochelarii și răsfoi cu un pix prin hîrtiile lui Lecter.

Lecter privea din colțul întunecat al celulei. Avea un fel de grație deosebită, în ciuda faptului că mișcările îi erau stînjenite.

– Sub dosarul galben, spuse Lecter calm, este o notă de respingere de la *Arhive* pentru tine. Mi-a fost adusă din greșeală și am deschis-o fără să mă uit la plic. Îmi cer scuze.

Chilton roși. Îi spuse unui infirmier:

– Ar fi bine să iei și scaunul de pe toaleta domnului Lecter.

Chilton privi statistica. Lecter își scrisese vîrsta deasupra: patruzeci și unu.

– Și asta ce înseamnă? întrebă Chilton.

– Timp, răspunse Lecter.

Șeful de secție Brian Zeller luă valiza curierului și rotilele scaunului la Analiză Instrumente, mergînd într-un ritm care făcea să-i foșnească pantalonii de gabardină.

Personalul, rămas din schimbul de zi, cunoștea acest sunet: Zeller se grăbește.

Prea multe amînări. Curierul plictisit, zborul lui anulat de la Chicago din cauza vremii și redirecționat spre Philadelphia, mașina pe care o închiriase și o condusese pînă la laboratorul FBI din Washington.

Laboratorul poliției din Chicago este eficient, dar nu are aparatura necesară pentru anumite analize. Dr. Zeller se pregătea să le facă acum.

Lăsă petele de vopsea de pe portiera mașinii lui Lounds la spectrometrul de masă.

Beverly Katz de la Păr și Fibre luă rotilele și se apucă de lucru împreună cu alți colegi.

Ultima oprire a lui Zeller fu în camera mică și caldă unde Liza Lake era aplecată peste cromatograful cu gaz. Testa cenușă provenind de la un incendiu din Florida, privind cum acul subțire desenează o linie tremurată pe rola de hîrtie.

– Gaz de brichetă Ace, spuse ea. Cu ăsta i-a dat foc.

Privise atît de multe mostre încît nici nu mai era nevoie să consulte catalogul.

Zeller își luă ochii de la Liza Lake și își reproșă faptul că simțea plăcere venind la birou. Își drese glasul și ridică cele două cutii de vopsea strălucitoare.

– Chicago? întrebă ea.

Zeller dădu din cap afirmativ.

Verifică starea cutiilor și sigiliul de pe capace. Într-o cutie era cenușă de pe scaunul cu rotile, în cealaltă un material carbonizat de la Lounds.

– De cînd stă în cutii?

– Cel puțin șase ore.

– O să iau de deasupra.

Găuri capacul cu o seringă specială, extrase aerul de deasupra și îl injectă direct în cromatograful cu gaz. Umblă la aparat. Pe măsură ce mostra se plimba de-a lungul coloanei de o sută cincizeci de metri din aparat, acul se balansa pe hîrtie.

– Fără plumb... spuse ea. E gazolină. Fără plumb. Nu-mi dau seama ce marcă.

Frunzări un catalog cu mostre.

– Încă nu știu marca. Încerc cu pentan și îți voi comunica.

– Bine, spuse Zeller.

Pentanul dizolvă fluidele din cenușă, după care se fragmentează imediat în cromatograf și lasă fluidele pentru analiza fină.

*

Pînă spre ora unu dimineața, Zeller obținuse tot ce dorea.

Liza Lake identificase marca de gazolină: Freddy Lounds fusese ars cu un amestec „Servco Supreme".

O periere atentă a șanțurilor de pe rotile scoase la iveală două tipuri de fibră – lînă și sintetic. Praful din șanțuri indica faptul că scaunul fusese depozitat într-un loc rece și întunecat.

Celelalte rezultate au fost mai puțin satisfăcătoare. Petele de vopsea nu proveneau din vopseaua originală, din fabrică. Analiza spectrometrică și compararea cu datele referitoare la vopsele din baza națională duse la concluzia că este un email Duco fabricat într-un lot de 186 000 de galoane în primul trimestru din 1978, disponibil în mai multe lanțuri de magazine.

Zeller sperase să identifice tipul de vehicul și data aproximativă de fabricație.

Trimise rezultatele la Chicago prin telex.

Poliția din Chicago voia rotilele înapoi. O livrare ciudată pentru curier. Zeller puse în geantă rapoartele de laborator, plus corespondența și un pachet care venise pentru Graham.

– Nu sînt Federal Express, bombăni el după ce se asigură că nu-l aude nimeni.

Ministerul de Justiție are la dispoziție cîteva apartamente lîngă Judecătoria Districtului 7 din Chicago, unde sînt cazați juriștii și martorii experți în timpul unui proces. Lui Graham i se repartizase un asemenea apartament, vizavi de Crawford.

Apăru la nouă seara, obosit și ud. Nu mai mîncase de la micul dejun din avionul de la Washington și gîndul la mîncare îi repugna.

Miercurea cea ploioasă trecuse în cele din urmă. O zi mai proastă ca niciodată.

Acum, că Freddy Lounds murise, părea că el este următorul şi Chester îl păzise toată ziua: în garajul lui Lounds, pe trotuar în faţa sediului *Tattler*. Cu lumini ca de stroboscop care i se aprindeau în faţă, spuse presei că este „îndurerat de pierderea prietenului său Freddy Lounds".

Se duse la înmormîntare. El şi alţi agenţi de poliţie, în speranţa că ucigaşul va veni să-l vadă pe Graham jelind.

Nu simţea nimic anume, doar o greaţă rece şi un fel de bucurie grotescă pentru că nu murise ars în locul lui Lounds.

Lui Graham i se părea că nu învăţase nimic în patruzeci de ani: doar obosise.

Îşi făcu un martini mare şi îl bău în timp ce se dezbrăca. Mai bău unul după duş, uitîndu-se la ştiri.

(„O capcană a FBI destinată să prindă Zîna Măseluţă s-a întors împotriva lor. Un reporter a murit. Vom reveni cu detalii după publicitate".)

La sfîrşitul ştirilor vorbeau deja despre criminal folosind termenul „Dragonul". *Tattler* dăduse totul în vileag. Graham nu era surprins. Ediţia de joi se va vinde bine.

Îşi făcu un al treilea martini şi o sună pe Molly.

Văzuse ştirile de la şase şi de la zece şi citise un *Tattler*. Ştia că Graham fusese folosit drept momeală.

– Ar fi trebuit să-mi spui, Will.

– Poate. Nu cred.

– Va încerca să te omoare?

– Mai devreme sau mai tîrziu. Acum i-ar fi foarte greu, fiindcă mă mişc dintr-un loc în altul. Sînt păzit tot timpul şi el ştie asta.

– Pari cam afumat, ai fost pe la prietenul din frigider?

– Am băut ceva.

– Cum te simţi?

– Ca naiba.

– La știri s-a spus că reporterul n-a avut protecția FBI.

– Trebuia să fie cu Crawford cînd Zîna Măseluță a luat ziarul.

– La știri i se spune acum Dragonul.

– Așa își spune el.

– Will, mai e ceva… vreau să-l iau pe Willy și să plecăm de aici.

– Unde?

– La bunicii lui. Nu l-au văzut de mult, o să se bucure.

Părinții tatălui lui Willy aveau o fermă în Oregon.

– E urît aici. Știu că e sigur – dar nu prea dormim. Poate m-au speriat lecțiile de tir, nu știu.

– Îmi pare rău, Molly. Nici nu știi cît de rău.

– O să-mi fie dor de tine. Și lui Willy.

Se hotărîse, așadar.

– Cînd pleci?

– De dimineață.

– Cum rămîne cu magazinul?

– Evelyn vrea să-l țină ea. O să semnez cu angrosiștii pentru toamna asta, doar pentru dobîndă, și ea va păstra cît cîștigă.

– Cîinii?

– Am rugat-o să cheme hingherii. Îmi pare rău, dar poate altcineva o să aibă grijă de ei.

– Molly, eu…

– Dacă aș ști că stînd aici aș împiedica să ți se întîmple vreun rău, aș face-o. Dar nu poți să-i salvezi pe toți, Will. O dată plecați, o să ai grijă doar de tine. Iar eu n-am de gînd să port pistolul ăsta toată viața.

– Du-te în Oregon să mulgi vaca.

Nu dorise să spună așa ceva. Tăcerea se prelungea cam mult.

– Bine, te sun eu, spuse ea, sau mai bine mă suni tu acolo.

Graham simți că se rupe ceva înăuntrul lui. Se sufocă.

– O să sun la birou să aranjeze ei totul. Ai făcut rezervări?

– Nu pe numele meu. Poate ziarele...

– Bine. Bine. O să trimit pe cineva să vă conducă. Nu va trebui să vă îmbarcați pe poartă. Ieșiți fără probleme din Washington. Pot să fac asta? Lasă-mă să o fac. La cît pleacă avionul?

– Nouă patruzeci. American 118.

– Bine. Opt și jumătate... în spatele Institutului Smithsonian. Lasă mașina în parcare. Persoana trimisă de mine o să-și asculte ceasul și o să-l ducă la ureche cînd coboară din mașină, da?

– Bine.

– Schimbați la O'Hare? Pot să vin...

– Nu. La Minneapolis.

– Oh, Molly. Poate vin să vă iau de acolo cînd se termină nebunia asta.

– Ar fi frumos.

Foarte frumos.

– Ai destui bani?

– Fac un transfer de la bancă.

– Ce?

– Iau banii de la aeroport. Stai liniștit.

– O să-mi fie dor e tine.

– Și mie, dar va fi la fel ca acum. Aceeași distanță prin telefon. Willy te salută.

– Salută-l pe Willy.

– Ai grijă, dragule.

Nu-i mai spusese niciodată dragule. Nu-i păsa de nume noi; dragule, Dragon Roșu.

Ofițerul de noapte de la Washington aranjă cu plăcere

călătoria lui Molly. Graham își lipi fața de geamul rece și privi cum fâșii de ploaie biciuie traficul tărăgănat de sub el, strada care trece brusc de la cenușiu la culori tari în sclipirile luminilor. Fața lui lăsă pe sticlă o amprentă de frunte, nas, buze și bărbie.

Molly pleca.

Ziua se terminase și nu-i rămînea decît noaptea și vocea fără buze care îl acuza.

Femeia lui Lounds îl ținuse pe muribund de mînă, ce mai rămăsese din ea, pînă se terminase tot.

„Bună ziua, sînt Valerie Leeds. Îmi pare rău că nu pot să vă răspund acum..."

– Și mie îmi pare rău, spuse Graham.

Graham își umplu iar paharul și se așeză la masa de lîngă fereastră, privind scaunul gol din fața lui. Privi pînă cînd spațiul gol căpătă o formă omenească din praf suspendat. Încercă să distingă un chip. Nu se mișca, nu avea textură, dar îl fixa, fără chip, cu o atenție palpabilă.

– Știu că e greu, spuse Graham.

Era foarte beat.

– Trebuie să încerci să te oprești. O să te prindem. Vino după mine dacă vrei. Nu-mi pasă. O să fie mai bine după aia. Acum au niște medicamente bune. Îți taie *dorința*. Ajută-mă puțin. Molly a plecat, Freddy Lounds e mort. Am rămas doar noi doi.

Se întinse peste masă cu mîna pregătită să atingă forma, dar ea dispăruse.

Graham puse capul pe masă, cu obrazul pe braț. Vedea amprenta lăsată de chipul lui pe fereastra luminată dinspre stradă, o față pe care se tîrau picături. Fără ochi. O față udă de ploaie.

Graham încercase din răsputeri să-l înțeleagă pe Dragon.

Uneori, în liniștea din casele victimelor, înseși spațiile prin

care Dragonul se mişcase încercau să vorbească.

Alteori Graham se simţea aproape de el. Un sentiment pe care îl cunoştea de la alte anchete: senzaţia oribilă că el şi Dragonul fac aceleaşi lucruri în diverse părţi ale zilei, că existau paralele în detaliile cotidiene ale vieţii lor. Undeva Dragonul mînca, se spăla, dormea în acelaşi timp cu el.

Graham încerca să-l cunoască. Să-l vadă îndărătul probelor de laborator, al rapoartelor de poliţie, să-i vadă faţa adevărată. Încerca foarte tare, cît de tare putea.

Dar pentru a începe să-l înţeleagă pe Dragon, pentru a-i suporta picăturile reci în întuneric, pentru a vedea lumea prin ochelarii lui roşii, Graham trebuia să vadă lucruri pe care nu le-ar putea vedea niciodată. Ar fi trebuit să zboare prin timp.

25

Springfield, Missouri, 14 iunie 1938

Marian Dolarhyde Trevane, obosită şi în travaliu, coborî dintr-un taxi la City Hospital. Vîntul fierbinte îi biciuia gleznele în timp ce urca scările. Geamantanul arăta mai bine decît rochia lălîie, la fel şi poşeta de seară din plasă pe care şi-o apăsa pe burta umflată. În poşetă avea şaizeci de cenţi. În burtă îl avea pe Francis Dolarhyde.

Îi spuse funcţionarului de la internări că o cheamă Betty Johnson – o minciună. Mai spuse că soţul ei este muzician, dar nu ştie unde se află, ceea ce era adevărat.

Fu trimisă la secţia de caritate a maternităţii. Nu privi nici una dintre pacientele de lîngă ea, ci doar şirul de tălpi de vizavi.

Peste patru ore fu dusă în sala de naşteri, unde se născu Francis Dolarhyde. Obstetricianul remarcă faptul că arăta „mai degrabă a iepure decît a pui de om", un alt adevăr. Se născuse cu fisuri bilaterale în buza superioară şi în palatul moale şi palatul tare. Partea centrală a cavităţii bucale era neancorată şi ieşea în afară. Nasul era plat.

Medicii au ajuns la concluzia că nu ar fi fost indicat să-l arate mamei imediat după naştere. Aşteptau să vadă dacă supravieţuieşte fără aport de oxigen. Îl puseră într-un pătuţ, undeva în fundul sălii de nou-născuţi, cu spatele la fereastra de vizionare. Respira, dar nu se putea hrăni. Nu putea să sugă cu palatul crăpat.

Plînsetul lui din prima zi nu era continuu ca al unui nou-născut dependent de heroină, dar la fel de pătrunzător.

În după-amiaza celei de-a doua zile nu mai scotea decît un scîncet slab.

Cînd se schimbă tura la trei după-amiaza, o umbră impozantă întunecă pătuţul. Prince Easter Mize, 130 de kilograme, femeie de serviciu şi ajutor la maternitate, stătea cu braţele încrucişate la piept şi îl privea. În cei douăzeci şi şase de ani de experienţă cu nou-născuţi văzuse cam treizeci şi nouă de mii de micuţi. Acesta avea să trăiască dacă va fi hrănit.

Prince Easter nu primise nici un semn de la Domnul că ar trebui să lase să moară acest copil. Se îndoia că lucrurile stăteau altfel cu personalul medical. Scoase din buzunar un capac de cauciuc prin mijlocul căruia ieşea un tubuleţ curbat de sticlă. Puse capacul la o sticlă cu lapte. Cu o singură mînă mare ţinu copilul şi îi sprijini capul. Îl ţinu la piept pînă îi simţi bătăile inimii. Apoi îl întoarse şi îi băgă tubul pe gît. El înghiţi cam cincizeci de grame şi adormi.

Îhî, spuse ea.

Îl puse în pat şi se întoarse la strînsul scutecelor.

În a patra zi, asistentele au mutat-o pe Marian Dolarhyde Trevane într-o rezervă. Pe policioara de deasupra chiuvetei era un buchet de nalbe, într-o vază de porţelan, rămas de la fosta ocupantă a rezervei. Florile ţinuseră destul de bine.

Marian era o fată frumoasă. Faţa umflată în urma retenţiei de apă începea să revină la normal. Îl privi pe doctor cînd el începu să-i vorbească, cu o mînă pe umărul ei. Simţea un miros puternic de săpun pe mîna lui şi se gîndea la ridurile pe care le avea la colţurile ochilor pînă să-şi dea seama ce îi spune. Apoi închise ochii şi nu îi mai deschise pînă cînd aduseră copilul.

În cele din urmă întoarse capul şi îl privi. Închiseră uşa cînd ţipă. Apoi îi injectară un sedativ.

În a cincea zi părăsi spitalul singură. Nu ştia încotro să meargă. Acasă nu se putea întoarce; mama ei îi spuse clar şi răspicat.

Marian Dolarhyde Trevane număra paşii dintre stîlpii de iluminat. O dată la trei stîlpi se oprea şi se aşeza pe valiză ca să se odihnească. Măcar avea valiza. În fiecare oraş era o casă de amanet lîngă autogară. Aflase acest lucru cînd călătorise cu soţul ei.

În 1938, Springfield nu era ceea ce s-ar putea numi un centru pentru chirurgie plastică. În Springfield oamenii îşi purtau feţele aşa cum se născuseră cu ele.

Un chirurg de la City Hospital îşi dădu toată silinţa pentru Francis Dolarhyde, împingînd înăuntru partea frontală a gurii cu o bandă elastică, apoi unind crestăturile buzei cu o grefă, tehnică ieşită din uz în zilele noastre. Rezultatele estetice nu erau de invidiat.

Chirurgul se ostenise să se documenteze asupra problemei şi decisese, corect, că operaţia de reparare a palatului tare trebuia să aştepte pînă cînd copilul împlinea cinci ani. O intervenţie prematură făcea posibilă dezvoltarea anormală a feţei.

Un dentist din oraş se oferi să facă un obturator, care se ataşa de palatul copilului, permiţîndu-i să se hrănească fără să-i intre laptele în nas.

Un an şi jumătate copilul a stat la Casa de Copii din Springfield, după care a fost trimis la Orfelinatul Morgan Lee Memorial.

Părintele S. B. „Buddy" Lomax conducea orfelinatul. Fratele Buddy i-a adunat pe ceilalţi copii şi le-a spus că Francis are buză de iepure, dar că nu trebuie să-l strige niciodată aşa.

Fratele Buddy le sugeră să se roage pentru el.

În anii următori, mama lui Francis Dolarhyde învăţă să aibă grijă de ea.

Marian Dolarhyde îşi găsi în St. Louis un post de dactilografă pentru unul dintre reprezentanţii Partidului Democrat. Cu ajutorul lui reuşi să anuleze căsătoria cu absentul domn Trevane.

În procedurile de anulare nu se făcea referire la existenţa unui copil.

Nu a mai avut de-a face cu mama ei. („Nu eu te-am pus să te coţăi cu irlandezul ăla jegos" fuseseră cuvintele de despărţire ale doamnei Dolarhyde către Marian cînd fata plecase de acasă cu Trevane.)

Fostul soţ o sună o dată la birou. Treaz şi spăsit, îi spuse că revenise pe drumul cel bun şi se interesă dacă el, Marian şi copilul „pe care nu avusese bucuria să-l cunoască" ar putea începe o nouă viaţă împreună. Părea lefter.

Marian îi spuse că pruncul se născuse mort şi închise telefonul.

Apăru beat la pensiunea unde locuia Marian, cu o valiză în mînă. Cînd ea îi ceru să plece, el spuse că era vina ei că li se dusese de rîpă căsnicia şi copilul se născuse mort. Şi nici nu credea că e al lui.

Într-un acces de furie, Marian îi spuse lui Michael Trevane ce fel de copil avea şi se oferi să i-l dea, amintindu-i că în familia lui existau două cazuri cu asemenea malformaţii.

Îl alungă în stradă şi îi spuse să nu o mai caute niciodată. Nu o mai căută. Dar după nişte ani, beat şi înciudat de soţul bogat şi viaţa îmbelşugată a lui Marian, o sună pe mama ei.

Îi spuse doamnei Dolarhyde despre copilul diform şi dădu vina pe dinţii ei strîmbi, spunînd că defectul ereditar provenea din familia Dolarhyde.

O săptămînă mai tîrziu, un tramvai din Kansas îl tăie pe Michael Trevane în două.

Cînd Trevane îi spuse doamnei Dolarhyde că Marian avea un fiu, femeia rămase trează toată noaptea. Înaltă şi slabă în balansoarul ei, bunica Dolarhyde privea fix focul din şemineu. Înspre zi începu să se legene încet şi cu folos.

Undeva sus, în casa cea mare, se auzi o voce spartă care striga în somn. Podeaua de deasupra bunicii Dolarhyde scîrţîi cînd paşii cuiva se îndreptară către baie. O bufnitură puternică în tavan – cineva căzuse – şi vocea spartă scoase un strigăt de durere.

Bunica Dolarhyde nu îşi luă ochii de la foc. Începu să se legene mai tare şi, cu timpul, strigătele se stinseră.

La sfîrşitul celui de-al cincilea an al vieţii sale, Francis Dolarhyde avu parte de primul şi singurul vizitator la orfelinat.

Stătea în duhoarea stătută din cantină cînd veni un băiat şi îl conduse în biroul fratelui Buddy.

Femeia care îl aştepta acolo era înaltă şi între două vîrste, foarte pudrată, cu părul strîns într-un coc. Avea o faţă foarte albă, iar părul cărunt avea tente de galben, ca şi ochii şi dinţii.

Ceea ce îl izbi pe Francis şi ceea ce avea să-şi amintească întotdeauna: femeia zîmbi încîntată cînd îl privi. Asta nu se mai întîmplase niciodată. Şi nici nu avea să se mai întîmple.

– Dumneaei este bunica ta, spuse fratele Buddy.

– Bună, spuse ea.

Fratele Buddy se şterse la gură mîna lui lungă.

– Spune „bună", hai.

Francis învăţase să spună cîte ceva acoperindu-şi nările cu buza de sus, dar la formule de salut nu prea se pricepea. Reuşi un „uună" după îndelungi sforţări.

Bunica păru şi mai încîntată de el.

– Poţi să spui „bunica"?

– Încearcă să spui „bunica", insistă fratele Buddy.

B-ul de la începutul cuvîntului îl doborî. Ochii i se umplură de lacrimi.

O viespe bîzîia şi se izbea de tavan.

– Lasă, spuse bunica. Pariez că un băiat mare ca tine poate să-şi spună numele. Haide, spune-i bunicii cum te cheamă.

Faţa copilului se lumină. Băieţii mai mari îl ajutaseră să-şi pronunţe corect numele. Voia să facă impresie bună. Se concentră.

– Faţă de cur.

Trei zile mai tîrziu, bunica Dolarhyde îl luă pe Francis acasă. Începu să facă exerciţii de pronunţie. Se concentrau asupra unui singur cuvînt. „Mama."

*

La doi ani de la anularea căsătoriei, Marian Dolarhyde îl cunoscu și se căsători cu Howard Vogt, un avocat de succes cu legături solide cu camarila politică din St. Louis și ce mai rămăsese din formațiunea Pendergast în Kansas City.

Vogt era văduv și avea trei copii, era un bărbat ambițios și deschis, cu cincisprezece ani mai în vîrstă decît Marian Dolarhyde. Nu ura nimic pe lume în afară de ziarul *Post-Dispatch* din St. Louis care îl luase la bani mărunți în scandalul voturilor din 1936, iar în 1940 dejucase încercarea partidului de a fura postul de guvernator al statului.

În 1943 soarta începuse din nou să-i surîdă lui Vogt. Candida pentru un post în magistratura statului și fusese menționat ca posibil delegat la convenția constituțională statală.

Marian era o gazdă folositoare și atrăgătoare și Vogt îi cumpărase o casă frumoasă, cu grinzi de lemn, pe strada Olive, perfectă pentru organizarea de dineuri.

Bunica nu văzuse niciodată casa fiicei sale. Servitoarea care îi deschise ușa nu o cunoștea.

– Sînt doamna Dolarhyde, spuse ea dînd-o la o parte pe femeie.

Combinezonul îi ieșea de sub fustă la spate cam opt centimetri. Îl conduse pe Francis într-o sufragerie mare, cu șemineu.

– Cine a venit, Viola? se auzi vocea unei femei de la etaj.

Bunica puse mîna pe obrazul lui Francis. El simți mirosul mănușii reci de piele. O șoaptă precipitată.

– Du-te la mama, Francis. Du-te la mama. Fugi!

Îl luă de umeri și îl împinse către scări. Băiatul urcă repede pînă pe palier, de unde se întoarse să o privească. Ea îl încurajă să meargă mai departe printr-un gest al bărbiei.

Pe culoarul ciudat, pînă la uşa deschisă a dormitorului.

Mama şedea la masa de toaletă, verificîndu-şi machiajul într-o oglindă luminată. Se pregătea pentru o întrunire a membrilor partidului şi prea mult ruj n-ar fi dat bine. Era cu spatele la uşă.

– *Amă*, şuieră Francis cum fusese învăţat, străduindu-se să pronunţe corect. *Amă*.

Marian văzu un chip în oglindă.

– Dacă îl cauţi pe Ned, să ştii că n-a venit încă de la…

– *Amă*.

Păşi în lumină.

Marian auzi de jos vocea mamei sale, care cerea un ceai. Căscă ochii şi încremeni. Nu se întoarse. Stinse lumina de la masa de toaletă şi dispăru din oglindă. În camera întunecată scoase un geamăt uşor care se termină într-un hohot de plîns. Plîngea pentru ea. Sau pentru el.

După aceea bunica îl luă pe Francis la toate întrunirile politice, explicîndu-le tuturor participanţilor cine era şi de unde venea. Spunea „bună" tuturor, deşi nu exersaseră cuvîntul acasă.

Domnul Vogt a pierdut alegerile cu o diferenţă de opt sute de voturi.

26

În casa bunicii, noua lume a lui Francis Dolarhyde era o pădure de picioare cu vene varicoase.

La venirea lui Francis, bunica Dolarhyde se ocupa deja de trei ani de azilul de bătrîni. Banii începuseră să fie o problemă

de la moartea soţului ei, în 1936; fusese crescută ca o doamnă şi nu se pricepea deloc la afaceri.

Nu rămăsese decît cu o casă mare şi cu datoriile făcute de soţul ei. Nici nu putea fi vorba de pensiune. Casa era prea izolată ca să aibă succes ca pensiune. Fusese ameninţată cu evacuarea.

Anunţul din ziar despre căsătoria lui Marian cu influentul domn Howard Vogt i se păruse o mană cerească. Îi scrisese lui Marian în repetate rînduri, dar nu primise nici un răspuns. De fiecare dată cînd telefona, servitoarea îi spunea că doamna Vogt este plecată.

În cele din urmă acceptă cu amărăciune propunerea autorităţilor locale de a lua în grijă bătrîni săraci. Pentru fiecare dintre ei primea o sumă de la primărie şi cecuri sporadice de la rudele ce puteau fi depistate. Fusese greu înainte să înceapă să vină şi pacienţi particulari din familii din clasa mijlocie.

Nici un ajutor din partea lui Marian în tot acest timp – şi Marian ar fi putut să o ajute.

Acum Francis se juca pe podea în pădurea de picioare, folosind piese de Mah-Jongg pe post de maşinuţe pe care le împingea printre membrele diforme ca nişte rădăcini noduroase.

Doamna Dolarhyde reuşea să îi ţină curaţi pe bătrîni, dar dispera în încercările de a-i face să nu-şi piardă încălţările din picioare.

Bătrînii şedeau toată ziua în sufragerie şi ascultau radio. Doamna Dolarhyde adusese şi un acvariu, iar un sponsor o ajutase să pună linoleum peste parchet, măsură de precauţie justificată de incontinenţa inevitabilă.

Şedeau unul lîngă altul pe canapele şi în scaunele cu rotile ascultînd radioul, privind cu ochii lor decoloraţi peştii din acvariu, sau nimic, sau ceva ce văzuseră cu mult timp în urmă.

Francis avea să-şi amintească mereu tîrşîitul picioarelor

pe linoleum în zilele de caniculă și mirosul de roșii înăbușite și varză din bucătărie, mirosul bătrînilor ca niște hălci de carne puse la uscat la soare. Și radioul mergînd fără încetare.

Ce bucurie, ce bucurie,
Rinso face rufele albe și strălucitoare.

Francis petrecea mai tot timpul în bucătărie, pentru că prietena lui era acolo. Bucătăreasa, Queen Mother Bailey, era fiica unor servitori ai familiei răposatului domn Dolarhyde. Cîteodată îi aducea lui Francis o prună în buzunarul de la șorț și îl numea „Micuțul oposum visător". În bucătărie era cald și bine. Dar Queen Mother Bailey pleca acasă noaptea…

Decembrie 1943

Francis Dolarhyde, în vîrstă de cinci ani, era întins în pat în camera lui de la etaj. Era întuneric. Draperiile erau trase și prin țesătura lor se contura trandafirul japonez. Nu putea să spună „japonez". Voia să facă pipi. Îi era frică să se ridice pe întuneric.

O strigă pe bunica.

– Aaaima. Aaaima.

Ca un pui de țap. Strigă pînă obosi.

– Tte llog, aaaima.

Se scăpă pe el, fierbinte pe picioare și sub fund și după aceea rece, cămașa lipindu-i-se de piele. Nu știa ce să facă. Respiră adînc și se întoarse cu fața la ușă. Nu i se întîmplă nimic. Puse piciorul pe podea. Se ridică în întuneric, cu cămașa lipită de picioare, obrajii arzînd. Fugi spre ușă. Clanța îl lovi deasupra ochiului. Căzu, se ridică și fugi în jos pe scări, scîrțîind cu degetele pe balustradă. În camera bunicii. Vîrîndu-se în pat lîngă ea sub pătură, acum cald. Lipit de ea.

Bunica nervoasă, încordată, cu spatele drept lîngă obrazul lui, cu vocea sîsîită:

– N-am văzut niciodată...

Un clămpănit pe noptieră, alt clămpănit cînd îi puse în gură.

– N-am văzut niciodată un copil mai dezgustător și mai murdar ca tine. Dă-te *jos*, dă-te jos din pat.

Aprinse veioza. El stătea pe covor și tremura. Își plimbă degetul mare peste sprînceană. Cînd își retrase mîna, văzu sînge pe deget.

– Ai spart ceva?

Clătină din cap atît de repede încît picături de sînge săreau pe cămașa de noapte a bunicii.

– Sus. Du-te.

Întunericul îl înghiți în timp ce urca scările. Nu putea să aprindă luminile. Bunica tăiase scurt cordoanele de la lămpi ca să ajungă doar ea. Nu voia să se întoarcă în patul ud. Stătu mult în întuneric, ținîndu-se cu mîinile de tăblie. Gîndi că n-o să vină. Cele mai întunecate colțuri ale încăperii știau că n-o să vină.

Veni, smucind cordonul plafonierei, cu brațele pline de cearșafuri. Nu scoase o vorbă cît timp schimbă așternuturile.

Îl apucă de braț și îl trase pe culoar pînă la baie. Lampa era deasupra oglinzii și trebui să se ridice pe vîrfuri ca să o aprindă. Îi dădu o cîrpă de spălat, rece și umedă.

– Dă-ți cămașa jos și șterge-te.

Mirosul de leucoplast și foarfeca strălucitoare de croitorie tăind o bucată. Bunica îl ridică pe capacul vasului de toaletă și îi oblojі rana.

– Acum, spuse ea.

Ținea foarfeca de croitorie sub burtica lui rotundă și acolo jos era rece.

– Uită-te.

Îl luă de ceafă și îl aplecă să-și vadă penisul micuț pe lama de jos a foarfecii deschise. Apropie lamele foarfecii pînă începu să-l ciupească.

– Vrei să ți-o tai?

Încercă să o privească, dar ea îi apăsa capul în jos. Se smiorcăi și pe burtică îi căzu salivă.

– *Vrei?*

– Nu, *Aaima*. Nu, *Aaima*.

– Ai cuvîntul meu, dacă mai murdărești o dată patul, ți-o tai. Înțelegi?

– *Hma, Aaima.*

– Poți să găsești closetul și pe întuneric și poți să te așezi pe el ca un băiat cuminte ce ești. Acum du-te la culcare.

La două noaptea se stîrni vîntul, suflînd cald dinspre sud-est, făcînd să se lovească una de alta crengile merilor uscați, răscolind frunzele celor verzi. Vîntul trimise o ploaie caldă pe latura casei unde dormea Francis Dolarhyde, acum în vîrstă de patruzeci și doi de ani.

Stătea pe o parte și își sugea degetul, cu părul umed de transpirație, lipit de frunte și ceafă.

Acum se trezește. Își ascultă răsuflarea în întuneric și clipește repede. Degetele îi miros ușor a benzină. Are vezica plină.

Pipăie pe noptieră după paharul cu proteza.

Dolarhyde își pune totdeauna proteza înainte de a se ridica din pat. Acum pornește spre baie. Găsește closetul pe întuneric și se așază pe el ca un băiat cuminte ce e.

27

Schimbarea petrecută cu bunica s-a văzut prima dată în iarna anului 1947, cînd Francis avea opt ani.

Nu mai mînca împreună cu Francis în camera ei. Se mutaseră la masa comună din sala de mese, unde prezida cina bătrînilor.

De mică fusese crescută să fie o gazdă încîntătoare şi acum scoase clopoţelul de argint, îl şterse şi îl puse lîngă farfuria ei.

Buna desfăşurare a unei mese, servirea promptă, întreţinerea unei conversaţii, încurajarea celor timizi şi punerea în evidenţă a calităţilor unora în faţa celorlalţi necesită o pricepere deosebită pe care, din nefericire, astăzi nu se mai pune mult preţ.

În tinereţe, bunica fusese foarte pricepută în această privinţă. Acum eforturile ei la masă făceau mai fericite serile celor doi sau trei bătrîni care mai vorbeau coerent.

Francis şedea pe scaunul gazdei, la începutul aleii de capete care se mişcau în sus şi în jos în timp ce bunica trezea amintirile celor care mai aveau aşa ceva. Se arătă foarte interesată de luna de miere din Kansas City a doamnei Floder, rememoră de cîteva ori febra galbenă cu domnul Eaton şi ascultă cu o expresie politicoasă sunetele neinteligibile ale celorlalţi.

– Nu-i aşa că e interesant, Francis? întrebă ea şi sună din clopoţel pentru felul următor.

Mîncarea consta într-o fleşcăială de carne şi legume pe care bunica o împărţea în feluri diferite spre disperarea ajutorului de la bucătărie.

La masă nu se discuta niciodată despre micile neplăceri. Cu un sunet de clopoţel şi un gest în mijlocul propoziţiei îi aranja pe cei care vărsaseră din farfurie, adormiseră sau uitaseră de ce

se aflau la masă. Bunica ținea atîția angajați cîți își putea permite.

Pe măsură ce sănătatea bunicii se deteriora, pierdea din greutate și putea să îmbrace rochii în care nu mai încăpuse de mult. Unele erau elegante. Trăsăturile și coafura o făceau să semene cu George Washington de pe bancnota de un dolar.

În primăvară, manierele ei începură să se deterioreze. Conducea discuțiile la masă și nu permitea nimănui să o întrerupă cînd povestea despre copilăria ei din St. Charles, dînd chiar exemple personale pentru edificarea lui Francis și a celorlalți.

Era adevărat că în 1907 bunica se bucurase de un sezon de baluri în care fusese declarată cea mai frumoasă și fusese invitată la balurile mai bune de peste rîu, în St. Louis.

Aceste povestiri aveau un „scop didactic", spunea ea. Îl privi sever pe Francis, care încrucișase picioarele sub masă.

– Am crescut într-o perioadă în care se făceau prea puține pentru corectarea micilor defecte lăsate de natură, spuse ea. Aveam piele fină și păr frumos, și exploatam la maximum aceste atuuri. Datorită unui efort de voință și dispoziției mele optimiste, am reușit să nu mă las complexată de dinții mei – și am făcut-o atît de bine încît au devenit parte a șarmului meu. Nu i-aș fi schimbat pentru nimic în lume.

Nu avea încredere în doctori, explică ea pe îndelete, dar la un moment dat devenise evident că, din cauza problemelor cu gingiile, își va pierde dinții. A apelat la unul dintre cei mai renumiți dentiști din zonă, dr. Felix Bertl, un elvețian. „Dinții elvețieni" ai doctorului Bertl erau la mare modă printre cei înstăriți. Avea un cabinet foarte frumos, spunea bunica.

Cîntăreții de operă care se temeau că proteza le va afecta tonalitatea, actorii și alte personalități publice veneau și de la San Francisco să-și aranjeze dantura.

Dr. Bertl putea să reproducă întocmai dinții naturali ai

pacientului şi experimentase diverşi compuşi şi efectul lor asupra rezonanţei.

După ce îi terminase proteza, dinţii ei arătau la fel ca înainte. Nu îşi pierduse nimic din şarmul ei unic, spunea cu un zîmbet înţepat.

Scopul didactic al acestei povestiri i-a scăpat lui Francis pînă cînd a aflat că următoarea operaţie trebuia să şi-o plătească singur.

Francis rezista la cină doar pentru că după aceea urma ceva ce el aştepta cu mare nerăbdare.

Soţul lui Queen Mother Bailey venea în fiecare seară să o ia cu căruţa trasă de catîri, pe care o folosea la transportul lemnelor de foc. Dacă bunica avea treabă sus, Francis îi însoţea pe pajişte pînă la drumul principal.

Aştepta toată ziua venirea serii. Şedea în căruţă lîngă Queen Mother, bărbatul ei înalt şi sfrijit fiind abia vizibil în întuneric, roţile de fier ale căruţei făceau zgomot pe pietriş, iar hăţurile scoteau clinchete. Doi catîri, cafenii şi uneori murdari de noroi, cu coamele ridicate ca nişte perii, îşi bălăbăneau cozile peste crupe. Miros de transpiraţie şi pînză de bumbac fiartă, tutun şi harnaşamente calde. Uneori miros de fum cînd domnul Bailey dădea foc la frunze şi alteori, cînd lua puşca cu el, cîteva animale, iepuri sau veveriţe, întinse pe burtă ca şi cum ar fugi.

Nu vorbeau niciodată cînd mergeau pe pajişte; domnul Bailey li se adresa numai catîrilor. Zdruncinatul căruţei îl împingea plăcut pe Francis într-unul sau altul dintre cei doi soţi. Îl lăsau la marginea pajiştii şi el promitea că se întoarce direct acasă şi privea cum se îndepărtează lumina felinarului de pe căruţă. Îi auzea vorbind în depărtare. Cîteodată Queen Mother îl făcea pe soţul ei să rîdă şi rîdea împreună cu el. Pe Francis îl liniştea rîsul lor; ştia că nu fac haz de el.

Mai tîrziu avea să-şi schimbe însă părerea...

*

Ocazionala parteneră de joacă a lui Francis era fiica unui dijmaş care locuia la trei cîmpuri depărtare. Bunica o lăsa să vină să se joace pentru că o amuza să o îmbrace în hainele pe care le purtase Marian cînd era mică.

Era un copil roşcat şi apatic, de cele mai multe ori prea obosit ca să se mai joace.

Într-o după-amiază toridă de iunie, plictisită să caute furnici cu paiul în ogradă, îi ceru lui Francis să-i arate cocoşelul.

Într-un cotlon, ascuns între coteţ şi un gard care îi ferea de privirile indiscrete de la geamurile de jos ale casei, Francis îi arătă. Ea făcu la rîndul ei acelaşi gest, rămînînd cu chiloţii de bumbac în vine. În timp ce Francis se apleca să vadă mai bine, de după colţ apăru un pui fără cap, zburătăcind şi ridicînd praful. Fata făcu un salt înapoi cînd pasărea o stropi cu sînge pe picioare.

Francis se ridică brusc, cu pantalonii încă în vine. Queen Mother Bailey veni de după colţ, încercînd să prindă puiul, şi îi văzu.

– Uite ce e, băiete, spuse ea calm, acum, că ai văzut ce voiai să vezi, mergi în treaba ta. Găseşte-ţi ceva de făcut, ca orice copil. Mai bine m-ai ajuta să prind puiul. Şi tu, fato.

Jena copiilor dispăru repede alergînd după pui. Dar bunica văzuse totul de la o fereastră de sus...

Bunica o privi pe Queen Mother intrînd în casă. Copiii se îndreptau spre coteţ. Bunica aşteptă cinci minute, apoi se duse tiptil după ei. Trînti uşa de perete şi îi găsi strîngînd pene pentru pălării de carnaval.

Pe fată o trimise acasă şi pe Francis îl luă în casă.

Îi spuse că îl va trimite din nou la orfelinatul fratelui Buddy după ce îl va pedepsi.

– Du-te sus. Du-te în camera ta, dă-ţi pantalonii jos şi aşteaptă-mă să iau foarfeca.

Stătu ore întregi în cameră, întins pe pat fără pantaloni, agăţîndu-se disperat de cearşaf şi aşteptînd foarfeca. Aşteptă pînă se stinseră sunetele cinei şi auzi scîrţîitul căruţei cu lemne şi fornăitul catîrilor. Soţul lui Queen Mother venise să o ia acasă.

Adormi cîndva spre dimineaţă şi se trezi tremurînd. Aşteptă iar. Bunica nu veni. Poate uitase.

Aşteptă şi zilele următoare, înfiorîndu-se de fiecare dată cînd îşi amintea. Avea să aştepte mereu.

Începu să o evite pe Queen Mother Bailey. Nu îi vorbea şi nu îi explica de ce se supărase pe ea. Greşea crezînd că ea îi spusese bunicii ce se întîmplase în ogradă. Acum era convins că rîsetele pe care le auzise pe cînd privea lumina felinarului dispărînd în depărtare erau pe seama lui. Era sigur că nu mai putea avea încredere în nimeni.

Îi era greu să adoarmă liniştit cînd îl copleşeau toate aceste gînduri. Îi era greu să stea liniştit într-o noapte atît de luminoasă.

Francis ştia că bunica avea dreptate. O jignise. O făcuse să-i fie ruşine de el. Toată lumea trebuia să afle ce făcuse – chiar şi cei de peste rîu, din St. Charles. Nu era supărat pe bunica. Ştia că o iubea foarte mult. El voia să facă bine.

Îşi imagină că hoţii sparg casa şi el o apără pe bunica şi ea îşi retrage vorbele:

– Francis, pînă la urmă nu eşti un Copil al Diavolului. Eşti băieţelul meu cuminte.

Se gîndi că un hoţ intră în casă cu gîndul să-i arate bunicii cocoşelul.

Cum ar putea să o apere Francis? Era prea mic să ţină piept unui hoţ mare.

Se tot gîndi. În cămară era satîrul lui Queen Mother. Îl ștergea cu hîrtie de ziar după ce omora un pui. El ar fi trebuit să aibă grijă de satîr. Doar era responsabilitatea lui. Avea să lupte cu frica lui de întuneric. Dacă o iubește într-adevăr pe bunica, el ar trebui să fie cel care stîrnește frică în întuneric. Nu *hoțul*.

Se furișă pînă jos și găsi satîrul atîrnînd în cui. Avea un miros ciudat, ca al chiuvetei după ce scurgea sîngele puilor în ea. Era ascuțit și greutatea lui îi dădea un sentiment de siguranță.

Se duse cu satîrul în camera bunicii ca să se asigure că nu e nici un hoț.

Bunica dormea. Era foarte întuneric, dar el știa exact unde e bunica. Dacă ar fi vreun hoț, l-ar auzi respirînd așa cum o auzea și pe bunica. Ar ști unde îi este beregata la fel de bine cum știa unde este beregata bunicii. Chiar sub respirație.

Dacă ar fi vreun hoț, l-ar surprinde cît ai clipi. Ar ridica satîrul deasupra capului cît ai clipi.

Francis călcă pe papucul bunicii de lîngă pat. Satîrul se legănă în întuneric și se atinse de abajurul metalic al veiozei.

Bunica se întoarse în pat și plescăi. Francis rămase locului. Brațele îi tremurau din pricina efortului de a ține satîrul sus. Bunica începu să sforăie.

Iubirea pe care o simțea Francis îi ieșea prin toți porii. Se tîrî afară din cameră. Se pregătise să o apere pe bunica. Trebuia să facă ceva. Nu îi mai era teamă de casa întunecată, dar aceasta îl sufoca.

Ieși pe ușa din spate și se opri în noaptea strălucitoare, cu fața în sus, gîfîind de parcă ar fi putut inspira lumina. Discul minuscul al lunii reflectat strîmb în albul ochilor lui dați peste cap se rotunji, în centrul pupilei cînd ochii își reveniră la poziția normală.

Iubirea creștea în el mai-mai să-l sufoce. Se duse grăbit

către coteț, pămîntul rece fugindu-i de sub picioare, satîrul lovindu-i-se rece de picior, alerga acum aproape să se sufoce...

Francis, spălîndu-se la pompa din ogradă, nu mai simțise niciodată o asemenea ușurare și liniște. Orbecăise pînă acolo și descoperise că pacea era nesfîrșită și pretutindeni în jurul lui.

Ceea ce nu tăiase bunica din pură bunătate se mai afla încă la loc, ca un fel de premiu cînd își spălă sîngele de pe picioare și de pe burtă. Mintea îi era limpede și calmă.

Ar trebui să se ocupe de cămașa de noapte. Mai bine ar ascunde-o sub sacii din afumătoare.

Bunica fu foarte nedumerită cînd descoperi puiul mort. Spuse că nu părea să fie opera unei vulpi.

O lună mai tîrziu, Queen Mother găsi încă unul cînd se duse să adune ouă. A treia oară găsi unul cu capul tăiat.

Bunica spunea la cină că faptele abominabile fuseseră comise de „un fost angajat" care avea ciudă pe ei. Spunea că apelase la ajutorul șerifului.

Francis ședea liniștit la locul lui, închizînd și deschizînd palma ca și cînd puiul i-ar mai fi clipit printre degete. În unele nopți se ținea de cocoșel să se asigure că nu i-l tăiase bunica. În unele nopți cînd se ținea de cocoșel avea impresia că puiul îi mai clipea printre degete.

Starea bunicii se degrada rapid. Era din ce în ce mai irascibilă și servitorii nu o mai suportau și plecau. Deși la bucătărie lucrurile mergeau bine, se amestecă în treburile bătrînei Queen Mother. Queen Mother, care lucrase toată viața pentru familia Dolarhyde, era singura care mai rămăsese din personalul vechi.

Cu obrajii roşii din pricina căldurii din bucătărie, bunica mişuna neobosită de la o treabă la alta, lăsînd adesea mîncăruri pe jumătate făcute, care nu se serveau niciodată. Improviza mîncăruri din resturi în timp ce legumele putrezeau în pivniță.

În acelaşi timp, ajunsese fanatică în legătură cu risipa. Reduse cantitățile de săpun şi înălbitor pentru rufe pînă cînd cearşafurile deveniră cenuşii.

În noiembrie angajă cinci femei de culoare să aibă grijă de casă. Nici una nu rezistă.

Bunica era furioasă în seara în care plecase ultima din ele. Umbla țipînd prin casă. Intră în bucătărie şi văzu că Queen Mother lăsase un pumn de făină pe planşetă după ce frămîntase un aluat.

În aburul şi căldura din bucătărie, cu jumătate de oră înainte de cină, se duse la Queen Mother şi o pălmui.

Queen Mother scăpă polonicul din mînă, şocată. Izbucni în lacrimi. Bunica se pregătea să îi mai dea o palmă. O palmă mare şi rozalie o împinse în spate.

– Să nu faci asta *niciodată*. Nu te recunosc. Chiar dacă nu mai eşti tu însăți, nu face asta *niciodată*.

Urlînd şi ocărînd-o, bunica răsturnă o oală cu supă care se vărsă pe plită şi se scurse pe jos. Se duse în camera ei şi trînti uşa. Francis o auzi blestemînd şi aruncînd cu lucrurile prin cameră. Nu mai ieşi pînă a doua zi.

Queen Mother curăță locul şi dădu de mîncare bătrînilor. Îşi luă puținele lucruri într-un coş, puloverul şi căciula împletită. Îl căută pe Francis, dar nu îl găsi.

Era în căruță cînd îl văzu stînd pe verandă. Francis o văzu cum coboară şi vine la el.

– Micuțule oposum, eu trebuie să plec. Nu mă mai întorc. Sironia de la magazin o să o cheme pe mama ta. Dacă ai nevoie

de mine pînă vine mama ta să te ia, mă găsești acasă.

Își retrase obrazul de la atingerea ei.

Domnul Bailey struni catîrii. Francis privi lumina felinarului îndepărtîndu-se. O mai privise și altă dată cu sentimentul amar că Queen Mother îl trădase. Acum nu îi mai păsa. Era fericit. O lumină palidă de kerosen pierind în depărtare. Nu se compara cu luna.

Se întrebă cum ar fi să ucidă un catîr.

Marian Dolarhyde Vogt nu veni cînd o chemă Queen Mother Bailey.

Veni două săptămîni mai tîrziu, chemată de șeriful din St. Charles. Ajunse după-amiază tîrziu, într-un Packard de dinainte de război. Purta mănuși și pălărie.

Ajutorul de șerif o opri la capătul aleii și îi spuse:

– Doamnă Vogt, mama dumneavoastră a sunat la noi pe la prînz, spunînd că un angajat o fură. Cînd am ajuns aici, să mă scuzați, dar vorbea aiurea. Casa era neîngrijită. Șeriful s-a gîndit să vă chemăm pe dumneavoastră mai întîi, mă înțelegeți... fiindcă domnul Vogt e o personalitate a comunității locale.

Marian îl înțelegea cum nu se poate mai bine. Domnul Vogt era responsabil cu domeniul public în St. Louis și nu era tocmai în grațiile partidului.

– Din cîte știu, nu a mai văzut nimeni cum arată casa, spuse ajutorul de șerif.

Marian își găsi mama dormind. Doi bătrîni mai ședeau încă la masă și își așteptau prînzul. O femeie ieși în chiloți în curtea din spate.

Marian îi telefonă soțului.

– Cît de des se inspectează locurile astea?... N-ar trebui să fi văzut casa... nu știu *dacă* s-au plîns rudele, nu cred că oamenii ăștia au rude... Nu. Tu vezi-ți de treaba ta. Adu niște

negri. Trimite-mi nişte negri... şi pe doctorul Waters.

Doctorul şi un infirmier ajunseră în patruzeci şi cinci de minute, urmaţi de un camion în care era servitoarea lui Marian şi alţi cinci oameni.

Marian, doctorul şi infirmierul se aflau în camera bunicii cînd Francis se întoarse de la şcoală. Francis o auzea pe bunica blestemînd. Cînd o aduseră în faţa casei într-un scaun cu rotile, avea ochii sticloşi şi un pansament la încheietura mîinii. Faţa îi era boţită şi stranie fără proteză. Şi braţul lui Marian fusese bandajat. Bunica o muşcase.

Bunica plecă în maşina doctorului, pe bancheta din spate, lîngă infirmier. Francis o privi îndepărtîndu-se. Încercă să îi facă un semn cu mîna, dar lăsă braţul să cadă.

Echipa de curăţenie organizată de Marian frecă podelele şi aerisi casa, spălă o cantitate enormă de rufe şi îi îmbăiă pe bătrîni. Marian lucră cot la cot cu ei şi le dădu o masă frugală.

Vorbi cu Francis doar ca să-l întrebe ce mai face.

Apoi trimise acasă echipa şi chemă autorităţile locale. Doamna Dolarhyde avusese un atac cerebral, le explică ea.

Era întuneric cînd veniră asistenţii sociali să-i ia pe bătrîni într-un autobuz de şcoală. Francis se gîndi că îl vor lua şi pe el. Dar nu se pomeni nimic despre soarta lui.

În casă rămaseră doar Francis şi Marian. Ea şedea la masă, cu capul în mîini. El ieşi şi se urcă într-un măr sălbatic.

În cele din urmă Marian îl strigă. Făcuse o valiză cu lucruşoarele lui.

– Trebuie să vii cu mine, spuse ea în drum spre maşină. Urcă. Nu pune picioarele pe banchetă.

Plecară cu Packard-ul. În spatele lor, scaunul cu rotile rămăsese în curte.

Nu s-a făcut tam-tam. Autorităţile locale şi-au exprimat

regretul față de accidentul suferit de doamna Dolarhyde, pentru că se îngrijea foarte bine de bătrîni. Imaginea familiei Vogt rămase intactă.

Pe bunica o internaseră într-un sanatoriu particular de boli psihice. Aveau să treacă paisprezece ani pînă ce Francis va reveni în casa bunicii.

– Francis, ei sînt fratele și surorile tale vitrege, îi spuse mama.

Erau în bibliotecă.

Ned Vogt avea doisprezece ani, Victoria treisprezece și Margaret nouă. Ned și Victoria se uitară unul la altul. Margaret se uită în jos.

Lui Francis i s-a dat o cameră la etajul servitorilor. De la alegerile dezastruoase din '44 nu își mai permiteau o cameristă și încăperea rămăsese goală.

L-au înscris la școala primară Potter Gerard, foarte aproape de casă și la mare distanță de școala episcopală la care învățau ceilalți copii.

Copiii Vogt îl ignorară total în primele zile, dar la sfîrșitul primei săptămîni Ned și Victoria îi făcură o vizită în camera de sus.

Francis îi auzi șoptind minute întregi înainte de a apăsa pe clanță. Cînd văzură că ușa era încuiată, Ned spuse:

– Deschide ușa.

Francis o deschise. Nu mai schimbară nici o vorbă cu el în timp ce îi căutau prin dulap. Ned Vogt deschise sertarul de la masa de toaletă și scoase cu două degete lucrurile pe care le găsi: batiste cu monograma F.D., un degetar pentru chitară, o insectă strălucitoare într-o sticluță de medicamente, un exemplar din *Base-ball Joe in the World Series* care se udase cîndva

și se încrețise, și o urare de însănătoșire semnată „Colega ta, Sarah Hughes".

– Ce-i ăsta? întrebă Ned.

– Un degetar.

– La ce se folosește?

– La chitară.

– Ai chitară?

– Nu.

– Atunci la ce-ți trebuie? întrebă Victoria.

– Îl folosea tata.

– Nu înțeleg ce zice. Fă-l să mai spună o dată, Ned.

– A zis că a fost a lui taică-său.

Ned își suflă nasul într-o batistă și o puse la loc în sertar.

– Au venit să ia poneii azi, spuse Victoria.

Ședea pe patul îngust. Ned se așeză lîngă ea, cu spatele la perete, cu picioarele pe pătură.

– Am rămas fără ponei, spuse Ned. Și fără casa de vacanță de la lac. Știi de ce? Vorbește, șobolane.

– Tata nu se simte prea bine și nu mai cîștigă atîția bani, spuse Victoria. În unele zile nu se duce deloc la birou.

– Știi de ce se simte rău, șobolane? întrebă Ned. Și vorbește să înțeleg și eu.

– Bunica spune că bea. Pe asta ai înțeles-o?

– Se simte rău din cauza feței tale pocite, zise Ned.

– Tot de-aia a pierdut și alegerile, spuse Victoria.

– Ieși afară, spuse Francis.

Cînd se întoarse să deschidă ușa, Ned îl lovi cu piciorul în spate. Francis încercă să-și ducă mîinile în dreptul rinichilor, gest care îi salvă degetele pentru că Ned începuse să-l lovească în burtă.

– O, Ned. O, Ned, spuse Victoria.

Ned îl luă de urechi pe Francis și îl duse la oglindă.

– De-aia se simte rău!

Poc.

Ned îl izbi cu fața de oglindă.

– De-aia se simte rău!

Poc.

Oglinda era plină de sînge și secreții nazale. Ned îi dădu drumul și se așeză pe podea. Victoria îl privi cu ochii holbați, mușcîndu-și buza de jos. Îl lăsară acolo. Fața lui Francis era mînjită de sînge și salivă. Ochii îi erau plini de lacrimi. Dar nu plînse.

28

Ploaia din Chicago răpăie în noapte peste prelata de deasupra mormîntului deschis al lui Freddy Lounds.

Tunetul îi strînge capul lui Will Graham într-un cerc incandescent în timp ce el bate drumuri între masă și pat, unde coșmarele i se strecoară sub pernă.

Casa veche de pe colina din St. Charles, ținînd piept vîntului, își repetă geamătul prelung peste răpăitul ploii în geamuri și bubuitul tunetului.

Scările scîrțîie în noapte. Domnul Dolarhyde coboară scările, cu chimonoul foșnind, cu ochii holbați, încercînd să se dezmeticească din somn.

Are părul ud și pieptănat îngrijit. Și-a frecat unghiile. Înaintează alene, purtîndu-și concentrarea ca și cum ar duce o ceașcă ce stă să dea pe dinafară.

Filmul lîngă proiector. Doi subiecți. Alte role îngrămădite în coșul de gunoi pentru ars. Au mai rămas două, alese din zecile

de filme de familie pe care le-a copiat la laborator şi le-a adus să le vadă acasă.

Aşezat confortabil în fotoliul rabatabil, cu o tavă cu fructe şi brînză alături, Dolarhyde se pregăteşte să urmărească imaginile.

Primul film este un picnic din week-end-ul de 4 Iulie. O familie arătoasă: trei copii, tatăl cu gît de taur umblînd cu degetele lui groase în borcanul cu dulceaţă. Şi mama.

Cea mai bună imagine cu ea este la un meci de softball cu copiii vecinilor. Numai cincisprezece secunde cu ea; vine de la baza a doua, se aşază în faţa aruncătorului cu picioarele depărtate, pregătită să ţîşnească în orice direcţie, sînii apărîndu-i în decolteul puloverului cînd se apleacă. O trecere enervantă la un copil care manevrează bîta. Iarăşi femeia, mergînd către bază. Pune piciorul pe perna pe care o folosesc drept bază. Muşchii coapsei i se încordează.

Iarăşi şi iarăşi priveşte Dolarhyde cadrele cu femeia. Piciorul pe bază, şoldul înainte, muşchii coapsei încordaţi sub şortul din jeans.

Opreşte imaginea pe acest ultim cadru. Femeia şi copiii ei. Sînt murdari şi obosiţi. Se îmbrăţişează şi un cîine li se gudură la picioare.

Un tunet înspăimîntător face să zăngăne cristalele din vitrina bunicii. Dolarhyde se întinde să ia o pară.

Al doilea film este un colaj. Titlul, *Casa Nouă*, este scris cu bănuţi pe un carton, deasupra unei puşculiţe sparte. Începe cu tatăl care dă jos panoul cu „De vînzare" din curte. Îl ridică şi se întoarce către cameră cu un zîmbet jenat. Are buzunarele pantalonilor scoase şi întoarse pe dos.

Un cadru mai lung şi tremurat cu mama şi copiii stînd pe trepte. E o casă frumoasă. O secvenţă la piscină. Un copil micuţ,

cu capul îngust, aleargă spre o plută, lăsînd urme ude de picioare pe gresie. Nişte capete în apă. Un cîine mic înoată spre fată, cu urechile lipite de ceafă, cu botul sus. I se vede albul ochilor.

Mama, în apă, se ţine de scară şi se uită spre cameră. Părul ei negru şi ondulat are lucirile blănii de animal. Pieptul ud şi rotund deasupra sutienului, picioarele forfecînd apa.

Noaptea. Un cadru prost expus, de la piscină spre casa luminată care se reflectă în apă.

Distracţie de familie. Cutii şi ambalaje peste tot. Un cufăr vechi pe care nu apucaseră să-l ducă în pod.

Fata cea mică încearcă hainele bunicii. Are pe cap o pălărie mare cu flori. Tatăl e pe canapea. Pare puţin băut. Probabil că tatăl ţine camera acum. Imaginile sînt cam mişcate. Mama e la oglindă, încercînd şi ea pălăria.

Copiii se învîrt în jurul ei, băieţii fac haz pe seama vechiturilor. Fata o priveşte atent pe mamă, închipuindu-şi că aşa va arăta cînd va fi mare.

Un prim-plan. Mama se întoarce şi pozează spre cameră cu un zîmbet larg, cu o mînă sub bărbie. E foarte drăguţă. La gît are o camee.

Dolarhyde opreşte imaginea. Derulează filmul înapoi. Femeia se întoarce de la oglindă şi zîmbeşte iarăşi şi iarăşi.

Absent, Dolarhyde ia filmul cu meciul de softball şi îl aruncă în coşul de gunoi.

Scoate rola din proiector şi priveşte eticheta lipită de firma Gateway pe cutie: *Bob Sherman, Star Route 7, cutia poştală 603, Tulsa, Oklahoma.*

A, se ajunge uşor.

Dolarhyde ţine filmul în palmă şi îl acoperă cu cealaltă mînă, ca şi cum ar fi fost o creatură micuţă ce încearcă să se elibereze. Părea că i se izbeşte de palmă ca un greiere.

Își amintește neglijența, graba din casa familiei Leeds cînd s-au aprins luminile. A trebuit să se ocupe de doamna Leeds înainte să aprindă luminile.

De data asta vrea o progresie mai lentă. Ar fi nemaipomenit să se vîre între cei care dorm, înaintînd cu camera, și să se răsfețe puțin. Apoi poate să lovească în întuneric și să se ridice în capul oaselor între ei, făcînd pipi fericit.

Poate să facă asta cu un film cu infraroșii și știe de unde să-l ia.

Lumina proiectorului e încă aprinsă. Pentru Dolarhyde, pe ecranul gol, se perindă alte imagini în geamătul prelung al vîntului.

Nu simte dorință de răzbunare, numai Iubire și gîndurile Gloriei ce va veni; inimile care bat slab și repede, ca pașii ce se pierd în liniște.

El întinzîndu-și aripile. El întinzîndu-și aripile, plin de Iubire, familia Sherman primindu-l.

Trecutul nu se vede deloc în urma lui; doar Gloria ce va veni. Nu se gîndește la casa mamei lui. De fapt, amintirile lui conștiente din perioada aceea sînt surprinzător de puține și neclare.

Cîndva, în jurul vîrstei de douăzeci de ani, amintirile despre casa mamei lui s-au cufundat în întuneric, lăsînd doar o dîră în mintea lui.

Știa că nu locuise acolo decît o lună. Nu își amintea că fusese alungat pentru că spînzurase pisica Victoriei.

Una dintre puținele imagini pe care le mai reținea era cea a casei, luminată, văzută din stradă în amurgul de iarnă în timp ce el se întorcea de la școală către pensiunea unde fusese cazat, la mai bine de un kilometru depărtare.

Își amintea mirosul din biblioteca familiei Vogt, ca un pian

abia deschis, cînd mama îl primea acolo să-i dea lucruri pentru vacanță. Nu își amintea fețele de la ferestrele de sus cînd el se îndepărta pe trotuarul înghețat. Nici darurile care îi ardeau de furie mîna în care le ținea pe cînd mergea grăbit către un loc care, în mintea lui, nu avea nici o legătură cu St. Louis.

Avea fantezii intense și foarte active, iar cînd povara Iubirii lui devenea de nesuportat, o lăsa să se reverse. Omora animale de casă, foarte grijuliu, cîntărind detașat consecințele. Animalele erau așa blînde încît nu necesitau decît un efort fizic neglijabil. Autoritățile nu au făcut niciodată legătura între el și stropii de sînge de pe podelele garajelor.

La patruzeci și doi de ani nu își mai amintea nimic din toate acestea. Nici nu se mai gîndea la oamenii din casa mamei – mama, fratele vitreg și surorile vitrege.

Se întîmpla să-i vadă în fragmente febrile de vis; deformați și înalți, cu fețele și corpurile viu colorate, aplecați peste el ca un prădător deasupra unei insecte.

Cînd stătea să se gîndească, foarte rar de altfel, avea numeroase amintiri mulțumitoare. Erau din perioada serviciului militar.

Prins la șaptesprezece ani în timp ce intra pe fereastra casei unei femei cu un scop ce nu fusese niciodată elucidat, avusese de ales între punerea sub acuzație și serviciul militar. Alesese armata.

După instrucția de bază a fost trimis la un curs de specializare pentru operatori foto în San Antonio, unde a lucrat la filmele pentru pregătirea medicilor militari de la Brooke Army Hospital.

Chirurgii de la Brooke au arătat interes față de malformația lui și au hotărît să-i facă o operație estetică.

I-au făcut o osteoplastie nazală folosind cartilaj de la ureche

pentru lungirea septului și i-au reparat buza cu ajutorul procedurii Abbé, foarte interesantă din punct de vedere tehnic, care a atras în sala de operații o mulțime de alți medici specialiști.

Chirurgii au fost mulțumiți de rezultat. Dolarhyde a refuzat oglinda și s-a uitat pe fereastră.

În registrele cinematecii apare că Dolarhyde a împrumutat multe filme, majoritatea despre traumatologie, și le-a ținut peste noapte.

În 1958 s-a înrolat din nou, ajungînd pînă în Hong Kong. Încartiruit în Seul și ocupîndu-se de developarea filmelor făcute de avioanele americane de recunoaștere care erau trimise în misiune deasupra paralelei 38, a reușit să viziteze Hong Kong-ul de două ori în permisie. În 1959, orașele Hong Kong și Kowloon puteau satisface orice poftă.

Bunica a fost externată din sanatoriu în 1961, vag calmată cu Thorazin. Dolarhyde a cerut să fie lăsat la vatră cu două luni mai devreme de termenul de eliberare și s-a întors să aibă grijă de ea.

A fost o perioadă foarte liniștită și pentru el. Acum, că avea slujba de la Gateway, își permitea să plătească o femeie care să stea cu bunica în timpul zilei. Noaptea o petreceau împreună în salon și nu-și vorbeau. Doar tic-tacul ceasului spărgea liniștea.

Și-a mai văzut mama o dată, la înmormîntarea bunicii în 1970. Privea prin ea, peste ea, cu ochii lui galbeni izbitor de asemănători cu ai ei. Ar fi putut fi o necunoscută.

Înfățișarea lui o surprinse pe mamă. Avea pieptul lat, era subțire, avea pielea ei frumoasă și o mustață despre care ea bănuia că ar fi făcută din păr transplantat din cap.

L-a sunat în săptămîna următoare și l-a auzit punînd receptorul în furcă fără să scoată un sunet.

*

Vreme de nouă ani după moartea bunicii, Dolarhyde nu a fost deranjat şi nu a deranjat pe nimeni. Avea sufletul netulburat ca o sămînţă. Ştia că aşteaptă. Dar nu ştia ce.

Un eveniment neînsemnat, de care ne lovim cu toţii, i-a spus seminţei din craniul lui că a venit Timpul să încolţească: pe cînd stătea la o fereastră orientată spre nord, examinînd un film, a observat că îi îmbătrînesc mîinile. Era ca şi cum mîinile lui, ţinînd filmul, i se arătaseră deodată în faţa ochilor. În lumina bună de nord a văzut că pielea începuse să-i atîrne de pe oase şi tendoane şi mîinile îi erau acoperite cu mici diamante de dimensiunea solzilor de şopîrlă.

În timp ce îşi întorcea mîinile să le vadă mai bine, îl podidi un miros copleşitor de varză şi roşii înăbuşite. Începu să tremure, deşi în cameră era cald. În seara aceea făcu mai multe exerciţii de forţă ca de obicei.

În pod, în sala de gimnastică a lui Dolarhyde, era o oglindă de înălţimea încăperii, lîngă halteră şi banca de exerciţii. În ea îşi putea admira corpul în linişte, fiindcă întotdeauna purta mască.

Se studie cu grijă, încordîndu-şi muşchii. La patruzeci de ani încă ar fi putut să cîştige un concurs regional de body-building. Dar nu era mulţumit.

Peste o săptămînă dădu cu ochii de pictura lui Blake, care îl impresionă instantaneu.

O văzuse într-o fotografie color din revista *Time*, care ilustra un reportaj despre retrospectiva Blake de la Muzeul Tate din Londra. Special pentru expoziţie, Muzeul Brooklyn trimisese la Londra *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare*.

Criticul de artă de la *Times* spunea: „Puţine imagini demonice din arta occidentală radiază o asemenea încărcătură înspăimîntătoare de energie sexuală...".

Dolarhyde și-a dat seama de asta fără să citească articolul.

Zile întregi purtase cu el poza din revistă, fotografiind-o și mărind-o noaptea în camera obscură. Mare parte din timp era foarte agitat. Așezase imaginea mărită lîngă oglinda din sala de forță și o privea cu ochii holbați în timp ce făcea exerciții. Nu putea să adoarmă decît după ce ridica greutăți pînă la epuizare și privea filmele de traumatologie care îl ajutau să se masturbeze.

Știuse încă de la vîrsta de nouă ani că era un om singur și că așa va rămîne toată viața, concluzie la care, în general, se ajunge în jurul vîrstei de patruzeci de ani.

Acum, cînd ajunsese la această vîrstă, avea fanteziile sclipitoare, proaspete și nemijlocite ale unui copil. Îl purtau cu un pas dincolo de Singurătate.

Într-o perioadă în care alți oameni încep să vadă și să se teamă de izolare, Dolarhyde avu revelația că este singur fiindcă este Unic. Cu fervoarea unei convertiri, văzu că dacă se străduia, dacă dădea glas adevăratelor nevoi pe care le reprimase atîta timp – dacă le cultiva ca pe inspirațiile care erau într-adevăr – putea să Devină.

Fața Dragonului nu se vede în tablou, dar Dolarhyde ajunsese treptat să-și dea seama cum arată.

Privind filmele de traumatologie în salon, încordat după efortul fizic, deschise larg fălcile ca să primească proteza bunicii. Nu se potrivea cu gingiile lui strîmbe care începură să-l doară.

Făcu exerciții pentru fălci în momentele de intimitate, mușcînd cu toată puterea într-o bucată de cauciuc tare pînă ce mușchii ajunseră să se arate proeminenți prin obraz ca două nuci.

În toamna anului 1979, Francis Dolarhyde ridică o parte din economiile de-o viață și își luă un concediu de trei luni de la Gateway. Plecă în Hong Kong și luă cu el proteza bunicii.

Cînd se întoarse, roșcata Eileen și ceilalți colegi ai săi

căzură de acord că vacanța îi prinsese de minune. Era calm. Nu mai folosea deloc vestiarul și dușul angajaților – oricum nu le folosise prea des nici înainte.

Proteza bunicii trona iar în paharul de pe noptieră. Proteza lui cea nouă era încuiată în biroul de sus.

Dacă Eileen l-ar fi văzut în fața oglinzii cu proteza în gură, cu noul tatuaj strălucind în lumina crudă a sălii de forță, ar fi scos un țipăt. Numai unul.

Acum avea timp, nu trebuia să se grăbească. Eternitatea era înaintea lui. Peste cinci luni alese familia Jacobi.

Familia Jacobi era prima care îl ajutase, prima care îl înălțase către Gloria Devenirii lui. Cu Jacobi fusese cel mai bine, mai bine decît orice trăise pînă atunci.

Pînă la Leeds.

Și acum, cînd puterea și Gloria îi sporeau, trebuia să vină familia Sherman și noua intimitate în infraroșu. Foarte promițător.

29

Francis Dolarhyde trebuia să-și părăsească teritoriul de la Laboratoarele Gateway ca să obțină ce voia.

Dolarhyde era șef de producție la cel mai mare departament de la Gateway – procesarea filmelor de familie – dar mai existau alte patru departamente.

Recesiunea din anii '70 se făcuse simțită în industria filmelor de familie și aparatele video cîștigau rapid teren. Laboratoarele Gateway fuseseră nevoite să-și diversifice activitatea. Adăugaseră unele departamente care transferau imaginea de pe film pe casetă video, altele care tipăreau hărți și ofereau servicii

standard pentru producătorii de reclame cu format mic.

În 1979 dăduse norocul peste Gateway. Prinseseră un contract cu Ministerul Apărării și Ministerul Energiei pentru dezvoltarea și testarea de noi emulsii pentru fotografia cu infraroșu.

Ministerul Energiei voia filme sensibile la infraroșu pentru studiile de conservare a căldurii. Cei de la Apărare voiau filme pentru misiunile de recunoaștere pe timp de noapte.

La sfîrșitul anului 1979, Laboratoarele Gateway au cumpărat o firmă mică din vecini, Baeder Chemical, unde și-au mutat sediul pentru acest proiect.

Dolarhyde traversa spre Baeder în pauza de prînz, sub un cer albastru și limpede, evitînd cu grijă bălțile de pe asfalt în care se reflecta cerul. Moartea lui Lounds îi declanșase o dispoziție excelentă.

Toată lumea de la Baeder ieșise la masă.

Găsi ușa pe care o căuta la capătul unui labirint de culoare. Deasupra ușii scria „Se folosesc materiale sensibile la infraroșu. INTERZISĂ folosirea luminilor de siguranță, INTERZIS fumatul, INTERZISE băuturile calde", iar deasupra era aprinsă lumina roșie.

Dolarhyde apăsă pe un buton și, într-o clipă, lumina roșie se făcu verde. Intră în camera de acomodare și bătu la ușa interioară.

– Intră.

Vocea unei femei.

Răcoare, întuneric total. Zgomotul apei curgînd, mirosul familiar al revelatorului D-76 și o undă de parfum.

– Sînt Francis Dolarhyde. Am venit pentru uscător.

– Bine. Scuză-mă, am gura plină. Acum am terminat de mîncat.

Auzi un foşnet de hîrtie mototolită şi aruncată la coş.

– De fapt, Ferguson voia uscătorul, spuse vocea din întuneric. E în concediu, dar ştiu unde trebuie montat. La Gateway aveţi?

– Am două. Unul e mai mare. Nu mi-a spus cît loc are.

Dolarhyde văzuse un raport cu privire la uscător cu cîteva săptămîni înainte.

– O să-ţi arăt dacă nu te deranjează să aştepţi puţin.

– Bine.

– Stai cu spatele lipit de uşă – vocea ei căpătă tonul unui profesor experimentat –, vino trei paşi în faţă pînă simţi gresia sub picioare şi la stînga o să găseşti un scaun.

Îl găsi. Acum era mai aproape de ea. Auzea fîşîitul şorţului de laborator.

– Mulţumesc pentru vizită, spuse ea.

Avea o voce clară şi puţin metalică. Continuă:

– Eşti şef de producţie în clădirea mare, nu?

– Îhîm.

– Acelaşi „domn D." care taie şi spînzură cînd se îndosariază greşit contractele de achiziţii?

– Chiar el.

– Sînt Reba McClane. Sper că nu s-a întîmplat nimic rău pe-aici.

– Nu mai e proiectul meu. Eu doar am supravegheat construirea camerei obscure cînd au cumpărat Baeder. N-am mai trecut de şase luni pe aici.

Un discurs lung pentru el, mai uşor pe întuneric.

– O secundă şi aprind lumina. Ai nevoie de ruletă?

– Am una.

Lui Dolarhyde îi plăcea să stea de vorbă cu ea pe întuneric.

O auzi cum umblă prin poșetă, apoi zgomotul unei cutii de pudră deschisă și închisă.

Îi păru rău cînd sună ceasul cu cronometru.

– Gata. Pun astea în Gaura Neagră, spuse Reba McClane.

Dolarhyde simți un val de aer rece, auzi cum se închide o ușă metalică pe garnituri de cauciuc și fîsîitul aparatului de vacuum.

Dolarhyde își apăsă buzele cu pumnul. Ea stătea lîngă ușă, zîmbind și privind aproximativ în direcția lui. Ochii ei se mișcau des și necontrolat sub pleoape.

Îi văzu bastonul alb de oarbă sprijinit de perete. Lăsă mîna jos de la gură și zîmbi.

– Pot să iau și eu o prună? întrebă el.

Pe masa la care stătuse ea erau mai multe prune.

– Sigur, sînt chiar foarte bune.

Reba McClane avea cam treizeci de ani, un ten sănătos și osatură frumoasă. Avea o cicatrice în formă de stea între sprîncene. Părul ei era de culoarea grîului, cu tente auriu-roșiatice. Era tunsă cu breton, o coafură puțin demodată. Pe față și pe mîini avea pistrui drăgălași. Pe fundalul faianței și oțelului din laborator era strălucitoare ca însăși Toamna.

Putea să o privească în voie. Privirea lui putea să o mîngîie ușor ca aerul. Ea nu avea cum să-i întîlnească ochii.

Dolarhyde simțea adesea pe piele puncte înțepătoare cînd vorbea cu o femeie. Punctele i se deplasau pe corp oriunde credea el că privește femeia. Chiar dacă în realitate ea era cu spatele la el, suspecta că îi poate vedea reflexia. Întotdeauna era atent la suprafețele de reflexie, cunoștea unghiurile de reflexie ca pe propriile buzunare.

Acum pielea lui era liniștită. A ei era pistruiată, sidefată pe gît și la încheieturi.

– O să-ți arăt camera unde vrea să-l pună, spuse ea. Să facem măsurătorile.

Făcură măsurătorile.

– Te-aş ruga să-mi faci un serviciu, spuse Dolarhyde.

– Cu plăcere.

– Am nevoie de nişte peliculă cinematografică în infraroşu. Una sensibilă pînă la o mie de nanometri.

– Va trebui s-o ții în congelator şi s-o pui la loc după ce filmezi.

– Ştiu.

– Poți să-mi dai o idee despre condițiile de filmare, poate te ajut...

– Cam de la doi metri, cu filtre Wratten. La Grădina zoologică, spuse el. În Lumea Întunericului. Vor să filmeze animalele nocturne.

– Cam ciudate animale dacă nu se poate folosi un film comercial cu infraroşu.

– Hmm-hmm.

– Sigur că pot să te ajut. Totuşi ar fi o problemă. Ştii că multe din materialele noastre se obțin prin contractul cu Ministerul Apărării. Este necesară o semnătură pentru orice iese de aici.

– Nici o problemă.

– Cînd îți trebuie?

– Cel mai tîrziu pe douăzeci.

– Nu mai trebuie să-ți spun că un film cu o sensibilitate atît de mare este foarte greu de manevrat. Răcitoare, zăpadă carbonică, tot tacîmul. Pe la patru o să proceseze nişte mostre. Poți să vii dacă vrei. Poți să alegi emulsia cea mai slabă.

– O să vin.

Reba McClane numără prunele de pe masă după plecarea lui Dolarhyde. Luase una.

Ciudat domnul Dolarhyde. Nici o inflexiune de milă sau grijă în vocea lui cînd aprinsese lumina. Poate ştia că e oarbă. Sau, mai bine, poate nu-i păsa.

Ar fi reconfortant.

30

La Chicago avea loc înmormîntarea lui Freddy Lounds. *National Tattler* plătise tot, grăbind pregătirile pentru ca înhumarea să aibă loc joi, a doua zi după deces. Ca fotografiile să intre în ediţia de joi noaptea.

Slujba de la biserică a fost lungă şi lungă a fost şi înmormîntarea.

Un evanghelist de la radio nu mai termina cu cuvintele de laudă. Graham îşi stăpînea lehamitea şi încercă să-i studieze pe cei veniţi la cimitir.

Corul de lîngă groapă se achită onorabil de banii pe care îi primise, în timp ce aparatele fotografilor de la *Tattler* zumzăiau fără oprire. Două echipe TV erau prezente cu camere fixe şi teleobiective. Fotografii poliţiei cu acreditări de presă fotografiau mulţimea.

Graham recunoscu cîţiva civili de la brigada Omucideri a poliţiei din Chicago. Erau singurele feţe pe care le cunoştea.

Mai era şi Wendy, de la Wendy City, prietena lui Lounds. Şedea sub copertină, aproape de sicriu. Graham abia o recunoscu. Avea peruca blondă strînsă într-un coc şi purta un taior negru.

În timpul ultimului imn se ridică în picioare, înaintă clătinîndu-se, îngenunche şi îşi sprijini capul de sicriu, cu braţele întinse pe covorul de crizanteme în lumina stroboscopică a bliţurilor.

Mulţimea păşi în tăcere spre porţile cimitirului, călcînd pe iarba uscată.

Graham mergea lîngă Wendy. O mulţime de curioşi se holbau la ei printre barele gardului înalt de fier.

– Cum te simţi? întrebă Graham.

Se opriră între morminte. Avea ochii secaţi de lacrimi, privirea goală.

– Mai bine decît tine. Te-ai îmbătat, nu?

– Da. Are grijă cineva de tine?

– Cei de la secţie au trimis pe cineva. Unii îmbrăcaţi în civil la club. Avem mulţi clienţi acum. Parcă s-au adunat toţi ciudaţii.

– Îmi pare rău. Ai fost... cred că te-ai ţinut tare la spital. Ţi-am admirat purtarea.

Ea dădu din cap.

– Freddy era băiat bun. N-ar fi trebuit să pună atîta suflet. Îţi mulţumesc că m-ai adus în salon.

Privi în depărtare, clipind, gîndindu-se la ceva. Fardul de ochi era ca praful de piatră pe pleoapele ei.

Se întoarse către Graham.

– Uite care-i treaba. *Tattler* îmi dă nişte bani, îţi imaginezi, nu? Pentru un interviu şi scena de la cimitir. Nu cred că l-ar deranja pe Freddy.

– S-ar fi înfuriat dacă ai refuza.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Sînt nişte nenorociţi, dar plătesc bine. Au încercat să mă facă să spun că tu l-ai asmuţit pe dement asupra lui Freddy cînd cu poza aia, cînd îi ţineai mîna pe umăr. N-am spus-o eu. Dacă în articol o să scrie că am spus eu, să ştii că nu-i adevărat.

Graham clătină din cap scrutîndu-i chipul.

– Ştiu că nu îţi plăcea de el – dar nu contează. Dar dacă ai

fi ştiut că se va întîmpla aşa ceva, te-ai fi dat peste cap să-l prinzi pe Zîna Măseluţă, nu?

– Da, Wendy, aş fi pus oameni la pîndă.

– Aveţi vreun fir? Oamenii ăştia nu par să facă mare lucru, doar trăncăneală.

– Nu avem prea multe. Cîteva chestii de la laborator cărora încercăm să le dăm de capăt. A lucrat curat şi tipul e norocos.

– Tu eşti?

– Ce să fiu?

– Norocos?

– Din cînd în cînd.

– Freddy n-a avut niciodată noroc. Îmi zicea că o să dea lovitura cu asta. Trăia cu speranţa.

– Probabil chiar ar fi dat lovitura.

– Uite, Graham, dacă vreodată ai chef să stăm de vorbă la un pahar, mi-ar face plăcere.

– Mulţumesc.

– Dar nu ieşi beat pe stradă.

– Oh, da.

Doi poliţişti îi croiră drum lui Wendy prin mulţimea de curioşi adunaţi dincolo de poartă. Unul dintre ei avea un tricou pe care scria „Zîna Măseluţă vine doar o dată". O fluieră pe Wendy. Femeia de lîngă el îi dădu o palmă.

31

Camera de proiecţii de la Baeder Chemical era mică – cinci rînduri de scaune pliante cu un culoar în mijloc. Dolarhyde ajunse tîrziu. Se aşeză pe rîndul din spate cu

brațele încrucișate. Pe ecran se perindau forme gri, colorate și forme geometrice luminate din diverse poziții, filmate pe diferite emulsii de infraroșu.

Prezența lui îl deranja pe Dandridge, tînărul care se ocupa de proiecții. Dolarhyde reușise să se impună în fața colegilor de serviciu ca expert pentru camera obscură al companiei-mamă de alături și toată lumea știa că e un perfecționist.

Dandridge nu îi mai ceruse sfatul de cîteva luni bune, o rivalitate meschină care dura de cînd Gateway cumpărase Baeder Chemical.

– Reba, spune-ne cum s-a developat mostra… opt, spuse Dandridge.

Reba McClane ședea la capătul unui rînd, cu o mapă în poală. Vorbind răspicat și plimbîndu-și degetele pe materialul din mapă, explică modul de developare – substanțele, temperatura, timpul, condițiile de depozitare înainte și după filmare.

Filmul sensibil la lumină infraroșie trebuia manevrat în întuneric. Ea făcuse toate operațiunile din camera obscură, identificînd mostrele cu ajutorul unui cod în relief și notînd etapele pe care le parcursese. Lesne de înțeles de ce era atît de apreciată la Baeder.

Proiecția se termină.

Reba McClane rămase pe scaun în timp ce toți ceilalți părăseau sala. Dolarhyde se apropie cu grijă de ea și îi vorbi de la distanță. Nu voia să o privească ciudat cei care nu ieșiseră încă.

– Credeam că n-ai să vii, spuse ea.

– S-a stricat un aparat, de-aia am întîrziat.

– Ai apucat să vezi mostra 1000C?

– Da.

– Ziceau că a ieșit bine. E mult mai ușor de manevrat decît seria 1200. Crezi că va fi bun?

– Sigur.

Avea poșeta și o haină ușoară de ploaie. El se dădu înapoi cînd o văzu înaintînd pe culoar cu bastonul alb. Nu părea să aibă nevoie de ajutor. El nu se oferi.

Dandridge băgă capul pe ușă.

– Reba dragă, Marcia a trebuit să plece. Te descurci?

Obrajii Rebei se înroșiră.

– Mă descurc foarte bine. Mulțumesc, Danny.

– Te-aș duce eu, dar sînt în întîrziere. Ce spuneți, domnule Dolarhyde, ați putea să…

– Danny, am cu ce să ajung acasă.

Își înăbușea furia. Încerca să-și controleze expresia, dar nu putea să-și controleze roșeața.

Privind cu ochii lui galbeni și reci, Dolarhyde înțelese perfect mînia ei; știa că Reba McClane simțea mila leșioasă a lui Dandridge ca un scuipat pe obraz.

– Te duc eu, spuse Dolarhyde într-un tîrziu.

– Nu, mulțumesc.

Se gîndise că el ar putea să o întrebe și intenționase să accepte. Nu obliga pe nimeni să o ajute. La naiba cu Dandridge, cu falsitatea lui, la naiba cu toții și o să ia autobuzul. Avea bilet, știa drumul pînă în stație și putea merge încotro avea chef.

Rămase în toaletă cît să se asigure că plecase toată lumea din clădire. Îngrijitorul îi deschise ușa.

Urmări bordura unei benzi despărțitoare din parcare, cu haina de ploaie pe umeri, bătînd ușor cu bastonul și căutînd să evite bălțile.

Dolarhyde o privi din dubă. Sentimentele care îl încercau îl făceau să nu se simtă la largul lui; erau periculoase la lumina zilei.

Preț de o secundă, în asfințit, parbrizele, bălțile și jențile de oțel sclipiră ca lama unei foarfeci.

Bastonul ei alb îl liniști, anihilînd sclipirea lamei de foarfecă, anihilînd foarfeca. Amintirea blîndeții ei îl ușură. Porni motorul.

Reba McClane auzi duba în spate. Acum ajunsese în dreptul ei.

– Mulțumesc pentru invitație.

Ea dădu din cap, zîmbi și continuă să meargă pipăind cu bastonul.

– Te duc eu.

– Mulțumesc, dar întotdeauna merg cu autobuzul.

– Dandridge e un prost. Mergi cu mine... – *ce-ar trebui spus?* – pentru plăcerea mea.

Ea se opri. Îl auzi coborînd din dubă.

De obicei oamenii o luau de braț, neștiind ce să facă. Nevăzătorilor nu le place să-și piardă echilibrul din cauza unei asemenea atingeri. Este la fel de neplăcut pentru ei ca și cum ar merge pe un podeț fără balustradă. De fapt, nimănui nu-i place să fie împins.

Nu o atinse. Ea îi spuse:

– Ar fi mai bine să te iau *eu* de braț.

Cunoștea multe antebrațe. Acesta îl surprinse. Era tare ca un buștean de stejar.

Nu avea de unde să știe cît curaj îi trebuise lui să o lase să-l atingă.

Duba era mare și înaltă. Înconjurată de ecouri și rezonanțe deosebite de cele ale unei mașini, se ținu de marginile scaunului pînă cînd Dolarhyde îi fixă centura de siguranță. Centura îi apăsa un sîn și ea o mută la mijlocul pieptului.

Nu-și spuseră prea multe pe drum. Dolarhyde o privea cînd se oprea la stopuri.

Locuia în partea stîngă a unui duplex, pe o stradă liniștită din apropierea Universității Washington.

– Intră să bem ceva.

În toată viața lui, Dolarhyde nu intrase în mai mult de douăsprezece case. În ultimii zece ani intrase în patru: a lui, a lui Eileen, ale familiilor Leeds și Jacobi. Casele oamenilor erau o experiență neobișnuită pentru el.

Reba simți duba clătinîndu-se ușor cînd el coborî. Treapta era înaltă. Se izbi ușor de el. Era ca și cum s-ar fi izbit de un copac. Era mult mai greu și mai solid decît își închipuise, apreciind după voce și pași. Solid și agil. Cunoscuse cîndva un fundaș de la Bronco venit să filmeze un apel umanitar cu niște copii...

Cum intră pe ușă, Reba McClane își sprijini bastonul într-un colț și deveni deodată liberă. Se mișca fără efort. Porni muzica. Își atîrnă haina în cuier.

Dolarhyde trebuia să se asigure că era oarbă într-adevăr. Casa îl excita.

– Un gin tonic?

– Apă tonică.

– Nu vrei suc?

– Apă tonică.

– Nu ești băutor, nu?

– Nu.

– Vino în bucătărie, spuse ea deschizînd frigiderul. Ce-ai spune de... – trecu repede cu mîna în revistă obiectele din frigider – o bucată de plăcintă? Karo cu alune, e excelentă.

– Bine.

Luă o plăcintă din congelator și o puse pe bufet.

Cu mîinile perpendicular pe suprafața plăcintei, își plimbă degetele pe marginea cutiei pînă cînd circumferința îi spuse că degetele ei mijlocii se află la ora nouă și ora trei. Apoi își lipi degetele mari unul de altul și le apăsă pe plăcintă. Marcă centrul cu o scobitoare.

Dolarhyde încercă să poarte o conversație ca să nu-i simtă privirea fixă.

– De cît timp lucrezi la Baeder?

Fără s-uri.

– De trei luni. Nu știai?

– Ei îmi comunică doar informații minime.

Ea zîmbi.

– Probabil ai călcat pe cineva pe coadă cînd ai dispus camerele obscure. Oricum, tehnicienii îți sînt recunoscători. Instalațiile sanitare funcționează perfect și sînt suficiente prize. Doi-douăzeci chiar unde e nevoie.

Își puse degetul mijlociu de la mîna stîngă pe scobitoare, degetul mare pe marginea cutiei și îi tăie o felie de plăcintă ghidînd cuțitul cu arătătorul de la mîna stîngă.

O privi cum manevrează cuțitul strălucitor. Ciudat să poți privi o femeie din față cît dorești.

Reba își prepară un gin tonic tare și se duseră în sufragerie. Își trecu mîna deasupra unei lămpi cu picior, nu simți căldură și o aprinse.

Dolarhyde mîncă plăcinta din trei înghițituri și se așeză încordat pe canapea, părul strălucindu-i în lumina lămpii. Își puse mîinile puternice pe genunchi.

Ea își sprijini capul de spătar și își ridică picioarele pe o pernă turcească.

– Cînd se filmează la Zoo?

– Poate săptămîna viitoare.

Dolarhyde era bucuros că sunase la Grădina zoologică și le oferise un film sensibil la infraroșu: Dandridge ar putea verifica.

– E o Grădină zoologică frumoasă. Am fost acolo cu sora și cu nepoata mea cînd au venit să mă ajute să mă mut. Am

îmbrățișat o lama. A fost bine, dar mirosul, Doamne, am crezut că mă urmărește o lama pînă cînd mi-am schimbat cămașa.

Asta însemna conversație. Trebuia să spună ceva sau să plece.

– Cum ai venit la Baeder?

– Au pus un anunț la Institutul Reiker din Denver, unde lucram înainte. Verificam avizierul și am dat peste slujba asta. De fapt, cei de la Baeder au vrut să facă figură bună pentru ca să-și păstreze contractul cu Ministerul Apărării. Au ales șase femei, două negrese, două mexicane, o asiatică paraplegică și pe mine dintr-un total de opt angajări. Vezi tu, toate intrăm în cel puțin două categorii.

– Ai făcut treabă bună la Baeder.

– Și celelalte. Baeder nu irosește nimic.

– Și înainte?

Începuse să transpire. Conversația e treabă grea. Cu privitul e mai bine. Avea picioare frumoase. Se zgîriase la gleznă cînd se răsese. De-a lungul brațelor lui o senzație vagă a greutății picioarelor ei.

– Timp de zece ani după ce am terminat școala am pregătit nevăzători care rămăseseră cu această infirmitate în urma unor accidente. Asta e prima mea slujbă de afară.

– Cum adică de afară?

– Afară în lume. La Reiker am trăit într-un fel de izolare. Pregăteam nevăzătorii să trăiască în lumea de afară, dar noi înșine nu făceam acest lucru. Vorbeam prea mult între noi. M-am gîndit să scot capul. De fapt, voiam să fac terapie logopedică cu copii cu defecte de vorbire și auz. Dar probabil o s-o fac și pe asta la un moment dat, spuse ea terminînd băutura. Uite, am niște bulete de crab. Sînt bune. N-ar fi trebuit să-ți servesc desertul mai întîi. Vrei?

– Îhî.

Pe fruntea ei apăru o cută minusculă. Intră în bucătărie.

– Cafea? strigă ea.

– Îhî.

Reba vorbi despre preţurile din magazine, dar nu primi nici un răspuns. Se întoarse în sufragerie şi se aşeză pe pernă, cu coatele pe genunchi.

– Hai să discutăm, să ne cunoaştem mai bine.

Linişte.

– Nu ai mai scos nici un cuvînt de cînd am pomenit de terapia logopedică.

Vocea ei era blîndă şi fermă în acelaşi timp. Fără accente de milă.

– Eu te înţeleg foarte bine pentru că vorbeşti foarte bine şi eu sînt dispusă să te ascult. În general, oamenii nu sînt atenţi. Întreabă tot timpul *Ce? Poftim?* Dacă nu vrei să vorbeşti, bine. Dar sper să vrei. Pentru că poţi şi pentru că mă interesează ce ai de spus.

– Îhî. E bine, spuse Dolarhyde în şoaptă.

Fără îndoială, micul discurs pe care i-l ţinuse era important pentru ea. Îl invita în clubul cu două categorii, împreună cu ea şi chinezoaica paraplegică? Se întreba care era a doua categorie a lui.

Următoarea ei replică îi tăie respiraţia.

– Pot să îţi ating faţa? Vreau să ştiu dacă zîmbeşti sau eşti încruntat. Vreau să ştiu dacă să tac din gură sau nu.

Ea ridică mîna şi aşteptă.

Cum s-ar descurca oare cu degetele secţionate de o muşcătură? se întrebă Dolarhyde. Putea să o facă şi cu proteza cu care ieşea în lume la fel de uşor cum ar muşca o grisină.

Dacă și-ar apăsa călcîiele în podea, spatele în spătarul canapelei și ar apuca-o cu ambele mîini de încheietură, n-ar avea cum să-și tragă mîna la timp. Cranț, cranț, cranț, cranț, poate i-ar lăsa degetul mare. Pentru măsurat plăcintele.

Îi luă încheietura între degetul lui mare și arătător și îi roti mîna bătătorită în lumină. Avea multe cicatrice micuțe și zgîrieturi recente. Cicatricea netedă de pe dosul palmei putea fi de la o arsură.

Prea aproape de casă. Prea devreme în Devenirea lui. Oricum ea nu va mai fi acolo ca să vadă.

Dacă îl întrebase asemenea lucru incredibil, sigur nu știa nimic personal despre el. Nu bîrfise.

– Crede-mă pe cuvînt că zîmbesc, spuse el.

Îi lăsă mîna dintr-a lui. Ea puse palma pe jumătate închisă pe pulpă, degetele atingînd rochia ca o privire întoarsă în altă parte.

– Cred că e gata cafeaua, spuse ea.

– Plec.

Trebuia să plece. Acasă. Să se ușureze.

Ea dădu din cap.

– Îmi pare sincer rău dacă te-am jignit cu ceva.

– Nu.

Reba rămase pe un taburet, ascultînd declicul încuietorii. Plecase.

Reba McClane își preparã un alt gin tonic. Ascultă cîteva discuri cu Segovia și se tolăni pe canapea. Dolarhyde lăsase o urmă caldă. În aer pluteau mirosurile lui – cremă de ghete, curea nouă de piele, loțiune bună de ras.

Ce om retras, acest Francis Dolarhyde. La birou nu auzise decît foarte puține discuții despre el – Dandridge spunîndu-i unui coleg „ticălosul ăla de Dolarhyde".

Intimitatea era importantă pentru Reba. În copilărie, încercînd să se obişnuiască cu lumea din jur după ce îşi pierduse vederea, nu avusese parte de nici o intimitate.

Acum, în public, nu putea să-şi dea seama dacă este privită sau nu. Aşa că felul retras de a fi al lui Dolarhyde îi plăcea. Nu simţise nici o urmă de milă din partea lui, şi era bine.

Şi ginul era bun.

Deodată Segovia i se păru sîcîitor. Puse discul cu sunetele scoase de balenă.

Trei luni grele într-un oraş nou. Vine iarna, trebuie să găsească prin zăpadă curbele. Reba McClane, curajoasă şi cu picioare bune, dispreţuia autocompătimirea. Nu suporta aşa ceva. Era conştientă că în ea exista mînia invalidului şi, pentru că nu putea să scape de ea, încerca să o întoarcă în folosul ei, alimentîndu-şi prin ea nevoia de independenţă, întărindu-şi hotărîrea de a profita din plin de fiecare zi.

Era o dură în felul ei. Credinţa în orice fel de dreptate naturală nu era decît o lumină de veghe; ştia prea bine. Orice ar face, va sfîrşi la fel ca toţi ceilalţi: întinsă pe spate, cu un tub în nas, întrebîndu-se „Asta a fost tot?"

Ştia că lumină nu va avea niciodată, dar existau şi lucruri pe care *putea* să le aibă. Erau lucruri de care se putea bucura. Îi făcea plăcere să-şi ajute elevii, şi plăcerea era ciudat sporită de faptul că ştia că nu va fi nici recompensată şi nici pedepsită pentru ajutorul pe care li-l dădea.

Cînd îşi făcea prieteni, se ferea de bărbaţii care trăiau prin dependenţă de femei. Avusese cîteva asemenea relaţii – faptul că era oarbă îi atrăgea şi aceştia erau duşmanii.

Relaţii. Reba ştia că este o femeie atrăgătoare – nu puţini bărbaţi îi atingeau sînii cînd o luau de braţ.

Îi plăcea foarte mult să facă sex, dar cu ani în urmă învăţase

un lucru simplu despre bărbați: pe majoritatea îi înspăimîntă o povară. Iar în cazul ei spaima lor era mult mai mare.

Ralph Mandy venea să o ia la cină. Era atît de laș în fața vieții încît era incapabil de iubire. Ralph cel grijuliu îi spusese de prea multe ori acest lucru și cuvintele lui o arseseră ca un ac înroșit. Ralph era simpatic, dar ea nu voia să devină proprietatea ei.

Nu voia să-l vadă pe Ralph. Nu avea chef să facă conversație și să audă pauzele din conversațiile celor de la alte mese, semn că o privesc mîncînd.

Ar fi atît de bine să fie dorită de un bărbat pe care să nu-l intimideze prezența ei. Care să fie la fel de relaxat ca ea. Cineva care să nu-și facă *griji* pentru ea.

Francis Dolarhyde – timid, cu corp de fundaș și fără fasoane.

Nu văzuse și nici nu pipăise niciodată o buză despicată și nu avea asociații vizuale cu sunetul. Se întreba dacă Dolarhyde crede că îl înțelege cu ușurință pentru că „orbii aud mult mai bine decît noi". Poate ar trebui să-i spună că acest mit e o prostie. Nevăzătorii sînt doar mai atenți la ce aud.

Se spun atîtea lucruri neadevărate despre nevăzători. Se întreba dacă Dolarhyde credea și el că nevăzătorii „au spiritul mai pur" decît restul oamenilor, că sînt într-un fel sanctificați de infirmitatea lor. Nici asta nu e adevărat.

32

Poliția din Chicago lucra sub reflectoarele presei, o „numărătoare inversă" la știrile de noapte pînă la următoarea lună plină. Mai rămăseseră unsprezece zile.

Familiile din Chicago erau înspăimîntate.

În același timp, audiența crescuse simțitor la filmele de groază care, în mod normal, ar fi trebuit să nu mai prezinte nici un interes după o săptămînă de spectacole. Fascinație și groază. Întreprinzătorul care intrase pe piața punk-rock cu tricouri cu „Zîna Măseluță" inventase o nouă sintagmă: „Dragonul Roșu e o aventură de o noapte". Vînzările erau cam la fel de bune la amîndouă tipurile de tricou.

Jack Crawford fusese nevoit să apară la o conferință de presă cu oficiali ai poliției după înmormîntarea lui Lounds. Primise ordine de sus să facă mai simțită prezența federalilor; nu o făcuse însă mai auzită, căci nu scosese nici o vorbă.

Cînd anchetele cu desfășurare mare de forțe nu dau rezultatele scontate, oamenii încep să calce pe același teren, iar și iar, bătînd pasul pe loc. Se învîrt în jurul cozii, formînd un zero perfect.

Oriunde mergea, Graham dădea peste detectivi, camere de luat vederi, o zumzăială de oameni în uniformă și pîrîitul neîncetat al stațiilor de emisie-recepție. Trebuia să se liniștească.

Crawford, venit de la conferința de presă, îl găsi la căderea nopții într-o cameră pentru deliberările juraților, aflată deasupra cabinetului procurorului-șef.

Lămpile joase luminau puternic fetrul verde de pe masa juraților, unde Graham își întinsese însemnările și fotografiile. Își scosese haina și cravata. Ședea cufundat într-un fotoliu, privind fix două fotografii. Avea în față fotografia înrămată a familiei Leeds și lîngă ea, pe o mapă sprijinită de o carafă cu apă, fotografia familiei Jacobi.

Fotografiile lui Graham îi amintiră lui Crawford de altarul rabatabil al toreadorilor, gata de întins în orice cameră de hotel. Nu era nici o fotografie cu Lounds. Bănui că Graham nu se

gîndește deloc la cazul Lounds. Nu voia să-l enerveze, așa că nu pomeni nimic despre asta.

– Arată ca o sală de biliard, spuse Crawford.

– I-ai dat gata?

Graham era palid, dar treaz. Ținea în mînă un pahar de suc de portocale.

– Doamne, spuse Crawford prăbușindu-se pe un scaun. Mai degrabă reușești să te pişi împotriva vîntului decît să gîndești în camera asta.

– Ceva vești?

– Singurul lucru notabil pe care l-am văzut a fost comisarul scărpinîndu-se la boașe în timpul conferinței de presă. Uită-te la știrile de la șase și de la unșpe dacă nu-ți vine să crezi.

– Vrei suc de portocale?

– Mai bine mestec sîrmă ghimpată.

– Bine. Eu mai vreau.

Graham avea fața suptă și ochii prea sclipitori.

– Și benzina?

– Dumnezeu s-o binecuvînteze pe Liza Lake. În Chicago sînt patruzeci și trei de stații Servco Supreme. Băieții căpitanului Osborne le-au întors pe dos încercînd să verifice vînzările în rezervor către camioane și dube. Încă nimic, dar nu au verificat toate schimburile. Servco mai are alte 186 de stații în opt state. Am cerut ajutorul jurisdicțiilor locale. O să dureze ceva. Dacă Dumnezeu mă iubește, a folosit o carte de credit. Am avea o șansă.

– Nu și dacă a cumpărat la bidon și a pus-o după aia în rezervor.

– L-am rugat pe comisar să nu spună că Zîna Măseluță locuiește în apropiere. Oamenii sînt și așa foarte speriați. Dacă mai află și asta, iese mare balamuc.

– Crezi că e aproape?

– Tu nu crezi? E foarte credibil.

Crawford luă raportul de autopsiere al lui Lounds și se chiorî la el prin ochelarii înguști.

– Vînătaia de pe cap e mai veche decît rănile din gură. De la cinci pînă la opt ore, nu se știe exact. Și rănile din gură aveau cîteva ore cînd l-au dus pe Lounds la spital. Erau arse, dar cele din interiorul gurii nu fuseseră afectate. Mai avea niște cloroform în… cum îi zice, pe țeavă. Crezi că era inconștient cînd l-a mușcat Zîna Măseluță?

– Nu. Îl voia treaz.

– Așa m-am gîndit și eu. Bine, deci îl lovește în cap – în garaj. Îl face să tacă cu cloroform pînă îl duce într-un loc unde zgomotul nu mai contează. Îl aduce înapoi și ajunge aici la cîteva ore după mușcătură.

– Putea să le facă pe toate în dubă dacă o parcase pe undeva, opină Graham.

Crawford își masă nasul cu degetele, făcînd ca vocea lui să sune ca un megafon.

– Uiți de roțile scaunului. Bev a găsit două fire de covor, unul sintetic și unul de lînă. E mai probabil ca ăla sintetic să fi fost din dubă. Cine dracu' a mai văzut covoare de lînă într-o dubă? Puțini. Un covor de lînă înseamnă o casă, Will. Iar murdăria și noroiul provin dintr-un loc întunecat unde a fost depozitat scaunul, poate o pivniță.

– Poate.

– Acum fii atent aici.

Crawford scoase din servietă un atlas geografic.

– Freddy a lipsit ceva mai mult de cincisprezece ore, iar rănile i-au fost provocate în intervalul acela. O să fac niște presupuneri, deși nu îmi prea place… De ce rîzi?

– Ţi-l mai aminteşti pe studentul de la Quantico, ăla care ţi-a spus „presupunem…"?

– Nu.

– I-ai zis „tu nu presupui, tu tre' s-o pui".

– Avea nevoie de un şut în fund să-şi revină la normal. Acum, uită-te la asta. Dacă a prins traficul de după-masă în Chicago cînd l-a scos din oraş pe Lounds şi s-a distrat vreo două ore cu el unde l-o fi dus, apoi s-a întors, înseamnă că nu avea cum să meargă la o depărtare mai mare de şase ore de oraş. Uite, cercul ăsta de pe hartă reprezintă distanţa a şase ore de mers cu maşina. Vezi, e mai ondulat pentru că pe unele drumuri se ajunge mai încet.

– Poate că a rămas în oraş.

– Sigur, dar mai departe de cerc nu avea cum să ajungă.

– Ai restrîns deci teritoriul la Chicago, Milwaukee, Madison, Detroit, Dubuque, Peoria, St. Louis, Indianapolis, Cincinnati şi Toledo – ca să numesc doar o mică parte din ele.

– Stai că n-am terminat. Ştim că a cumpărat ziarul *Tattler* la foarte scurt timp după apariţie. Probabil luni noaptea.

– Putea să-l cumpere în Chicago.

– Ştiu, dar o dată ieşit din oraş, *Tattler* ajunge doar în foarte puţine locuri luni noaptea. Iată o listă de la departamentul de distribuţie de la *Tattler* – locurile unde ajunge luni noaptea cu avionul sau camionul, în interiorul cercului. Prin urmare, ne rămîn Milwaukee, St. Louis, Cincinnati, Indianapolis şi Detroit. Ziarele ajung la aeroporturi şi la nouăzeci de chioşcuri deschise nonstop. Le verificăm pe toate. Poate îşi aduce aminte vreun vînzător de ziare de un client ciudat luni noaptea.

– Poate. A fost o mişcare bună, Jack.

Dar mintea lui Graham era în altă parte.

Dacă Graham ar fi fost un agent obişnuit, Crawford l-ar fi

amenințat cu o mutare disciplinară în Insulele Aleutine. Dar nu spuse decît:

– M-a sunat frate-meu azi. Molly a plecat de la el, așa mi-a zis.

– Mda.

– Într-un loc sigur?

Graham era convins că Crawford știe exact unde a plecat Molly.

– La bunicii lui Willy.

– Or să se bucure să-l vadă pe puști.

Crawford așteptă în zadar un răspuns din partea lui Graham.

– Sper că totul e bine.

– Lucrez, Jack. Stai liniștit. Nu se simțea la largul ei acolo.

Graham scoase de sub teancul de fotografii de la înmormîntare un pachet plat, legat cu sfoară și începu să-i dezlege nodul.

– Ce-i aia?

– E de la Byron Metcalf, avocatul familiei Jacobi. Brian Zeller l-a trimis. E în regulă.

– Stai un pic, vreau să văd și eu.

Crawford întoarse pachetul în mîinile lui păroase pînă găsi ștampila și semnătura lui S. F. „Semper Fidelis" Aynesworth, șeful secției explozibile a FBI, prin care se certifica efectuarea testului cu fluoroscopul.

– Verifică întotdeauna. Verifică întotdeauna.

– Verific tot timpul, Jack.

– Chester ți l-a adus?

– Da.

– Ți-a arătat ștampila înainte să ți-l dea?

– Da.

Graham tăie sfoara.

– Sînt copii ale tuturor documentelor necesare pentru autentificarea testamentului în cazul Jacobi. L-am rugat pe Metcalf să mi le trimită – putem să le comparăm cu documentele din cazul Jacobi.

– Am pus deja un avocat să le verifice.

– *Eu* am nevoie de ele. Știu prea puține despre Jacobi, Jack. Erau nou-veniți în oraș. Am ajuns la Birmingham la o lună după aceea. Toate lucrurile lor erau deja într-un depozit. Am reușit să văd ceva despre Leeds, dar nu și despre Jacobi. Trebuie să-i cunosc. Vreau să vorbesc cu persoane care i-au cunoscut în Detroit și mai vreau să mă duc cîteva zile la Birmingham.

– Am nevoie de tine aici.

– Auzi, Lounds a fost o pradă ușoară. Noi l-am întărîtat împotriva lui Lounds. Poliția se ocupă de puținele dovezi din cazul Lounds. Lounds doar l-a călcat pe nervi, dar familiile Leeds și Jacobi au fost de fapt *scopul* lui. Trebuie să facem o legătură între ele. Dacă îl vom prinde vreodată, cu asta o să-l prindem.

– Așadar, ai testamentul lui Jacobi, spuse Crawford. Ce anume speri să găsești?

– Orice rahat, Jack. Acum, o rambursare a cheltuielilor medicale.

Graham scoase din pachet declarația fiscală.

– Lounds a fost găsit într-un scaun cu rotile. Medical. Valerie Leeds a fost operată cam cu șase săptămîni înainte să moară – scria în jurnal. Un chist la sîn. Iarăși medical. Mă întrebam dacă nu cumva a fost operată și doamna Jacobi.

– În raportul de autopsiere nu scrie nimic despre vreo operație.

– Nu, dar poate nu avea dosarul complet. Poate lipsea

fișa medicală din Detroit. Poate s-a pierdut ceva pe drum. Dacă a suferit o intervenție chirurgicală, trebuie să existe cererea de rambursare și o cerere pentru asigurări.

– Vrei să zici că o fi vreun infirmier itinerant? Care să fi lucrat și în Detroit sau Atlanta și Birmingham?

– Dacă ai fost internat la nebuni, te prinzi repede cum merg lucrurile. Poți să treci cu ușurință drept infirmier, spuse Graham.

– Vrei să mîncăm?

– Aștept pînă mai tîrziu. Mîncarea mă prostește.

Crawford se ridică să plece și, din pragul ușii, îl privi pe Graham. Luminile joase îi adînceau cearcănele lui Graham în timp ce el studia victimele care îl fixau din fotografie. Camera mirosea a disperare.

Ar fi mai bine pentru caz dacă l-ar trimite din nou pe Graham pe teren? Crawford nu-și permitea să-l lase să se consume degeaba între patru pereți. Pentru ce?

Compasiunea nu-i tempera excelentele instincte administrative ale lui Crawford. Îi spuseseră să-l lase pe Graham între-ale lui.

33

Pînă la zece seara, Dolarhyde lucrase cu greutățile aproape pînă de epuizare, își privise filmele și încercase să se masturbeze. Cu toate acestea, era încă neliniștit.

Gîndindu-se la Reba McClane, simți o emoție care-i apăsa pieptul asemeni unui medalion rece. Nu ar trebui să se gîndească la Reba McClane.

Întins în scaunul rabatabil, cu pieptul încă tresăltînd în urma efortului, privi știrile de la televizor pentru a urmări cum se descurcă poliția în cazul Freddy Lounds.

Îl văzu pe Will Graham stînd lîngă sicriu, corul cîntînd în jurul său. Graham era firav. Ar fi fost ușor să-i frîngă spinarea. Mai frumos decît să-l ucidă. Să-i frîngă spinarea, apoi să i-o răsucească, ca să-l țină minte. Ar fi pe cărucior la următoarea anchetă.

Nu era nici o grabă. Lasă-l pe Graham să se teamă.

În ultima vreme, Dolarhyde era cuprins constant de o beție surdă a puterii.

Poliția din Chicago făcuse ceva zarvă la conferința de presă. În afară de declarațiile în care vorbeau cît de mult lucraseră ei la caz, esențialul era următorul: nu se înregistrase nici un progres în cazul lui Freddy. Jack Crawford se afla între cei din spatele microfoanelor. Dolarhyde îl recunoscuse după o poză din *Tattler*.

Un purtător de cuvînt din partea *Tattler*, încadrat de doi bodygarzi, declară:

– Acest act sălbatic și lipsit de sens nu face decît ca vocea ziarului *Tattler* să se audă mai puternic.

Dolarhyde pufni pe nas. Poate că așa era. Sigur rămînea faptul că îi închisese gura lui Freddy.

Crainicii de la știri îl numeau acum „Dragonul". Înainte faptele sale fuseseră numite de poliție „crimele Zînei Măseluță".

Un progres evident.

Nu mai rămăseseră decît știrile locale. Un mocofan de reporter relata de la Grădina zoologică. Fără îndoială, fusese trimis oriunde numai să nu se împiedice lumea de el prin redacție.

Dolarhyde se întinsese după telecomandă cînd zări pe ecran pe cineva cu care vorbise la telefon doar cu cîteva ore în

urmă: directorul Grădinii zoologice, dr. Frank Warfield, cel care fusese atît de fericit să aibă filmul oferit de Dolarhyde.

Dr. Warfield consulta împreună cu un dentist un tigru cu un dinte spart. Dolarhyde ar fi vrut să vadă tigrul, dar reporterul stătea în fața camerei de luat vederi. Într-un tîrziu, acesta se dădu la o parte.

Legănîndu-se în scaunul rabatabil, privind la televizor de-a lungul propriului său tors puternic, Dolarhyde văzu tigrul imens zăcînd inconștient pe o masă grosolană de operații.

În ziua aceea îi pregăteau dintele. Peste cîteva zile aveau să i-l pună, comunică nătîngul reporter.

Dolarhyde îi privi lucrînd calm între fălcile înspăimîntătoare ale fiarei dungate.

„Îți pot atinge fața?" întrebase domnișoara Reba McClane.

Dorea să-i poată spune Rebei McClane ceva. Ar fi vrut ca ea să aibă măcar o vagă bănuială în privința a ceea ce fusese aproape înfăptuit. I-ar fi plăcut ca ea să împărtășească măcar o mică parte din Gloria lui. Dar nu putea beneficia de așa ceva, rămînînd în viață în același timp. Trebuia să trăiască: fusese văzut cu ea și se afla prea aproape de casa lui.

Încercase să împartă gloria cu Lecter, dar Lecter îl trădase.

Cu toate acestea, i-ar fi plăcut să aibă cu cine o împărți. I-ar fi plăcut să-i destăinuie fetei doar atît cît să o poată lăsa în viață.

34

Eu știu că e o chestie de politică, *tu* știi că e o chestie de politică, dar este cam ceea ce faci oricum, îi spuse Crawford lui Graham.

Mergeau în după-amiaza tîrzie pe State Street Mall spre clădirea biroului federal.

– Prezintă-mi în linii mari profilul celor două familii, iar eu mă voi ocupa de restul.

Departamentul poliției din Chicago ceruse secției de Științe Comportamentale a FBI un portret psihologic detaliat al victimelor. Oficialii din poliție afirmaseră că îl vor folosi în planificarea dispozițiilor către patrulele suplimentare în perioada de lună plină.

– Își acoperă spatele, asta fac de fapt, spuse Crawford, fluturînd punga cu cartofi prăjiți. Victimele au fost oameni influenți, așa că patrulele trebuie concentrate în cartierele rezidențiale. Sînt conștienți că se va isca un scandal pe marginea acestei decizii – șefii s-au certat în legătură cu suplimentarea forței umane încă de cînd a dat Freddy ortul popii. Dacă vor patrula cartierele celor bogați, iar criminalul lovește în South Side, Dumnezeu să-i aibă în grijă pe edilii orașului. Dar, dacă acest lucru se întîmplă, pot da vina pe federali. Asta ne-au spus *ei* să facem.

– Nu cred că șansele de a lovi în Chicago sînt mai mari decît în altă parte, spuse Graham. Nu există nici un motiv să credem acest lucru. E un nenorocit. De ce nu poate Bloom să facă profilul psihologic? Este consultant la Științe Comportamentale.

– Nu vor să-l facă Bloom, vor să-l facem noi. Nu le-ar folosi la nimic să dea vina pe Bloom. În afară de asta, este încă în spital. Am primit instrucțiuni să fac acest lucru. Cineva de sus a stat de vorbă cu justiția. Ordin de la ăi mari. Vrei, te rog, să faci asta?

– O s-o fac. La urma urmei, cu asta mă ocup.

– Asta-i tot ce știu, adăugă Crawford. Continuă cum ai început.

– Mai degrabă m-aş întoarce la Birmingham.

– Nu, spuse Crawford. Rămîi lîngă mine pentru chestia asta.

Ultimele clipe ale zilei de vineri se topeau spre vest.

Mai rămăseseră zece zile.

35

Eşti gata să-mi spui ce fel de „ieşire" e asta? îl întrebă Reba McClane pe Dolarhyde sîmbătă dimineaţa după ce merseseră în tăcere timp de zece minute.

Spera să fie vorba de un picnic.

Dubiţa se opri. Îl auzi pe Dolarhyde deschizînd geamul.

– Dolarhyde, spuse el. Doctorul Warfield v-a lăsat numele meu.

– Da, domnule. Vă rog să puneţi acest fluturaş sub ştergător cînd parcaţi maşina.

Înaintară încet. Reba simţi o curbă uşoară în drum. Mirosuri ciudate şi grele în aer. Zgomot de elefant.

– Grădina zoologică, spuse ea. Minunat.

Ar fi preferat un picnic. Ce naiba, era totuşi plăcut.

– Cine este doctorul Warfield?

– Directorul Grădinii zoologice.

– Eşti prieten cu el?

– Nu. Am făcut grădinii o favoare cu filmul. Acum îmi întorc serviciul.

– Cum?

– Vei avea ocazia să atingi un tigru.

– Nu mai spune!

– Ai privit vreodată un tigru?

Femeia se simţi bucuroasă că putuse s-o întrebe aşa ceva.

– Nu. Ţin minte o pumă de cînd eram mică. Nu aveau altceva la Grădina zoologică din Red Deer. Cred că ar trebui să discutăm despre asta.

– Lucrează la dintele unui tigru. Sînt nevoiţi să-l... anestezieze. Dacă vrei, îl poţi atinge.

– Vor fi acolo o mulţime de oameni, persoane care aşteaptă?

– Nu. Fără public. Warfield, eu, doi oameni. Televiziunea va sosi după ce noi vom pleca. Vrei?

O insistenţă ciudată răzbătea din cuvintele lui.

– La naiba, bineînţeles că vreau! Mulţumesc... e o surpriză pe cinste.

Dubiţa se opri.

– Uf, cum o să ştiu că e adormit de-a binelea?

– Gîdilă-l. Dacă rîde, ia-o la fugă.

Podeaua din camera de tratament părea linoleum sub paşii Rebei. Încăperea era răcoroasă, cu ecouri puternice. O căldură învăluitoare venea din capătul celălalt al sălii.

Se auziră paşi grei şi ritmaţi, iar Dolarhyde o conduse spre o latură a camerei pînă cînd simţi îngustimea unui colţ.

Animalul se afla înăuntru, îl putea mirosi.

O voce:

– Sus acum. Uşor. Jos. Putem lăsa laţul sub el, doctore Warfield?

– Mda, înfăşoară perna aia într-unul din prosoapele verzi şi aşază-i-o sub cap. Îl trimit pe John după tine cînd terminăm.

Paşi îndepărtîndu-se.

Aştepta ca Dolarhyde să spună ceva. Nu o făcu.

– E aici, spuse ea.

– Zece oameni l-au cărat într-o targă. E mare. Trei metri. Doctorul Warfield îi ascultă inima. Acum se uită sub o pleoapă. Uite-l că vine spre noi.

Un corp sparse liniştea din faţa ei.

– Doctorul Warfield, Reba McClane, făcu Dolarhyde prezentările.

Femeia întinse mîna. Simţi atingerea unei palme mari, moi.

– Vă mulţumesc pentru permisiunea de a veni, spuse. Este o ocazie nemaipomenită.

– Mă bucur că *aţi putut* veni. Sosirea dumneavoastră îmi face ziua mai interesantă. Apropo, am apreciat cu adevărat filmul.

Vocea doctorului Warfield amintea vocea unui bărbat în floarea vîrstei, profund, cult, negru. Din Virginia, presupuse ea.

– Aşteptăm ca să fim siguri că respiraţia şi bătăile inimii sînt stabile înainte ca doctorul Hassler să înceapă. Hassler este acolo, potrivindu-şi oglinda pe frunte. Să rămînă între noi, dar nu o poartă decît pentru a-şi face curaj. Haideţi să faceţi cunoştinţă cu el. Domnule Dolarhyde?

– Să mergem.

Femeia întinse mîna spre Dolarhyde. Atingerea întîrzie, uşoară ca o boare. Palma lui lăsă o urmă de transpiraţie pe degetele ei.

Dr. Warfield îi aşeză mîna pe braţul lui şi porniră uşor înainte.

– E complet adormit. Aveţi vreo idee cum arată…? Vă voi descrie tot ce doriţi.

Se opri, neştiind cum să pună problema.

– Îmi amintesc pozele din cărţi de cînd eram mică, şi am văzut o dată o puma într-o Grădină zoologică de lîngă casă.

– Acest tigru este asemeni unei superpume, spuse doctorul. Piept mai lat, cap mult mai masiv şi un schelet şi o musculatură

foarte puternice. E un mascul bengalez de patru ani. Are aproape trei metri lungime de la nas la vîrful cozii și cîntărește patru sute de kilograme. E întins pe partea dreaptă, sub un reflector puternic.

– Simt lumina.

– E puternic colorat, cu dungi negre și portocalii, iar portocaliul este atît de intens, încît pare să radieze în aerul înconjurător.

Deodată, dr. Warfield se temu că fusese o cruzime din partea sa să vorbească despre culori. Aruncînd însă o privire scurtă spre Reba, se liniști.

– E la doi metri de noi, îi simți mirosul?

– Da.

– Domnul Dolarhyde s-ar putea să vă fi povestit, un cretin l-a înghiontit prin gard cu cazmaua unui grădinar. I-a spart colțul lung din partea stîngă sus. E în regulă, doctore Hassler?

– Nici o problemă. Mai așteptăm un minut sau două.

Warfield îl prezentă pe dentist Rebei.

– Draga mea, ești prima surpriză *plăcută* pe care mi-a oferit-o vreodată Frank Warfield, spuse Hassler. Poate ți-ar plăcea să examinezi chestia asta. Este un dinte de aur, un colț de fapt.

Îl așeză în palma ei.

– Greu, nu-i așa? Am curățat dintele spart și am făcut un mulaj acum cîteva zile, iar astăzi i-l vom reconstitui. L-aș fi putut face alb, bineînțeles, dar m-am gîndit că așa va fi mai amuzant. Doctorul Warfield îți va confirma faptul că nu scap nici o ocazie să mă dau în spectacol. Este prea încăpățînat și nu mă lasă să pun un anunț pe cușcă să-mi fac reclamă.

Simți dintele conic, curbat și lustruit cu degetele ei sensibile:

– Ce lucrare minunată!

Auzi o respirație adîncă și liniștită în apropiere.

– Va face senzație printre copii cînd va căsca, spuse Hassler. Și nu cred că va tenta vreun hoț. Acum să trecem la partea amuzantă. Nu ți-e frică, nu-i așa? Voinicul dumitale însoțitor ne privește ca o fiară. Nu te obligă să faci asta?

– Nu! Nu, vreau s-o fac.

– Stă cu spatele la noi, spuse dr. Warfield. Doarme la aproximativ un metru de dumneata, urcat pe o masă de operație. Uite cum vom face: îți voi așeza mîna stîngă – ești dreptace, nu-i așa? –, îți voi așeza mîna stîngă pe marginea mesei și poți explora cu cea dreaptă. Nu te grăbi. Voi fi aici, lîngă dumneata.

– Și eu la fel, adăugă dr. Hassler.

Îi încînta acest joc. Sub luminile puternice, părul ei mirosea asemeni rumegușului încălzit de soare.

Reba simțea căldura deasupra capului. Îi furnica creștetul. Mirosea propriul păr încins, săpunul lui Warfield, alcoolul, dezinfectantul și felina. Simți o ușoară amețeală, care nu dură însă decît o fracțiune de secundă.

Apucă marginea mesei și întinse precaută mîna, pînă atinse blana, încălzită de lumină, un strat mai răcoros dedesubt, apoi căldura calmă a corpului. Își plimbă mîna blînd pe blana groasă, simțind părul trecîndu-i printre degete, în ambele sensuri, parcurgînd pe rînd golurile adînci dintre coastele puternice.

Prinse între degete pielea și firele de păr. Atît de aproape de animal, chipul ei se îmbujoră și căpătă acea expresie proprie orbilor, mimica specifică a feței pe care se autoeducase să o elimine.

Warfield și Hassler o văzură uitîndu-și de sine și fură cuprinși de un sentiment de bucurie. O vedeau ca printr-o

fereastră largă care oferea o nouă senzaţie, ea lipindu-şi faţa de acesta.

În timp ce privea din umbră, muşchii spatelui lui Dolarhyde se înfiorară. Un strop de sudoare îi alunecă în jos, de-a lungul spatelui.

– Pe cealaltă parte sînt organele, spuse dr. Warfield, apropiindu-se de urechea ei.

O conduse în jurul mesei, mîna ei alunecînd spre coadă.

Dolarhyde simţi o contracţie bruscă în piept în momentul în care degetele ei trecură peste testiculele păroase. Le mîngîie şi trecu mai departe.

Warfield ridică o labă uriaşă şi o aşeză în mîna femeii. Aceasta simţi asprimea pernițelor şi izul duşumelei din cuşcă. Apăsă un deget pentru a scoate gheara la suprafaţă. Musculatura grea, suplă a umerilor animalului îi umplu palmele.

Simţi urechile tigrului, circumferinţa capului şi cu grijă, îndrumată de veterinar, atinse asprimea limbii lui. Respiraţia fierbinte îi ridică părul pe braţe.

În sfîrşit, dr. Warfield îi puse stetoscopul la urechi. Cu mîinile pe pieptul ce se mişca ritmic, cu chipul întors, fiinţa ei se umplu de bătăile de tunet ale inimii tigrului.

Pe drumul de întoarcere, Reba McClane rămase tăcută, îmbujorată, cuprinsă de o emoţie puternică. O singură dată se întoarse spre Dolarhyde, spunîndu-i încet:

– Mulţumesc... foarte mult. Dacă nu te deranjează, mi-aş dori grozav un martini.

– Aşteaptă aici o clipă, spuse Dolarhyde în timp ce parca maşina în curte.

Era bucuroasă că nu se întorseseră în apartamentul ei. Avea iz de vechi și singurătate.

– Nu aranja lucrurile. Du-mă înăuntru și spune-mi că este ordine.

– Așteaptă aici.

Duse înăuntru punga de la magazinul de băuturi și făcu un tur rapid al casei. Se opri în bucătărie și rămase o clipă cuprinzîndu-și fața în mîini. Nu era sigur de ceea ce făcea. Simțea pericolul, dar nu venea din partea femeii. Nu se putea uita în sus, pe scări. Trebuia să facă ceva și nu știa cum. Ar fi trebuit să o conducă înapoi acasă.

Înaintea Devenirii sale, nu ar fi îndrăznit să facă ceea ce făcea acum.

În acest moment, realiză că putea face orice. Orice. Orice.

Ieși afară în lumina palidă a apusului de soare, acoperit de umbra albastră și prelungă a dubiței. Reba McClane se sprijini de umerii lui pînă cînd atinse pămîntul cu picioarele.

Femeia simți prezența casei. Intui înălțimea acesteia din ecoul produs de închiderea ușii dubiței.

– Patru pași pe iarbă. Urmează o rampă, spuse el.

Îl luă de braț. Îl străbătu un fior. Transpirație curată pe bumbac.

– Deci chiar *ai* o rampă. Pentru ce?

– Au locuit aici niște bătrîni.

– Nu și acum.

– Nu.

– Pare răcoroasă și înaltă, rosti ea în hol.

Aer de muzeu. Mirosea oare a tămîie? Un ceas se auzi undeva departe.

– E o casă mare, nu-i așa? Cîte camere are?

– Paisprezece.

– E veche. Lucrurile de aici sînt vechi.

Atinse franjurii unui abajur şi-l pipăi cu degetele.

Ruşinosul domn Dolarhyde. Era perfect conştientă că-l excitase să o vadă cu tigrul; tremura ca un cal cînd îl luase de braţ ca să iasă din sala de operaţie.

Elegant gestul de a fi aranjat această vizită. Poate elocvent în acelaşi timp, nu era foarte sigură.

– Martini?

– Lasă-mă să vin cu tine să-l prepar, spuse ea, scoţîndu-şi pantofii.

Picură vermut de pe degete în pahar. O sută de grame de gin deasupra şi două măsline. Înregistră repede puncte de reper din casă – ticăitul ceasului, zgomotul aerului condiţionat din dreptul ferestrei. Exista un loc cald pe podea lîngă uşa bucătăriei, unde bătea soarele de după-amiază.

O aşeză în fotoliul lui încăpător. El se trînti pe canapea.

Era o tensiune în aer. Asemeni fluorescenţei în apa mării, limita mişcarea; găsi loc ca să lase paharul pe pupitrul de lîngă ea, iar el puse muzică.

Lui Dolarhyde, camera i se părea schimbată. Ea era prima vizitatoare voluntară pe care o avusese vreodată în casă, iar acum camera era împărţită în partea ei şi partea lui.

Sunetul muzicii, Debussy, umplu aerul în care lumina pălea.

O întrebă despre Denver, iar ea îi răspunse ceva, absentă, ca şi cum s-ar fi gîndit la altceva. Îi descrise casa şi imensa curte îngrădită. Nu era nevoie de multe vorbe.

În pauza în care el schimbă discul, Reba constată:

– Tigrul acela minunat, casa asta, eşti plin de surprize, D. Nu cred că te cunoaşte cineva cu adevărat.

– I-ai întrebat?

– Pe cine?

– Pe oricine.

– Nu.

– Atunci de unde știi că nimeni nu mă cunoaște?

Concentrarea lui asupra pic-up-ului făcu ca întrebarea să sune neutru.

– Ei, unele femei din Gateway ne-au văzut suindu-ne în dubița ta data trecută. Doamne, curioase mai erau. Brusc m-am trezit cu companie la automatul de răcoritoare.

– Ce voiau să știe?

– Voiau doar ceva bîrfe suculente. Cînd au văzut că nu aveau parte de așa ceva, au plecat. Încercau marea cu degetul.

Dorise să transforme curiozitatea avidă a femeilor într-o autoironie. Dar nu mergea așa.

– Au pus tot felul de întrebări, adăugă. Te găsesc foarte misterios și interesant. Hai, este un compliment.

– Ți-au spus cum arăt?

Întrebarea fusese pusă cu o voce calmă, dar Reba știa că nu este de glumă, așa că răspunse cum trebuie:

— Nu le-am întrebat. Dar, într-adevăr, mi-au spus cum apreciază ele că arăți. Vrei să auzi? Cu lux de amănunte? Nu întreba dacă nu vrei.

Era sigură că va întreba.

Nici un răspuns.

Deodată, Reba se simți singură în cameră, ca și cum locul unde stătea el ar fi fost mai gol decît golul însuși, o gaură neagră înghițind totul și emanînd nimic. Știa că nu ar fi putut pleca fără să-l audă.

– Cred că-ți voi spune, zise ea. Ești îngrijit și foarte curat, ceea ce ele apreciază. Spun că ai un corp remarcabil.

Firește, nu se putea limita doar la atît.

– Spun că ești foarte sensibil în ceea ce privește propriul

tău chip și că nu ar trebui să fii. Bun, este vorba despre cea mai profundă dintre ele, Eileen o cheamă?

– Eileen.

Ah, un semnal de răspuns. Se simțea ca un astronom specializat în unde radio.

Reba era un imitator excelent. Ar fi putut reda cu perfectă fidelitate discursul lui Eileen, dar era prea înțeleaptă pentru a imita pe cineva de față cu Dolarhyde. O cită pe Eileen ca și cum ar fi citit dintr-un scenariu.

– „Nu este un bărbat urît. Pe cuvîntul meu, am ieșit cu mulți bărbați la viața mea care nu arătau atît de bine. Am ieșit odată cu un jucător de hochei – juca oare pentru cei de la Blues? – care avea o mică adîncitură în buză unde ținea guma de mestecat. Toți au chestia asta, jucătorii de hochei. Este o chestie, știi tu, *macho*, cred. Domnul D. are o piele superbă și ce n-aș da pentru părul lui". Mulțumit? O, și m-a întrebat dacă ești atît de puternic precum arăți.

– Și?

– Am spus că nu știu.

Își goli paharul și se ridică.

– Unde naiba ești, Dolarhyde?

Îl simți cînd se mișcă între ea și difuzor.

– Aha, aici ești. Vrei să știi ce părere am despre asta?

Îi găsi gura cu degetele și-l sărută, apăsîndu-și ușor buzele pe dinții lui încleștați. Își dădu imediat seama că rușinea, nu senzația neplăcută îl făcuse să rămînă țeapăn.

Bărbatul era înmărmurit.

– Acum vrei, te rog, să-mi arăți unde este baia?

Îl apucă de braț și-l urmă pe culoar.

– Pot să mă întorc singură.

În baie, își netezi părul și își plimbă degetele deasupra

chiuvetei, căutînd pastă de dinți sau apă de gură. Încercă să găsească ușa dulăpiorului de medicamente și descoperi că nu exista nici o ușă, doar balamale și rafturi goale. Atinse cu grijă obiectele de-acolo, trecînd peste o lamă de ras, pînă cînd dădu de o sticlă. Scoase capacul, mirosi pentru a verifica dacă este apă de gură și luă o înghițitură.

Cînd se întoarse în hol, auzi un sunet familiar – foșnetul unui proiector derulînd.

– Am de făcut teme, spuse Dolarhyde, întinzîndu-i un nou martini.

– Bineînțeles, răspunse ea.

Nu știa cum să considere acest fapt.

– Dacă te deranjez de la treabă, pot să plec. Vine vreun taxi pînă aici?

– Nu. Vreau să rămîi. Chiar vreau. E doar un film pe care trebuie să-l verific. Nu durează mult.

O conduse spre fotoliul încăpător. Reba știa unde se află canapeaua. Se îndreptă într-acolo.

– Are sonor?

– Nu.

– Pot să ascult în continuare muzică?

– Îhî.

Îi simți încordarea. Dorea ca ea să rămînă, era doar speriat. N-ar fi trebuit să fie. În regulă. Se așeză.

Băutura era minunată, rece și tare.

Bărbatul se așeză în celălalt capăt al canapelei, greutatea lui făcînd cuburile de gheață din paharul pe care îl ținea ea în mînă să se lovească unul de celălalt. Proiectorul derula în continuare.

– Cred că am să mă întind cîteva minute dacă nu te deranjează, spuse ea. Nu, nu te mișca, am destul loc. Trezește-mă dacă adorm, bine?

Se întinse pe canapea, ţinîndu-şi paharul pe abdomen; vîrfurile părului ei abia îi atingeau mîna bărbatului în dreptul taliei.

El apăsă butonul telecomenzii şi filmul începu.

Dolarhyde dorise să privească filmul cu Leeds sau Jacobi cu această femeie alături. Voia să se uite cînd la ecran, cînd la Reba. Ştia că ea nu trebuia să supravieţuiască. Dar femeile o văzuseră urcîndu-se în dubiţa lui. Nici măcar nu trebuia să se gîndească la aşa ceva. Femeile o văzuseră urcîndu-se în dubiţa lui.

Dorea să vadă filmul cu familia Sherman, următorii pe care avea să-i viziteze. Va simţi promisiunea eliberării şi o va face în prezenţa Rebei, privind-o cît ar pofti.

Pe ecran, *Noua casă*, scrisă cu monede de un peni pe un carton. Un cadru lung cu doamna Sherman şi copiii. Distracţie în piscină. Doamna Sherman se ţine de scară şi priveşte spre camera de luat vederi, sfîrcurile întrezărindu-i-se ude sub costumul de baie, picioarele palide tremurîndu-i.

Dolarhyde era mîndru de stăpînirea de sine de care dădea dovadă. Se va gîndi la acest film, nu la celălalt. Dar în mintea sa începu să vorbească cu doamna Sherman aşa cum vorbise cu Valerie Leeds în Atlanta.

Da, acum mă vezi.

Asta simţi cînd mă vezi, da.

Distracţie cu haine vechi. Doamna Sherman poartă o pălărie cu boruri largi. Stă în faţa oglinzii. Se întoarce cu un zîmbet arcuit şi pozează în faţa camerei, cu mîna la ceafă. La gît poartă o camee.

Reba McClane se mişcă pe canapea. Îşi pune paharul pe podea. Dolarhyde simte o greutate şi o căldură. Femeia îşi aşezase capul în poala lui. Ceafa ei este palidă, iar lumina filmului joacă pe ea.

Stă complet imobil, mişcă doar degetul pentru a opri filmul şi a-l derula. Pe ecran, doamna Sherman pozează în faţa oglinzii, purtînd pălăria. Se întoarce spre cameră şi zîmbeşte.

Da, acum mă vezi.

Asta simţi cînd mă vezi, da.

Mă simţi acum? Da.

Dolarhyde tremură. Pantalonii îl strîng. Simte o fierbinţeală. Simte respiraţia caldă prin haine. Reba făcuse o descoperire.

Degetul lui se mişca în mod convulsiv pe buton.

Da, acum mă vezi.

Asta simţi cînd mă vezi, da.

Simţi asta? Da.

Reba îi deschisese fermoarul pantalonilor.

Îl fulgeră o teamă; nu mai avusese niciodată o erecţie în prezenţa unei femei vii. El este Dragonul, n-are de ce să-i fie teamă.

Degete harnice îl eliberează.

Oh.

Mă simţi acum? Da.

Da, acum simţi.

Da, ştiu.

Inima îţi bate cu putere, da.

Trebuie să-şi ţină mîinile departe de gîtul Rebei. Să le ţină deoparte. Femeile i-au văzut în dubiţă. Mîna lui strînge cu putere braţul canapelei. Degetele îi pătrund prin tapiţerie.

Inima îţi bate cu putere, da.

Acum se agită.

Acum se agită.

Încearcă să iasă afară, da.

Iar acum e repede şi uşoară şi repede şi uşoară şi...

Gata.

Oh, gata.

Reba își odihnește capul în poala lui și ridică spre el obrazul lucios. Își strecoară mîna sub cămașa lui și o așază, caldă pe pieptul lui.

– Sper că nu te-am șocat, spune.

Sunetul vocii ei de femeie vie fu cel care-l șocă și verifică dacă inima ei bătea și așa era. Femeia îi ținu blînd mîna în dreptul inimii.

– Dumnezeule, n-ai terminat încă, nu-i așa?

O femeie vie. Ce ciudat! Copleșit de putere, a Dragonului sau a lui însuși, o ridică cu ușurință de pe canapea. Nu cîntărea aproape nimic, mult mai ușor de cărat fiindcă nu era țeapănă. Nu sus. Nu sus. Grăbindu-se. Undeva. Repede. Patul bunicii, cu așternuturile confortabile de satin sub ei.

– Oh, așteaptă, îi dau jos. Oh, acum s-au rupt. Nu-mi pasă. Vino. Dumnezeule, bărbate. E atît de bine. Te rog, nu mă ține dedesubt, lasă-mă deasupra să mă înfrupt.

Cu Reba, unica lui femeie vie, prins alături de ea într-o falie a timpului, simți pentru întîia dată că este bine: viața lui se descătușa, el însuși mai presus de moartea ce urca în abisul ei întunecat, departe de această planetă plină de durere, parcurgînd distanțe armonioase spre pace și promisiunea liniștii.

Alături de ea în întuneric. Întinse mîna și o apăsă cu blîndețe pentru a opri drumul înapoi. În timp ce femeia dormea, Dolarhyde, blestematul a unsprezece oameni, îi ascultă fără încetare bătăile inimii.

Imagini. Perle baroce zburînd prin întunericul prietenos. Arma cu care trăsese în lună. Un măreț foc de artificii pe care-l văzuse în Hong Kong numit „Dragonul își arată perlele".

Dragonul.

Se simțea uluit, răvășit. Și toată lunga noapte alături de ea, speriat că nu-și aude pașii coborînd scările în chimonou.

Femeia se mișcă la un moment dat, noaptea, căutînd somnoroasă pînă cînd dădu de paharul de pe noptieră. Proteza bunicii zornăia înăuntru.

Dolarhyde îi aduse apă. Reba îl îmbrățișă în întuneric. Cînd adormi la loc, îi luă mîna de pe uriașul său tatuaj și i-o puse pe față.

Dormea adînc în zori.

Reba McClane se trezi la nouă și îi auzi respirația liniștită. Se întinse leneșă în patul uriaș. Bărbatul nu se mișcă. Reba revăzu în minte planul casei, ordinea covoarelor și dușumeaua, direcția spre ceasul care ticăia. Cînd avu totul clar, se ridică ușor și găsi baia.

Făcu un duș îndelung, el încă tot mai dormea. Lenjeria ei ruptă se afla pe podea. O găsi cu piciorul și o îndesă în geantă. Își trase pe ea rochia de bumbac, își luă bastonul și ieși afară.

Dolarhyde îi vorbise despre mărimea curții și faptul că era nivelată, înconjurată de un gard viu crescut sălbatic, dar la început fu foarte atentă.

Aerul dimineții era răcoros, iar soarele călduț. Rămase în picioare și lăsă vîntul să-i mîngîie brațele, atinse semințele de soc. Vîntul îi descoperi curbele trupului, proaspăt după duș. Ridică brațele spre el, iar vîntul suflă răcoros peste sînii și mîinile ei și printre picioare. Trecură niște albine. Nu-i era frică de ele, iar acestea o lăsară în pace.

Dolarhyde se trezi, derutat o clipă că nu se afla în camera de sus. Ochii săi galbeni se măriră pe măsură ce-și amintea. Întoarse capul ca o bufniță spre perna alăturată. Goală.

Oare bîntuia prin casă? Ce ar putea descoperi? Sau se

întîmplase ceva în timpul nopții? Ceva care trebuia curățat. Trebuia să fie circumspect. Poate că va fi nevoit să fugă.

Căută în baie, în bucătărie. Jos, în pivniță, unde se afla celălalt scaun cu rotile. Etajul? Nu voia să urce. Trebuia să vadă. Tatuajul palpita cînd urcă scările. Dragonul îl privea din tabloul din dormitor. Nu putea sta în cameră cu Dragonul.

De la una din ferestrele de sus o zări în grădină.

„FRANCIS." Știa că vocea venea din camera lui. Știa că era vocea Dragonului. Această nouă latură a Dragonului îl dezorientă. O simțise prima oară cînd pusese întîi mîna pe inima Rebei.

Dragonul nu-i mai vorbise niciodată *lui* pînă atunci. Era înspăimîntător.

„FRANCIS, VINO AICI."

Încercă să oprească vocea care-l chema, îl chema în timp ce cobora în goană scările.

Ce ar fi putut să descopere ea? Dinții bunicii zornăiseră în pahar, dar îi pusese deoparte cînd îi adusese apa. Nu putea vedea nimic.

Caseta cu Freddy. Era în casetofonul din hol. Trasă pînă la început. Nu-și putea aminti dacă o derulase după ce o pusese la telefon celor de la *Tattler.*

Ea nu trebuie să se întoarcă în casă. Nu avea de unde să știe ce s-ar putea întîmpla în casă. Reba ar putea avea o surpriză. Dragonul ar putea coborî. Știa cît de repede ar izbucni ea în plîns.

Femeile o văzuseră urcînd în dubiță. Warfield și-ar fi amintit de ei doi împreună. Se îmbrăcă în grabă.

Reba McClane simți umbra răcoroasă a unui trunchi de copac, apoi se lăsă din nou învăluită de soare, plimbîndu-se prin curte. Întotdeauna își putea da seama unde se află după

căldura soarelui şi zgomotul aparatului de aer condiţionat. Navigarea, disciplina vieţii ei, era uşoară aici. Se întoarse de mai multe ori, plimbîndu-şi mîinile peste tufişuri şi flori înalte.

Un nor acoperi soarele, iar ea se opri, neştiind către ce direcţie este îndreptată. Încercă să audă aerul condiţionat. Era oprit. Simţi o clipă de nelinişte, apoi bătu din palme şi auzi ecoul liniştitor venind dinspre casă. Pipăi cristalul ceasului şi înregistră ora. Va trebui să-l trezească pe Dolarhyde curînd. Trebuia să ajungă acasă.

Uşa principală se trînti.

– Bună dimineaţa, spuse ea.

Se auzea clinchetul cheilor lui cînd venea prin iarbă.

Se apropie de ea cu grijă, ca şi cum curentul de aer produs de venirea sa ar fi putut s-o dărîme, şi observă că nu se temea de prezenţa lui.

Reba nu părea că s-ar simţi prost sau ruşinată de ceea ce făcuseră în noaptea precedentă. Nu părea supărată. Nu fugi de el şi nici nu-l ameninţă. Se întrebă dacă nu cumva faptul că nu-i văzuse părţile intime era explicaţia.

Reba îl cuprinse cu braţul şi îşi sprijini capul de pieptul lui. Inima îi bătea cu putere.

Dolarhyde reuşi să îngaime un bună dimineaţa.

– M-am simţit minunat, D.

Adevărat? Ce se răspunde la chestia asta?

– Asta e bine. Şi eu.

Pare în regulă. Scoate-o de aici.

– Dar trebuie să ajung acasă, spunea ea. Sora mea se întoarce să mă ia la masa de prînz. Poţi veni şi tu dacă vrei.

– Trebuie să mă duc la laborator, spuse, schimbînd minciuna pe care o avea pregătită.

– Să-mi iau poşeta.

Oh, nu.

– Ţi-o aduc eu.

Aproape orbit de noul sentiment, neputîndu-l exprima aşa cum o cicatrice nu poate roşi niciodată, Dolarhyde nu-şi dădea seama ce se întîmplase cu el şi cu Reba McClane, sau de ce. Era derutat, străbătut de noua teamă de a fi Doi.

Femeia ba îl ameninţa, ba nu-l ameninţa.

Era vorba despre ea acceptîndu-l cu mişcări vii în patul bunicii.

De cele mai multe ori, Dolarhyde nu era conştient ce simţea pînă nu acţiona. Nu realiza ce sentimente avea faţă de Reba McClane.

Un incident neplăcut petrecut în timp ce o conducea acasă îl lumină întrucîtva în acest sens.

Chiar după ce trecură de bulevardul Lindbergh spre autostrada 70, Dolarhyde opri la o benzinărie pentru a face plinul dubiţei.

Ajutorul care lucra la pompă era un bărbat solid, ţîfnos, cu respiraţia duhnind a băutură. Se strîmbă cînd Dolarhyde îi ceru să verifice uleiul. Dubiţa avea un litru mai puţin decît trebuia. Ajutorul prinse o ţeavă la bidonul de ulei şi făcu plinul motorului.

Dolarhyde coborî din maşină să plătească.

Ajutorul păru fericit să şteargă parbrizul; pasagera se vedea prin geam. Ştergea şi nu mai termina...

Reba McClane şedea pe bancheta înaltă, picior peste picior, cu fusta ridicată deasupra genunchiului. Bastonul alb era proptit între scaune.

Ajutorul reîncepu să şteargă parbrizul. Privea pe sub rochia ei.

Dolarhyde ridică o clipă privirea din portofel şi-l surprinse. Se întinse prin geamul dubiţei şi dădu drumul la ştergătoare, lovindu-l peste degete.

– Hei, ai grijă!

Ajutorul își făcu de lucru scoțînd bidonul de ulei din compartimentul motorului. Știa că fusese prins și afișă un rînjet jegos pînă în clipa în care Dolarhyde veni lîngă el, ocolind dubița.

– Nenorocitule! șuieră el.

– Ce dracu' te-a apucat?

Ajutorul era aproape de aceeași înălțime și greutate cu Dolarhyde, dar nici pe departe nu avea musculatura lui. Era destul de tînăr pentru a avea dinți sănătoși, dar nu-și îngrijea dantura. Culoarea verzuie a dinților lui îl dezgustă pe Dolarhyde.

– Ce s-a întîmplat cu dinții tăi? întrebă încet.

– Ce-ți pasă?

– I-ai scos pentru iubitul tău, putregai pervers ce ești?

Dolarhyde stătea prea aproape.

– Pleacă dracului de lîngă mine!

– Porcule, idiotule, gunoiule, tîmpitule, vorbi Dolarhyde încet.

Cu un singur dos de palmă, Dolarhyde îl lipi de dubiță. Bidonul de ulei și țeava loviră asfaltul.

Dolarhyde le ridică.

– Nu fugi. Te pot prinde.

Scoase din bidon țeava și privi capătul ascuțit al acesteia.

Ajutorul era livid. În expresia lui Dolarhyde era ceva ce nu mai întîlnise niciodată, la nimeni.

O fracțiune de secundă, Dolarhyde vizualiză țeava înfiptă în pieptul bărbatului, secîndu-i inima. Zări chipul Rebei prin parbriz. Dădea din cap, spunînd ceva. Încerca să găsească mînerul ca să deschidă geamul.

– Dobitocule, ți-a rupt cineva oasele vreodată?

Omul clătină violent din cap.

– Zău, n-am vrut să te jignesc. Jur pe ce-am mai sfînt.

Dolarhyde ridică țeava curbă de metal în dreptul feței bărbatului. O ținea cu ambele mîini și pectoralii săi se încordară în momentul în care o rupse în două. Îl apucă pe om de curea și lăsă țeava să cadă la picioarele lui.

– Ține-ți ochii de porc acasă.

Îi îndesă banii de benzină în buzunarul cămășii.

– Poți să fugi acum, spuse. Dar te pot prinde oricînd.

36

Caseta sosi într-o dimineață de sîmbătă, într-un mic pachet adresat lui Will Graham, cartierul general FBI, Washington. Fusese expediată din Chicago în ziua în care fusese asasinat Lounds.

Cei de la laborator și specialiștii în amprente nu găsiră nimic folositor pe casetă sau pe ambalaj.

O copie a casetei fu trimisă la Chicago cu curierul de după-amiază. Agentul special Chester i-o aduse lui Graham în camera juraților pe la mijlocul după-amiezei. Era însoțită de o notă din partea lui Lloyd Bowman:

Specialiștii în amprente vocale confirmă că este vorba despre Lounds. Repeta clar cuvintele după dictare. E o casetă nouă, fabricată în ultimele trei luni și nu a mai fost folosită înainte. Cei de la Științe Comportamentale analizează conținutul. Dr. Bloom ar trebui s-o asculte cînd se va pune pe picioare – rămîne la latitudinea dumneavoastră acest lucru.

Evident, ucigașul dorește să vă irite.

Bănuiesc că o să i se înfunde la un moment dat.

*

Un vot sincer de încredere, apreciat cu adevărat.

Graham știa că va fi nevoit să asculte caseta. Așteptă pînă plecă Chester.

Nu voia să rămînă închis cu ea în camera juraților. Sala goală de judecată era un loc mai bun – prin ferestrele înalte intra ceva soare. Femeile de serviciu abia trecuseră pe acolo și praful încă mai plutea în lumină.

Casetofonul era mic și cenușiu. Graham îl așeză pe masa unui avocat și apăsă butonul.

Tonul neutru al unui tehnician: „Cazul numărul 426238, subiectul 814, etichetat și înregistrat, casetă. Aceasta este o înregistrare."

O modificare a calității sunetului.

Graham apucă cu ambele mîini balustrada boxei juraților.

Vocea lui Freddy Lounds părea obosită și înspăimîntată:

„Beneficiez de un enorm privilegiu. Am văzut... Am văzut cu uimire... uimire și...și... forța Marelui Dragon Roșu."

Înregistrarea inițială fusese întreruptă în repetate rînduri pe parcurs. Aparatul înregistrase sunetul butonului de pauză de fiecare dată. Graham vizualiză degetul pe buton. Degetul Dragonului.

„Am mințit cu privire la El. Tot ceea ce am scris au fost minciuni comandate de Will Graham. El m-a pus să le scriu. Am... Am comis o blasfemie la adresa Dragonului. Chiar și în acest caz... Dragonul este milos. Acum vreau să-l slujesc. El... m-a ajutat să înțeleg... Splendoarea sa și-l voi slăvi. Ziarelor, cînd veți tipări aceste lucruri, întotdeauna să folosiți majuscula cînd vă referiți la el.

Știe că m-ai pus să mint, Will Graham. Deoarece eu am

fost obligat să mint, va fi mai... mai blînd cu mine decît va fi cu tine, Will Graham.

Atinge-ți spatele, Will Graham... și atinge micile... umflături de deasupra pelvisului tău. Simte șira spinării dintre ele... acela este locul exact... în care Dragonul îți va străpunge spinarea."

Graham continua să se sprijine de bară. La naiba! Dragonul nu cunoștea oare denumirea osului sacral sau se hotărîse să n-o folosească?

„Mai e ceva... pentru ca să te temi. De pe... de pe buzele mele vei auzi ceva care te va face să te temi și mai tare."

O scurtă pauză, după care urmă un urlet îngrozitor. Mai rău, buzele înecate în sînge îngăimară niște vorbe stîlcite: „...'ălosule, ai p'omis".

Graham lăsă capul între genunchi și rămase așa pînă cînd luminițele strălucitoare care-i jucau în fața ochilor dispărură. Deschise gura și respiră adînc.

Trecu o oră pînă cînd reuși să asculte caseta din nou.

Duse casetofonul în camera juraților și încercă să asculte acolo. Prea aproape. Lăsă casetofonul deschis și se întoarse în sala de judecată. Putea auzi prin ușa deschisă.

„Beneficiez de un enorm privilegiu..."

Cineva se afla la ușa sălii de judecată. Graham îl recunoscu pe funcționarul tînăr de la biroul FBI din Chicago și-i făcu semn să intre.

– A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră, spuse el. Domnul Chester m-a trimis să v-o aduc. Mi-a spus să nu uit să vă comunic faptul că inspectorul poștal a analizat-o cu raze.

Funcționarul scoase scrisoarea din buzunarul de la piept. Hîrtie mov grea. Graham spera că este de la Molly.

– Este ștampilată, vedeți?

– Mulțumesc.
– Astăzi este și ziua de salariu.
Funcționarul îi întinse cecul.
Pe casetă, Freddy urla.
Tînărul se înfioră.
– Îmi cer scuze, spuse Graham.
– Nu înțeleg cum suportați, zise tînărul.
– Du-te acasă, răspunse Graham.
Se așeză în boxa juraților pentru a citi scrisoarea. Dorea să se relaxeze puțin. Scrisoarea era de la dr. Hannibal Lecter.

Dragă Will,

O scurtă notă de felicitare pentru felul în care te-ai descurcat în cazul domnului Lounds. Ți-am admirat enorm munca. Ce băiat viclean ești!

Domnul Lounds m-a jignit în mod repetat cu vorbăria sa total ignorantă, dar m-a luminat asupra unui fapt – internarea dumitale într-un spital de boli psihice. Avocatul meu de trei parale ar fi trebuit să menționeze acest lucru la proces, dar nu contează.

Știi, Will, pui tot ce se întîmplă prea mult la suflet. Ți-ar fi mult mai ușor dacă te-ai împăca cu tine însuți.

Noi nu ne creăm propria fire, Will; ne este dată împreună cu plămînii, pancreasul și tot restul. De ce să ne împotrivim?

Vreau să te ajut, Will, și aș începe prin a-ți pune următoarea întrebare: Atunci cînd erai atît de deprimat că l-ai împușcat mortal pe domnul Garett Jacob Hobbs, nu faptul în sine te-a doborît, nu-i așa? Serios, oare nu te-ai simțit atît de rău pentru că ți-a plăcut atît de mult să-l ucizi?

Gîndeşte-te la asta, dar nu te îngrijora. De ce nu ţi-ar fi plăcut? Poate lui Dumnezeu îi place – doar o face mereu, iar noi nu sîntem oare creaţi după chipul Său?

Poate că ai citit în ziarul de ieri că Dumnezeu a prăbuşit acoperişul unei biserici peste treizeci şi patru de credincioşi în Texas, marţi seara – chiar cînd Îi închinau un imn. Nu crezi că S-a simţit bine?

Treizeci şi patru. Dar ţi l-a lăsat ţie pe Hobbs.

El a încasat o sută şase filipinezi într-o catastrofă aviatică săptămîna trecută – a fost de acord să ţi-l lase ţie pe Hobbs. Nu te-ar taxa pentru o amărîtă de crimă. Două acum. E în regulă.

Urmăreşte ziarele. Dumnezeu rămîne mereu în frunte.

Toate cele bune,

Hannibal Lecter, doctor în medicină

Graham ştia că Lecter greşea amarnic în ceea ce priveşte cazul lui Hobbs, dar o fracţiune de secundă se întrebă dacă nu avea cumva dreptate într-o oarecare măsură în cazul lui Freddy Lounds. Graham nu-l ierta pe duşmanul din sufletul lui.

Îşi pusese braţul pe umărul lui Freddy în fotografia din *Tattler* pentru a confirma că el îi comunicase acele lucruri insultătoare despre Dragon. Sau poate că dorise inconştient să-l pună pe Freddy în pericol, doar aşa, un pic? Se întreba.

Acum avea certitudinea că nu ar rata conştient o şansă să pună mîna pe Dragon.

– M-am săturat pînă peste cap de voi, nenorociţi dereglaţi, rosti cu voce tare Graham.

Avea nevoie de o pauză. Îi telefonă lui Molly, dar nu răspunse nimeni acasă la bunicii lui Willy.

– Probabil sînt cu toții în nenorocitul ăla de garaj, murmură.

Ieşi să bea o cafea, în parte şi pentru a se convinge că nu se ascunde în camera juraților.

În vitrina unui magazin de bijuterii zări o superbă brățară veche de aur. Îl costă aproape tot salariul. O ceru ambalată pentru a fi expediată. Doar cînd fu sigur că este singur în fața cutiei poştale scrise adresa lui Molly din Oregon. Graham nu-şi dădea seama – dar Molly da – că făcea daruri doar cînd era furios.

Nu voia să se întoarcă în camera juraților şi să lucreze, dar era nevoit. Gîndul la Valerie Leeds îl îmboldi.

Îmi pare rău, nu pot veni acum la telefon, spusese Valerie Leeds.

Îşi dorea să o fi cunoscut. Îşi dorea... Gînduri absurde, copilăreşti.

Graham era obosit, egoist, plin de resentimente, redus la un nivel de gîndire al copilului care învățase primele standarde ale măsurătorilor; unde „nordul" era autostrada 61, iar 1,80 m reprezenta eterna înălțime a tatălui său.

Se sili să se concentreze asupra profilului psihologic detaliat al victimelor pe care îl realiza compilînd informații din vraful de rapoarte şi propriile observații.

Bogăția. Aceasta era una din trăsăturile comune. Ambele familii erau înstărite. Ciudat era faptul că Valerie Leeds economisea banii cîrpindu-şi ciorapii.

Graham se întrebă dacă nu cumva fusese un copil sărac. El aşa credea; copiii ei erau puțin prea răsfățați cu de toate.

Graham fusese la rîndul lui un copil sărac, care-şi urmase tatăl de pe debarcaderele din Biloxi şi Greenville pînă la cele

de pe lacul Erie. Întotdeauna era băiatul cel nou la şcoală, întotdeauna străinul. Undeva, în adîncul ființei sale, îngropase pe jumătate ranchiuna față de cei bogați.

S-ar putea ca Valerie Leeds să fi fost un copil sărac. Fu tentat să mai privească o dată filmul cu ea. Ar fi putut să o facă în sala de judecată. Nu. Familia Leeds nu era problema lui cea mai importantă. Pe ei îi cunoştea. Despre cei din familia Jacobi nu ştia nimic.

Lipsa oricăror cunoştinţe intime despre familia Jacobi îl deprimă. Incendiul casei din Detroit distrusese tot – albume de familie, probabil şi jurnale.

Graham încercă să-i cunoască după obiectele pe care şi le doriseră, le cumpăraseră şi le folosiseră. Doar de atît dispunea.

Dosarul referitor la familia Jacobi era gros, mare parte din el conţinînd liste ale posesiunilor – noua amenajare a casei de cînd se mutaseră în Birmingham. *Ia uite cîte tîmpenii.* Totul era asigurat, listat cu numere de serie, aşa cum pretindeau companiile de asigurări. Era firesc ca un om căruia îi arsese o dată tot avutul să se asigure pe viitor.

Avocatul, Byron Metcalf, îi trimisese copii în creion ale declaraţiilor de asigurare în loc de copii xerox. Indigoul fusese vechi şi erau greu de descifrat.

Jacobi avusese o şalupă, Leeds avusese o şalupă. Jacobi avusese o tricicletă, Leeds o bicicletă de teren. Graham îşi umezi degetul şi întoarse pagina.

Al patrulea obiect de pe pagina a doua era un proiector de filme Chinon Pacific.

Graham se opri. Cum de nu-l observase? Scotocise în toate lăzile din depozitul din Birmingham, atent la orice ar fi putut să-i ofere o viziune corectă asupra familiei Jacobi.

Unde era proiectorul? Ar putea compara declarația pentru asigurări pe care o ținea în mînă cu inventarul făcut de Byron Metcalf ca executor în momentul în care depozitase lucrurile familiei Jacobi. Obiectele fuseseră verificate de responsabilul depozitului care semnase contractul de depozitare.

Îi trebuiră cincisprezece minute pentru a parcurge lista obiectelor depozitate. Nici un proiector, nici o cameră de luat vederi, nici un film.

Graham se lăsă pe spate în scaun și îi privi pe membrii familiei Jacobi zîmbind din fotografia din fața sa.

Ce naiba s-a întîmplat cu el?

A fost furat?

Să-l fi furat ucigașul?

Dacă el l-a luat, atunci l-a ascuns?

Dumnezeule, te rog, oferă-mi o ascunzătoare pe care s-o pot găsi.

Graham nu se mai simțea obosit. Trebuia să vadă dacă mai lipsea și altceva. Lucră o oră, comparînd declarația de asigurare cu inventarul depozitului. Totul era trecut pe hîrtie, cu excepția obiectelor de preț mici. Acestea toate se aflau probabil pe lista personală a lui Byron Metcalf, obiecte pe care le depusese în seiful băncii din Birmingham.

Toate se aflau acolo. Toate, cu excepția a două dintre ele. „Cutie de cristal, 4 x 3 inci, cu capac din argint veritabil" apărea în declarația de asigurare, dar nu și în seif. „Ramă originală de argint, 9 x 11 inci, incrustată cu viță de vie și flori" nu se afla nici ea acolo.

Furate? Rătăcite? Erau obiecte mici, ușor de sustras. În mod obișnuit, argintul era topit imediat. Ar fi fost greu de găsit. Dar echipamentele video au numere de înregistrare atît în interior, cît și în exterior. Pot fi găsite.

Oare criminalul era hoțul?

Uitîndu-se fix la fotografia familiei Jacobi, pe Graham îl izbi o nouă posibilitate de a face conexiuni. Dar cînd obținu întregul răspuns, acesta era vag, dezamăgitor și neînsemnat.

În camera juraților se afla un telefon. Graham sună la departamentul Omucideri din Birmingham. Prinse tura de la trei la unsprezece.

– În cazul Jacobi, am observat că dețineți o evidență cu toți cei care au intrat și au ieșit din casă după ce a fost sigilată, corect?

– Să trimit pe cineva să verifice, spuse șeful de tură.

Graham știa că avea dreptate. Era o procedură bună evidența celor care veneau sau plecau de la locul unei crime, iar Graham fusese încîntat să vadă că cei din Birmingham o adoptaseră. Așteptă cinci minute, după care un funcționar veni la telefon.

– Bun, cei care au intrat și cei care au ieșit – ce doriți să aflați exact?

– Niles Jacobi, fiul decedatei – se află pe listă?

– Mmmm – mda. Pe 2 iulie, ora șapte seara. I s-a permis să-și ia obiectele personale.

– Avea cumva un geamantan, scrie ceva despre asta?

– Nț. Îmi pare rău.

Vocea lui Byron Metcalf era răgușită, iar respirația greoaie cînd răspunse la telefon. Graham se întrebă ce făcea oare.

– Sper că nu v-am deranjat.

– Cu ce te pot ajuta, Will?

– Am nevoie de puțin ajutor în legătură cu Niles Jacobi.

– Ce-a mai făcut acum?

– Cred că a scos nişte lucruri din casa familiei Jacobi după ce au fost ucişi.

– Hm.

– Lipseşte o ramă originală de tablou din inventarul seifului vostru. Cînd am fost la Birmingham, am luat o fotografie de familie din dormitorul lui Niles. Fusese înrămată – se observă după urmele lăsate.

– Afurisitul. I-am permis să-şi ia hainele şi cîteva cărţi de care avea nevoie, spuse Metcalf.

– Niles are prieteni scumpi. Cu toate astea, ceea ce mă interesează este un proiector de film şi o cameră de luat vederi care lipsesc. Vreau să ştiu dacă el le-a luat. Probabil că aşa e, dar dacă *nu* a fost el, e posibil să le fi luat criminalul. În acest caz, trebuie să comunicăm numerele de înregistrare magazinelor de profil. Trebuie să le facem publice la nivel naţional. Rama cred că a fost deja topită pînă acum.

– Va vedea el cînd o să termin povestea asta!

– Încă un lucru – dacă Niles a luat proiectorul, s-ar putea să fi păstrat filmul. N-ar fi obţinut nimic pe el. Vreau filmul. Trebuie să-l văd. Dacă îl abordezi direct, va nega totul şi va arunca filmul, dacă a existat vreunul.

– În regulă, răspunse Metcalf. Actele maşinii lui revin proprietăţii. Eu sînt executorul, aşa că o pot cerceta fără mandat. Prietenul meu, judecătorul, nu va refuza să-mi facă actele pentru a-i percheziţiona camera.

Graham se întoarse la treabă.

Averea. Adăugă acest aspect profilului care avea să fie folosit de poliţie.

Graham se întrebă dacă doamna Leeds şi doamna Jacobi îşi făcuseră vreodată cumpărăturile în costum de tenis. Era ceva

la modă în unele zone. În alte zone era un lucru prostesc, deoarece implica o dublă provocare – năştea ura de clasă, ca şi pofte trupeşti în acelaşi timp.

Graham şi le imagină împingînd cărucioare cu cumpărături, cu fuste albe, scurte, plisate mîngîindu-le coapsele bronzate, cu mingi imprimate pe şosetele transpirate – trecînd pe lîngă bărbatul răguşit cu ochi de rechin care îşi cumpăra prînzul rece cu carne pentru a-l înfuleca în maşină.

Cîte familii cu trei copii şi un animal de companie dormeau liniştite, fără să ştie că doar o ială le despărţea de Dragon?

Cînd Graham îşi imagină posibilele victime, văzu oameni inteligenţi, de succes, în case stilate.

Dar următorul care avea de înfruntat Dragonul nu avea nici copii şi nici animal de companie, iar casa lui era cu desăvîrşire lipsită de stil. Următoarea persoană care se va confrunta cu Dragonul era Francis Dolarhyde.

37

Zgomotul greutăţilor pe podeaua mansardei răsuna prin vechea casă.

Dolarhyde ridica greutăţi, încordîndu-se, încărcîndu-le mai mult decît încercase vreodată. Costumaţia lui era diferită; pantaloni de trening îi acopereau tatuajul. Bluza de trening acoperea *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare*. Chimonoul atîrna pe perete, ca pielea năpîrlită a unui şarpe de copac. Acoperea oglinda.

Dolarhyde nu purta mască.

Sus. O sută patruzeci de kilograme de la podea pe piept

dintr-o mişcare. Acum deasupra capului.

– LA CINE TE GÎNDEŞTI?

Surprins de auzul vocii, aproape că scăpă haltera sub care se afla. Jos. Discurile greutăţilor bubuiră şi săriră pe duşumea.

Se întoarse, cu braţele lui mari atîrnînd, şi privi fix spre locul de unde venea vocea.

– LA CINE TE GÎNDEŞTI?

Părea că se aude din spatele bluzei de trening, dar asprimea şi volumul vocii îi uscară gîtul.

– LA CINE TE GÎNDEŞTI?

Ştia cine vorbise şi era înspăimîntat. Încă de la început, el şi Dragonul fuseseră o singură fiinţă. El se afla în Devenire, iar Dragonul era sinele său superior. Trupurile, vocile, voinţele lor fuseseră unite.

Dar nu acum. Nu de cînd apăruse Reba. Nu te gîndi la Reba.

– PE CINE AI ALES? întrebă Dragonul.

– Doamna… erhman – Sherman.

Lui Dolarhyde îi era greu să pronunţe.

– VORBEŞTE MAI TARE. NU ÎNŢELEG. LA CINE TE REFERI?

Dolarhyde, cu chipul lipsit de expresie, se întoarse la halteră. Sus. Deasupra capului. Mult mai greu de data asta.

– Doamna … erhman udă în apă.

– TE GÎNDEŞTI LA MICUŢA TA PRIETENĂ, NU-I AŞA? VREI SĂ FIE MICUŢA TA PRIETENĂ, AŞA-I?

Greutatea se prăbuşi cu un tunet.

– N-o să am o 'icuţă… retenă.

Concomitent cu frica ce-l cuprindea, vorbele lui deveneau bîlbîite. Trebuia să-şi închidă nările cu buza de sus.

– O MINCIUNĂ PROSTEASCĂ.

Vocea Dragonului era puternică şi clară. Pronunţa „s"-urile fără efort.

– UIŢI DEVENIREA. PREGĂTEŞTE-TE PENTRU FAMILIA SHERMAN. RIDICĂ HALTERA.

Dolarhyde apucă greutatea şi se încordă. Mintea i se încordă simultan cu trupul. Disperat, încercă să se gîndească la familia Sherman. Se sili să se gîndească la greutatea doamnei Sherman în braţele sale. Doamna Sherman era următoarea. Doamna Sherman era. Se lupta cu domnul Sherman în întuneric. Îl ţinea la pămînt pînă cînd pierderea de sînge îi făcea inima să tremure ca o păsăruică. Era singura inimă pe care o auzea. Nu auzea inima Rebei. Nu.

Teama îi slăbise puterile. Ridică haltera pînă în dreptul bazinului, dar nu reuşi s-o aducă pînă la piept. Se gîndi la familia Sherman aşezată în jurul său, cu ochii larg deschişi, în timp ce el interpreta partea Dragonului. Nu era bine. Era gol – un abis. Haltera căzu pe podea.

– FALS.

– Doamna…

– NICI MĂCAR NU POŢI PRONUNŢA „DOAMNA SHERMAN". N-AI AVUT NICIODATĂ DE GÎND SĂ UCIZI FAMILIA SHERMAN. O VREI PE REBA MCCLANE. VREI SĂ FIE MICUŢA TA PRIETENĂ, NU-I AŞA? VREI SĂ FIŢI „PRIETENI".

– Nu.

– MINCIUNĂ!

– Doa 'entu 'uţină eme.

– DOAR PENTRU PUŢINĂ VREME? SMIORCĂIT CU BUZĂ DE IEPURE, CINE AR PUTEA FI PRIETEN CU TINE? VINO AICI. ÎŢI VOI ARĂTA CE EŞTI DE FAPT.

Dolarhyde nu se mişcă.

– N-AM VĂZUT NICIODATĂ UN COPIL MAI DEZGUSTĂTOR ŞI MAI MURDAR CA TINE. VINO AICI.

Înaintă.

– SCOATE BLUZA DE TRENING.

Se conformă.

– UITĂ-TE LA MINE.

Dragonul strălucea pe perete.

– SCOATE CHIMONOUL DE PE OGLINDĂ. UITĂ-TE ÎN OGLINDĂ.

Se conformă din nou. Nu se putu abţine să nu întoarcă privirea la vederea imaginii. Se văzu hidos.

– UITĂ-TE LA TINE ÎNSUŢI. ÎŢI VOI DA O SURPRIZĂ PENTRU MICUŢA TA PRIETENĂ. SCOATE-ŢI ZDRENŢELE ALEA.

Mîinile lui Dolarhyde traseră cu putere de pantalonii de trening şi îi rupse. Îi scoase de pe el cu mîna dreaptă, ţinînd zdreanţa cu mîna stîngă.

Cu dreapta smulse cîrpele din mîna stîngă, tremurătoare şi nesigură. Le aruncă într-un colţ şi se prăbuşi înapoi pe covor, încovoindu-se ca un homar tăiat de viu. Se cuprinse cu braţele şi horcăi, respirînd cu greu, tatuajul strălucindu-i în luminile orbitoare ale sălii de forţă.

– N-AM VĂZUT NICIODATĂ UN COPIL MAI DEZGUSTĂTOR ŞI MAI MURDAR CA TINE. DU-TE ŞI ADU-I.

– 'aaaimaa.

– ADU-I.

Tîrî picioarele pînă afară şi se întoarse cu dinţii Dragonului.

– PUNE-I ÎN PALME. ÎNCHIDE-I CU DEGETELE.

Pectoralii lui Dolarhyde se contractară.

– ŞTII PREA BINE CUM POT ÎNŞFĂCA. ACUM ŢINE DINŢII DRAGONULUI SUB BURTĂ. APUCĂ-ŢI DARAVELA ÎNTRE EI.

– Nu.

– FĂ-O... ACUM UITĂ-TE.

Dinţii începură să-i provoace durere. Stropi de salivă şi lacrimi îi curgeau pe piept.

- 'ttttellooog.

– EŞTI GUNOIUL RĂMAS ÎN URMA DEVENIRII. EŞTI UN GUNOI ŞI-ŢI VOI DA UN NUME. EŞTI O FAŢĂ DE CUR. SPUNE.

– Sînt o faţă de cur.

Închise nările cu buzele pentru a putea rosti cuvintele.

– ÎN CURÎND VOI FI SCĂPAT DE TINE, spuse Dragonul fără efort. ĂSTA E UN LUCRU BUN?

– Bun.

– CINE VA FI URMĂTOAREA CÎND VA VENI VREMEA?

– Doamna...ehrman...

O durere ascuţită îl săgetă, o durere şi o teamă cumplită.

– ŢI-O FAC BUCĂŢI.

– Reba, Reba. Ţi-o dau pe Reba.

Vorbirea lui se îmbunătăţea deja.

– NU-MI VEI DA NIMIC. EA ESTE DEJA A MEA. TOŢI SÎNT AI MEI. REBA MCCLANE ŞI FAMILIA SHERMAN.

– Reba, apoi familia Sherman. poliţia îşi va da seama.

– AM EU GRIJĂ DE TOATE PENTRU ZIUA AIA. TE ÎNDOIEŞTI?

– Nu.

– CINE EŞTI TU?

– Față de cur.

– POȚI SĂ-MI PUI DEOPARTE DINȚII. BUZĂ DE IEPURE SLABĂ ȘI DEMNĂ DE MILĂ CE EȘTI, O VEI FERI PE MICUȚA NOASTRĂ PRIETENĂ DE MINE, AȘA-I? O VOI FACE BUCĂȚI ȘI ȚI LE VOI ARUNCA ÎN FAȚA AIA URÎTĂ. TE VOI SPÎNZURA CU MAȚELE EI DACĂ MI TE ÎMPOTRIVEȘTI. ȘTII CĂ POT. PUNE O SUTĂ CINCIZECI DE KILOGRAME PE HALTERĂ.

Dolarhyde adăugă greutățile pe bară. Nu ridicase niciodată mai mult de 140 pînă atunci.

– RIDIC-O.

Dacă nu va fi la fel de puternic ca Dragonul, Reba va muri. Știa asta. Se încordă pînă cînd camera deveni roșie în fața ochilor săi ieșiți din orbite.

– Nu pot.

– NU, NU POȚI. DAR EU POT.

Dolarhyde apucă haltera. Bara se curbă cînd greutățile ajunseră în dreptul umerilor lui. SUS. Deasupra capului, cu ușurință.

– LA REVEDERE, FAȚĂ DE CUR, spuse el, mîndrul Dragon, fremătînd în lumină.

38

Francis Dolarhyde nu mai ajunse la lucru luni dimineață. Plecă de acasă la timp, așa cum făcea întotdeauna. Arăta impecabil, conducea cu precizie. Își puse ochelarii negri cînd întoarse la podul Missouri River și merse mai departe în lumina dimineții.

Răcitorul scoase un sunet ascuțit în momentul în care se

lovi de bancheta de lîngă şofer. Dolarhyde se întinse şi-l puse pe podea, amintindu-şi că trebuie să ia nişte gheaţă şi filmul de la...

Traversă canalul Missouri, apa mişcîndu-se sub el. Privi crestele albe ale valurilor de pe rîul ce curgea şi, deodată, avu senzaţia că el curgea, iar apa era nemişcată. Îl inundă un sentiment ciudat, nelămurit de prăbuşire. Dădu drumul pedalei de acceleraţie.

Dubiţa încetini pe banda exterioară şi se opri. În spatele său, traficul era blocat, maşinile claxonau. Nu le auzea.

Şedea, alunecînd uşor spre nord peste rîul liniştit, cu faţa spre soarele dimineţii. Lacrimi i se prelingeau pe sub ochelarii de soare şi îi cădeau fierbinţi pe braţe.

Cineva îi bătu în geam. Un şofer cu chipul palid şi somnoros ieşise din maşina din spatele său. Bărbatul striga ceva prin geam.

Dolarhyde îl privi. Lumini albastre intermitente se vedeau de cealaltă parte a podului. Ştia că ar trebui să pornească maşina. Îşi impuse să apese pe ambreiaj şi reuşi. Bărbatul de lîngă dubiţă sări înapoi ca să-şi ferească picioarele.

Dolarhyde opri în parcarea unui mare motel lîngă varianta autostrăzii 270. Un autobuz era parcat tot acolo, cu un trombon sprijinit de geamul din spate.

Dolarhyde se întrebă dacă ar fi trebuit să se suie în autobuz cu bătrînii aceia.

Nu, nu era asta. Se uită în jur după Packard-ul mamei sale.

– Urcă-te. Nu-ţi pune picioarele pe banchetă, spuse ea.

Nici despre asta nu era vorba.

Se afla în parcarea unui motel din partea de vest a oraşului

St. Louis şi voia să fie capabil să Aleagă, dar nu putea.

Peste şase zile, dacă putea aştepta atît, o va ucide pe Reba McClane. Brusc, scoase un sunet înalt pe nas.

Poate că Dragonul era dispus să-i ia întîi pe cei din familia Sherman şi să aştepte încă o lună.

Nu. Asta nu se va întîmpla.

Reba McClane nu ştia despre Dragon. Credea că este cu Francis Dolarhyde. Dorise să-şi aşeze trupul peste cel al lui Francis Dolarhyde. L-a primit pe Francis Dolarhyde în patul bunicii.

– M-am simţit cu adevărat minunat, D., spusese Reba McClane în grădină.

Poate că-l plăcea pe Francis Dolarhyde. Era un lucru pervers, de neimaginat pentru o femeie. Înţelese că trebuie s-o dispreţuiască pentru asta, dar, Doamne, cît de bine era.

Reba McClane era vinovată pentru că-l plăcea pe Francis Dolarhyde. Vinovată dovedită.

Dacă nu ar fi fost forţa pe care i-o dădea Devenirea, dacă nu ar fi fost Dragonul, niciodată n-ar fi putut s-o aducă în casă. N-ar fi fost capabil să facă sex. Sau poate că da?

– Dumnezeule, bărbate. E atît de bineeee.

Asta spusese. Spusese „bărbate".

Mulţimea care terminase micul dejun ieşea din motel, trecînd pe lîngă dubiţa lui. Privirile lor superficiale trecură pe deasupra lui cu mii de picioare minuscule.

Avea nevoie să se gîndească. Nu se putea duce acasă. Se cază în motel, apoi sună la serviciu şi anunţă că este bolnav. Camera în care se afla era prietenoasă şi liniştită. Singurele elemente decorative erau nişte reproduceri proaste ale unor vapoare cu abur. Nimic nu dădea căldură pereţilor.

Dolarhyde se întinse îmbrăcat. Tavanul era plin de pete

lucioase. La fiecare cîteva minute trebuia să se ridice şi să urineze. Întîi fu cuprins de un tremur, apoi începu să transpire. Trecu o oră.

Nu voia s-o dea pe Reba McClane Dragonului. Se gîndi ce ar putea să-i facă el dacă nu-i îndeplinea dorinţa.

Îl cuprindeau valuri de frică cumplită; corpul lui nu o putu suporta mult timp. În calmul greu dintre valuri, Dolarhyde putea gîndi.

Cum ar face să nu o ofere Dragonului? O singură posibilitate îi trecu prin cap. Se ridică.

Întrerupătorul făcu un zgomot sec în baia îmbrăcată în faianţă. Dolarhyde privi tija care susţinea perdeaua de la duş, o piesă solidă din ţeavă de un ţol prinsă de pereţii băii. Dădu jos perdeaua şi o puse peste oglindă.

Apucînd ţeava, se agăţă de ea cu o mînă, degetele de la picioare atingînd o parte a căzii. Era destul de solidă. Şi cureaua lui era destul de solidă. O putea face. Nu-i era frică de *asta*.

Legă capătul curelei în jurul ţevii cu un nod marinăresc. Capătul celălalt formă un laţ. Cureaua groasă nu se legăna, ci atîrna ţeapănă în jos.

Se aşeză pe scaunul toaletei şi privi. N-ar cădea, dar ar putea rezista. Şi-ar putea ţine mîinile departe de laţ pînă cînd ar fi prea slăbit pentru a le ridica.

Dar cum putea fi sigur că moartea sa l-ar afecta pe Dragon acum, că erau Doi? Poate că nu s-ar întîmpla aşa. Cum ar putea fi sigur că Dragonul ar lăsa-o în pace?

Ar putea trece zile pînă să i se descopere cadavrul. Femeia s-ar întreba unde este. Iar între timp nu s-ar duce la el acasă, încercînd să-l caute? Să urce la etaj ca să-l caute şi să aibă o surpriză?

Marele Dragon Roşu ar putea-o ucide încet, ar putea-o chinui chiar un ceas.

Poate c-ar trebui s-o sune pentru a o avertiza? Ce ar putea face ea împotriva Lui, chiar dacă ar fi avertizată? Nimic. Ar putea doar să spere să moară repede, ca El, în furia Sa, s-o sfîşie repede, destul de adînc.

Sus, în casa lui Dolarhyde, Dragonul aştepta în tablouri pe care el le înrămase cu propriile mîini. Dragonul aştepta în cărţi de artă şi reviste fără număr, renăscînd de fiecare dată cînd un fotograf… ce să facă?

Lui Dolarhyde îi răsună în minte vocea puternică a Dragonului blestemînd-o pe Reba. I-ar arunca vorbe grele înainte de a o muşca. L-ar blestema şi pe Dolarhyde – i-ar spune ei că era el un nimic.

– Nu face asta. Nu… face asta, rosti Dolarhyde spre faianţa care îi întoarse ecoul.

Îşi ascultă vocea, vocea lui Francis Dolarhyde, vocea pe care Reba McClane o înţelegea uşor, propria sa voce. Se ruşinase de ea toată viaţa, cu ea le spusese altora lucruri amare şi răutăcioase.

Dar niciodată vocea lui Francis Dolarhyde nu vorbise urît despre el.

– Nu face asta.

Vocea pe care o auzea acum nu-i vorbise niciodată urît, absolut niciodată. Repetase spusele traumatizante ale Dragonului. Amintirea îl făcu să se ruşineze.

Probabil că nu era destul de bărbat, gîndi el. Îşi dădu seama că niciodată nu aflase cu adevărat acest lucru, iar acum devenise curios.

Ce altceva? Ce altă cale mai exista?

Mai exista o soluție și, cînd se gîndi la ea, știu că este o blasfemie. Dar era o soluție.

Se plimbă prin camera de motel, printre paturi și de la ușă la fereastră, făcînd exerciții de dicție. Cuvintele îi ieșeau destul de bine dacă respira adînc între propoziții și nu se grăbea.

Putea vorbi foarte bine între accesele de spaimă. Avu la un moment dat o criză foarte puternică, care-i dădu o senzație de vomă. Urmă calmarea. O aștepta și cînd aceasta sosi, se repezi spre telefon și făcu o comandă pentru Brooklyn.

Orchestra unui gimnaziu se urca în autobuz în parcarea motelului. Copiii îl zăriră pe Dolarhyde venind. Trebuia să treacă printre ei pentru a ajunge la dubiță.

Un băiat gras, cu fața rotundă și cureaua prinsă strîmb îi aruncă o privire urîtă, își umflă pieptul și-și încordă bicepșii maimuțărindu-l după ce Dolarhyde trecu. Două fete chicotiră. Izbucniră sunete de trombon pe geamul autobuzului în momentul acela, așa că Dolarhyde nu auzi rîsetele din spatele său.

În douăzeci de minute oprea mașina pe alee, la o sută de metri de casa bunicii.

Se șterse pe față, respiră adînc de două sau trei ori. Ținea în mîna stîngă cheile casei, iar dreapta o puse pe volan.

Scoase un sunet de nerăbdare pe nas. Apoi din nou, mai tare. Mai tare, din nou mai tare. Hai.

Pietrișul se scurgea pe sub mașină pe măsură ce aceasta înainta, casa arătîndu-se din ce în ce mai mare. Dubița se strecură lateral în curte, iar Dolarhyde coborî și o luă la fugă.

Înăuntru, fără să privească în stînga sau în dreapta, se năpusti pe treptele care duceau în pivniță și se repezi la cufărul închis cu lacăt, privindu-și cheile.

Cheile de la cufăr erau sus. Nu stătu să se gîndească. Un

fornăit subțire îi ieșea pe nas, cît de tare putea, gonind vocile pe măsură ce urca treptele în goană.

Aflat în fața biroului, cotrobăind în sertare după chei, nu privi tabloul Dragonului de la piciorul patului.

– CE FACI?

Unde erau cheile, unde erau cheile?

– CE FACI? OPREȘTE-TE. N-AM VĂZUT NICIODATĂ UN COPIL MAI DEZGUSTĂTOR ȘI MAI MURDAR CA TINE. OPREȘTE-TE.

Mîinile lui încetiniră căutarea.

– UITĂ-TE... UITĂ-TE LA MINE.

Se sprijini de marginea biroului – încercînd să nu se întoarcă spre perete. Făcu un efort dureros să privească în altă parte, întorcînd capul fără să vrea.

– CE FACI?

– Nimic.

Telefonul suna, suna telefonul, suna telefonul. Ridică receptorul, cu spatele la tablou.

– Hei, D., cum te simți? se auzi vocea Rebei McClane.

Își drese vocea:

– Bine, abia șopti.

– Am încercat să te sun aici. Cei de la serviciu mi-au spus că ești bolnav – ai o voce îngrozitoare.

– Vorbește-mi.

– Bineînțeles că vorbesc cu tine. De ce crezi că te-am sunat? Ce-ai pățit?

– Gripă, răspunse el.

– Te duci la doctor?... Alo? Te-am întrebat dacă te duci la doctor.

– Vorbește mai tare.

Terminase de răvășit un sertar și trecu la următorul.

– Ai probleme cu telefonul? D., n-ar trebui să stai acolo singur și bolnav.

– SPUNE-I SĂ VINĂ LA NOAPTE SĂ AIBĂ GRIJĂ DE TINE.

Dolarhyde duse mîna la gură aproape la timp.

– Ce Dumnezeu a fost asta? E cineva cu tine.

– Radioul, am apăsat pe butonul greșit.

– Hei, D., vrei să trimit pe cineva? Nu pari în apele tale. O să vin chiar eu. Am s-o rog pe Marcia să mă aducă la prînz.

– Nu.

Cheile se aflau pe un breloc în sertar. Le găsise. Se întoarse în hol, cu telefonul în mînă.

– Mă simt bine. Ne vedem curînd.

„S"-urile aproape că îl ștrangulară. Coborî scările în goană. Firul telefonului se smulse din perete, iar acesta căzu pe trepte, undeva în spate.

Se auzi un urlet sălbatic de furie.

– VINO AICI, FAȚĂ DE CUR!

Coborî în pivniță. În cufăr, lîngă lădița cu dinamită, se afla o valijoară plină cu bani, cărți de credit și permise de conducere sub diferite nume, pistolul, cuțitul și măciuca.

Înșfăcă valiza și urcă în fugă la parter, trecu în goană peste trepte, gata de luptă dacă Dragonul ar fi coborît. Se aruncă în dubiță și demară în viteză, lăsînd o dîră în spate.

Încetini pe autostradă și își masă umerii pentru a-și calma furia. O parte din teamă dispăruse.

Mergînd cu viteza legală și folosind corect semnalizarea, conduse cu grijă spre aeroport.

39

Dolarhyde plăti taxiul în fața unui bloc de pe Eastern Parkway, la două cvartale de Muzeul Brooklyn. Parcurse pe jos restul drumului. Oameni care făceau jogging îl depășiră, îndreptîndu-se spre Prospect Park.

Stînd pe refugiul de lîngă stația de metrou, avea o perspectivă bună asupra clădirii în stil neoclasic grecesc. Nu mai văzuse niciodată Muzeul Brooklyn pînă atunci, dar citise ghidul – comandase broșura cînd zărise prima oară mențiunea cu litere minuscule „Muzeul Brooklyn" sub fotografiile cu *Marele Dragon Roșu și Femeia Înveșmîntată cu Soare*.

Numele marilor gînditori, de la Confucius la Demostene, erau gravate în piatră deasupra intrării. Era o clădire impozantă, cu grădini botanice alături, o casă potrivită pentru Dragon.

Metroul hurui sub asfalt, gîdilîndu-l în tălpi. Un aer stătut răzbătu prin grilaj, amestecîndu-se cu mirosul cleiului din mustața sa.

Mai rămăsese doar o oră pînă la închidere. Traversă strada și intră. Lăsă valiza la garderobă.

– Garderoba va fi deschisă și mîine? întrebă.

– Muzeul este închis mîine.

La garderobă era o femeie isteață, într-un costum albastru. Îi întoarse spatele.

– Cei care vin mîine folosesc garderoba?

– Nu. Dacă muzeul este închis, și garderoba este închisă. Bun.

– Mulțumesc.

– N-aveți pentru ce.

Dolarhyde se plimbă printre imensele vitrine de sticlă din Sala Oceanică şi Sala Băştinaşilor Americani de la parter – vase de ceramică, arme primitive, artefacte şi măşti pline de forţă ale indienilor de pe coasta de nord-vest.

Mai erau doar patruzeci de minute pînă la închiderea muzeului. Nu mai avea timp să studieze parterul. Ştia unde se aflau ieşirile şi lifturile pentru vizitatori.

Urcă la etajul cinci. Simţea că se află mai aproape de Dragon, dar era în regulă – nu va da colţul ca să dea fuga la El.

Dragonul nu era expus publicului; pictura fusese încuiată în întuneric de cînd se întorsese de la Tate Gallery din Londra.

Dolarhyde aflase la telefon că *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare* era rareori expus. Avea aproape două sute de ani şi lumina îl putea deteriora.

Dolarhyde se opri în faţa picturii lui Albert Bierstadt, *Furtună în Munţii Stîncoşi – Mt. Rosalie 1866*. Din locul acela putea vedea uşa Studioului de pictură şi a Depozitului. Acolo se afla Dragonul. Nu o copie, nu o fotografie: Dragonul. Acolo va veni a doua zi, cînd avea întîlnirea.

Se plimbă de-a lungul etajului cinci, traversă coridorul cu portrete, fără să vadă picturile. Ieşirile îl interesau. Găsi ieşirea de incendiu şi scările principale şi reţinu unde se aflau lifturile pentru public.

Gardienii erau nişte bărbaţi politicoşi de vîrsta a doua, cu pantofi cu talpă groasă, după ani de zile de stat în picioare. Nici unul nu era înarmat, observă Dolarhyde; unul dintre cei din hol purta totuşi armă. Poate că era un poliţist de noapte.

Anunţul de închidere răsună în difuzoare, aşa că el se duse şi îşi luă valiza.

Dolarhyde rămase pe trotuar în faţa muzeului şi privi mulţimea care se scurgea în plăcuta seară de vară.

Cei care făceau jogging alergau pe loc, aşteptînd pînă cînd şuvoiul de oameni traversă strada spre metrou.

Dolarhyde petrecu cîteva minute în grădina botanică. Făcu apoi semn unui taxi şi indică şoferului adresa unui magazin pe care îl găsise în Pagini Aurii.

40

Luni la ora nouă seara, Graham puse servieta pe jos în faţa uşii apartamentului din Chicago pe care îl folosea şi începu să scotocească prin buzunar după chei.

Petrecuse o zi lungă în Detroit interogînd personalul şi verificînd dosarele angajaţilor la spitalul unde doamna Jacobi făcuse muncă voluntară înainte ca familia să se mute în Birmingham. Căuta o persoană care să fi lucrat atît în Detroit, cît şi în Atlanta, sau în Atlanta şi Birmingham; cineva care să fi putut deţine o dubiţă şi un scaun cu rotile şi care le-ar fi văzut pe doamna Jacobi şi pe doamna Leeds înainte de a le omorî.

Crawford considerase călătoria o pierdere de vreme, dar îl lăsase să-şi facă damblaua. Crawford avusese dreptate. Al naibii Crawford. Prea avea mereu dreptate.

Graham auzi telefonul sunînd în apartament. Cheile se prinseseră în cusătura pantalonilor. Cînd le trase afară, se auzi un zornăit lung. Mărunţişul se scurse pe cracul pantalonilor şi se împrăştie pe jos.

– Fir-ar să fie!

Ajunse în mijlocul camerei cînd telefonul amuţi. Poate că fusese Molly care încerca să ia legătura cu el.

O sună în Oregon.

Bunicul lui Willy răspunse la telefon cu gura plină. Era vremea cinei în Oregon.

– Transmite-i lui Molly să mă sune cînd termină, îl rugă Graham.

Era sub duș, cu șamponul în ochi, cînd telefonul sună din nou. Se șterse pe cap și alergă cu apa șiroind pe el, înșfăcînd receptorul.

– Bună, Buze Fierbinți.

–Tu, diavol cu vorbe dulci, sînt Byron Metcalf din Birmingham.

– Scuze.

– Am vești bune și vești proaste. Ai avut dreptate cu Niles Jacobi. El a scos lucrurile din casă. S-a descotorosit de ele, dar i-am strecurat niște hașiș în cameră și l-am descusut. Asta este vestea proastă – știu că sperai ca Zîna Măseluță să le fi furat și să le fi ascuns. Vestea cea bună este că există un film. Nu-l am încă. Niles spune că sînt două role băgate sub bancheta mașinii sale. Le mai vrei încă, nu-i așa?

– Bineînțeles că le vreau.

– Ei bine, prietenul lui intim, Randy, folosește momentan mașina și încă n-am reușit să luăm legătura cu el, dar nu mai durează mult. Vrei să trimit filmul cu primul avion spre Chicago și să te sun ca să te anunț cînd sosește?

– Te rog. E foarte bine, Byron, mulțumesc.

– N-ai de ce.

Molly sună tocmai cînd Graham se pregătea de culcare. După ce se asigurară unul pe celălalt că se simt bine, nu prea mai avură ce discuta.

Willy se simțea minunat, îi comunică Molly. Îl lăsă pe băiat să-i spună noapte bună.

Willy avea însă mai multe de zis decît noapte bună – îi comunică lui Will vestea cea mare: bunicul îi cumpărase un ponei.

Molly nu pomenise despre asta.

41

Muzeul Brooklyn este închis pentru publicul larg miercurea, dar studenţii de la cursurile de artă şi cercetătorii au acces.

Muzeul reprezintă o facilitate excelentă pentru studenţii serioşi. Membrii personalului sînt documentaţi şi binevoitori; de multe ori permit cercetătorilor să vină miercurea cu o programare prealabilă spre a vedea obiecte care nu sînt expuse pentru publicul larg.

Francis Dolarhyde ieşi din staţia de metrou puţin după ora două după-amiază, cărîndu-şi materialul de studiu. Avea un caiet de notiţe, un catalog de la Tate Gallery şi o biografie a lui William Blake sub braţ.

Sub cămaşă avea şi un pistol plat de 9 mm, o măciucă şi un şiş. Un bandaj elastic ţinea armele lipite de abdomenul său plat. Haina sport se încheia peste toate acestea. O cîrpă înmuiată în cloroform şi sigilată într-o pungă de plastic se afla în buzunarul hainei.

În mînă căra o cutie nouă de chitară.

Lîngă ieşirea din metrou, în centrul Eastern Park, existau trei telefoane publice. Unul dintre aparate fusese smuls. Unul dintre celelalte două funcţiona.

Dolarhyde introduse fise, formă numărul de la Baeder, aşteptă pînă cînd Reba răspunse.

Auzea şi alte zgomote.

– Bună, Reba, spuse.

– Hei, D., cum te simţi?

Traficul intens de pe ambele benzi îl împiedica să audă bine.

– Bine.

– Parcă ai fi la un telefon public. Credeam că eşti acasă, bolnav.

– Vreau să vorbesc cu tine mai tîrziu.

– O.k. Sună-mă mai tîrziu, bine?

– Trebuie… să te văd.

– Şi eu vreau să mă vezi, dar nu pot în seara asta. Trebuie să lucrez. O să mă suni?

– Mda. Dacă nu se întîmplă…

– Poftim?

– O să te sun.

– Chiar vreau să vii cît se poate de repede, D.

– Mda. La revedere… Reba.

În regulă. Frica i se scurse din oasele pieptului spre stomac. O înăbuşi şi traversă strada.

Intrarea în Muzeul Brooklyn miercurea se face printr-o singură uşă din extrema dreaptă a clădirii. Dolarhyde intră în spatele a patru studenţi la Arte. Tinerii îşi rezemară raniţele şi genţile de perete şi scoaseră permisele. Gardianul din spatele biroului le verifică.

I se adresă apoi lui Dolarhyde:

– Aveţi programare?

Dolarhyde aprobă din cap.

– Pictură. Domnişoara Harper.

– Semnaţi în registru, vă rog.

Gardianul îi oferi un pix. Semnă „Paul Crane".

Funcționarul formă un număr de interior. Dolarhyde se întoarse cu spatele la birou și studie din ușă *Festivalul culesului viei* al lui Robert Blum în timp ce gardianul cerea confirmarea programării. Cu colțul ochiului putea vedea încă un paznic în hol. Da, era cel cu arma.

– Înapoi în hol, pe lîngă atelier, este o bancă în dreptul lifturilor principale, spuse ofițerul de la birou. Așteptați acolo. Domnișoara Harper coboară să vă ia.

Îi înmînă lui Dolarhyde un ecuson de plastic scris cu roz pe fond alb.

– Pot să-mi las chitara aici?

– O să am eu grijă de ea.

Muzeul arăta diferit cu luminile stinse. În vitrinele de sticlă era semiîntuneric.

Dolarhyde așteptă trei minute pe bancă pînă cînd domnișoara Harper coborî din lift.

– Domnul Crane? Sînt Paula Harper.

Era mai tînără decît păruse la telefon cînd o sunase din St. Louis; o femeie sensibilă, drăguță într-un mod sever. Își purta bluza și fusta ca pe o uniformă.

– Ați sunat în legătură cu acuarelele lui Blake, spuse. Să mergem sus să vi le arăt. Luăm liftul personalului – pe aici.

Îl conduse pe lîngă atelierul muzeului întunecat și printr-o cameră mică în care erau aliniate arme primitive. Privi rapid în jur pentru a găsi repere de orientare. În colțul sălii Băștinașilor Americani se găsea un coridor ce ducea la un mic lift de serviciu.

Domnișoara Harper apăsă pe buton. Își strînse brațele la piept și așteptă. Ochii ei de un albastru palid alunecară peste permisul roz pe alb, prins de reverul lui Dolarhyde.

– V-a dat un permis pentru etajul șase, spuse. Nu contează

– astăzi nu este nici un agent de pază la etajul cinci. Ce tip de cercetare desfășurați?

Dolarhyde se limitase la zîmbete și încuviințări din cap pînă atunci.

– O lucrare despre William Butts, răspunse.

– Despre William Butts?

Bărbatul confirmă dînd din cap.

– N-am citit prea multe despre el. Nu-l găsești decît în note de subsol ca patron al lui Blake. E un personaj interesant?

– Abia am început studiul. Voi fi nevoit să plec în Anglia.

– Am impresia că National Gallery deține două acuarele pe care le-a realizat pentru Butts. Le-ați văzut?

– Nu încă.

– Ar fi bine să le scrieți din timp.

Dolarhyde dădu aprobator din cap. Sosi liftul.

Etajul cinci. Tremura un pic, dar își simțea sîngele pompînd prin brațe și picioare. În curînd va deveni o problemă de da sau nu. Dacă va merge prost, nu-i va lăsa să pună mîna pe el.

Îl conduse de-a lungul coridorului cu portrete americane. Nu era drumul pe care venise el data trecută. Putea totuși să-și dea seama unde se află. Era în regulă.

Dar ceva îl aștepta pe culoar, iar cînd îl zări se opri înmărmurit.

Paula Harper își dădu seama că el nu mai era în spatele ei și se întoarse.

Bărbatul încremenise în fața unei nișe din perétele cu portrete.

Reveni la el și văzu la ce se holba.

– E un portret al lui George Washington de Gilbert Stuart, spuse ea.

Nu, nu-i adevărat.

– Vedeți unul asemănător pe bancnota de un dolar. I se spune portretul Lansdowne deoarece Stuart a pictat unul și pentru marchizul de Lansdowne spre a-i mulțumi pentru sprijinul acordat revoluției americane… Vă simțiți bine, domnule Crane?

Dolarhyde era livid. Era mai rău decît toate bancnotele de un dolar pe care le văzuse vreodată. Washington, cu ochii săi pierduți și dinții falși prost executați îl privea fix din ramă. Dumnezeule, arăta exact ca bunica. Dolarhyde se simți ca un copil prins cu o boroboață.

– Domnule Crane, vă simțiți bine?

Trebuia să răspundă sau va strica tot. Trebuia să treacă peste asta. *Doamne, bărbate, e atît de bineee.* EȘTI CEL MAI MURDAR… Nu.

Trebuia să spună ceva.

– Iau cobalt, răspunse.

– Doriți să luați loc cîteva minute?

Se simțea *chiar* un slab miros de medicament venind dinspre el.

– Nu. Luați-o înainte. Vin și eu.

Și n-ai să mai tai nimic, bunico. Naiba să te ia, te-aș ucide dacă n-ai fi deja moartă. Deja moartă. Bunica era deja moartă! Moartă acum, acum și pentru totdeauna. Doamne, bărbate, e atît de bineee.

Celălalt, nu era însă mort, iar Dolarhyde știa acest lucru.

O urmă pe domnișoara Harper printre valuri de frică.

Intrară printr-o ușă dublă în Atelierul de pictură și Depozit. Dolarhyde aruncă o scurtă privire în jur. Era o cameră lungă, liniștită, bine luminată și plină de rafturi cu picturi acoperite. Mici birouri cubice erau înșirate de-a lungul peretelui. Ușa spre cel mai îndepărtat dintre ele era întredeschisă, iar Dolarhyde auzi un zgomot de mașină de scris.

Nu zări pe nimeni altcineva în afară de Paula Harper.

Îl conduse pînă la o masă de lucru și îi aduse un scaun.

– Așteptați aici. Vă aduc pictura.

Dispăru în spatele rafturilor.

Dolarhyde își desfăcu un nasture din dreptul abdomenului.

Domnișoara Harper se întorcea. Căra o cutie plată, neagră, nu mai mare ca o servietă. Era înăuntru. Cum de avea oare puterea să ducă pictura? Nu s-ar fi gîndit că era atît de plată. Văzuse dimensiunile în cataloage – 17 1/8 pe 13 1/2 inci –, dar nu le acordase atenție. Se aștepta să fie imensă. Dar era mică. Era mică și se afla *acolo*, în camera liniștită. Nu realizase niciodată cîtă putere acumula Dragonul din vechea casă din livadă.

Domnișoara Harper spunea ceva: „…trebuia să o ținem în cutie pentru că lumina soarelui i-ar afecta culorile. De aceea nu este expusă foarte des."

Puse cutia pe masă și o șterse de praf. Un zgomot se auzi dinspre ușa dublă.

– Scuză-mă, trebuie să-i deschid lui Julio.

Luă în brațe cutia și se grăbi spre ușa de sticlă. Un bărbat în scaun cu rotile aștepta afară. Femeia îi ținu ușa pînă cînd intră.

– Acolo e bine?

– Da, mulțumesc, Julio.

Bărbatul ieși.

Domnișoara Harper se întoarse.

– Îmi cer scuze, domnule Crane, Julio șterge praful astăzi și curăță niște rame.

Deschise cutia și scoase un înveliș alb de carton.

– Înțelegeți că nu aveți voie să-l atingeți. Îl voi ține eu pentru dumneavoastră – asta este regula. E bine?

Dolarhyde încuviință cu o mișcare din cap. Nu putea vorbi.

Femeia deschise învelişul şi dădu la o parte folia protectoare din plastic şi pînza groasă.

Iată-l. *Marele Dragon Roşu şi Femeia Înveşmîntată cu Soare* – Omul-Dragon deasupra femeii prosternate prinsă într-unul din cercurile cozii lui.

Într-adevăr, era mic, dar plin de forţă. Uimitor. Cele mai bune reproduceri nu reuşiseră să redea fidel detaliile sau culorile.

Dolarhyde văzu clar, într-o singură clipă – scrisul lui Blake pe carton, două pete maronii la capătul din dreapta al pînzei. Îl impresionă grozav. Era prea mult… culorile erau mult mai puternice.

Privi femeia înfăşurată în coada Dragonului. Privi.

Observă că părul ei avea exact aceeaşi culoare ca cel al Rebei McClane. Văzu că se afla la mai puţin de un metru de uşă. Stăpîni vocile dinlăuntrul său.

Sper că nu te-am şocat, spusese Reba McClane.

– Se pare că a folosit şi cărbune, şi acuarelă, explică Paula Harper.

Stătea în aşa fel încît să-l poată urmări. Ochii ei nu se dezlipeau nici o secundă de pe tablou.

Dolarhyde băgă mîna sub cămaşă.

Undeva suna un telefon. Ţăcănitul maşinii de scris se opri. O femeie scoase capul din biroul îndepărtat.

– Paula, la telefon. Este mama ta.

Domnişoara Harper nu întoarse capul. Ochii ei nu-l slăbeau o clipă pe Dolarhyde sau pictura.

– Vrei, te rog, să preiei mesajul, o rugă ea. Spune-i că o sun eu.

Femeia dispăru în birou. După o secundă, zgomotul maşinii de scris se auzi din nou.

Dolarhyde nu se mai putea abţine. Puse totul la bătaie, acum.

Dar Dragonul făcu el prima mişcare.

– N-AM VĂZUT NICIODATĂ...

– Poftim? holbă ochii domnişoara Harper.

– ... un şobolan atît de mare! spuse Dolarhyde, arătînd cu degetul. Se urcă pe rama aceea!

Domnişoara Harper întoarse capul.

– Unde?

Scoase măciuca de sub cămaşă. Mai mult din încheietură decît cu tot braţul, o lovi în ceafă. Femeia se prăbuşi, iar Dolarhyde o apucă de bluză şi îi îndesă în gură cîrpa cu cloroform. Paula Harper scoase un sunet strident, nu prea puternic şi înţepeni.

O aşeză uşor pe podea între masă şi rafturile cu tablouri, puse pînza cu acuarela pe jos şi se năpusti asupra ei. Foşnete, horcăit, tensiune... se auzi telefonul sunînd.

Femeia ieşi din biroul îndepărtat.

– Paula?

Privi prin cameră.

– Este mama ta! strigă. Vrea să vorbească *neapărat* cu tine.

Înaintă prin spatele mesei.

– Mă ocup eu de vizitator dacă...

În momentul acela îi văzu. Paula Harper întinsă pe podea, cu părul peste faţă, iar peste ea îl zări pe el, cu pistolul în mînă. Dolarhyde îşi îndesa în gură ultima bucată din acuarelă. Se ridică mestecînd şi porni să alerge. Către ea.

Femeia o luă la goană spre birou, trînti uşa, se repezi la telefon şi-l trase pe podea, se aruncă după el în patru labe, încercînd să formeze peste linia ocupată, cînd uşa se dădu de perete. Becul aprins al telefonului străluci intens în momentul impactului cu capul femeii, după ureche.

În liftul de serviciu, Dolarhyde urmări luminile indicatorului coborînd, cu pistolul lipit de abdomen, ascuns de cărți.

Primul etaj. Ieși în galeriile pustii. Mergea repede, pantofii săi de jogging făcînd un sunet surd pe dușumea. Cotind greșit, trecu pe lîngă măștile reprezentînd balene, specifice populației Sisuit, pierzînd secunde importante, alergînd printre totemurile înalte Haida, pierdut. Fugi spre totemuri, privi în stînga, zări armele primitive și știu unde se află.

Trase cu ochiul pe lîngă colțul care dădea în hol.

Ofițerul de la birou stătea lîngă panoul de informații, la un metru de recepție.

Paznicul înarmat se afla mai aproape de ușă. Tocul pistolului scîrții cînd se aplecă să șteargă o pată de pe vîrful pantofului.

Dacă se împotrivesc, lichidează-i primul. Dolarhyde vîrî arma sub curea și închise haina deasupra. Traversă holul, desfăcîndu-și ecusonul.

Ofițerul de la birou se întoarse cînd auzi pașii.

– Mulțumesc, spuse Dolarhyde.

Ținînd permisul de o margine, îl întinse peste birou.

Gardianul încuviință din cap.

– Vă rog să-l introduceți prin fanta aceea.

Telefonul de la recepție sună.

Ecusonul era greu de dezlipit de pe sticla ce acoperea biroul.

Telefonul sună din nou. Repede.

Dolarhyde apucă ecusonul și îl introduse în fantă. Își luă cutia de chitară dintre mormanul de rucsacuri.

Paznicul venea la telefon.

Ieșit pe ușă, mergînd repede spre grădina botanică, era pregătit să tragă dacă ar fi auzit că este urmărit.

În grădină, la stînga, Dolarhyde se ascunse în spațiul dintre un mic șopron și un gard. Deschise cutia de chitară și scoase o rachetă de tenis, o minge de tenis, un prosop, o pungă de cumpărături împăturită și un mănunchi de țelină cu frunze.

Nasturii săriră cînd își scoase haina și cămașa dintr-o singură mișcare, apoi pantalonii. Pe dedesubt purta un tricou imprimat cu sigla Brooklyn College și pantaloni de încălzire. Înghesui cărțile și hainele în pungă, apoi armele. Țelina o îngrămădi deasupra. Legă mînerele cutiei și o băgă sub gard.

Traversînd grădina acum spre Prospect Park, cu prosopul pe după gît, ieși în Empire Boulevard. Cei care făceau jogging alergau în fața sa. Luîndu-se după ei în parc, auzi în spate primele sirene ale poliției. Nici unul dintre alergători nu le dădu atenție. Nici Dolarhyde.

Alerga și se plimba alternativ, cărînd punga de cumpărături și racheta, bătînd mingea de pămînt ca unul care se răcorește după un antrenament intens și care s-a oprit la magazin să facă niște cumpărături în drum spre casă.

Hotărî să încetinească pasul; n-ar trebui să alerge cu stomacul plin. Acum își putea alege ritmul.

Putea alege orice.

42

Crawford ședea în ultimul rînd al boxei juraților mîncînd alune Redskin în timp ce Graham lăsă jaluzelele din sala de judecată.

– Înțeleg că în seara asta o să-mi dai profilul, spuse Crawford. Mi-ai spus că marți; azi e marți.

— O să-l termin. Mai întîi vreau să văd asta.

Graham deschise plicul poştal de la Byron Metcalf şi scoase conţinutul – două role vechi de film de familie, fiecare dintre ele în cîte o pungă de plastic.

– Metcalf îl dă în judecată pe Niles Jacobi?

– Nu pentru furt – probabil că oricum el o să fie moştenitorul, el şi fratele lui Jacobi, spuse Graham. Sincer să fiu, nu ştiu. Procurorul din Birmingham vrea să-l facă praf.

– Bine, spuse Crawford.

Ecranul pentru filme atîrna de tavanul sălii cu faţa către boxa juraţilor, aranjament care le permitea acestora să urmărească probele filmate.

Graham montă proiectorul.

– Verificînd standurile de ziare de la care Zîna Măseluţă şi-ar fi putut face rost atît de repede de *Tattler* – am primit rapoarte de la Cincinnati, Detroit şi o grămadă din Chicago, spuse Crawford. Diverşi ciudaţi.

Graham porni filmul. Era făcut la pescuit.

Copiii familiei Jacobi se jucau cu undiţele pe malul cu trestii al unui heleşteu.

Graham încerca să nu se gîndească la cei care se aflau în coşciugele micuţe de sub pămînt. Încerca doar să şi-i imagineze pescuind.

Pluta fetei zvîcni şi dispăru. Muşcase.

Crawford mototoli punga de alune.

– Cei din Indianapolis îşi scot sufletul interogînd ziarişti şi verificînd staţiile Servco Supreme, spuse el.

– Vrei să vezi asta sau nu? întrebă Graham.

Crawford tăcu pînă la finalul filmului, care dură două minute.

– Minunat, a prins un biban, spuse el. Acum în legătură cu profilul. . .

– Jack, tu ai fost în Birmingham chiar după incident. Eu am ajuns acolo abia după o lună. Ai văzut casa cînd încă le mai aparținea – eu nu. Cînd am ajuns eu era redecorată. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să-i privesc pe oamenii ăștia și după aceea o să-ți termin profilul.

Porni cel de-al doilea film.

Pe ecran apăru o petrecere aniversară. Familia Jacobi ședea în jurul mesei. Cîntau.

Graham le citi pe buze „Muuulți ani tră-iască".

Donald Jacobi, în vîrstă de unsprezece ani, se întoarse către cameră. Ședea în capul mesei, cu tortul în față. Lumînările se reflectau în ochelarii lui.

La colțurile mesei îl flancau sora și fratele lui, privindu-l cum suflă în lumînări.

Graham se foi pe scaun.

Doamna Jacobi se aplecă, părul ei negru legănîndu-se, ca să ia pisica și să o dea jos de pe masă.

Apoi doamna Jacobi îi aduse fiului ei un plic mare, de care atîrna legată o panglică lungă. Donald Jacobi deschise plicul și scoase din el o felicitare mare. Privi către cameră și întoarse felicitarea. Pe ea scria „La mulți ani – urmărește panglica".

Imaginea începu să se clatine cînd camera urmă procesiunea în bucătărie. Acolo era o ușă încuiată cu un cîrlig. Donald coborî primul, urmat de ceilalți, pe scările spre pivniță, pe urma panglicii. Capătul panglicii era legat de ghidonul unei biciclete cu zece viteze.

Graham se întrebă de ce nu-i oferiseră bicicleta afară.

Cînd imaginea se întrerupse și apăru următoarea, întrebarea lui își găsi răspunsul. Acum erau afară și se vedea că plouase

destul de tare. În grădină erau bălţi. Casa arăta altfel. Realtor Geehan schimbase culoarea cînd o vopsise după crimă. Uşa pivniţei care dădea afară se deschise şi apăru domnul Jacobi ducînd bicicleta. Era prima oară cînd apărea el în film. O adiere de vînt îi ridică părul pieptănat peste chelie. Puse bicicleta pe pămînt, ceremonios.

Filmul se termina cu prima plimbare a lui Donald cu bicicleta.

– Ce porcărie tristă, spuse Crawford, dar noi ştiam deja toate astea.

Graham porni din nou filmul cu petrecerea aniversară.

Crawford clătină din cap şi începu să citească ceva din servieta sa, folosind o mică lanternă.

Pe ecran, domnul Jacobi scotea bicicleta din pivniţă. Uşa pivniţei se trînti în spatele lui. De ea atîrna un lacăt.

Graham opri cadrul.

– Acolo. De asta a avut nevoie de cleştele de buloane, Jack – ca să taie lacătul şi să intre prin pivniţă. De ce nu a folosit calea asta?

Crawford stinse lanterna şi privi ecranul peste ochelari.

– Ce-ai spus?

– Ştiu că a avut un cleşte – l-a folosit să taie ramura aia cînd pîndea din pădure. De ce n-a folosit-o să intre pe uşa pivniţei?

– N-a putut.

Rînjind, Crawford aşteptă.

– Îi place să surprindă oamenii.

– A încercat? S-a gîndit la asta? Eu n-am văzut niciodată uşa asta – cînd am ajuns eu acolo Geehan pusese o uşă de oţel cu dispozitive de siguranţă.

Crawford își dădu drumul la gură:

– *Presupui* că Geehan a pus-o. Nu Geehan a făcut-o. Ușa de oțel se afla acolo cînd au fost uciși. Ea trebuie să fi fost pusă de Jacobi – era din Detroit, prefera dispozitivele de siguranță.

– *Cînd* a pus-o Jacobi?

– Nu știu. Evident că după aniversarea băiatului – cînd a fost asta? Scrie în raportul de autopsie, dacă îl ai la îndemînă.

– Ziua lui a fost pe 14 aprilie, într-o luni, spuse Graham, privind spre ecran cu bărbia în palmă. Vreau să știu cînd a schimbat Jacobi ușa.

Crawford se încruntă. Se însenină cînd înțelese sensul.

– Crezi că Zîna Măseluță a studiat casa cînd ușa veche cu lacăt se afla încă acolo, spuse el.

– Avea la el un clește de tăiat, nu-i așa? Cum intri într-un loc prin efracție cu un clește? întrebă Graham. Poți tăia lacăte, ivăre sau lanțuri. Jacobi nu avea nici ivăre, nici lanțuri la uși, nu-i așa?

– Nu.

– Atunci înseamnă că se aștepta la un lacăt. Un clește de buloane e destul de greu și de lung. A acționat ziua, iar din locul în care și-a parcat mașina a avut mult de mers pînă la casă. Știa că putea fi al dracului de grăbit la întoarcere dacă ceva nu ieșea cum trebuie. Nu ar fi cărat un clește dacă n-ar fi avut nevoie de el. Se aștepta la un lacăt.

– Tu crezi că el a studiat casa *înainte* ca Jacobi să schimbe ușa. Apoi vine să-i omoare, așteaptă în pădure...

– De acolo nu poți vedea latura asta a casei.

Crawford încuviință din cap.

– Așteaptă în pădure. Ei merg la culcare, iar el vine cu cleștele și descoperă noua ușă cu dispozitive de siguranță.

– Să spunem că descoperă noua ușă. El planificase totul, iar acum dă de ușa asta, spuse Graham, ridicînd mîinile. Este nervos, frustrat, vrea neapărat să intre. Așa că deschide zgomotos, cu un levier, ușa din curtea interioară. Intră în casă cu gălăgie – îl trezește pe Jacobi și este nevoit să-l omoare pe scări. Asta nu seamănă cu Dragonul. El nu e așa de dezordonat. E grijuliu și nu lasă nimic în urma lui. Cînd a intrat în casa familiei Leeds a făcut-o curat.

– Bine, în regulă, admise Crawford. Dacă aflăm cînd a schimbat Jacobi ușa, poate vom putea stabili intervalul de timp dintre momentul în care a studiat casa și cel al crimei. Oricum, intervalul *minim*. Asta pare ceva util acum. Poate că birourile de turism și organizare de conferințe din Birmingham ne mai pot oferi date suplimentare în ceea ce privește cazarea sau închirierile de vehicule. Putem verifica din nou firmele de închirieri auto. De data asta vom lua în calcul și dubițele. O să vorbesc cu biroul din Birmingham.

Crawford vorbise probabil foarte convingător: fix peste patruzeci de minute, un agent FBI din Birmingham, trăgîndu-l după el pe agentul imobiliar Geehan, îl lua la întrebări pe un tîmplar care lucra la grinzile unei case noi. Informația tîmplarului fu trimisă unui radio-dispecer din Chicago.

– Ultima săptămînă din aprilie, spuse Crawford punînd jos receptorul. Atunci au montat noua ușă. Doamne, asta înseamnă cu două luni înainte ca familia Jacobi să fie ucisă. De ce ar cerceta casa cu două luni înainte?

– Nu știu, dar îți garantez că l-a văzut pe Jacobi sau toată familia înainte de a le cerceta casa. Dacă nu i-a urmărit de la Detroit, a descoperit-o pe doamna Jacobi cîndva între 10 aprilie,

cînd s-au mutat la Birmingham, și sfîrșitul lui aprilie, cînd ușa a fost schimbată. Cîndva în acest interval el s-a aflat în Birmingham. FBI-ul se ocupă de asta acolo?

– Și poliția, spuse Crawford. Spune-mi: de unde știa că există o ușă interioară între pivniță și casă? Nu poți fi sigur de asta – nu în Sud.

– Fără îndoială, a văzut interiorul casei.

– Amicul tău Metcalf a obținut extrasele de cont ale lui Jacobi?

– Sînt sigur că da.

– Să vedem ce facturi au fost plătite între 10 aprilie și sfîrșitul lunii. Știu că facturile au fost verificate începînd cu cîteva săptămîni dinaintea crimelor, dar poate nu am căutat destul de mult în urmă. Ca și în cazul Leeds.

– Întotdeauna am bănuit că a privit în interiorul casei Leeds, spuse Graham. Din alee n-ar fi putut vedea geamul de la ușa bucătăriei. Acolo e o verandă cu zăbrele. Dar el a venit pregătit cu cuțitul pentru tăiat sticlă. Iar ei nu apelaseră la nici un serviciu cu trei luni înainte de a fi uciși.

– Dacă el face cercetările cu atît de mult timp înainte, poate nu căutăm cu destul timp în urmă. Asta o să facem acum. Totuși, la Leeds – cînd era pe alee citind contoare în spatele casei Leeds cu două zile înainte să-i ucidă – poate i-a văzut intrînd în casă. Poate a privit înăuntru cînd ușa verandei era deschisă.

– Nu, ușile nu sînt pe aceeași direcție – îți amintești? Privește.

Graham puse în proiector filmul cu familia Leeds.

Cîinele familiei Leeds, Scotty, ridică urechile și alergă la

ușa de la bucătărie. Valerie Leeds și copiii intrau aducînd cumpărăturile. Prin ușa verandei nu se vedeau decît gratii.

– Bine, vrei să-l pui pe Metcalf să se ocupe de ordinele de plată pe aprilie? Orice factură sau achiziție de care s-ar fi putut ocupa un comis-voiajor. Nu… o să fac eu asta cît timp termini tu profilul. Ai numărul lui Metcalf?

Pe Graham îl interesa filmul familiei Leeds. Îi dădu absent lui Crawford trei numere ale lui Byron Metcalf.

Rulă filmul din nou pe cînd Crawford folosea telefonul din camera juraților.

Mai întîi filmul Leeds.

Cîinele familiei Leeds. Nu purta zgardă, iar cartierul era plin de cîini, dar Dragonul știa care era al lor.

Iat-o pe Valerie Leeds. Imaginea ei îl șocă pe Graham. Iată ușa din spatele ei, vulnerabilă cu geamul ei mare. Pe ecran, copiii se jucau.

Graham nu se simțise niciodată așa de apropiat de familia Jacobi cum se simțea de Leeds. Filmul lor îl tulbura acum. Îl deranja faptul că se gîndise la familia Jacobi ca la niște urme de cretă pe o podea însîngerată.

Iată-i pe copiii familiei Jacobi, înșirați pe colțul mesei, lumînările aniversare aruncînd lumini pe chipurile lor.

O fracțiune de secundă, Graham văzu picătura de ceară de pe noptiera lui Jacobi, petele de sînge din colțul dormitorului familiei Leeds. Ceva…

Crawford se întorcea.

– Metcalf mi-a spus să te întreb…

– Nu-mi vorbi!

Crawford nu se supără. Aștepta nemișcat, mijind ochii.

Filmul rula în continuare, luminile şi umbrele jucînd pe chipul lui Graham.

Iată pisica familiei Jacobi. Dragonul ştia că aceasta era pisica familiei Jacobi.

Exista uşa interioară a pivniţei.

Exista uşa exterioară a pivniţei cu lacătul. *Dragonul adusese un cleşte.*

Filmul se termină. În cele din urmă ieşi din aparat cu capătul fluturînd.

Tot ceea ce avea nevoie să ştie Dragonul se afla pe aceste două filme.

Nu fuseseră arătate în public, nu exista nici un club de film, nici un fest…

Graham privi bine cunoscuta cutie verde în care sosise filmul familiei Leeds, pe care se aflau numele şi adresa lor. Şi Laboratorul Gateway Film, St. Louis, Mo. 63102.

În mintea lui „St. Louis" se regăsea la fel ca toate numerele de telefon pe care le văzuse vreodată. Ce-i cu St. Louis? Era unul dintre locurile în care *Tattler* era disponibil în fiecare luni noapte, aceeaşi zi în care se tipărea – ziua dinaintea răpirii lui Lounds.

– La dracu', spuse Graham.

Îşi cuprinse capul în palme parcă pentru a nu-şi lăsa gîndurile să zboare.

– Metcalf mai e la telefon?

Crawford îi întinse receptorul.

– Byron, sînt Graham. Ascultă, rolele alea cu filmul Jacobi pe care le-ai trimis – se aflau în vreo cutie? … Sigur, fireşte că ştiu că le-ai trimis şi pe ele. Ai în faţă extrasele de cont ale lui

Jacobi? În regulă, vreau să știu unde și-au developat filmul. Probabil le-a expediat vreun magazin în locul lor. Dacă sînt chitanțe de magazine farmaceutice sau video, putem afla cu cine au făcut afaceri. E urgent, Byron. O să-ți povestesc cu prima ocazie. FBI-ul din Birmingham va începe să verifice magazinele. Dacă găsești ceva, spune-le mai întîi lor, apoi nouă. Faci asta? Grozav. Ce? *Nu*, n-o să te prezint lui Buze Fierbinți.

Agenții FBI-ului au cercetat patru magazine video pînă l-au găsit pe cel în care fusese Jacobi. Directorul le-a spus că toate filmele clienților erau trimise într-un singur loc pentru procesare.

Crawford văzuse filmele de douăsprezece ori înainte să primească telefonul din Birmingham. Primi mesajul.

Neobișnuit de oficial, îi întinse mîna lui Graham.

– E Gateway, spuse el.

43

Crawford turna un Alka-Seltzer într-un pahar de plastic cînd vocea stewardesei se auzi în sistemul de adresare al zborului 727.

– Pasagerul Crawford?

Cînd gesticulă cu mîna de pe scaunul său de pe culoar, ea veni către el.

– Domnule Crawford, vreți să vă duceți în cabina de pilotaj, vă rog?

Crawford lipsi patru minute. Reveni și se așeză pe scaun alături de Graham.

– Zîna Măseluță a fost în New York astăzi.

Graham tresări și scrîșni din dinți.

– Nu. Doar a spart capetele a două femei la Muzeul Brooklyn și, ascult-o pe asta, a *mîncat* un tablou.

– L-a mîncat?

– L-a mîncat. Specialiștii au sărit în sus cînd au aflat ce a mîncat. Au luat două amprente parțiale de pe biletul de plastic pe care l-a folosit și i le-au trimis lui Price. Cînd Price le-a pus cap la cap pe ecran, a constatat că erau aceleași. Nu l-a identificat, dar este același deget mare care a fost găsit pe ochiul puștiului Leeds.

– New York, spuse Graham.

– Faptul că a fost azi în New York nu înseamnă nimic. E posibil să lucreze încă la Gateway. Dacă da, azi a avut zi liberă. E și mai ușor.

– Ce a mîncat?

– Un tablou care se cheamă *Marele Dragon Roșu și Femeia Înveștmîntată cu Soare*. Ei spun că a fost pictat de William Blake.

– Ce știi despre femei?

– Au o lovitură bună de măciucă. Cea mai tînără e la spital sub observație. Celei mai în vîrstă i-au trebuit patru copci. Ușoară contuzie.

– Au putut da o descriere?

– Cea mai tînără. Tăcut, voinic, mustață și păr negre – perucă, cred. Cea mai în vîrstă – n-a văzut nimic.

– Dar n-a omorît pe nimeni.

– Ciudat, spuse Crawford. I-ar fi prins mai bine să le fi omorît pe-amîndouă – ar fi putut avea mai mult timp avans și n-ar mai fi existat nici o descriere. Cei de la Științe Comportamentale l-au chemat pe Bloom la spital. Știi ce-a spus el? A spus că poate încearcă să se oprească.

44

Dolarhyde auzi flapsurile ieşind. Luminile din St. Louis treceau încet pe sub aripa avionului. Sub picioarele sale trenul de aterizare tremură la contactul cu aerul şi se blocă cu o bufnitură.

Clătină din cap dintr-o parte într-alta pentru a se dezmorţi. Acasă.

Îşi asumase un mare risc, dar cîştigase dreptul de a lua o decizie. Putea alege să o aibă pe Reba McClane vie. Putea să stea de vorbă cu ea şi putea să se bucure de mişcările ei uimitoare în patul lui.

Nu mai trebuia să-i fie teamă de casa lui. Acum avea Dragonul în stomac. Se putea duce la el acasă, să urce la copia Dragonului de pe perete şi s-o facă cocoloş, dacă aşa avea el chef.

Nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu Dragostea faţă de Reba. Dacă simţea Dragoste pentru ea, îi putea da Dragonului familia Sherman şi scăpa astfel, se întorcea la Reba calm şi uşurat, tratînd-o bine.

De la aeroport, Dolarhyde sună la apartamentul ei. Nu răspunse nimeni. Încercă la Baeder Chemical. Linia de noapte era ocupată. Şi-o imagină pe Reba mergînd către staţia de autobuz după încetarea lucrului, pipăind cu bastonul, cu pelerina de ploaie pe umeri.

Ajunse în mai puţin de cinci minute la laboratorul de film, prin traficul redus de noapte.

Nu era în staţia de autobuz. Parcă pe strada din spatele laboratorului, lîngă intrarea cea mai apropiată de camerele ob-

scure. Îi va spune că se află acolo şi că aşteaptă pînă ce termină lucrul ca să o ducă acasă. Era mîndru de noua sa putere de a decide. Voia să o folosească.

Între timp mai putea face cîte ceva în biroul său.

La Baeder Chemical erau aprinse doar cîteva lumini.

Camera obscură a Rebei era încuiată. Lumina de deasupra uşii nu era nici verde, nici roşie. Era stinsă. Apăsă pe butonul soneriei. Nici un răspuns.

Poate a lăsat vreun mesaj în biroul lui.

Auzi paşi pe coridor.

Era Dandridge, trecea pe lîngă camerele obscure fără să ridice ochii din pămînt. Mergea repede, ducînd la subsuoară o mapă groasă cu dosarele angajaţilor.

O mică încruntare apăru pe fruntea lui Dolarhyde.

Dandridge era la jumătatea parcării, îndreptîndu-se către clădirea Gateway, cînd Dolarhyde ieşi din Baeder în spatele lui.

Două dube de distribuţie şi şase maşini se aflau în parcare. Buick-ul acela era al lui Fisk, directorul de personal de la Gateway. Oare ce făceau?

Nu erau ture de noapte la Gateway. Cea mai mare parte a clădirii se afla în întuneric. În timp ce se îndrepta către biroul său, Dolarhyde vedea luminile roşii de pe coridor care indicau ieşirea. Luminile din spatele uşii cu geam a Departamentului personal erau aprinse. Dolarhyde auzi voci, cea a lui Dandridge şi cea a lui Fisk.

Se auziră paşii unei femei apropiindu-se. Secretara lui Fisk dădu colţul culoarului în faţa lui Dolarhyde. Avea o eşarfă pe cap şi ducea cu ea registrele de la Contabilitate. Era grăbită.

Registrele erau grele, o povară. Lovi în uşa biroului lui Fisk cu vîrful piciorului.

Will Graham deschise.

Dolarhyde îngheţă în coridorul întunecat. Arma lui era în dubiţă.

Uşa biroului se închise la loc.

Dolarhyde se mişcă repede, fără să scoată un sunet cu pantofii lui de alergare pe podeaua netedă. Apropie faţa de geamul uşii de la intrare şi scrută parcarea. Văzu o mişcare în lumina neoanelor. Un om. Se afla lîngă una dintre dubiţele de distribuţie şi avea o lanternă. Scutura ceva. Dădea cu praf pe oglinda exterioară, căutînd amprente.

În spatele lui Dolarhyde, undeva pe coridor, se plimba un altul. Se depărtă de uşă, se furişă după colţ şi coborî scările către subsol şi camera cazanelor, în partea opusă a clădirii.

Urcîndu-se pe o masă de lucru, putea ajunge la ferestrele de sus care dădeau la nivelul solului în spatele tufişurilor. Se rostogoli peste pervazul ferestrei şi se ridică în patru labe între tufişuri, gata de fugă sau de luptă.

Nu era nici o mişcare în partea aceea a clădirii. Se ridică, vîrî o mînă în buzunar şi traversă strada. Alergînd cînd trotuarul era cufundat în întuneric, mergînd la pas cînd treceau maşini, făcu un lung ocol în jurul clădirilor Gateway şi Baeder Chemical.

Dubiţa lui era parcată la curba din spatele clădirii. Nu era nici o ascunzătoare în jurul ei. Asta e. Traversă strada în fugă şi sări înăuntru, înşfăcînd valiza.

Luă arma, umplu încărcătorul şi o puse pe bord, acoperind-o cu un tricou.

Demară încet, aşteptă ca lumina semaforului să se schimbe pe verde, dădu uşor colţul şi se înscrise în trafic.

Acum trebuia să gîndească şi era greu să gîndească.

Filmele erau de vină. Graham aflase cumva de filme. Graham ştia *unde*. Nu ştia *cine*. Dac-ar fi ştiut cine, n-ar mai fi avut nevoie de fişele de personal. De ce şi de registrele de la Contabilitate? Pentru absenţe. Să găsească o potrivire între absenţe şi zilele în care Dragonul a lovit. Nu, exceptîndu-l pe Lounds, au fost sîmbete. Poate zilele dinaintea acelor sîmbete; asta căuta. Aici l-a păcălit – recuperările angajaţilor nu erau înregistrate.

Dolarhyde înaintă încet pe Lindbergh Boulevard, gesticulînd cu mîna liberă pentru a marca concluziile.

Căutau amprente. Nu le dăduse această ocazie – poate doar biletul de plastic de la Muzeul Brooklyn. Îl apucase în grabă de margini.

Sigur aveau o amprentă. La ce bun o amprentă dacă nu aveau cu ce să o compare?

Cercetau duba aceea pentru amprente. Nu avusese timp să vadă dacă verificau şi celelalte maşini.

Dubă. Transportarea scaunului cu rotile cu Lounds în ea – asta le-a dat ideea. Sau poate cineva din Chicago a văzut duba. Erau multe dube la Gateway, particulare, de distribuţie.

Nu. Graham ştia că el avea o dubă. Graham ştia pentru că ştia. Graham ştia. Graham ştia. Nenorocitul ăsta era un monstru.

Vor lua amprentele tuturor de la Gateway şi Baeder. Dacă nu-l vor prinde în seara asta, îl vor prinde mîine. Trebuia să fugă pentru totdeauna, şi *chipul* său va fi afişat în toate avizierele oficiilor poştale şi ale secţiilor de poliţie. Informaţiile începeau să se lege. Era mic şi slab în faţa lor.

– Reba, spuse el cu voce tare.

Reba nu-l putea salva acum. Îl încercuiau din ce în ce mai strîns, iar el nu era decît un slab buză de iepu…

– ACUM ÎŢI PARE RĂU CĂ M-AI TRĂDAT?

Vocea Dragonului vibră în adîncul lui, la fel de adînc ca şi tabloul din pîntecele lui.

– Nu te-am trădat. Am vrut doar să aleg. Tu m-ai chemat…

– DĂ-MI CE VREAU ŞI TE VOI SALVA.

– Nu. Voi fugi.

– DĂ-MI CE VREAU ŞI O SĂ AUZI CUM SE RUPE COLOANA VERTEBRALĂ A LUI GRAHAM.

– Nu.

– ACUM ADMIRĂ CE AI FĂCUT TU AZI. ACUM SÎNTEM APROAPE. PUTEM FI DIN NOU UNUL SINGUR. MĂ SIMŢI ÎNĂUNTRUL TĂU? MĂ SIMŢI, NU-I AŞA?

– Da.

– ŞI ŞTII CĂ EU TE POT SALVA. ŞTII CĂ TE VOR TRIMITE ÎNTR-UN LOC MAI RĂU DECÎT CEL AL FRATELUI BUDDY. DĂ-MI CE VREAU ŞI VEI FII LIBER.

– Nu.

– TE VOR OMORÎ. TE VEI ZBATE PE JOS, ÎN AGONIE.

– Nu.

– CÎND TU VEI FI PLECAT, EA SE VA CULCA CU ALŢII, SE VA…

– Nu! Taci.

– SE VA CULCA CU ALŢI OAMENI, OAMENI FRUMOŞI, VA PUNE…

– Opreşte-te. Taci.

– ÎNCETINEŞTE ŞI O SĂ TAC.

Piciorul lui Dolarhyde se ridică de pe accelerație.

– AŞA E BINE. DĂ-MI CE VREAU ŞI N-O SĂ SE ÎNTÎMPLE. DĂ-MI, ŞI O SĂ TE LAS ÎNTOTDEAUNA SĂ ALEGI, POŢI SĂ ALEGI MEREU, ŞI VEI VORBI BINE, EU VREAU CA TU SĂ VORBEŞTI BINE, ÎNCETINEŞTE, AŞA, VEZI STAŢIA SERVICE? OPREŞTE ACOLO ŞI LASĂ-MĂ SĂ VORBESC CU TINE...

45

Graham ieşi din birou şi privi o clipă coridorul întunecat. Nu era în apele lui. Dura prea mult.

Crawford îi verifica pe cei 380 de angajați de la Baeder cît de repede şi de amănunțit era posibil – omul ăsta era neîntrecut la genul ăsta de treburi –, dar timpul trecea şi nu mai puteau tăcea prea multă vreme.

Crawford le spusese lucrătorilor de la Gateway doar atît cît trebuia să ştie: „Vrem să-l găsim, nu să-l hărțuim, le spusese Crawford. Dacă îl descoperim în noaptea asta, putem pune mîna pe el în afara laboratorului, poate la el acasă sau în parcare."

Poliția din St. Louis era cooperantă. Locotenentul Fogel de la Omucideri şi un sergent apărură într-o maşină fără însemne, aducînd un fax.

Conectat la un telefon din Gateway, în cîteva minute faxul transmise simultan fişele de personal la Departamentul Identificare al FBI din Washington şi Departamentul Vehicule Motorizate din Missouri.

În Washington, numele aveau să fie comparate cu amprentele din arhivă, atît de la condamnările civile, cît şi penale.

Numele angajaților de la Baeder care aveau acces la secrete erau eliminate.

Departamentul de Vehicule Motorizate avea să verifice proprietarii de dube.

Doar patru angajați au fost aduși – directorul de personal, Fisk; secretara lui Fisk; Dandridge de la Baeder și contabilul șef de la Gateway.

Pentru convocarea acestora în miez de noapte la întîlnire nu s-au folosit telefoanele. Agenții s-au prezentat personal la ei acasă și i-au informat cum stăteau lucrurile. „Verificați-i înainte de a le spune ce vreți de la ei, spusese Crawford. Și nu-i lăsați să folosească telefonul după aceea. Asemenea noutăți circulă repede."

Speraseră o identificare rapidă după proteza dentară. Nici unul dintre cei patru angajați nu a remarcat așa ceva.

Graham privi de-a lungul coridorului luminat de becurile roșii de evacuare. La naiba, avea să se rezolve.

Ce altceva ar fi putut face în seara asta?

Crawford îi ceruse ca femeia aceea de la Muzeul Brooklyn – domnișoara Harper – să fie transportată aici cît de repede îi permitea starea sănătății. Probabil dimineață. Departamentul de poliție din St. Louis avea o dubă de supraveghere. Ea putea să stea înăuntru și să-i urmărească pe angajați intrînd la lucru.

Dacă nu-i dădeau de capăt în seara asta, toate urmele operațiunii aveau să dispară înainte de începerea lucrului. Graham nu-și făcea iluzii – ar avea noroc dacă ar dura încă o zi pînă să se răspîndească vestea prin Gateway. Dragonul o să urmărească orice i-ar da de bănuit. O să zboare.

46

Acceptase o gustare tîrzie cu Ralph Mandy, păruse în regulă. Reba McClane ştia că trebuia să-i spună la un moment dat, şi nu-i plăcea să lase lucrurile să treneze.

De fapt, se gîndise că Mandy ştia ce urma să se întîmple cînd ea insistase să plătească nemţeşte.

I-a spus în maşină cînd a dus-o acasă, că nu era mare lucru, că ea se simţea bine cu el şi dorea să fie prieteni, dar că avea pe cineva.

Poate că el fusese uşor rănit, dar şi puţin uşurat. A reacţionat bine, gîndi ea.

În faţa uşii ei, Ralph nu a cerut să intre. A vrut să o sărute la despărţire, iar ea a răspuns cu plăcere. El i-a deschis uşa şi i-a dat cheile. A aşteptat pînă a intrat şi a încuiat uşa.

Cînd s-a întors, Dolarhyde l-a împuşcat în gît şi de două ori în piept. Trei gloanţe din pistolul cu amortizor. Şi un scuter e mai gălăgios.

Dolarhyde ridică lesne cadavrul lui Mandy, îl trase între tufişuri şi casă şi îl lăsă acolo.

Imaginea Rebei sărutîndu-l pe Mandy îl rănise profund pe Dolarhyde. Apoi durerea dispăru definitiv.

Încă arăta şi vorbea ca Francis Dolarhyde – Dragonul era un actor foarte bun; interpreta bine rolul lui Dolarhyde.

Reba se spăla pe faţă cînd auzi soneria. Sună de patru ori înainte ca ea să ajungă la uşă. Atinse lanţul, dar fără să-l scoată.

– Cine e?

– Francis Dolarhyde.

Ea deschise uşa, cu lanţul încă pus.

– Mai spune-mi o dată.

– Dolarhyde. Eu sînt.

Ştia că aşa era. Scoase lanţul.

Rebei nu-i plăceau surprizele.

– Parcă ai spus că o să mă suni, D.

– Aş fi făcut-o. Dar e o urgenţă, te asigur, spuse el, punîndu-i cîrpa cu cloroform pe faţă de cum intră.

Strada era pustie. Majoritatea caselor erau cufundate în întuneric. O duse la dubă. Tălpile lui Ralph Mandy ieşeau din boscheţi în curte. Dolarhyde nu-şi mai bătu capul cu el.

Ea se trezi în timpul mersului. Şedea în dreapta şoferului, cu obrazul pe tapiţeria prăfuită a dubei, cu transmisia huruindu-i zgomotos în ureche.

Încercă să-şi ducă palmele la faţă. Mişcarea îi strivi pieptul. Avea mîinile legate.

Le pipăi cu faţa. Erau legate una de alta de la coate la încheieturile pumnilor cu nişte fişii moi de cîrpă. Picioarele îi erau legate la fel, de la genunchi la glezne. Gura îi era acoperită cu ceva.

Ce... Ce... ? D. era la uşă, apoi... Îşi aminti că îi întorsese capul şi forţa lui nemaipomenită. Oh, Doamne... ce se întîmpla? D. era la uşă, apoi se înecase cu ceva rece şi încercase să-şi ferească faţa, dar capul îi era imobilizat.

Acum se afla în duba lui D. O recunoscu după zgomot. Duba era în mers. Frica încolţi în ea. Instinctul îi spunea să tacă, dar gîtul îi era plin de vapori de cloroform şi benzină. Tuşi în căluş.

Vocea lui D.:

– Nu mai durează mult.

Ea simţi o curbă, apoi rulau pe pietriş, pietre lovindu-se de aripi şi de podeaua maşinii.

E nebun. Bine. Asta e. Nebun.

„Nebun" e un cuvînt înfricoşător.

Ce se întîmplase? Ralph Mandy. Probabil îi văzuse la ea acasă. Asta îl enervase.

Adună-te. Un om încercase odată să o plesnească, la Institutul Reiker. Ea tăcuse şi el nu putuse să o nimerească – nu vedea. Ăsta putea să vadă al dracului de bine. Adună-te. Pregăteşte-te să vorbeşti. Doamne, ar putea să mă omoare cu căluşul ăsta în gură. Doamne, ar putea să mă omoare fără să înţeleagă ce-i spun.

Fii gata. Gîndeşte-te la tot şi nu-l stîrni. Spune-i că poate renunţa, nu-i nici o problemă. Eu n-o să vorbesc. Rămîi liniştită cît de mult timp poţi. Dacă nu poţi sta liniştită, aşteaptă pînă-i poţi găsi ochii.

Duba se opri, apoi se clătină cînd el coborî. Portiera laterală se deschise. Mirosea a iarbă şi cauciucuri încinse. Greieri. El urcă în maşină.

Împotriva voinţei sale, încercă să strige, se înecă cu căluşul şi întoarse capul cînd el o atinse.

Mîngîierile uşoare pe umăr nu reuşiseră s-o calmeze. O palmă usturătoare pe obraz reuşi.

Încercă să vorbească cu căluşul în gură. Fu ridicată, purtată pe sus. Paşii lui răsunau sec pe scară. Acum ştia unde se afla. La el acasă. Unde la el acasă? Ceas ticăind în dreapta. Covor, apoi podea. Dormitorul în care făcuseră dragoste. Se scufunda în braţele lui, simţea patul sub ea.

Încercă să vorbească. El pleca. Zgomot afară. Uşa dubei trîntită. Vine. Pune ceva pe podea – canistre de metal.

Simţi miros de benzină.

– Reba.

Într-adevăr vocea lui D., dar atît de calmă. Îngrozitor de calmă şi de stranie.

– Reba, nu ştiu ce ... să-ţi spun. Tu te-ai simţit atît de bine,

şi nu ştii ce-am făcut pentru tine. Şi am greşit, Reba. M-ai făcut vulnerabil, apoi m-ai rănit.

Ea încercă să vorbească din nou.

– Dacă te dezleg şi te las să te ridici în capul oaselor, o să fii cuminte? Nu încerca să fugi. Pot să te prind. O să fii cuminte?

Ea întoarse capul în partea din care se auzea vocea pentru a încuviinţa.

Simţi pe piele atingerea oţelului rece, fîşîitul cuţitului prin cîrpe şi braţele îi fură eliberate. Acum picioarele. Obrajii ei erau uzi cînd căluşul dispăru.

Încet şi precaut, se ridică în capul oaselor în pat. *Dă ce ai mai bun.*

– D., spuse ea, nu ştiam că ţii atît mult la mine. Mă bucur că aşa simţi, dar, vezi tu, m-ai speriat cu asta.

Nici un răspuns. Ştia că e acolo.

– D., fraierul ăla de Ralph Mandy te-a enervat atît de tare? L-ai văzut la mine acasă? Asta e, nu-i aşa? Îi spuneam că nu vreau să mă mai văd cu el. Pentru că vreau să mă văd cu tine. Nu o să mă mai întîlnesc niciodată cu Ralph.

– Ralph a murit, spuse Dolarhyde. Nu cred că i-a plăcut foarte tare.

Pe naiba. Sper că inventează.

– Nu te-am rănit niciodată, D. Nu am vrut niciodată să fac asta. Hai să fim prieteni, să facem sex şi să ne simţim bine, şi să uităm de asta.

– Taci, spuse el calm. O să-ţi spun ceva. Cel mai important lucru pe care-l vei auzi vreodată. La fel de important ca cele Zece Porunci. La fel de important ca Predica de pe Munte. Ai înţeles?

– Da, D. Eu…

– Taci. Reba, în Birmingham şi Atlanta s-au întîmplat nişte lucruri extraordinare. Ştii la ce mă refer?

Ea negă dînd din cap.

– Au tot fost pe la știri. Două familii au murit. Leeds. Și Jacobi. Poliția crede că au fost uciși. Acum știi?

Începu să nege, apoi își aminti și încuviință din cap.

– Știi cum i se spune celui care a fost la oamenii ăștia? Poți vorbi.

– Zîna...

O mînă o înșfăcă de obraji, făcînd-o să tacă.

– Gîndește-te bine și răspunde corect.

– E nu-știu-care Dragon. Dragonul... Dragonul Roșu.

El se afla aproape de ea. Îi simțea respirația pe față.

– EU SÎNT DRAGONUL.

Dîndu-se înapoi, împinsă de volumul și de nemaipomenitul timbru al vocii lui, se lovi de tăblia de la capul patului.

– Dragonul te vrea, Reba. Te-a vrut dintotdeauna. Eu nu am vrut să i te dau. Astăzi am făcut ceva pentru tine ca el să nu te poată avea. Și am greșit.

Acesta era D., cu D. putea vorbi.

– Te rog. Te rog nu-l lăsa să mă aibă. Nu o să-l lași, te rog nu-l lăsa – eu sînt pentru *tine*. Ține-mă la tine. Mă placi, știu că așa e.

– Încă nu m-am hotărît. Poate nu mă pot abține să nu i te dau. Nu știu. Vreau să văd dacă faci ce-ți spun eu. O să faci? Pot conta pe tine?

– O să mă străduiesc. O să încerc. Nu mă speria prea tare, altfel n-o să pot.

– Ridică-te, Reba. Stai lîngă pat. Știi în ce parte a camerei te afli?

Încuviință din cap.

– Știi exact unde în casă te afli, nu-i așa? Te-ai plimbat prin casă în timp ce eu dormeam, nu-i așa?

– Dormeai?

– Nu fi proastă. Cînd am petrecut noaptea aici. Ai umblat prin casă, nu-i aşa? Ai găsit vreun lucru ciudat? L-ai luat şi l-ai arătat cuiva? Ai făcut asta, Reba?

– Am ieşit pur şi simplu afară. Tu dormeai, iar eu am ieşit afară. Jur.

– Atunci ştii unde se află uşa de la intrare, nu-i aşa?

Încuviinţă.

– Reba, pune-ţi mîinile pe pieptul meu. Ridică-le încet.

Să mă reped la ochii lui?

Mîinile lui îi cuprinseră beregata din ambele părţi.

– Să nu faci ceea ce gîndeşti sau strîng. Pune-ţi doar mîinile pe pieptul meu. Chiar la gît. Simţi cheia de pe lanţ? Scoate-mi-o de la gît. Uşor… e-n regulă. Acum voi vedea dacă pot avea încredere în tine. Du-te şi încuie uşa de la intrare şi adu-mi cheia înapoi. Du-te. Te aştept. Nu încerca să fugi. Te pot prinde.

Ea ţinea cheia în mînă, lanţul lovindu-i-se încet de coapsă. Îi era greu să meargă cu pantofii, dar nu se descălţă. Ticăitul ceasului o ajuta. Covor, podea, iar covor. Canapeaua. Mergi spre dreapta.

Ce-i mai bine? Ce? Să-i fac jocul sau să acţionez? Oare ceilalţi i-au făcut jocul? Respiraţia agitată o ameţise. Nu ameţi. Nu muri.

Depinde dacă uşa e deschisă. Află unde este el.

– Merg încotro trebuie?

Ea ştia că da.

– Mai sînt vreo cinci trepte. Vocea venea într-adevăr din dormitor.

Simţi curent pe faţă. Uşa era întredeschisă. Rămase între uşă şi vocea din spatele ei. Introduse cheia în broasca de sub clanţă. Pe dinafară.

Acum. Iese repede, trage uşa şi răsuceşte cheia. Pe scări, fără baston, încercînd să-şi amintească unde era duba, alergînd. Alergînd. În ce – un tufiş – acum ţipînd. Ţipînd.

– Ajutor. Ajutor. Ajutor. Ajutor. Alergînd pe pietriş. Un claxon de camion în depărtare. Autostrada în partea aceea, mers repede, şi mai repede, alergat, cît de repede putea, schimbînd direcţia cînd simţi iarbă în loc de pietriş, alergînd în zigzag pe drum.

În spatele ei paşi apropiindu-se repede, alergînd pe pietriş. Se opri şi luă un pumn de pietre, aşteptă pînă ce el fu aproape şi le aruncă, le auzi lovindu-se de el.

O apucă de umăr şi o întoarse, un braţ puternic sub bărbie, în jurul gîtului, strîngînd, strîngînd, sîngele bubuindu-i în urechi. Lovi în spate, lovi fluierul piciorului în vreme ce se aşternea liniştea.

47

În două ore lista angajaţilor – bărbaţi albi între douăzeci şi cincizeci de ani care aveau dubiţă – era gata. Erau douăzeci şi şase de nume.

Departamentul de Vehicule Motorizate din Missouri oferise informaţii cu privire la culoarea părului din permisele de conducere, dar acest lucru nu era folosit ca o probă eliminatorie; Dragonul ar putea purta perucă.

Secretara lui Fisk, domnişoara Trillman, făcu copii după listă şi le distribui.

Locotenentul Fogel se uita pe lista cu nume cînd pagerul sună.

Fisk vorbi scurt la telefon cu sediul, acoperind apoi receptorul cu mîna.

– Domnule Crawford... Jack, un bărbat alb, Ralph Mandy, în vîrstă de treizeci şi opt de ani, a fost găsit împuşcat mortal acum cîteva minute în University City – adică în mijlocul oraşului, lîngă Washington University –, era în curtea din faţă a casei locuite de o femeie pe nume Reba McClane. Vecinii au spus că lucrează pentru Baeder. Uşa e descuiată, ea nu e acasă.

– Dandridge! strigă Crawford. Ce ştim despre Reba McClane.

– Lucrează în camera obscură. E oarbă. E de undeva din Colorado...

– Îl cunoşti pe Ralph Mandy?

– Mandy? făcu Dandridge. Randy Mandy?

– *Ralph* Mandy, lucrează aici?

O verificare a fişei de personal dovedi că nu.

– Coincidenţă poate, spuse Fogel.

– Poate, încuviinţă Crawford.

– Sper că Reba n-a păţit nimic, interveni domnişoara Trillman.

– O cunoşti? întrebă Graham.

– Am stat de cîteva ori de vorbă.

– Ştii ceva despre Mandy?

– Pe el nu-l cunosc. Singurul bărbat cu care am văzut-o, am văzut-o urcîndu-se în duba domnului Dolarhyde.

– Duba domnului Dolarhyde, domnişoară Trillman? Ce culoare are duba domnului Dolarhyde?

– Lăsaţi-mă să mă gîndesc. Maro închis, poate negru.

– Unde lucrează domnul Dolarhyde? întrebă Crawford.

– Este şef de producţie, spuse Fisk.

– Unde e biroul lui?

– Pe culoar.

Crawford se întoarse să vorbească cu Graham, dar el pornise deja.

Biroul domnului Dolarhyde era încuiat. Cu o cheie de la Întreținere o deschise.

Graham intră și aprinse lumina. Stătea nemișcat în ușă, examinînd camera cu privirea. Era foarte curat. Nu se vedea nici un lucru personal. Pe raftul pentru cărți erau doar manuale tehnice.

Lampa de birou se afla în partea stîngă a scaunului, deci era dreptaci. Aveau nevoie de amprenta degetului mare stîng.

– Hai să punem praf pe mapa pentru hîrtii, îi spuse el lui Crawford, care se afla pe culoar, în spatele lui. Trebuie să pună degetul mare stîng pe clemă.

Începuseră să lucreze la sertare cînd privirea lui Graham fu atrasă de agenda de pe birou. Dădu paginile înapoi pînă la ziua de sîmbătă, 28 iunie, data crimelor Jacobi.

Agenda era goală în zilele de joi și vineri de dinaintea acelui weekend.

Dădu paginile înainte pînă la ultima săptămînă din iulie. Joia și vinerea erau goale. Era o însemnare miercuri: „AM 552 3:45-6:15".

Graham copie mesajul.

– Vreau să aflu unde ajunge acest zbor.

– Lasă-mă să mă ocup eu de asta, tu vezi-ți de treabă aici, spuse Crawford. Se îndreptă către un telefon de pe culoar.

Graham se uita la un tub de adeziv dentar aflat în sertarul de jos al biroului cînd Crawford îl strigă de la ușă.

– Merge la Atlanta, Will. Hai să-l săltăm.

48

Apă rece pe fața Rebei, scurgîndu-i-se în păr. Amețeală. Ceva tare sub ea, înclinat. Întoarse capul. Lemn dedesubt. Un prosop rece și umed îi șterse fața.

– Te simți bine, Reba?

Vocea calmă a lui Dolarhyde.

Se înfioră cînd o auzi.

– Uhhhh.

– Respiră adînc.

Trecu un minut.

– Crezi că poți sta în picioare? Încearcă să te ridici.

Se putea ridica dacă o susținea. Stomacul i se strînse. El așteptă pînă ce spasmul trecu.

– Pe rampă. Îți amintești unde te afli?

Ea încuviință din cap.

– Scoate cheia din ușă, Reba. Vino înăuntru. Acum încui-o și pune cheia la gîtul meu. Așa. Acum să mă asigur că e încuiată.

Auzi zgomotul făcut de clanță.

– Acum du-te în dormitor. Știi drumul.

Se împiedică și căzu în genunchi, cu capul aplecat. El o ridică de brațe și o duse pînă în dormitor.

– Șezi pe scaunul ăsta.

Se așeză.

– DĂ-MI-O ACUM.

Ea se chinui să se ridice; mîinile mari de pe umeri o împiedicară.

– Stai liniștită, altfel nu-l pot ține departe de tine, spuse Dolarhyde.

Amintirile începeau să-i revină. Nu voia asta.

– Încearcă, te rog, spuse ea.

– Reba, pentru mine totul s-a terminat.

El era în picioare, făcînd ceva. Mirosul de benzină era foarte puternic.

– Întinde mîna. Atinge asta. N-o apuca, doar atinge-o.

Ea simți ceva ce semăna cu niște nări netede de oțel. Țeava unei puști.

– Asta e o carabină, Reba. Un Magnum de calibrul doisprezece. Știi ce o să facă?

Ea negă dînd din cap.

– Lasă mîna jos.

Țeava rece fu proptită sub bărbie.

– Reba, îmi doresc să fi putut avea încredere în tine. Am vrut să am încredere în tine.

Părea că plînge.

– Te-ai simțit atît de bine.

Plîngea.

– La fel și tu, D. Îmi place. Te rog, nu-mi face rău acum.

– Pentru mine totul s-a terminat. Nu i te pot lăsa. Știi ce va face?

Strigînd.

– Știi ce va face? Te va mușca pînă te va omorî. Mai bine vii cu mine.

Auzi un chibrit, simți miros de sulf, auzi un fîșîit. Căldură în cameră. Fum. Foc. Lucrul de care se temea cel mai tare pe lume. Foc. Orice altceva ar fi fost de preferat. Speră să fie ucisă de prima împușcătură. Își încordă picioarele, gata să fugă.

Hohotind.

– Oh, Reba, nu pot suporta să te văd arzînd.

Țeava se îndepărtă de gîtul ei.

Ambele încărcătoare ale carabinei se descărcară cînd ea se ridică în picioare.

Asurzită, crezu că a fost împușcată, crezu că e moartă, simți bufnitura grea pe podea.

Apoi fum și trosnetul flăcărilor. Foc. Focul o readuse la realitate. Simțea căldură pe mîini și pe față. Afară. Călcă pe niște picioare, se împiedică de piciorul patului.

Mergi aplecată pe sub fum, se spune. Nu fugi, o să te împiedici de obstacole și o să mori.

Era încuiată. Încuiată. Mergînd, ghemuită, cu degetele bîjbîind pe podea, găsi picioarele – celălalt capăt, găsi păr, atinse ceva moale sub păr. Doar o masă amorfă, așchii de os ascuțite și înăuntru un ochi desprins.

Cheie în jurul gîtului... repede. Ambele mîini pe lanț, picioarele sub ea, înșfăcă. Lanțul se rupse, iar ea căzu pe spate, se ridică din nou. Se întoarse, derutată. Încercînd să simtă, să audă cu urechile ei asurzite dincolo de trosniturile focului. Marginea patului... care margine? Se împiedică de cadavru, încercă să asculte.

BANG, BANG, ceasul bătînd. BANG, BANG, în sufragerie. BANG, BANG, ia-o la dreapta.

Gîtul uscat de fum. BANG, BANG. Ușă aici. Sub mîner. N-o scăpa. Declicul încuietorii. O deschise repede. Aer. Pe rampă. Aer. Se prăbuși în iarbă. Din nou în patru labe, tîrîndu-se.

Se ridică în genunchi ca să bată din palme, auzi ecoul trimis de casă și se depărtă de ea, respirînd adînc pînă ce se putu ridica din nou, mers, alergare pînă se lovi de ceva, din nou alergare.

49

Nu le-a fost uşor să depisteze casa lui Francis Dolarhyde. Adresa înscrisă la Gateway era un oficiu poştal din St. Charles.

Chiar şi departamentul şerifului din St. Charles fu nevoit să consulte o hartă a companiei de electricitate pentru a fi siguri.

Echipa şerifului întîmpină brigada SWAT din St. Louis în cealaltă parte a rîului, iar caravana se deplasă în linişte pe Autostrada Naţională 94. Drumul era indicat de un ajutor de şerif aflat lîngă Graham, în maşina din frunte. Crawford se aplecă între ei de pe scaunul din spate şi-şi supse dinţii. Traficul era degajat în nordul oraşului St. Charles, o furgonetă plină cu copii, un autobuz Greyhound, un camion de tractare.

Văzură vîlvătaia pe cînd părăseau limita nordică a oraşului.

– Asta *e!* spuse ajutorul de şerif. Aici este!

Graham apăsă pe acceleraţie. Vîlvătaia devenea din ce în ce mai mare şi mai puternică pe măsură ce înaintau pe autostradă.

Crawford pocni din degete în microfon.

– Către toate unităţile, casa care arde este casa lui. Fiţi cu ochii în patru. Poate o să iasă. Şerifule, dacă vrei, lasă-ne să instalăm aici o blocadă.

Un nor gros de fum şi scîntei se deplasa către sud-est, ajungînd acum deasupra lor.

– Aici, stop, intră pe pietriş, spuse şeriful.

Atunci zăriră femeia – o siluetă întunecată pe fundalul

incendiului, o zăriră exact în clipa în care îi auzi şi ea venind şi ridică mîinile implorator către ei.

Şi apoi o flacără imensă izbucni în sus şi lateral, arzînd grinzi şi tocuri de geamuri, descriind încet arcuri mari pe cerul nopţii; duba explodă, dîra portocalie a copacilor în flăcări răbufni şi se stinse brusc. Pămîntul se cutremură cînd suflul exploziei zgudui maşinile poliţiei.

Femeia era întinsă pe şosea cu faţa în jos. Crawford, Graham şi poliţiştii alergară către ea prin ploaia de flăcări, cîţiva trecînd în fugă pe lîngă ea cu armele scoase.

Crawford o luă pe Reba de la un poliţist care-i scutura scînteile din păr.

O apucă de braţe, cu faţa lipită de faţa ei, roşie în lumina flăcărilor.

– Francis Dolarhyde, spuse el. O scutură încetişor. Francis Dolarhyde, unde e?

– Înăuntru, spuse ea, ridicînd mîna murdară către flăcări, apoi lăsînd-o să cadă. E acolo, mort.

– Eşti *sigură?* Crawford o privi în ochii lipsiţi de vedere.

– Am fost cu el.

– Povesteşte-mi, te rog.

– S-a împuşcat în faţă. L-am atins. El a dat foc casei. S-a împuşcat în faţă. L-am atins. Era pe podea. L-am atins, pot să stau jos, vă rog?

– Da, spuse Crawford. O duse în spatele maşinii poliţiei. O luă în braţe şi o lăsă să plîngă pe umărul său.

Graham stătu în mijlocul străzii şi privi flăcările pînă ce i se roşi faţa şi îl duru.

Vîntul ridică fumul dispersat care acoperi Luna.

50

Vîntul de dimineață era călduț și umed. Sufla nori zdrențuiți peste focarele înnegrite de pe locul în care se aflase casa lui Dolarhyde. Fumul subțire se împrăștia peste cîmpuri.

Cîțiva stropi de ploaie atinseră cărbunii și explodară în mici balonașe de aburi și cenușă.

Un trăsnet căzu în apropiere, lumina lui învîrtejindu-se.

S. E. Aynesworth, șeful departamentului Explozive din FBI, stătea cu Graham lîngă ruine în partea din care bătea vîntul, turnînd cafea dintr-un termos.

Aynesworth se ghemui cînd șeful pompierilor ajunse în mijlocul flăcărilor cenușii cu o greblă.

– Slavă Domnului că îi e încă prea fierbinte ca să răscolească prea mult, spuse el cu jumătate de gură.

Fusese foarte prietenos cu autoritățile. Lui Graham îi vorbea pe șleau.

– La dracu', trebuie să mă apuc de treabă, să găsesc ce se mai poate găsi. Cînd toți grangurii mici și mari or să-și termine cafeaua, locul ăsta o să arate ca o fermă de curcani.

Pînă la sosirea de la Washington a neprețuitei mașini îndrăgite a lui Aynesworth, trebuia să se descurce cu ce putuse aduce cu avionul. Scoase un rucsac de pușcaș marin din portbagajul unei mașini de patrulare și despachetă hainele antitermice, ghetele și salopeta din azbest.

– Cum s-a văzut cînd a luat foc, Will?

– O explozie de lumină intensă care s-a terminat brusc. Apoi s-a întunecat în partea de jos. Multe lucruri au sărit în sus, tocuri de geamuri, bucăți de tavan și gunoaie zburînd care încotro,

rostogolindu-se pe cîmp. A fost o undă de şoc, apoi vînt. A explodat, apoi s-a liniştit din nou. De parcă s-ar fi stins focul.

– Focul ardea bine cînd a explodat?

– Da, ieşea prin acoperiş şi prin ferestrele de la parter şi de la etaj. Copacii ardeau.

Aynesworth alese doi pompieri pe care îi puse să pregătească un furtun, şi un al treilea îmbrăcat în azbest care să stea lîngă cablul troliului în cazul în care ar cădea ceva pe el.

Curăţă scările pivniţei, acum sub cerul liber, şi coborî prin încrengătura de lemne înnegrite. Putea sta doar în reprize de cîteva minute. Făcu opt drumuri.

Din tot efortul obţinu doar o bucată plată de metal deformat, dar aceasta părea să-l facă fericit.

Roşu la faţă şi transpirat, dezbrăcă hainele de azbest şi se aşeză pe bara de protecţie a maşinii de pompieri cu pelerina unui coleg aruncată pe umeri.

Puse bucata de metal pe pămînt şi o curăţă de un strat de cenuşă.

– Dinamită, îi spuse lui Graham. Uite aici, vezi modelul de ferigă din metal? Asta este dimensiunea potrivită pentru un portbagaj sau o cutie cu efecte personale. Probabil asta e. Dinamită într-o cutie cu efecte personale. Totuşi, nu a explodat în subsol. Eu cred că la parter. Vezi copacul tăiat acolo unde l-a lovit marmura de pe masă? Aruncată lateral. Dinamita s-a aflat în ceva care a ferit-o de foc o vreme.

– Dar rămăşiţe?

– Poate că n-au rămas multe, dar întotdeauna e cîte ceva. Avem mult de căutat. O să-l găsim. Ţi-l voi da într-o pungută.

Un sedativ o adormi în cele din urmă pe Reba McClane la Spitalul De Paul puţin după lăsarea întunericului. Ţinea ca

polițista să stea aproape de patul ei. Se trezi de cîteva ori în timpul dimineții și o prinse pe femeie de mînă.

Cînd ceru micul dejun, i-l aduse Graham.

Cum s-o abordeze? Cîteodată le era mai ușor dacă te purtai impersonal. Cu Reba McClane nu era cazul.

Se prezentă.

– Îl cunoști? o întrebă ea pe polițistă.

Graham îi întinse polițistei actele. Nu era nevoie.

– Știu că este un ofițer federal, domnișoară McClane.

În cele din urmă, ea îi povesti totul. Despre timpul petrecut cu Francis Dolarhyde. Avea gîtul uscat și se oprea des ca să sugă bucăți de gheață.

El îi puse întrebări incomode și ea îi răspunse, la un moment dat făcîndu-i semn cu mîna către ușă în timp ce polițista îi ținea ligheanul ca să vomite.

La întoarcerea lui, era palidă, dar cu fața spălată și radioasă. Îi puse și ultima întrebare și închise carnețelul.

– N-o să te mai pun să treci prin asta, spuse el, dar mi-ar plăcea să revin pe-aici doar ca să te salut și să văd ce mai faci.

– Cum te-ai putea abține? Fermecătoare cum sînt.

Pentru prima oară văzu lacrimi și înțelese ce o durea.

– Ne scuzi un minut, ofițer? ceru Graham.

O luă pe Reba de mînă.

– Uite ce e. Dolarhyde avea multe probleme, dar cu tine nu e nimic în neregulă. Ai spus că era bun și atent cu tine. Te cred. Asta ai scos tu la lumină din el. În cele din urmă, nu te-a putut omorî și nu te-a putut privi murind. Oamenii care studiază acest caz spun că încerca să renunțe. De ce? Fiindcă l-ai ajutat tu. Ai salvat probabil cîteva vieți. Nu ai atras un monstru. Ai atras un om posedat de un monstru. Nu e nimic în neregulă cu tine, puștoaico. Dacă crezi asta, greșești. O să mă întorc să te

văd peste o zi sau două. Sînt nevoit să privesc polițiști toată ziua și simt nevoia unei evadări — încearcă să faci ceva cu părul tău cît ești aici.

Ea dădu din cap și-i arătă ușa. Parcă zîmbise, dar nu era sigur.

Graham o sună pe Molly de la sediul FBI din St. Louis. La telefon răspunse bunicul lui Willy.

– Sînt Will Graham.

– Bună ziua, domnule Graham.

Bunicii lui Willy îi spuneau întotdeauna „Domnule Graham".

– Mama spune că s-a sinucis. Se uita la televizor cînd au transmis știrea. Norocul dracului. V-a scutit pe voi de multă bătaie de cap. Ne-a scutit și pe noi, contribuabilii, să mai plătim și pentru asta. Chiar era alb?

– Da, domnule. Blond. Părea scandinav.

Bunicii lui Willy erau scandinavi.

– Pot vorbi cu Molly, vă rog?

– Te întorci în Florida acum?

– Curînd. Molly este acolo?

– Mama, vrea să vorbească cu Molly. E în baie, domnule Graham. Nepotul meu ia din nou micul dejun. Îi priește aerul. Ar trebui să-l vezi pe neastîmpăratul ăsta cum mănîncă. Pun pariu că s-a îngrășat cu vreo trei kilograme. Iat-o.

– Bună.

– Salut, grozavule.

– Vești bune, hm?

– Așa se pare.

– Eram în grădină. Buni a ieșit și mi-a spus că a văzut la televizor. Tu cînd ai aflat?

– Azi-noapte tîrziu.

– De ce nu m-ai sunat?

– M-am gîndit că doarme buni.

– Nu, se uita la Jimmy Carson. Nici nu-ți pot spune cît de bucuroasă e că nu mai trebuie să-l prinzi tu.

– Eu o să mai stau pe-aici o vreme.

– Patru-cinci zile?

– Nu știu exact. Poate nu chiar atît de mult. Vreau să te văd, puștoaico.

– Și eu vreau să te văd după ce termini toată treaba.

– Azi e miercuri. Pe vineri ar trebui să…

– Will, buni i-a invitat pe toți unchii și mătușile lui Willy din Seattle săptămîna viitoare, și…

– Las-o pe buni. Oricum, cine e buni?

– Cînd Willy era mic nu putea să pronunțe…

– Vino acasă cu mine.

– Will, *te-am* așteptat. Ei nu apucă niciodată să-l vadă pe Willy și încă cîteva zile…

– Vino tu singură. Lasă-l pe Willy acolo, iar fosta ta soacră îl poate sui într-un avion săptămîna viitoare. Știi ce – hai să mergem la New Orleans. Știu un loc care se cheamă…

– Nu cred. Lucrez – cu jumătate de normă – la un magazin de-aici, din oraș, și ar trebui să le dau un preaviz.

– Molly, ce s-a întîmplat?

– Nimic. E totul în regulă… Sînt atît de tristă, Will. Știi că am venit aici după ce tatăl lui Willy a murit.

Ea spunea întotdeauna „tatăl lui Willy" de parcă ar fi fost o instituție. Nu-i spunea niciodată pe nume.

– Și am fost împreună cu toții – eu mi-am revenit, m-am mai liniștit. Acum m-am mai liniștit, și eu…

– O mică diferență: eu nu am murit.

– Nu vorbi așa.

– Cum? Cum așa?

– Te-ai supărat.

Graham închise ochii o clipă.

– Alo?

– Nu m-am supărat, Molly. Faci ce vrei. O să te sun cînd se liniștesc lucrurile pe-aici.

– Poți veni aici.

– Nu cred.

– De ce nu? E loc destul. Buni o să…

– Molly, ei nu mă înghit și știi de ce. De fiecare dată cînd se uită la mine, își aduc aminte.

– Nu ești corect și nici nu ai dreptate.

Graham era foarte obosit.

– Bine. Sînt niște împuțiți și-mi provoacă greață – încearc-o pe asta.

– Nu spune așa ceva.

– Ei vor băiatul. Poate că pe tine te plac într-adevăr, probabil că da, în cazul în care se gîndesc vreodată la asta. Dar ei vor băiatul, și te vor lua și pe tine. Nu mă vor pe mine, și nici nu mă interesează. *Eu* te vreau *pe tine*. În Florida. Și pe Willy cînd se va plictisi de poneiul lui.

– O să te simți mai bine după un pui de somn.

– Mă îndoiesc. Uite ce e, o să te sun cînd o să știu exact ce se-ntîmplă pe-aici.

–Bine.

Închise.

– *Rahat*, spuse Graham. *Rahat*.

Crawford băgă capul pe ușă.

– Te-am auzit spunînd *rahat?*

– Da.

– Înveselește-te. A sunat Aynesworth de pe teren. Are ceva pentru tine. Spune că ar trebui să mergem, a primit veste de la poliția locală.

51

Aynesworth turna cu grijă cenușă în canistrele proaspăt vopsite cînd Graham și Crawford ajunseră la ruinele înnegrite de pe locul în care se aflase casa lui Dolarhyde.

Era murdar și avea o bășică mare sub ureche. Agentul special Janowitz de la Explozive se plimba prin pivniță.

Un bărbat înalt se agita în spatele unui Oldsmobile prăfuit parcat pe drum. Le tăie calea cînd Graham și Crawford traversau curtea.

– Tu ești Crawford?

– Exact.

– Robert L. Dulaney. Sînt procuror, iar aceasta este jurisdicția mea.

Le arătă cartea de vizită. Pe ea scria „Votați pentru Robert L. Dulaney".

Crawford așteptă.

– Omul tău de aici are niște dovezi care trebuie să-mi fie predate. M-a lăsat să aștept aproape o oră.

– Îmi pare rău pentru deranj, domnule Dulaney. El a respectat instrucțiunile mele. Hai să luăm loc în mașina dumneavoastră și să lămurim problema.

Șeful de secție Aynesworth zîmbi, scoțînd la iveală niște dinți albi pe fața murdară. Scotocise prin cenușă toată dimineața.

– În calitate de șef de secție, îmi face mare plăcere…

– ...să-ți arăți colții, știm asta, spuse Janowitz, ieșind din ruinele pivniței.

– Liniște în front, soldat Janowitz. Adu cele necesare.

Îi aruncă lui Janowitz un set de chei de mașină.

Din portbagajul unui sedan al FBI-ului, Janowitz aduse o cutie lungă de carton. De fundul cutiei era legată o carabină, cu magazia arsă și cu țevile deformate de căldură. Într-o cutie mai mică era un pistol automat înnegrit.

– Pistolul a rezistat mai bine, spuse Aynesworth. Cei de la balistică vor face proba balistică pentru identificare. Vino, Janowitz, să-i dăm drumul.

Aynesworth luă de la el trei pungi termice de plastic.

– Față și mijloc, Graham.

O clipă, veselia dispăru de pe fața lui Aynesworth. Acesta era un ritual vînătoresc, precum mîzgălirea cu sînge a frunții lui Graham.

– A fost un spectacol pe cinste.

Aynesworth îi dădu pungile lui Graham.

Una conținea vreo cinci centimetri dintr-un femur uman ars și un os de șold. O alta – un ceas de mînă. În a treia se aflau dinții.

Proteza era înnegrită și ruptă, și doar jumătate din ea se afla acolo, dar în jumătatea aceea era montat un incisiv inconfundabil.

Graham presupuse că ar trebui să spună ceva.

– Mulțumesc, mulțumesc mult.

Clătină puțin capul și se simți ușurat de-a binelea.

– ... piesă de muzeu, spuse Aynesworth. Trebuie să o predăm curcanului, nu-i așa, Jack?

– Da. Dar sînt niște profesioniști la biroul procurorului din St. Louis. O să vină și o să facă un mulaj.

Crawford și ceilalți se alăturară procurorului lîngă mașina lui.

Crawford rămase singur lîngă casă. Ascultă șuieratul vîntului prin șeminee. Spera ca Bloom să vină aici cînd se va face bine.

Graham voia să afle mai multe despre Dolarhyde. Voia să știe ce se întîmplase aici, cum luase naștere Dragonul. Dar deocamdată era sătul.

O pasăre se așeză pe coșul unui șemineu și începu să fluiere.

Graham fluieră și el drept răspuns.

Se putea duce acasă.

52

Graham zîmbi cînd simți avionul săltînd și ducîndu-l departe de St. Louis, întorcîndu-se în bătaia soarelui către sud, apoi est și în cele din urmă către casă.

Molly și Willy vor fi acolo. „Hai să nu ne mai prostim și să ne tot spunem cui îi pare rău și de ce. O să te iau din Marathon, tipule", spusese ea la telefon.

Cu timpul spera să poată reține cîteva momente plăcute – satisfacția de a-i vedea la lucru pe oamenii aceia dedicați meseriei lor. Bănuia că puteai găsi asta oriunde dacă știai unde să cauți.

Era normal să le mulțumească lui Lloyd Bowman și lui Beverly Katz, așa că le spusese la telefon că fusese o mare plăcere să lucreze din nou cu ei.

Un singur lucru îl deranja puțin: felul în care s-a simțit cînd Crawford s-a întors de la telefon și a spus „E Gateway".

A fost probabil cea mai mare și sălbatică bucurie care a

explodat vreodată înlăuntrul lui. Era tulburător să știe că momentul acela fusese cea mai fericită clipă a vieții sale, în camera aglomerată a juraților din Chicago. *Cînd știa înainte de a ști de fapt.*

Nu i-a spus lui Lloyd Bowman ce simțise. Nici nu era nevoie. „Știi, cînd teorema lui s-a dovedit adevărată, Pitagora a oferit Muzei o sută de boi, spusese Bowman. Nimic mai romantic, nu-i așa? Nu răspunde – durează mai mult dacă nu irosești în cuvinte sentimentul acesta."

Graham se neliniști mai tare pe măsură ce se apropia de casă și de Molly. În Miami trebuia să iasă pe platformă și să se îmbarce pe *Mătușa Lula*, bătrînul DC-3 care zbura la Marathon.

Îi plăceau DC-3-urile. Astăzi îi plăcea totul.

Mătușa Lula fusese construită cînd Graham avea cinci ani, iar aripile ei erau întotdeauna murdare de un strat de ulei care curgea din motor. Avea mare încredere în ea. Alergă către ea ca și cînd ar fi aterizat într-un luminiș din junglă anume ca să-l salveze.

Luminile din Islamorada se apropiau pe măsură ce insula se derula pe sub aripă. Graham putea vedea încă valurile înspumate de partea Atlanticului. În cîteva minute aterizau în Marathon.

Era ca atunci cînd fusese prima oară la Marathon. Și atunci sosise la bordul bătrînei *Mătușe Lula*, și de multe ori după aceea a fost la aeroport pentru a o privi aterizînd, încet și sigur, cu flapsurile coborîte, cu flăcări ieșind din eșapament și pasagerii în siguranță dincolo de geamurile luminate.

Și decolările erau frumoase, dar cînd bătrînul avion lua o curbă largă spre nord, se întrista în aerul aspru al despărțirilor. Se învățase să privească doar aterizările și întîmpinările.

Asta a fost înainte de Molly.

Cu o ultimă zvîcnire, avionul se lăsă pe pistă. Graham îi văzu pe Molly și pe Willy în spatele gardului, sub luminile aeroportului.

Willy stătea țeapăn în fața ei. A stat acolo pînă ce Graham a ajuns lîngă ei. Abia atunci a început să se plimbe împrejur, să examineze lucrurile care îl interesau. Graham îl îndrăgea pentru asta.

Molly era la fel de înaltă ca și Graham, un metru șaptezeci și cinci. Un sărut pătimaș în public produce adesea un fior plăcut, probabil fiindcă aceste sărutări se dau de obicei în pat.

Willy se oferi să-i care valiza, însă el îi dădu geanta cu haine.

Pe drumul către Sugarloaf Key, cu Molly la volan, Graham își aminti lucrurile ce se vedeau în lumina farurilor, imaginîndu-și restul.

Cînd deschise portiera în curte, putu auzi marea.

Willy intră în casă cu geanta pe cap, partea de jos a acesteia lovindu-l peste picioare.

Graham rămase absent în curte, alungînd țînțarii de pe față.

Molly puse mîna pe obrazul lui.

– Trebuie să intri în casă pînă nu te devorează.

Încuviință. Ochii lui erau umezi.

Ea mai așteptă o clipă, acoperindu-și capul cu brațele și privi către el ridicînd din sprîncene.

– Martini Tanqueray, fripturi, îmbrățișări și altele. Pe aici... Și factura de lumină și cea de telefon și lungi conversații cu copilul meu, adăugă ea cu jumătate de gură.

53

Graham și Molly își doreau foarte tare ca între ei lucrurile să fie așa cum fuseseră înainte, să continue de unde rămăseseră.

Cînd și-au dat seama că nu era așa, nemărturisita constatare

rămase alături de ei ca o prezență nedorită în casă. Asigurările reciproce pe care încercară să și le ofere și ziua și noaptea pe întuneric ocoleau esențialul.

Molly nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Îi admira farmecul de la o distanță greu de suportat.

Ea încerca să se poarte frumos cu el, dar fusese la Oregon și dezgropase securea războiului.

Willy simțea acest lucru și era distant față de Graham, enervant de politicos.

Sosi o scrisoare de la Crawford. Molly o aduse o dată cu corespondența și nu pomeni nimic de ea.

Conținea o imagine cu familia Sherman, reprodusă de pe un film. Nu totul se făcuse scrum, explica biletul lui Crawford. Examinînd cîmpul de lîngă casă, se găsise această poză alături de alte cîteva lucruri pe care explozia le aruncase departe de foc.

„Acești oameni erau probabil în vizorul lui, scria Crawford. Sînt în siguranță acum. M-am gîndit că ai vrea să afli."

Graham i-o arătă lui Molly.

– Vezi? De-asta. De-asta a meritat.

– Știu, spuse ea. Înțeleg, chiar înțeleg.

Peștii se zbenguiau în lumina lunii. Molly pregătise o gustare, au pescuit, și au făcut focul, dar totul era în zadar.

Bunicul și buni i-au trimis lui Willy o poză cu poneiul și el o lipi pe un perete în camera lui.

Cea de-a cincea zi acasă era ultima înainte ca Graham și Molly să se întoarcă la lucru în Marathon. Au pescuit în golf, plimbîndu-se un sfert de milă de-a lungul plajei curbate pînă într-un loc în care avuseseră noroc cîndva.

Graham decisese să stea de vorbă cu amîndoi deodată.

Expediția nu începuse bine. Willy lăsase deoparte undița

pe care i-o echipase Graham și luase în schimb noua lansetă pe care i-o trimisese bunicul.

Pescuiră trei ore în tăcere. Graham deschise de cîteva ori gura să spună ceva, dar nu i se păru potrivit.

Era sătul să fie antipatic.

Graham prinse patru pești folosind ca momeală musca. Willy nu prinse nimic. Folosea o Rapala cu trei cîrlige medii pe care i-o dăduse bunicul. Pescuia prea repede, arunca de multe ori, scotea undița din apă prea repede, pînă ce se înroși la față, iar tricoul i se udă de transpirație.

Graham intră în apă, scurmă nisipul în urma unui val și scoase doi răcușori, cu picioarele atîrnîndu-le din carapace.

– Nu vrei una din astea, amice?

Îi întinse momeala.

– O să rămîn la Rapala. Știai că a fost a tatălui meu?

– Nu, spuse Graham.

O privi pe Molly.

Ea se lăsă pe vine și privi o fregată zburînd în înaltul cerului. Se ridică și se scutură de nisip.

– Mă duc să pregătesc niște sandvișuri, spuse ea.

După plecarea ei, Graham fu tentat să stea de vorbă cu copilul între patru ochi. Nu. Willy s-ar fi luat după mama lui. O să aștepte întoarcerea lui Molly. De data asta o va face.

Ea se întoarse repede fără sandvișuri, mergînd grăbită pe nisipul bătătorit al golfului.

– E Jack Crawford la telefon. I-am spus că o să revii tu, dar susține că e urgent, zise ea, examinîndu-și o unghie. Mai bine te-ai grăbi.

Graham roși. Înfipse mînerul undiței în nisip și traversă dunele. Era mai rapid decît de-a lungul plajei dacă nu-ți păsa de zgîrieturile tufișurilor.

Auzi un fişîit adus de vînt şi, de teama unui şarpe cu clopoţei, cercetă atent pămîntul cînd intră în lăstărişul de cedru.

Văzu ghete sub un tufiş, strălucirea unei lentile şi o siluetă kaki ridicîndu-se. Privi direct în ochii galbeni ai lui Francis Dolarhyde şi teama îi grăbi bătăile inimii.

Văzu apărînd un pistol automat şi ridică piciorul, îl lovi cînd la capătul ţevii apăru o sclipire galbenă, iar pistolul zbură în ciulini. Graham pe spate, ceva arzîndu-i în stînga pieptului, se aruncă în jos pe dună către plajă.

Dolarhyde sări şi ateriză pe abdomenul lui Graham cu ambele picioare, cu cuţitul scos, fără să se uite în direcţia din care veneau ţipetele de la marginea apei. Îl ţintui pe Graham cu genunchii, ridică cuţitul şi icni cînd lovi. Lama trecu pe lîngă ochiul lui Graham şi i se înfipse adînc în obraz.

Dolarhyde se trase mai în faţă şi se lăsă cu toată greutatea pe mînerul cuţitului pentru a-l împlînta prin capul lui Graham.

Undiţa şuieră cînd Molly lovi cu toată puterea faţa lui Dolarhyde. Cîrligele Rapalei se înfipseră adînc în obrazul lui, iar mulineta cîrîi, eliberînd fir pe măsură ce Molly trăgea undiţa ca să lovească din nou.

Dolarhyde mîrîi, îşi prinse faţa în palme cînd ea lovi, şi cîrligele i se înfipseră şi în mînă. Cu o mînă liberă, cu una imobilizată pe obraz, trase cuţitul şi porni după ea.

Graham se rostogoli, se ridică în genunchi, apoi în picioare, cu ochii sălbatici şi sîngele şiroind, şi alergă, alergă după Dolarhyde, alergă pînă se prăbuşi.

Molly alerga către dune, Willy în faţa ei. Dolarhyde în spatele lor, trăgînd undiţa după el. Se prinse într-un tufiş, ceea ce îl făcu să se oprească urlînd înainte să se gîndească să taie firul.

– Fugi, puiule, fugi, puiule, fugi, puiule! Nu te uita înapoi, gîfîi ea.

Avea picioarele lungi şi se apropia de copilul din faţa ei, auzind trosnetul tufişurilor din ce în ce mai aproape, în spatele ei.

Aveau o sută de metri avans cînd părăsiseră dunele, şaptezeci de metri cînd au ajuns la casă. În goană pe scări. Intrară în dulapul lui Willy.

Către Willy:

– Stai aici.

Din nou jos pentru a-l înfrunta. Către bucătărie, încă nepregătită, scotocind frenetic după arma cu încărcător de viteză.

Uitase poziţia, uitase cum se ocheşte, dar strînse mînerul pistolului cu ambele mîini şi cînd uşa zbură de perete, îi găuri coapsa.

– Amma!

Şi îl împuşcă în plină figură, ţintuindu-l de uşă, ca apoi să se prăbuşească încet pe podea şi alergă către el şi-l împuşcă de încă două ori în cap cînd se tîra către perete, cu scalpul căzut pînă la bărbie.

Willy rupse un cearşaf şi plecă în căutarea lui Will. Picioarele îi tremurau şi căzu de cîteva ori cînd traversă curtea.

Ajutoarele şerifului şi ambulanţele sosiră chiar înainte ca Molly să se gîndească să-i cheme. Era sub duş cînd ei intrară în casă cu pistoalele scoase. Îşi spăla frenetic urmele de sînge şi oase de pe faţă şi din păr şi nu putu răspunde la întrebările pe care i le punea un poliţist prin perdeaua duşului.

Un poliţist ridică în cele din urmă receptorul telefonului care suna şi vorbi cu Crawford în Washington, care îi chemase şi auzise împuşcăturile.

– Nu ştiu, acum îl aduc, spuse poliţistul privind targa pe geam. Nu mi se pare că arată bine, spuse el.

54

Pe peretele din fața patului se afla un ceas cu cifrele suficient de mari pentru a putea fi citite în ciuda medicamentelor şi a durerii.

Cînd Will Graham fu în stare să deschidă ochiul drept, văzu ceasul şi ştiu unde se afla – la reanimare. Privea ceasul. Mişcările lui îl asigurau că timpul trece, că momentul acesta va trece.

De asta fusese pus acolo.

Arăta ora patru. Nu avea idee care patru, nu-i păsa cîtă vreme limbile se mişcau. Adormi.

Ceasul arăta ora opt cînd deschise din nou ochii.

Cineva era lîngă el. Întoarse încet ochiul. Era Molly, privind pe fereastră. Era slăbită. Încercă să vorbească, dar simți o durere insuportabilă cînd mişcă falca. Capul şi pieptul nu zvîcneau în acelaşi ritm. Era mai degrabă o sincopă. Scoase un sunet cînd ea părăsi camera.

Văzu un geam luminat cînd au procedat la o intervenție chirurgicală asupra corzilor vocale.

Din nou lumină galbenă cînd văzu fața lui Crawford aplecată asupra lui.

Graham reuşi să clipească. Cînd Crawford zîmbi, lui Graham i se păru că vede o bucată de spanac între dinții lui.

Ciudat. Crawford detesta mai toate legumele.

Graham mimă gestul de a scrie pe cearşaful de sub el.

Crawford îi strecură carnețelul în mînă şi-i puse un pix între degete.

„Willy OK", scrise el.

– Da, e bine, spuse Crawford. Molly de asemenea. A fost

aici cînd dormeai. Dolarhyde e mort, Will. Pe cuvînt că e mort. I-am luat chiar eu amprentele şi l-am pus pe Price să le compare. Nu e nici o îndoială. E mort.

Graham desenă un semn de întrebare pe foaie.

– O să vorbim şi despre asta. Voi fi prin preajmă şi-ţi voi spune toată povestea cînd te vei simţi mai bine. Nu mă lasă să stau decît cinci minute.

„Acum", scrise Graham.

– A vorbit doctorul cu tine? Nu? Mai întîi despre tine – o să te faci bine. Ochiul tău e doar umflat ca urmare a rănii adînci de cuţit din obraz. L-au aranjat, dar o să mai dureze. Ţi-au scos splina. Dar cine are nevoie de ea? Price şi-a pierdut-o în Birmania în '41.

O soră ciocăni în geam.

– Trebuie să plec. Ăştia nu respectă pe nimeni pe-aici. Pur şi simplu te-aruncă afară cînd ţi-a expirat timpul. Ne vedem mai tîrziu.

Molly era în sala de aşteptare de la reanimare. Mai erau acolo o mulţime de oameni obosiţi.

Crawford se îndreptă către ea.

– Molly…

– Bună, Jack, spuse ea. *Tu* arăţi chiar bine. Nu vrei să-i faci un transplant de faţă?

– Nu spune asta, Molly.

– L-ai văzut?

– Da.

– Nu credeam că-l pot privi, dar am putut.

– Or să-l aranjeze. Mi-a spus doctorul. O pot face. Vrei să stea cineva cu tine, Molly? E Phyllis jos, ea…

– Nu. Nu mai face nimic pentru mine.

Se întoarse, căutînd un şerveţel. El văzu scrisoarea cînd Molly deschise geanta: un plic mov elegant din care mai văzuse.

Crawford ura asta. Trebuia să i-l ceară.

– Molly?

– Ce e?

– Will a primit o scrisoare?

– Da.

– Sora medicală ţi-a dat-o?

– Da, ea mi-*a dat*-o. Mai au şi nişte flori de la toţi *prietenii* lui din Washington.

– Pot să văd scrisoarea?

– O să i-o dau lui cînd o să vrea.

– Te rog, lasă-mă să o văd.

– De ce?

– Pentru ca să nu afle… tocmai de la persoana aceea.

Era ceva în neregulă cu expresia de pe chipul lui, iar ea privi către scrisoare şi o scăpă, cu tot cu geantă. Un ruj se rostogoli pe podea.

Aplecîndu-se să-i ridice lucrurile, îi auzi paşii îndepărtîndu-se pe coridor, abandonînd poşeta.

El îi dădu poşeta sorei de serviciu.

Crawford ştia că lui Lecter îi era imposibil să facă rost de ceea ce avea nevoie, dar cu omul ăsta nu voia să-şi asume riscuri.

Puse un internist să-i scaneze scrisoarea în laboratorul de raze X. Crawford despică toate laturile scrisorii cu un briceag şi căută pe suprafaţa ei urme de praf sau pete – exista leşie la Chesapeake Hospital, şi aveau şi o farmacie.

Satisfăcut, o citi:

Dragă Will,

Iată-ne pe amîndoi lîncezind în spitale. Tu ai durerea ta; eu nu am cărţile mele – învăţatul doctor Chilton a avut grijă de asta.

Trăim vremuri primitive – nu-i aşa, Will? – nici sălbatice, nici înţelepte. Caracteristica principală este jumătatea de măsură. Orice societate raţională ori mi-ar da cărţile, ori m-ar omorî.

Îţi doresc însănătoşire grabnică şi să nu fii prea urît.

Mă gîndesc adesea la tine.
Hannibal Lecter

Internistul îşi privi ceasul:

– Mai aveţi nevoie de mine?

– Nu, spuse Crawford. Unde este incineratorul?

Cînd Crawford se întoarse după patru ore pentru următoarea perioadă de vizite, Molly nu era în sala de aşteptare şi nici la reanimare.

Graham era treaz. Imediat desenă un semn de întrebare după care scrise: „D. mort cum?"

Crawford îi povesti. Graham rămase nemişcat un minut. Apoi scrise: „Plesnit cum?"

– Bine, spuse Crawford. St. Louis. Dolarhyde o căuta probabil pe Reba McClane. A venit în laborator cînd noi eram acolo şi ne-a descoperit. Amprentele lui erau pe o fereastră deschisă de la camera cazanelor – abia ieri am aflat.

Graham scrise pe foaie. „Cadavrul?"

– Credem că e un tip pe nume Arnold Lang – e dat dispărut. Maşina lui a fost găsită în Memphis. Fuseseră scoase numerele. Or să mă dea afară în cîteva minute. Lasă-mă s-o iau în ordine: Dolarhyde ştia că eram acolo. A scăpat de noi la laborator şi s-a dus cu maşina la staţia Servco Supreme, la intersecţia dintre Lindbergh şi autostrada 270. Arnold Lang lucra acolo. Reba McClane a spus că Dolarhyde a avut o dispută cu un lucrător

de la o stație service în sîmbăta dinaintea ultimei. Credem că era vorba de Lang. L-a lichidat pe Lang și i-a luat cadavrul acasă. Apoi s-a dus la Reba McClane. Ea se îmbrățișa cu Ralph Mandy la ușă. L-a împușcat pe Mandy și l-a tîrît în tufișuri.

Intră sora medicală.

– Pentru numele lui Dumnezeu, e o treabă a poliției, spuse Crawford.

Vorbi repede în timp ce sora îl trăgea de mîneca hainei către ușă.

– A adormit-o pe Reba McClane cu cloroform și a adus-o acasă. Corpul era acolo, mai spuse Crawford de pe culoar.

Graham trebui să mai aștepte patru ore pentru a afla restul.

– I-a spus una-alta, știi tu, „Să te omor sau nu?" spuse Crawford cînd apăru în ușă. Știi figura cu cheia de gît, ca să se asigure că ea atinge cadavrul. Ca ea să ne spună *nouă* că a simțit un cadavru. Mă rog, e chestia cu „Nu pot suporta să te văd arzînd", spune el, și-i zboară capul lui Lang cu un glonț de calibrul doisprezece. Lang era exact ce-i trebuia. Oricum n-avea dinți. Poate Dolarhyde știa că maxilarul rezistă adesea la foc – cine mai știe ce știa? Oricum, Lang nu mai avea maxilar după ce Dolarhyde a terminat cu el. I-a zburat capul lui Lang de pe trup și probabil că a trîntit un scaun sau ceva de genul ăsta ca să se audă bufnitura corpului căzînd. A pus cheia la gîtul lui Lang. După care Reba scotocește primprejur în căutarea cheii. Dolarhyde stă în colț, privind-o. Femeii îi mai țiuie urechile încă în urma împușcăturii. N-o să audă zgomotele mărunte. El dă foc, dar încă nu pusese benzina. Avea benzină în cameră. Ea a ieșit teafără din casă. Dacă ea s-ar fi speriat prea tare, s-ar fi lovit de vreun perete sau ar fi înlemnit, cred că ar fi scos-o el afară. Ea nu

ar fi avut de unde să știe cum a ajuns afară. Dar ca planul să-i reușească, ea trebuia să iasă afară. Oh, la dracu', vine sora.

Graham scrise repede. „Cum mașină?"

– Asta e de admirat, spuse Crawford. Știa că își va lăsa dubița acasă. Nu putea conduce două mașini și avea nevoie de o portiță de scăpare. Uite ce-a făcut: l-a pus pe Lang să-i lege duba de camionul de tractare al stației service. I-a făcut felul lui Lang, a încuiat stația și și-a remorcat duba pînă acasă. Apoi a părăsit remorca pe o stradă de lîngă cîmpul din spatele casei, s-a suit în duba lui și a plecat după Reba. Cînd ea a ieșit nevătămată din casă, el a adus afară dinamita, a pus benzină în jurul focului și a șters-o prin spate. A luat remorca, a adus-o *înapoi* la stația service, a lăsat-o acolo și a luat mașina lui Lang. Fără urme. Am înnebunit pînă mi-am dat seama. Știu că așa e, pentru că am găsit două amprente pe bara de remorcare. Probabil că am trecut pe lîngă el cînd mergeam către casă... da, doamnă. Vin acum. Da, doamnă.

Graham vru să mai pună o întrebare, dar era prea tîrziu.

Molly beneficie de următoarele cinci minute de vizită.

Graham scrise „Te iubesc" pe carnetul lui Crawford.

Ea dădu din cap și îl apucă de mînă.

Un minut mai tîrziu scrise din nou. „Willy OK?"

Ea încuviință.

„Aici?"

Ea ridică prea repede ochii de pe carnețel. Țuguie buzele ca pentru un sărut și arătă către sora care se apropia.

„Unde?" insistă el, subliniind de două ori.

– Oregon, spuse ea.

Crawford veni pentru ultima oară.

Graham îl aştepta cu carneţelul pregătit. Scrisese: „Dinţi?"

– Ai bunicii lui, spuse Crawford. Cei pe care i-am găsit în casă erau ai bunicii lui. Poliţia din St. Louis a găsit pe unul Ned Vogt – mama lui Dolarhyde era mama vitregă a lui Vogt. Vogt a văzut-o pe doamna Dolarhyde pe cînd era copil şi nu i-a putut uita dinţii. De asta ţi-am telefonat cînd ai dat peste Dolarhyde. Smithsonian tocmai mă sunase. Obţinuseră în cele din urmă dinţii de la autorităţile din Missouri ca să-i examineze pentru satisfacţia proprie. Ei au observat că partea superioară era făcută din vulcanită în loc de acril, cum se foloseşte astăzi. Nimeni nu a mai făcut proteze din vulcanită de treizeci şi cinci de ani. Dolarhyde a comandat o pereche nouă din acril exact ca cea veche care să i se potrivească. Aceasta a fost găsită pe cadavrul lui. Smithsonian a examinat-o – canelurile, spuneau ei, şi montura. De producţie chineză. Cele vechi erau elveţiene. Avea la el şi o cheie de la o cutie din Miami. Acolo se afla o carte mare. Un fel de registru – un lucru dat dracului. O să fac rost de el cînd o să vrei să-l vezi. Ştii, tipule, acum trebuie să mă întorc la Washington. O să revin în week-end dacă pot. O să te ţii tare?

Graham desenă un semn de întrebare, apoi îl şterse şi scrise „Sigur".

Sora medicală veni după plecarea lui Crawford. Îi injectă Demerol în perfuzie şi ceasul se estompă. Nu putea urmări secundarul.

Se întreba dacă Demerolul avea efect asupra sentimentelor. Ar putea s-o ţină departe pe Molly o vreme. Pînă ce îi vor reface faţa. Ar fi josnic din partea lui. S-o ţină departe pentru ce? Adormea şi spera să nu viseze.

Oscilă între vis şi amintiri, dar nu era chiar atît de rău. Nu o visă pe Molly plecînd sau pe Dolarhyde. O lungă perioadă

de vis-amintire despre *Shiloh**, întreruptă de lumini pe chipul lui, și gîfîială, și sîsîitul bătăilor pulsului său... era primăvară, puțin după ce-l împușcase pe Garrett Jacob Hobbs, cînd Graham vizitase *Shiloh*.

Într-o frumoasă zi de aprilie mergea pe drumul asfaltat către Bloody Pond. Iarba proaspătă, încă verde deschis, creștea pe panta dinspre apă. Apa limpede crescuse peste iarbă, iar iarba se vedea în apă ca și cînd ar fi acoperit fundul lacului.

Graham știa ce se întîmplase acolo în aprilie 1862.

Se așeză pe iarbă, simți pămîntul umed prin pantaloni.

Automobilul unui turist trecu pe lîngă el și după aceea Graham văzu o mișcare în urma lui. Mașina frînsese spatele unui pui de șarpe. Se tîra întruna în forme de opt în jurul lui însuși, în mijlocul șoselei asfaltate, scoțînd la vedere cîteodată spatele negru, cîteodată burta gălbuie.

Prezența înspăimîntătoare a lui Shiloh îl învălui în frig, deși transpira în bătaia blîndului soare de primăvară.

Graham se ridică din iarbă cu pantalonii umezi în fund. Avea mintea limpede.

Șarpele continua să se răsucească în jurul lui însuși. El stătu deasupra lui, îl ridică de vîrful neted al cozii și cu o mișcare largă îl plesni ca pe un bici.

Creierii îi zburară în lac. O plătică se repezi spre ei.

Își imaginase acest Shiloh plin de fantasme, frumusețea lui sinistră.

Acum, oscilînd între amintire și somnolența indusă de medicamente, văzu că Shiloh nu îi mai părea sinistru; era diferit

---

* Localitate în Canaan, sediul unui altar israelit, ce a fost distrusă complet după o bătălie cu filistenii. Metaforă pentru o bătălie dezastruoasă.

de toate celelalte locuri pe care le ştia el. Acest minunat tărîm, Shiloh, putea fi martor la orice fel de întîmplări. Frumuseţea lui neiertătoare reflecta indiferenţa naturii, Maşina Verde. Măreţia lui ridiculiza suferinţele noastre.

Se trezi şi privi ceasul lipsit de raţiune, dar nu se putu opri să gîndească:

În Maşina Verde nu există milă; *noi* producem mila, o fabricăm în acele zone corticale care s-au format peste creierul nostru iniţial de reptilă.

Nu există crimă. Noi am inventat crima şi ea contează numai pentru noi.

Graham era conştient că el avea toate instinctele necesare pentru a comite o crimă; poate şi capacitatea de a simţi milă.

Totuşi înţelegea crima neplăcut de bine.

Se întrebă dacă, în marele trup al omenirii, cu minţile oamenilor ce aleg drumul civilizaţiei, instinctele rele pe care le stăpînim în interiorul nostru şi conştientizarea acestor instincte funcţionează ca virusul împotriva căruia se înarmează trupul.

Se întrebă dacă aceste porniri vechi, îngrozitoare reprezintă virusul care face vaccinul.

Da, se înşelase în privinţa venerabilului Shiloh. Shiloh nu e un tărîm bîntuit de fantasme – oamenii sînt bîntuiţi de ele.

Acestui tărîm nu-i pasă.

Şi m-am sîrguit în inima mea să cercetez şi să iau aminte cu înţelepciune la tot ceea ce se petrece sub cer. Acesta este un chin cumplit pe care Dumnezeu l-a dat fiilor oamenilor, ca să se chinuiască întru el.

Ecclesiastul 1:13